

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A SYMPHONY OF SAVAGE HEARTS

A FAE GUARDIANS NOVEL

LANA
PECHERCZYK

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

SAVAŖCI KALPLERİN SEMPONİSİ

BİR FAE MUHAFİZİİ ANS
ROMANI

LANA PECHERC YKZ

Telif Hakkı© 2022 Lana Pecherczyk
Tüm hakları saklıdır.

A Labyrinth of Fangs and Thorns
ASIN: B09KGN9XKP

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı© Lana Pecherczyk 2022
Kapak tasarımı © Lana Pecherczyk 2022
Yapısal Editör: Ann Harth

www.lanapecherczyk.com

İçindekiler

Elphyne Haritası Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Sonsöz](#)

[Göz Atabileceğiniz Diğer Kitaplar](#)

[Yalnız Kurtların Özlemi](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

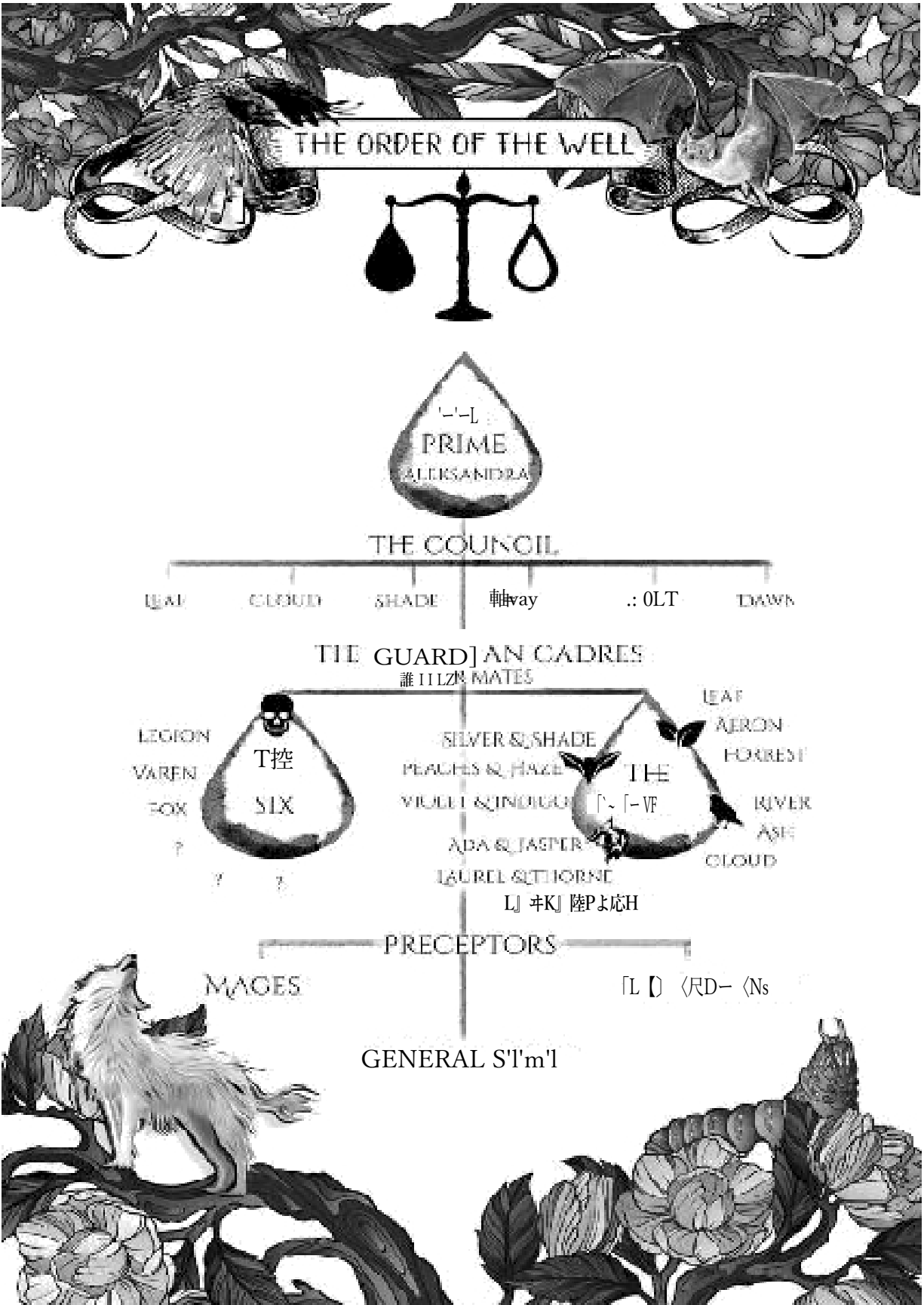
[Kıskançlık](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Diğer Okuyucularla konuşmak](#)
[mı istiyorsunuz? Ayrıca Lana](#)
[Pecherczyk Yazar Hakkında](#)

ELPHYNE HARĪTASI

ZOOM HARITASINI BÜYÜTMEK İÇİN

PROLOGUE

Rory'nin botları Sky Tower serasının yontulmuş fayansları üzerinde tıkırdıyordu. Yosun çürümesi gibi kokuyordu ve deniz seviyesinden yüzlerce metre yüksekte olmasına rağmen hava yoğundu. Paslanmış demir

çerçeveler pencereleri ve kubbe tavanını zar zor bir arada tutuyordu. Uğuldayan rüzgâr iki katlı camları dövüyordu. Her an camların aşağı düşmesini bekliyordu ama camlar dayanıyordu. Hep dayanmışlardı.

Her türden bitki örneği borular, dağınık masalar ve spiral merdivenler arasındaki boşlukları dolduruyordu. Eğrelti otları, sarmaşıklar ve palmye yaprakları arasında, tahnit edilmiş fae yaratıkları ölü gözlerle onları izliyordu. Kafeslerden boğa boynuzları ve fildişi dişler sarkıyordu. Saat gibi çalışan aletler vızıldıyordu. Bakır kazanlar havayı nemlendirmek için buhar püskürtüyordu. *Pip pip*, tıklama ve çınlama arasında çok yumuşak bir şekilde vana serbest bırakıldı.

Rory doldurulmuş boynuzlu bir tavşanı okşarken gözleri babasını arıyordu. Onu haritalar ve haritacılık aletleriyle dolu masanın yanında, kusursuz takım elbisesi ve hesapçı bakışlarıyla görmeyi bekliyordu. Ama orada değildi.

Dudağını ısırarak gerginliğini biraz daha sürdürdü ve dışarı bakmak için elini penceredeki buğuya sildi. Bu yalnız kule, dışarıdan bakanlar için Kristal Şehir olarak bilinen pis, kalabalık ve mazot kokan metropolün merkezinde yer alıyordu. Onun içinse burası sadece eviydi. Hayatı boyunca bildiği tek şey burasıydı.

Şehrin aşağısında siyah dumanlar yükseliyor ve soğuk havanın etkisiyle buz gibi olan alçak bulutlara karışıyordu. Bu kule buradaydı

Çocukken sera palmyelerinin gölgesinde oynamasından çok önce ve babasının önceki sakinlerden kontrolü alıp annesiyle -son liderin kızıyla- evlenmesinden çok önce, ya da ona öyle söylenmişti. Tarih kitapları tutulmuyordu. Kuleden kale duvarlarına kadar uzanan acımasız jiletli tel örgü tamamen babasının işiydi. Cesur ya da aptal kanatlı yaratıkların içeri girmesine izin veriyor ama aynı zamanda asla kaçmamalarını sağlıyordu.

Asıldığı günü hatırlıyordu ama nedenini hatırlamıyordu; bu ani savunma taktiğini ne tetiklemişti? Bir an için birinin parlak siyah tüyleri tek tek yolduğunu hayal etti. Odanın *tik* takları ve buhar sesi bir gencin çığlığına dönüştü. Ama bulutlar onu alıp önce karmakarışık hafızasından kavrayabildiği tek şey buydu. Ve sonra babasının emredici adımları odada .

"İşte buradasın," diye homurdandı, sanki onu arıyormuş gibi.

Dudaklarını büzdü. "Seninle burada buluşmamı sen istedin. Başka nerede olabilirdim ki?"

Kaşlarını çatması soluk tenindeki kırışıklıkların derinleşmesine neden oldu. Şakaklarındaki seçkin gri saçların orada olduğunu hatırlamıyordu. Ama belki de fark ettiğinden daha fazla zaman geçmişti. Kendisini sık sık işine kaptırırdı; her ne kadar kendisinin saha görevlerine çıkmasına izin verilmese de, Reaper'ları saha görevleri için eğitirdi.

Çoğu zaman haftalarca babasıyla konuşamayacak kadar meşguldü. Aylarca.

Babasının sağ kolu Bones, Seelie şehrine ne zaman gitmişti? Ne zaman yakalanmıştı? Bir hafta önce miydi... daha fazla mı? Her geçen gün hafızasına daha fazla yapışan beyin sisini dağıtmak için başını salladı. *Önemli değildi.*

Nero onun babasıydı. Özgür insanların lideri. Ve türlerinin gelecekteki kurtarıcısı. O gelmeden önce, insan nüfusu azalıyor ve kendilerine dayatılan fae kurallarının baskısı altında eziliyordu. Onun liderliğinde insanlar yok olmanın eşiğinden dönmüşlerdi. Ama kaynaklar yine azalıyordu. Yapabilecekleri sadece çok fazla geri dönüşüm ve yeniden kullanım vardı.

İnsanlar sessizce gitmeyeceklerdi. Bu gezegende ilk onlar vardı. Diğerleri kadar onların da hakları vardı. Saldırıların artırmanın zamanı gelmişti. Babasının yakın gözlerindeki karanlık niyetten, onun da aynı şeyi düşündüğü anlaşıyordu.

"geldi," dedi. "Başarısızlığa yer yok. Aralarında en acımasız, kalpsiz orospu çocuğunun da bulunduğu küçük bir grup gönderin."

"O ben oluyorum." Rory çenesini kaldırdı, sonra edebini bozmamak için "Efendim," diye ekledi.

Onaylamayarak dilini şaklattı. "Kimse son ana kadar elindeki kozu ortaya çıkarmaz. Hayır, başka bir Azrail gönderin."

Çenesini sıktı, tekrar kafese kapatılmaktan dolayı öfkelenildi. Genç bir kızken bir hata yapmıştı ve babası bunu unutmamasına asla izin vermemişti. Ama onun da zamanı gelecekti ve zaman geldiğinde, önünde duran zavallı aptala .

"Peki," dedi. En kalpsiz orospu çocuklarını mı istiyordu? "Tam aradığınız kişiyi tanıyorum."

Bölüm Bir

S Yarı inşa edilmiş bir zeplinin altındaki bir el arabasında yatan Silver'ın cildine yağ ve rutubet yapışmıştı. Dizel dumanı havayı boğuyordu ama solunum cihazı en kötüsünü ciğerlerinden uzak tutuyordu. Arabanın üzerinde

yeni bir topun yürüyen aksam mekaniği. Bu, zeplin tarzı hava aracına sığdırabildiği ilk prototipti. Fae'ler hakkında bildikleriyle ve kendi zamanından hatırlayabildiği teknolojiyle, sağlam bir askeri araç olarak şekilleniyordu.

Tanrım, ellerini tekrar kirletmek iyi hissettiriyordu. Onları en iyi yaptığı şey olan silah mühendisliğinde kullanmak. Kaynak işlerinden mekanik işlere kadar metalle çalışmaktan hoşlanıyordu. Ve bu konuda yalan söylemeyi bırakmıştı. Bu konuda suçluluk duymaktan da bıkmıştı.

Aşağı yukarı altı yıl önce, nükleer bir kışın ardından iki bin yıl boyunca donmuş halde kaldıktan sonra çözülmüştü. İlk başta, dünyasına ne olduğunu öğrenince dehşete düşmüştü -fae'ler artık vardı ve onlar en yırtıcı hayvanlardı, insanlar değil. Dünyanın dört bir yanına bombaları atanlar insanlardı. Bu felakette doğrudan bir parmağı olmamasına rağmen, yine de silah endüstrisinde çalışmıştı. Suçluluk duygusu onu bir yıldan fazla bir süre Kristal Şehir'den uzak tutmuştu. Eğer biri onun mesleğini keşfederse, onu aşağılık bir şey yapmaya zorlayabilirdi. Ama sonra parmakları kanayana kadar müzik yapmaları için fae'ler tarafından büyülenmiş insanlarla karşılaştı ve kanı kaynadı. Daha çok öğrendi hakkında insan

baskıya maruz kaldıkça, en başta neden orduya katıldığını daha çok hatırlıyordu.

Yani insanların Cornucopia'dan kaçmasına yardım etmişti... ve sonra onları buraya kadar takip etmişti.

Halkına.

Bir suçluluk duygusu İngiliz anahtarının ellerinden kaymasına neden oldu. Aklına birlikte eridiği iki kadının yüzleri geldi. Peaches ve Violet. İkisi de kendisi gibi eski dünyadan geliyordu. Ve nükleer soykırımla doğrudan bağlantılı alanlarda çalışmak söz konusu olduğunda ikisi de aynı suçluluğa sahipti. Silver onları, daha fazla yıkım yaratmak için kullanılmaları ihtimaline karşı gerçek kimliklerini gizlemeleri için fae gibi davranmaya teşvik etmişti. O zamanki motivasyonu doğrudu. Kimsenin başka bir nükleer silah yapmasını istemiyordu... ama nükleer olmayan savaşlara da hiçbir zaman karşı olmamıştı.

Bazen gerekliydi.

Kristal Şehir halkı açlıktan ölüyordu ve fae bunu hiç umursamıyordu. Acı diline dolandı. Hayır... *hiçbir şeyi umursamamak* kötü bir kelime seçimiydi. Fae'ler gülecek kadar önemsiyorlardı. Alay ettiler. Fae'lerin Kuyu'nun kurallarına uydukları için bereketli toprakları hak ettiklerini söylediler.

Ve görünüşe göre insanlar metal ve plastik kullandıkları için gezegene layık değillerdi.

Pfft.

Ne saçmalık ama. Sanki insanlık durumunu bu kadar basitleştirebilirlermiş gibi.

Alt vagonun karanlığında, ön kolundaki gümüş kaplama künyeye baktı. Bu zamanda ilk uyandığında onu yakalayıp kurutmaya çalışan vampirlerden başlayarak, öldürdüğü fae'leri işaretleyen çizgiler vardı. Dürüst olmak gerekirse, öldürdüklerinin çoğu Violet'a aitti ama Silver da bir tanesini haklamıştı. Eğer fae'ye kalsaydı, metali hiç takmıyor olacaktı. Ama işin zorlaştığı yer burasıydı. Eğer vücudunda metal olmasaydı, içinde yaşayan şeye karşı savunmasız olurdu.

Ayak sesleri, ayaklarının alt şasiden dışarı çıktığı yerin yakınında dolaşıyordu. Vücudunun uzunluğunca aşağıya, sondaki ışığa doğru baktı. İki çift yıpranmış deri çizme yakınında durdu.

"İşe koyulun," dedi sert bir erkek sesi. Havacılık rıhtımının ustabaşısı Angusa benziyordu.

"Burada mı? Onunla mı?" Daha küçük, titrek bir erkek sesi. Küçük botlar ona doğru eğildi.

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?" dedi Angus.

"Şey... ben sadece... ah, bazı şeyler duydum. Hepsi bu kadar."

"Sadece kendine sakla. Ve onun gözlerinin içine bakma."

Silver homurdandı. *O kadar* da kötü değildi.

"Gözlerinin içine bakarsam ne olur?"

"Bunu yapan son kişinin burnunu ısırdı."

Yutkunma sesi duyulabiliyordu. "Tamam, anladım. Gözlerinin içine bakma."

"Ve ne yap, ondan öpücük isteme..."

Kahrolası Angus. Silver kendini boru tesisatına sabitledi ve arabasını zeplinin derinliklerinden dışarı itti. Dışarı çıktıktan sonra göz kamaştırıcı bulutlu ışıktaki yüzünü buruşturarak ayağa kalktı ve solunum cihazının kayışını çözerek yüzünün bir tarafına doğru . İki şaşkın yüze ters ters baktı. Angus yüzü ve vücudu kıllarla kaplı, iri yarı, asık suratlı bir adamdı. Diğerleri çocuk yaşta bir gençti. Kahverengi köpek yavrusu gözleri ve üst dudağında tüyler vardı. İkisi de tıpkı onun gibi yağlı maymun tulumu giyiyordu.

"Silver," diye kekeledi Angus. "Orada olduğunu fark etmemiştim."

Saçmalık. Her şeyi duymuştu. Sadece onun ortaya çıkıp saçmalıklarını yüzüne vurmasını hiç beklemiyordu. Gülümsedi, İngiliz anahtarını sol eline attı ve ardından sağ eliyle burnuna yumruk attı. Hızlı ve güçlü bir yumruktu. Düz ve isabetli. Kıkırdağın yankılanan çıtırtısı tatmin ediciydi. Umalım da dersini almış olsun.

Angus burnunu tutarken gözleri yaşardı. "Siktiğimin orospusu."

"Bu benim hakkımda yalan söylediğin için," diye tersledi ve sonra İngiliz anahtarını çocuğa doğrulttu. "Açık olmak gerekirse, o bir kulaktı, burun değil. Ve bunun gözlerimin içine bakmakla hiçbir ilgisi yoktu, her şey bir öpücükten fazlasını almaya çalışmasıyla ilgiliydi."

Dudaklarının altında doğal olmayan bir şekilde çürüyen bir kulak memesinin karanlık anısı yüzeye çıktı, ama onu silkeledi ve anahtarı yere fırlattı. Ayaklarına çarpana kadar tıngırdadı ve yuvarlandı. İğrenç bir his dudağını büktü. Vambrace'inin bağcıklarını acı verecek kadar sıkı,

Kayma, karanlığa doğru eğilme hissini kontrol ediyordu. Belli etmeden tulumun içinden göğüs altı korsesine ulaşabilirse onu da sıkılaştıracaktı. Ama buralarda herhangi bir zayıflık belirtisi göstermek ölüm fermanını imzalamaktan farksızdı. Zaten doyurulması gereken çok fazla boğaz vardı. Birini kavgada kaybetmek Regülatör'ün burnunu bile kanatmazdı.

"Silver," kırptı arkasından bir kadın sesi.

Şehrin polisi olan Düzenleyicilerden bahsetmişken, omzuna sabit bir el dayanınca gerildi. Hırlayarak eli savuşturdu ve Angus'a saldırdığı için bir polisle karşılaşacağını düşünerek arkasını döndü ama başkanın kızı ve Azraillerin kaptanıyla yüz yüze geldi. Rory uzun boylu, atletik yapılı, gri gözlü ve karamel tenliydi. İki bin yıl arayla doğmuş olmaları gerçeği olmasa Silver'ın kız kardeşi bile sayılabilirdi.

Rory kollarını kavuşturdu ve Angus'un kanayan yüzüne baktı. Başını endişeyle sallarken çene hizasındaki afro saçlarının üzerindeki bakır kelepçeler çınılıyordu. Huzursuz bir parmağını koluna vurdu, bakır kaplamalı eklem yüzükleri bulutlu ışıktaki parlıyordu.

Silver kendi kıyafetiyle Rory'ninkini karşılaştırmaktan kendini alamadı. Silver yağlanmış ve buruşmuş bir tulum giyerken, Rory'nin özel dikim üniforması ütülüydü. Başının traşlı tarafı bakır ve altın takılarını daha da belirginleştiriyordu. Nadir bulunan metal aksanlar bu şehirde zenginliğin bir göstergesiydi. Yüksek rütbeli memurlar için bakır, Orakçılar için gümüş, Başkan için altın.

Silver süslenmemiş, ağartılmış örgüsünü fiskeledi ve uzun saç telinin omurgasına yerleşmesine izin verdi.

"Bunu o istedi," dedi. Kendini açıklamasına gerek yoktu. Gümüş statüsü Angus gibi birinden ve hatta tek metal süsleri demir olan Düzenleyiciler'den çok daha üstündü. İşin üzücü yanı, hâlâ bir olmasıydı. Rütbesi ona Gök Kule'de sıfır itibar sağlıyordu. Sadece Elphyne'deki görevlerle ilgili olarak herhangi bir karar verme gücüne sahipti.

Rory'nin burun delikleri alevlendi. Sonra içini çekti. "Her neyse. Bunun için burada değilim. Vakit geldi."

"Ne?"

"Ekibinizi toplayın. Gün batımına kadar gitmenizi istiyorum."

Takım mı? Silver'ın dudaklarından bir alay fırladı. İngiliz anahtarını aldı, elinde çevirdi ve başını sallayarak uzaklaştı. *Buna inanamıyorum.* Silver'ın bir yılı aşkın süredir takımı yoktu. Rory, Silver'ın son görevindeki davranışını tanımlamak için "fazla umursamaz" demişti ve şimdi biraz uzaklaştığı için, bu hız değişikliğine minnettar olmalıydı. Elleriyle çalışmak, sevdiği şeyle yeniden bağ kurmak ruhuna iyi gelmişti.

Adımlarını kararlılıkla atan Silver'ın bacakları nehir kenarındaki kalabalık rıhtımda kısa bir yolculuk yaptı. İlk zeplin prototipi bir yıl önce geçtiğinden beri daha fazla gemi inşa ediliyordu. Parça almak için kurtardıkları terk edilmiş savaş gemisi enkazlarının yerini alacak bir gökyüzü savaş filosu. Üzerinde çalıştığı eski Apaçiler gibi gelişmiş araçlar yapmak için asla yeterli metal kaynaklarına sahip olamayacaklardı. Nükleer serpintiden sonra karantinaya alınan insanlar, hava ve fae dışarıda mutasyona uğrarken yeraltı sığınaklarında hayatta kalmaya çalışarak yüzyıllar geçirdiler. Pek çok bilgi kaybolmuştu. Hava gemileri eski ve yeni teknolojinin bir karışımıydı. *Hiç yoktan iyidir.*

Personel soyunma odalarına doğru ilerlerken Rory'nin botları Silver'ın yanında kaldırımı dövüyordu. Şehrin opak kristal duvarları bir tarafta, rıhtım, binalar ve nehir diğer taraftaydı. Havacılık bölgesinden çıkıp balıkçıların avlarını çektiği ve akıncıların görevlere hazırlandığı deniz bölgesine girdiler.

Tuzlu salamura suyuyla karışmış kötü drene edilmiş lağım kokusuna alışmıştı. Sokaklardaki çöplere bile alışmıştı. Ama temiz hava almak ve yiyecek aramak için şehir kapılarından kaçan dilencilere ve yetersiz beslenen hastalara asla alışamayacaktı.

Kırık tenteli bir evin önünden geçtiler. Güve delikleriyle dolu bir battaniye giymiş dişsiz, orta yaşlı bir kadın uzandı. Dreadlock'lu ve muhtemelen bitli küçük sarışın bir kız bacaklarına yapıştı. Rory yürümeye devam etti, ama Silver durdu.

Küçük kız Gümüş'ü görünce gözleri büyüdü. "Teyze!"

Silver'ın yüreği burkuldu. Çocuğa bir kez elma vermişti ve görünüşe göre artık aileden biriydi. Bugün cebindeki tek şey aletlerdi. Değerli meyveler yoktu. Ne de kurutulmuş et. Onun yerine kıza bir yumruk attı.

"Merhaba Prenses Polly," diye gülümsedi Silver, sonra da annesini ciddiyle selamladı. "Carla."

Kadının şaşkın gözleri Gümüş'e odaklanmaya çalıştı ama herhangi bir tanıma yapamayacak kadar donuktu. Silver'a doğru tökezledi. Parmaksız eldivenlerin arasından görünen kangren parmaklar Silver'ın yağlı tulumunu çekiştiriyordu. Ne için, Silver emin değildi. Kadının kafası çok karışık.

Rory başını çevirdi, Silver'ın durduğunu gördü ve dudaklarını büzdü. "Gitmemiz gerekiyor."

"Neden içeride değilsin?" Silver Carla'ya nazikçe sordu, dağınık battaniyesini topladı ve düşmesini engellemek için sıkı. Şehir kapılarının dışına çıkmak tehlikeliydi, özellikle de bir çocukla. Kanatlı fae'ler tepedeki dikenli tel ağın koruması olmadan saldırabilirdi. Polly'ye baktı. "Jimmy nerede?"

Jimmy, Carla'nın on dört yaşındaki oğluydu. Fabrikalarda çalışmadığı zamanlarda, annesi ve kız kardeşini doyurmak, ısıtmak ve hayatta tutmak için bulabildiği her şeyi arayıp satıyordu.

"Jimmy?" Carla'nın gözleri odaklandı. Sesi akıcı ve kalındı, sanki üşütmüş gibiydi. "Bize yiyecek ve ilaç buluyor."

"Peki, onu içeride beklemenizin Polly için daha iyi olacağını düşünmüyor musunuz?"

Carla başını sallarken gözleri yaşardı. "Ben onların annesiyim. Onlara bakmalıyım."

Silver'ın boğazı düğümlendi. Her ne kadar kabul etmek istemese de, Polly ve Carla'nın durumu Kristal Şehir'de bir düzine insan için geçerliydi. Çok fazla insan yiyeceksiz, ilaçsız ve temiz yaşam alanlarından yoksundu. Silver Rory'ye işaret etti.

"Ona bakır bir boncuk ver," diye ısrar etti.

Cevap gelmeyince Silver ters ters baktı. Ama teğmenin ifadesi vurdumduymazlıktan kuşkuya dönüştü.

"Ona bütün bakırımı versem de bir şey fark etmez." Rory'nin sert gözleri sinirlenmişti. "Bunu sen de biliyorsun."

Kahretsin, öyle yaptı. Metal nadir bulunduğu için değerliydi ama burada, sokaklarda parasal değeri açısından değersizdi. Kristal Şehir'de para birimi yoktu. Herkesin bir işi, bir uzmanlığı vardı ve düşeni yapmak için eğitilmişlerdi. Karşılığında, onların

refah gözetiliyordu. Ancak sorun şuydu ki, bu malzemeler tepeden eksik geliyordu. Gök Kule'de yaşayan seçkinler kendileri için gerekli malzemeleri saklıyordu. Silver'ın bu malzemeleri nerede bulabileceğine dair makul bir fikri vardı ama mağazaları yağmalasa bile bu daha büyük sorunu çözmüyordu; insanların bu sıkıcı yerden çıkması gerekiyordu. Verimli topraklara ve güneşe ihtiyaçları vardı. Fae'lerin istiflediği şeylere ihtiyaçları vardı.

Silver bir zamanlar arkadaşı olduğunu düşündüğü kadının gözlerinin içine baktı. Ama son birkaç yıl Rory'yi değiştirmişti ve Silver bunun nedenini anlayamıyordu. Rory eskiden daha misafirperver, daha sıcaktı, hatta birkaç kez gülmüştü. Bu savaş hepsini değiştiriyordu.

Üç balıkçı nehrin arka tarafındaki bir ara sokağa doğru koşarken ayak sesleri hepsini bir kenara itti. Rory yanlarından geçerken birinin yakasına yapıştı.

"Neler oluyor?"

Balıkçının gözleri, kendisini kimin durdurduğunu fark ettiğinde büyüdü.

"Başkan," diye kekeledi. O geniş gözler huşu ile doldu. "Baban. Bir konuşma yapacak."

Rory homurdandı ve onu itti. Silver'a döndü, muhtemelen onları yürümeye devam etmeleri için teşvik edecekti, böylece Silver'ın yapmayı reddettiği şeyin tam olarak olduğunu açıklayabilecekti ama Silver Nero'nun söyleyeceklerini duymak istiyordu. Eğer rıhtımdaysa, o zaman haberler olabilir. Belki bir akıncı gemisi gelmiştir. Birçoğu suda kayboluyor ya da bir portaldan acil çıkış yapmak zorunda kaldıklarında Elphyne'de kayboluyordu.

Öte yandan Neron, tedarik sıkıntısı artan huzursuzluğu yatıştırmak için de orada olabilir.

Silver balıkçıyı takip ederek tahta bir sandığın üzerinde duran bir adamın etrafında küçük bir kalabalığın toplandığı yere geldi. Fonunda nehir ve gökyüzü olan Nero, lacivert takım elbisesinin içinde ihtişamlı bir şekilde duruyordu; cilalı altın rengi süslemeler donuk ışıktaki parlıyordu. Şakaklarındaki gri çizgiler, Romalı burnu ve gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar ne yaptığını bilen bir adamın görüntüsünü tamamlıyordu. Kalabalığın kenarında ve konuşmasını dinlemeye koyuldu.

"... dünyayı Fae'ler inşa etmedi. Onlardan önce de vardı. *Bizden* önce de oradaydı." Etkili olması için durakladı. "Ama biz

önce burada. Buna hakkı olan biri varsa, o da biziz." Alkışlar yükseldi. Nero daralmış gözleri ve sert sesiyle devam ederken birçok kişinin gözleriyle karşılaştı ve onlarla bağlantı kurdu. "*Tabii ki* metal kullanmamızı istemiyorlar, çünkü bu insanların baskılarının üstesinden gelmelerine yardımcı olacak. *Elbette* bizimle ticaret yapmayı reddediyorlar. Halklarının bizim değerimizi keşfedeceğinden korkuyorlar. Ve *elbette bizden* korktukları için bizi aşağılıyor ve işkence ediyorlar."

Kalabalıktan onay mırıltıları yükseldi ve Silver da onlardan biri olmaktan kendini alamadı. Fae'lerin onlarla müzakere etme, hatta ticaret yapma konusundaki isteksizliklerini başka nasıl açıklayabilirdi ki? İnsan yaşam tarzının kendi yaşam tarzlarına bulaşmasından korkuyor olmalılar ve Tanrı herhangi bir fae'nin seçim yapmasını yasaklıyor.

"Bizi insan yapan her şeyi yok etmek istiyorlar. *Tarihimizi* silmek istiyorlar," diye devam etti Nero. "Sanki hiç var olmamışız gibi onu boğmak istiyorlar. Ama insanlık binlerce yıldır hayatta. Onları bizden daha iyi yapan nedir? Onların çocuklarını bizimkilerden daha iyi yapan nedir? Biz sert yetiştirildik. Şimdi de pes etmeyeceğiz. Onların büyüğü olabilir, ama bizim kötülükle yüzleşmek için yanlarında derilerinden ve birbirlerinden başka bir şey olmadan dışarı çıkan kahramanlarımız var-" Gözleri Silver'a takıldı ve işaret etti. "Onun gibi kahramanlar."

Tüm gözler Silver'a çevrildi. Zaman durdu. Sonra kulakları sağır eden bir onay kükremesi ayaklarının dibindeki ahşap güverteyi salladı. Gırtlığındaki safra yükseldi ve vambrace'i ön kolunda daralmış gibiydi. Ona kahraman diyorlardı ama o bundan pek emin değildi.

Rory ona anlamlı bir bakış attı, sanki "*Gördün mü?*" der gibiydi. *Sana ihtiyacımız var.*

Silver hayal kırıklığı içinde homurdanarak topuklarının üzerinde döndü ve personel soyunma odasına doğru yöneldi. Sallanan kapı arkasından kapanana kadar durmadı.

Uzun, alçak banklar dolap sıralarını birbirinden ayırıyordu. Silver, Rory'nin arkasından girişini görmezden geldi ve kendi yerini buldu. Dolabının kapısına yumrukla vurarak açılmasını sağladı. İngiliz anahtarını ve solunum cihazını içeri itti. Burada, rıhtımda aletler çok değerliydi. Onları güvende tutmak zorundaydınız.

Eşyalarını yerleştirdikten sonra Silver gözlerini içerideki gölgelere dikti. Gölgeler uzanıp onu boğazından yakalamak ister gibiydi. *Onun gibi kahramanlar.* Tulumunu çıkarmak ve korsesini sıkmak için can atıyordu.

Rory'nin dikkatli gözleri sırtında bir fırın gibi hissediyordu.

"Bir daha gitmek zorunda olmadığımı söylemiştin," diye fısıldadı Silver, arkasında duran kadınla yüzleşmeyi reddederek.

"İşler değişir."

Silver'ın yumrukları sıkıldı.

Rory bir adım daha yaklaştı. "Bu görev için donanımlı tek kişi sensin. Başka türlüşünü istemezdim."

"Hayır." Gümüş vambrace bağcıklarını çekiştirdi.

"Daha ne olduğunu bile duymadın."

"İhtiyacım yok"

"İnsanlar açlıktan

ölüyor." "Bunu

biliyorum."

"Ne zaman Elphyne'e bir ekip göndersek, geri dönmüyorlar. Fae'ler misilleme konusunda daha cesurlar. Döndüğünde Alice'in ruh halini gördün. Bones'un geri gelmediğini biliyorsun. Bu tek şeyi yap ve hepsi bu kadar."

"Geçen sefer de böyle demiştin." "Seni

korkak bir kedi olarak görmemiştin."

Silver döndü ve tısladı, "Sebebin bu olmadığını biliyorsun."

Rory yılmadan Silver'ın öfkesiyle yüzleşti. Kristal Şehir'de Silver'ın yumruklarına karşı şansı olan tek kişi o olabilirdi. Ne de olsa Silver'ı o eğitmişti. Ama aynı zamanda Silver'ın kendini bırakması durumunda gerçeği bilen tek kişi de oydu. Ve bu yüzden buradaydı. Hafızası onu katlederken gözlerini sıkıca kapattı.

"Hayır," diye bağırdı ve hızla çürüyen bedeni tutmaya çalıştı ama beden dokunuşunun altında parçalandı. "Hayır, hayır, hayır."

Ama yaptığı hiçbir şey bunu tersine çevirmedi. Kara zehir kalbinden akıp önündeki adamı kapladı, her hücreğine bulaştı, onu kara küle çevirdi, yüzünü sonsuz bir çılgılla dondurdu. Elindeki tek gül soluyor ve ölüyordu.

Rory'nin gri gözleri vambraklara kayd. "Ekstra koruma alın."

"Metalle kaplanabilirdim ve çıkarılmam hiçbir şeyi değıştirmezdı."

Düşünceli bir tavırla birbirlerine baktılar. Rory, "Senin için bir şeyler hazırlatırım," diye teklif etti.

Yeni zırh fikri karşısında Silver neredeyse teslim oluyordu.

Bunun yerine, "Çok riskli" dedi.

Rory içini çekti ve bakır parmaklarını bir dolabın üzerinde gezdirerek yüzeye vurup şingırdattı. Konuşurken gözleri odaklandı. "Her uyandığımızda bir risk var. Odamdan dışarı adım atmadan önce düşünüyorum, bugün yiyeceğimizin bittiği gün olacak mı?"

Silver eşarbı başından çekti. Dolabın içine fırlattı. "Biliyor musun, çok abartıyorsun."

"Gerek yok. Polly'nin annesinin durumunu gördün. Hava gemilerini inşa etmek, onları kullanacak insan kalmadıktan sonra hiçbir anlam ifade etmeyecektir."

"Neredeyse bir milyonluk bir şehirde bundan şüpheliyim." Silver dolabın kapısını çarparak kapattı ve amiriyle yüzleşti. Ama sözleri yavan kalmıştı. Potansiyelinin ve geçmişinin suçluluğuna karşı savunmasının son zerresiydi bunlar. İçini çekti ve Rory'nin gözlerine baktı. "Başka yok, değil mi?"

"Hayır."

"Görev nedir?" "Basit bir çıkarma." "Bizden biri mi?"

". Eskiden biri olan birinin çocuğu, ya da babam bana öyle söylüyor. Onunla tanışmadım."

Silver'ın gözleri kısıldı. "Peki bunun doğru olduğunu nereden biliyorsun?"

"Ben Nero'yu sorgulamıyorum, sen de sorgulamamalısın. Bu çocuğa ihtiyacımız var çünkü kaybettiğimiz medyumun yerini alacak. Sana ihtiyacımız var çünkü çocuğu aldıktan sonra kimse sana bulaşamayacak. Onu sağ salim eve getireceksin, zarar görmeden."

Silver'ın midesi bulanıyordu. Daha önce hiç kaçırılmamıştı. Bu bir sonraki seviyeydi. Akıllı Polly ve Nero'nun konuşmasına gitti. *Onları bizden daha iyi yapan ne? Fae çocuklarını bizimkilerden daha iyi yapan ne?*

"Peki," dedi. "Ama zırhımı korse tipi bir göğüs plakası yap. Daha fazla desteğe ihtiyacım var."

Bölüm İki

A Kristal Şehir'den bir kilometre uzakta, Gölge uzun ve yapraksız bir ağacın uzun dalına uzanmıştı. Deri kaplı bacağı sallanırken ve sallanırken huzursuzca küçük kar kümeleri döküldü. uzaktan kapıyı izledi.

Bakışlarını sabit tutmaktan gözleri yanıyordu ama bir an olsun görüşünü kaybetmeyi reddetti. Gündüz uyumak zorunda kalması yeterince kötüydü, ama şimdi gece olduğuna göre, gözünü kırpsa ve eşi ortaya çıksa ve bir şekilde ondan kaçsa... göğsünde neredeyse paniğe benzetebileceği bir şey kabarırdı ve bu çok saçmaydı.

Shade hiç paniklemedi.

Plan yaptı. Bekledi. Ve istediği şey *ona* geldi.

Göğsünü ovuşturdu. Ağrı muhtemelen susuzluktan kaynaklanıyordu. Son beş aydır her gece kemirgenlerin ve yakınlarda dolaşacak kadar aptal olan diğer orman yaratıklarının kanını içmişti. Elinden alınan bir seçim sayesinde, artık iyi kutsanmış insan kanını arzuluyordu. Diğer her şeyin tadı karton gibiydi. Ne kadar çok yaratık yerse yesin, içini kemiren ihtiyaç devam ediyordu.

Uzun sürmez.

Bir mil ötedeki opak kristal duvarların arasındaki çelik kapılara yeniden odaklanan Shade cebinden bir kese çıkardı ve gümüş saç tellerini saymak için bir tutam saç çıkardı. Sadece on tane kaldı. Violet ve Peaches kilidi bağışlamıştı, böylece bir izleme büyüsü yapabilecek ve bunu bulabilecekti.

Kaderli kadın. Saç, iki bin yıllık uykusundan uyanan bir başka arkadaşlarına aitti.

Shade insanlara hiçbir zaman güvenmemişti ama bu kadının gücünün güçlü olduğu Tarikat'ın medyumları tarafından önceden bildirilmişti. Shade için zorlu bir ortak olabilirdi, ayrıca ondan bir kez beslenmek Shade'in doymak bilmez arzularını tatmin edebilirdi - kulağına sürekli fısıldanan, dişlerini geçirebildiği her yarattığı sahiplenmek, almak ve tıka basa yemek isteyen karanlık fısıltı. Ondan bir kez beslenmek onu haftalarca idare edebilirdi.

Adı Silver'dı. Tıpkı saçı gibi.

Tıpkı yasak gibi. Güzel bir pakete sarılmış zehir. Ya da ona öyle söylenmişti.

Beş ay boyunca onun kaleden çıkmasını beklemişti ama hiçbir şey olmamıştı. Sadece iki Muhafız şehir duvarlarının içine girmiş ve canlı çıkabilmişti. İçeride o kadar çok kaçak mal vardı ki, Kuyu'ya erişim kesilmişti ve bu da herhangi bir fae'yi büyü söz konusu olduğunda etkisiz hale getiriyordu. Shade bu düşünceyle ürperdi.

On İki Kadro'dan bir kurt şekil değiştirici olan Rush, Shade'in fark edilmeden içeri girmesine yardımcı olmakta pek yardımcı olamadı. Rush lanetlenmişti ve şehre girdiğinde görünmez olmuştu. Shade Kuyu'nun mürekkepli tarafıyla flört etmek ve olası ölüm de dâhil olmak üzere lanetin getireceği kaosu göze almak istemiyorsa, içeri girmek için başka bir yol bulmalıydı.

Shade'in yeteneği gölgeler arasında yürümektir. Gölgelelerin içinden geçerek Elphyne'de başka bir yere gidebiliyordu. Kuyu'ya erişimine bağlıydı. Kimliğini, sivri kulaklarını ve dişlerini gizlemek için yapılan her türlü büyü de kapılardan geçtiği anda kesilecekti. Şehre girdiği anda savunmasız kalacaktı.

Bir kanat hışırtısı misafirlerinin geldiğini haber veriyordu. Metal, deri ve kirli erkek teri Shade'e onların görevden dönen Muhafızlar olduğunu söylüyordu. Biri solundaki bir dala, diğeri de Shade'in dalına konarak dengesini bozdu, tahtayı gıcırdattı ve daha fazla kar döktü.

Dövmeli bir karga şekil değiştirici olan Cloud çömeldi. Altındaki karla kaplı bataklığı değerlendirirken gevşek koyu bukleler mavi gözlerinin üzerine düşüyordu

onları. Kalın daldan bir dal kopardı ve onu siyah, tüylü kanatlarının arasını kaşımak için kullandı. Bir zamanlar şehirde esir tutulmuş ve işkence görmüş biri için Muhafız son derece sakindi.

"En son ne zaman beslendin?" Indigo, Shade'in dikkatini tekrar ona çekerek sordu.

Yakın zamanda İyi Kutsanmış bir insanla çiftleşen Indigo hiç bu kadar iyi görünmemişti. Zeytin tonundaki yanaklarına renk gelmişti. Gözlerinde yaramazlık dans ediyordu. Ve Shade'i altı ay önce kendisiyle aynı durumda olduğu için yargılamaya cüret ediyordu.

Shade soğuğa karşı kendini kucakladı. Neden buradaydılar ki? Shade'in eşi onları . Tabii...

"Clarke başka bir imgelem gördü mü?" diye sordu, umudu artarak.

Indigo başını salladı ve endişeli bir bakışla karşılık verdi. "Günlerdir uyku halindeydi. Rush psişik bir rüyada sıkışıp kaldığını düşünüyor."

Bu iyi olamaz.

Clarke Rush'ın eşiydi ve eski dünyadan uyanan ilk İyi Kutsanmış insandı. Başlangıçta böyle düşünmüşlerdi. Diğerlerinin yıllardır uyanık olduğu, fae ve insanlar arasında gizlendiği ortaya çıktı. Kehanet daha fazlasının geleceğini söylüyordu. Bazıları fae'lere, bazıları insanlara katılacaktı ve yeryüzündeki son yaşanabilir topraklar için yaklaşan bu savaş son savaş olacaktı.

Shade kapıyı izlemeye geri döndü. "Eğer beni Tarikat'a geri götürmeye geldiyseniz, vaktinizi boşa harcıyorsunuz."

Cloud ve Indigo, Shade hakkında konuştuklarını söyleyen bir bakış paylaştılar. Dudakları kıvrıldı, tam olarak ne söyleyeceklerini biliyordu. Shade'in aptalca bir iş üzerinde olduğunu. Arkadaşının Kristal Şehir'den asla ayrılamayacağını. İlgilenmesi gereken daha acil meseleler olduğunu.

Unseelie Yüce Kraliçesi Maebh, Tarikat'a savaş ilan etmiş ve sınırlarını gezginlere kapatmıştı. İnsanlar ve fae'ler arasında yaklaşan bu savaş yeterince kötü değilmiş gibi, bir de fae'lerin kendi aralarında kavga etmeleri gerekiyordu.

Indigo elinde bir top kar paketledi. "Maebh hâlâ Unseelie sınırlarını açmadı. Ve yeni bir canavara dair raporlar var.

Elphyne'de hasara yol açıyor. Bodrumunda yarattığının bu olduğunu düşünüyoruz."

"Varlığını reddettiği kişiyi mi kastediyorsun?" Shade dudak büktü. Yıllar önce Maebh'in yanından ayrıldığından beri Maebh onun tanıyamadığı birine dönüşmüştü. Shade bir zamanlar Maebh'in kraliyet eşi olmayı düşünmüştü. Böyle bir pozisyonun gücü hayalini kurduğu her şeydi, ama pozisyon eline geçtiğinde, artık onu istemediğini ve nedenini açıklayamadığını fark etti. Maebh çıldırmıştı.

"Bu canavar Elphyne'in her yerinde avlanıyor," dedi Indigo, hâlâ topunu hazırlarken.

"Bunu kendi başına halledeceksin."

Indigo ve Cloud bir kez daha dolu dolu baktılar.

"Çıkar ağızındaki baklayı," diye kırıptı Shade. "Bana söylemediğin şey ne?"

Kuyu Tarikatı'nın Başbakanı Gölge'yi geri istiyorsa, buraya gelip ona kendisi sorabilirdi. Onlarca yıllık hizmetinden sonra bu kez ona borçluydu. Ayrıca Tarikat'ın Gümüş'e ihtiyacı vardı.

Shade Cloud'a döndü, onun doğru bir cevap vereceğini biliyordu.

Bulut kaşımakta olduğu dalı fırlattı. Küçümseme yüz hatlarını çarpıttı. "Canavar olmadan önce Bones adında bir insandı."

Shade gerildi. Cloud'un Bones ile bir geçmişi olduğundan emindi. Yüzyıldan uzun bir süre önce Cloud Kristal Şehir'de tutsakken ikisi arasında bir şeyler olmuştu. Yetkili insanlar kendilerini genç tutmak için manayı saptırıyorlardı. O duvarların ardında başka ne gaddarlıklar yaptıklarını kim bilebilirdi?

Maebh de Bones'tan tüyolar almış ve zindanlarında onun üzerinde deneyler yapmıştı. Shade adamın zincirlenip kan lekeli bir duvara asıldığını, vücudunun mutasyona uğradığını ve alçakça çarpıtıldığını hayal meyal hatırlıyordu. Ancak o sırada Shade Maebh'in büyüünün etkisi altındaydı ve kendi işlevlerini kontrol edemiyordu. Kraliçe ve Shade'in, genelevden hareminden biri olarak yatak odasına kadar uzanan uzun ve karmaşık bir geçmişleri vardı.

Anıları bir kenara bırakıp Bulut'u inceledi. Güç artırıcı dövmeler, yüzü hariç, onu boynundan ayak parmağına kadar kaplıyordu. Cloud'un ifadesinin altında yatan başka bir şey vardı.

Her zamanki kalıcı kaş çatma. Cloud uzaktaki şehre her baktığında bu adı konmamış duygu daha da artıyordu.

"Bu yaratığın benimle ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamış değilim," dedi Shade. "Demogorgon. O da böyle diyor," dedi Indigo. "Ve bu çocukluk evinize saldırdı."

"Ne?" Büyüdüğü genelev mi? Maebh'in yaratığının oraya saldırmış olması kesinlikle bir tesadüftü. İçinden bir şüphe geçti. Maebh hâlâ onun kaçışıyla ilgili kin mi besliyordu? Rosebud Courtesanlar iyi miydi? "Onlar iyi mi?"

"Kimse ölmedi ama hedef aldığı yerin sizin eski eviniz olması tesadüf olamaz."

"Onlar onun kendi tebaası," dedi Shade gözlerini kocaman açarak.

"Bu yaratığın ahlaki bir pusulası varmış gibi görünmüyor. Herkesi didik didik ediyor. Avlanıyor."

Shade kaşlarını çatarak başını salladı. "Muhtemelen sadece ikincil hasar. Bir tesadüf."

"İlk başta biz de öyle düşündük," dedi Cloud. "Ama sonra diğer saldırı alanlarından bazılarının yakın zamanda ziyaret ettiğiniz yerler olduğunu fark ettik."

"*Siktir.*" Bu tam da Shade'in ihtiyacı olan şeydi. Yüzünü ovaladı.

"Dahası da var," diye ekledi Indigo. "Henüz bunu görmedik yaratık, ama neden olduğu yıkımı gördük. Görgü tanıkları onun durdurulamaz olduğunu söylüyor."

"Bir Gardiyan ortaya çıkana kadar hepsi böyle söylüyor."

Sessizlik yerleşti. Shade'in bakışları şehirde karardı. Zaman tükeniyordu. Silver'ı bulup işinin başına dönmesi gerekiyordu.

"Kardeşim, bunu duymak istemediğini biliyorum... ama Tarikat'a geri dönme zamanı geldi," dedi Indigo.

"Hayır."

"Gölge-"

"Hayır dedim." İndigo'ya hançerler fırlattı, o da sadece kaşlarını çatı ve kartopunu Shade'in kafasına fırlattı. Shade kaçtı ve sonra onu daldan aşağı itti. Indigo uçmakta ustaydı ama yer çok yakındı. Karla kaplı çamurun içine sıçradı.

Bulut homurdandı. Shade karga şekil değiştirene ters ters baktı ama o sadece şehre baktı. Shade, Bulut'un onunla konuşmak için beklediğini hissetti.

Shade özel olarak. Indigo ipucunu yakaladı, çamuru fırçaladı ve orta parmağını Shade'e doğru kaldırdı.

"Peki," diye kestirip attı Indigo. "Ben gidiyorum. Ama gelecek olan bir sonraki fae kibarca sormayacak."

Bununla birlikte, Indigo uçup gitti.

"Sen de ona katılabilirsin," dedi Shade Cloud'a. "Onu elde edene kadar buradan ayrılmayacağım."

"Hiçbir amcık senin hayatına değmez." Cloud'un yüzünde küçümseme ifadesi belirdi. "İnan bana."

"Şu haline bak," diye Shade. "Benim hayatım için endişeleniyorsun."

Parmak eklemleri dalın etrafında beyazlaştı ve kıymıkları derisine itti. Her şeyi siyah ve beyaz olarak gören bir fae'ye düşüncelerini nasıl açıklayabilirdi? Öldürmek ya da öldürülmek Cloud'un sloganıydı. Bağlılığı siktir et. Kendinden başka kimseye bağlılığı siktir et.

Shade her zaman yaptığı gibi karga şekil değiştirenin ona karşılık vermesini bekliyordu ama bu durumla ilgili Cloud'un anladığı bir şey vardı.

"Onu ele geçirdiğimde," dedi Shade. "Güce sahip olacağım."

Bulut dövmeli parmak eklemlerini inceledi. Karanlıkta mürekkep, yağ tabakası gibi yağlı bir ışıltı yayıyordu. Cloud savaşta yumruklarını kullandığında, vuruşuna fazladan güç yükleniyordu. On İki Kadro'da Shade'in güç ihtiyacını anlayabilecek biri varsa, o da yanındaki bu erkekti.

Bulut bakışlarını kaldırdı ve şehre o kadar uzun ve sert baktı ki Shade onun şehre duyduğu nefretin sebebinin bir dişi olup olmadığını merak etti. Yoksa neden böyle bir açıklama ki? Belki de çürük yumurtayı fark edemeyecek kadar saf, genç ve cesur bir hırsızken kandırılmıştı.

Shade kargaya kar fırlattı. "İçeri girmeme yardımcı olacak bir şey biliyorsan söyle."

Gök gürültüsü Cloud'un bakışları arasında yuvarlandı

ama hiçbir şey söylemedi. "Peki, neden buradasın?"

"Sen de siktir git," diye verdi Cloud.

Shade, Cloud'la hiçbir yere varamıyordu, bu yüzden Silver'ın saçından tek bir tutamı havaya fırlattı ve bir izleme büyüsü örmek için manasını çağırdı. Büyüyü neden yapmaya devam ettiğinden emin değildi. O

Şehirde olduğunu biliyordu ama bir parçası onun buradan ayrılıp Elphyne'e gelmeye cesaret edebileceğini umuyordu. Bu onun hayatını kolaylaştırırdı ve eşinin itilip kakılmadığı anlamına da gelirdi.

Ayrıca, gün içinde kendisi bakmıyorken gitmesinden de endişe ediyordu ve bunu bilmenin tek yolu sürekli kontrol etmektir.

Elinden süzölüp şehre doğru süzölmeden önce bir an havada asılı kalan ipi mavi, parlayan bir aura kapladı. Gölge yapraksız dalın üzerinde durdu ve ağrıyan kanatlarını gerdi. Sonra geceye karıştı ve parlayan saç telinin ölü ormandaki izini takip ederek Bulut'u geride bıraktı.

Bölüm ÜÇ

I Buz gibi rüzgâra aldırmayan Silver sırt çantasını yün astarlı ceketinin üzerine geçirdi ve kayışı yeni gümüş göğüs zırhının etrafına bağladı. Rory isteğine sadık kalarak şu zırhı yaptırmıştı

Bir korse gibi kıvrılıyordu ama pençelere ve diğer kötü saldırılara karşı metalin ek korumasını sağlıyordu. Harekete izin vermek için kalçalarının üzerinde bitiyordu ve içinde hapsolmuş karanlık gücü serbest bırakması gerektiğinde ön tarafında kolay erişim bağcıkları vardı.

Ama bu gerçekleşmeden önce ölümün kapısına dayanmış olacaktı. Aksi takdirde sonuçları çok korkunç olurdu. Hiç beklenmedik bir anda, gücünün öldürdüğü fae'nin yüzündeki donmuş dehşet ifadesini hatırladı. Bu onun nefesini kesti. O yüzü asla unutabileceğini sanmıyordu. Çaresizlik ve kafa karışıklığının karışımı. Fae, Silver'a sadece bir gül vermek istemişti ama sonunda kül olmuştu.

Silver kısa bir süre Peaches ve Violet'in de kendisinin gibi bir lanete maruz kalıp kalmadığını ya da bu özel cezanın sadece kendisi için mi yapıldığını merak etti.

Şehir kapılarının içinde dururken, üç güçlü erkek arkadaşına baktı. Tüm Reaper'lar. Hepsi öldürmek için eğitilmiş özel operasyon askerleri. -Onun gibi. Hiçbirinin Silver'ın kara zehrine karşı şansı olmazdı.

Martin koyu tenli, saçları kısa kesilmiş bir adamdı. Roger'ın solgun, çilli yüzünde üç yara izi vardı. Aynı fae canavarı Silver'ı da yaralamıştı ama o tek bir yara iziyle kurtulmuştu.

Kaşındaki ve üst dudağındaki iz, Roger'ın yaraları onu deforme etmişti. Silver'dan nefret ediyordu.

Üçüncü adam Silver'ın çok iyi tanıdığı biriydi; kendi sorunları olan, yakışıklı ve sıradan bir arkadaş olan Sid. Karamel rengi saçlarını topuz yaparken, gezinen bakışları Silver'ın üzerine indi ve sonra kayarak uzaklaştı. Onun gibi, adam da aşka düşkün değildi. Seks sırasında takmakta ısrar ettiğinde bile vambrece ya da korsesi hakkında hiç soru sormamıştı. Muhtemelen bunun bir sapkınlık olduğunu düşünmüştü.

İlişkilerinin tamamı, rahatlamaya ihtiyaç duyduklarında birbirlerinin dairesine gelmekten ibaretti. Sessizce seviştiler ve bir daha bu konuda hiç konuşmadılar. Silver'ın bildiği kadarıyla Sid'in hiçbir kişiliği, duygusu ya da siyasi arzusu yoktu. O yürüyen, öldüren, lanet bir makineydi. Hepsi bu kadardı.

Ona .

Gözlerini kısarak şehrin mayınlı kuvars duvarlarının üzerinden görünen aya baktı. Sıcaklık düşmüştü ama kar yağışı yakın değildi. Sadece serin, berrak bir gece. *Gitme zamanı.*

Toparlanıp hazır olduklarından emin olduktan sonra eldivenli ellerini birbirine sürttü ve kapı bekçisine başıyla işaret etti. Bekçi bir kolu çekerek kapı siperini çalıştırdı. Ağır ızgaranın kalkmasıyla dış kapılar açıldı ve içeri temiz hava doldu.

Elphyne'in kalbine yapılan yolculuk, kutup tundrası boyunca, dağların üzerinden ve başka bir ormandan geçmeden önce çamurlu ve çorak bir ormandan geçiyordu. *Çocuk oyuncağı.* Hedefleri olan Kuyu Tarikatı'na ulaşmaları yaklaşık iki hafta sürecekti.

"İçeri gir," demişti Rory. *"Çocuğu al, sonra çık ve eve gel."*

Silver ekibine, "Hadi yapalım şu işi," dedi.

Sırt çantasını yokladı ve en önemli aletin hâlâ orada olup olmadığını kontrol etti. Bir cep saatine benziyordu ama açıldığında saatli bir alıcı-vericiye dönüşüyordu. Kurmalı bir pil şarj cihazı bile vardı. Kristal Şehir Tinker'ı ve Silver, ihtiyaç duydukları anda ihtiyaç duydukları şeye sahip olduklarından emin olmak için prototip üzerinde birlikte çalışmışlardı. Vücudunda sakladığı silahları kontrol etti. Kılıflarında iki mekanik tabanca, bıçaklar, bir flash-bang ve bir el bombası. Hiçbiri standartlara uygun olarak üretilmemişti.

Silver'ın zamanına göre çok daha iyidiler ama kılıçlardan, ok ve yaylardan daha iyidiler. Kendinden emin bir şekilde bakışlarını bir mil ötedeki ölü ormana dikti ve ileriye doğru yürüdü.

Ormana giden yolun yarısında Gümüş durdu. Uğuldayan rüzgâr, koşan ayak seslerini taşıyordu. Dolunay az önce geçtikleri alanın net bir şekilde görülmesini sağlıyordu. Silver gerildi ve kapıdan kendilerine doğru koşan figürü takip ederken ekibine dikkatli olmalarını işaret etti.

Adam gözünün önüne geldiğinde neredeyse hayal gördüğünü sanacaktı. Bu Jimmy'ydi, Polly'nin kardeşi, Carla'nın genç oğlu. Kampa gidiyormuş gibi giyinmişti. Bıçaklar ve bir tabanca belinde kılıflıydı. Sarı saçları rüzgârdan dağılmıştı. Burnunun etrafında sivilceler. Sırt çantası. Soğuk hava kıyafetleri.

Önlerinde durdu, gözleri parlıyordu, göğsü kabarmıştı. "Beni de yanında götür."

Sesi az önce ergenlik çıtırtısı mı verdi?

Silver ekibine şaşkın bir bakış attı. Sid boş bir yüz ifadesiyle karşılık verdi. Martin omuz silkti. Roger'ın yaralı dudağı sanki şöyle der gibi kıvrıldı... *Lider sensin. Bununla sen ilgilen.*

"Geri dön Jimmy," dedi. "Kız kardeşinin sana ihtiyacı var."

"İşte bu yüzden buradayım," diye karşılık verdi ve ona yumruk atmaya çalıştı.

Bu hareket ona Polly'yi hatırlattı.

Şehri işaret etti. "olmadan önce geri dön."

Yüz ifadesi sertleşti. "Senden korkmuyorum. Senden bir şeyler öğrenmek istiyorum. Rory bunun son görevin olabileceğini söyledi, ben de bunun benim için son şans olduğunu düşündüm."

"Hemen geri dön," diye bağırdı. "Seni vurup baygın halde geri göndermeden önce."

"O zaman bana saat ver." Aptal genç çenesini kaldırdı. "Ama yardım etmek istiyorum. Annem hasta çünkü ilaç yok. Sırada Polly var. Rory sana yardım edersem bana biraz getireceğini söyledi. İyi bir hafızam var. Mesajlar için koşucu olabilirim."

Bunun için telsiz vericisi vardı ama söyleyemiyordu. Bu görevin gerçek amacı sadece yarısının bir sırdı. Silver psişik çocuktan haberdar olsa da, diğerleri

Tarikat'a gerilla saldırısı yapmak için oradaydılar. Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi.

Bu Silver'ın ihtiyacı olan son şeydi. Yumruğu kıvrıldı, Jimmy'nin cesaretini kırmaya hazırdı. Dürtüsüne saygı duysa da, fae'lerin umurunda değildi. Jimmy onların bölgesini işgal eden bir insandı. Onu gördükleri yerde öldürmezlerse, kendi zihninde tuzağa düşürüp kendileri için çalışmaya zorlayacaklardı.

"Küçük ," diye mırıldandı. Roger

kıs kıs güldü.

Martin yürümeye başladı. "Bu onun seçimi."

Sözleri bir anıyı tetikledi ve onu iki bin yıl öncesine sürükledi.

"Bu benim seçimim!" dedi annesine.

"Ama bana kim bakacak?" diye sızlandı annesi.

"Sekiz yaşımdan beri sana ben bakıyorum. Bana bakması gereken kişi sensin!"

"Ama, kıymetlim-"

"Kes şunu anne! Belki de şişenin ucunda yardım aramayı bırakırsan iyi olursun."

Lanet olsun.

Sinirlenen Silver hatırlatıcıyı silkeleyip attı. Binlerce yıl geçmişti ama annesi hâlâ düşüncelerine sinsice sızabiliyordu.

Koşarak uzaklaşan Jimmy'ye bakışlarını dikti. Onun ne hissettiğini bildiğini sanıyordu. Elphyne'e girmenin tehlikeli olduğunu anlamıştı. Büyük olasılıkla öldürülecekti. Ama hayatta kalırsa, daha güçlü dönecekti.

İnsanların ve bu yaklaşan savaşın sorunu buydu. Seçme hakkı istiyorlardı. Ve eğer bu seçim metali kabul etmek ve Kuyu'nun büyüünden vazgeçmekse, olsun. İnsanlar bin yıl boyunca büyü olmadan yaşamışlardı; bunu yine yapabilirlerdi. Ama fae'ler ya kendi yollarını ya da otoyolu istiyorlardı. Bu doğru değildi. İnsanlar farklıydı. Farklı şeyler istemelerine izin verilmeliydi.

Ve Jimmy bu seçimi yapabilecek yaşıydı. İçini çekti ve yürümeye devam etti.

"Burada ne yaptığımızı sanıyorsun Jimmy?" Silver, ormanın kenarına vardıklarında ve ilerleyebilecekleri yolu değerlendirdiklerinde sordu.

İskelet halindeki ağaçlardan sarkan sarmaşıklar esintide sallanıyordu. Ağaçlar rüzgârda gıcırdadı. Gölgeler belirdi.

"Sadece gibi olmayı öğrenmek istiyorum."

"O zaman neden Azrail eğitim ekibine katılmadın?"

Yüzünde suçlu bir ifade belirdi. Kahretsin.

"O sormadı, değil mi evlat?" Roger yumruğuyla onu dürttü. "Rory'nin burada olduğundan haberi yok, değil mi?"

Utangaç bir şekilde başını salladı.

"Öldürüleceksin, bunu biliyorsun, değil mi?" Onu yakasından tutup hırpaladı. "O zaman Polly'ye kim bakacak?"

"Ben iyi olacağım." Ama kelimeler ağzından çıkarken endişeli gözleri ormana kaydı. "Ben iyi olacağım."

"Geri dönmek için hâlâ bir şans var," diye ısrar etti Silver. "Şu tarlanın üzerinden dümdüz geri koş ve kapıya varana kadar durma."

Roger ona bunu önerdiği için bile pısırik olduğunu söyleyen bir bakış gönderdi. Kız kaşlarını çatarak ona baktı ve bu teoriyi test etmesi için ona meydan okudu.

Ormanın derinliklerinden gelen uğultu Silver'a kendisini takip eden bir gölge hakkında endişelenecek zamanı olmadığını hatırlattı. Ormanda hiçbir şey iyi yetişmezdi ama büyülü ve çarpık canlılar bu fakir topraklarda hayatta kalabilmek için evrim geçirmiş ve orayı kendi evleri haline getirmişlerdi. Jimmy bu kısmı atlatabilirse Elphyne'de de başarılı olacağını düşündü. Bu bir test olacaktı.

Silver ilerlemeleri için işaret etti.

Ay ışığı ölü ormana girdikçe azalıyordu. Cılız, karla kaplı ağaçlar gölgeler çoğalana kadar ışığı engelledi. Ekibi dikkatli olmaya başladı. Jimmy tedirginleşti. Daha yüksek, daha medeni fae'ler bu ormanda pek bulunmazdı ama Kristal Şehir'de bir tür kanatlı yaratığın burada avlandığı söylentisi yayılmıştı. Bir Azrail ekibi için, uygar olsun ya da olmasın, bir fae ile başa çıkmak sorun olmamalıydı.

Dallar, büyümüş kökler ve ağaç gövdeleri dört bir yanlarını sarana kadar birkaç yüz metre sessizlik içinde yürüdüler. Sadece bulanık nefesleri, ayaklarının altındaki çıtırtılar ve ara sıra duydukları küçük hayvan sesleri duyuluyordu.

"Çok karanlık," diye fısıldadı Jimmy. Titriyordu. "Ve soğuk."

"Şşşt," diye tısladı
Roger. "Korkmuyor
musun?"

"Kafanda bir şarkı söyle," diye önerdi Silver. En sevdiği şarkı Beach Boys'un *Kokomo* şarkısıydı. Şarkıyı söylerken kendini bir film montajındaymış gibi hissediyordu ve bir süreliğine hayat o kadar da korkutucu gelmiyordu.

"Şşş," diye ekledi Martin.

Silver Jimmy'ye baktı. Tabancasının üzerine eğilmiş, gözleri karanlıkta tehlikeyi yakalayamayacak kadar hızlı fırlıyordu. Ceketini hava koşullarına uygun değildi. Yolculuğa nasıl dayanacağı onu aşırıyordu. Önce eldivenlerini ona verdi, sonra da ilkel gece görüş gözlüklerini kafasından çıkarıp ona uzattı. Kendi zamanında yapılanlar kadar gelişmiş değillerdi ama işlerini görüyorlardı. Gözlükleri adamın sarışın, kabarık kafasına taktı ve açtı. Elektronlar merceği tetiklerken mekanik bir vızıltı duyuldu. Onun hayranlığı bu fedakârlığa değdi.

Lanet olsun. Yumuşamaya başlamıştı.

Bu gerçek karanlık değildi zaten. Onun içinde yaşayan gibi değil.
Bu geldiğinde... o zaman korkacaktı.

Çok fazla teknoloji kaybedilmişti ama Silver gibi nükleer kışın neden olduğu derin dondurucudan uyanan başkaları da vardı. Bilim onların nasıl hayatta kaldığını açıklayamıyordu. Fae kurallarının insanlara kaybettirdiği tüm gelişmeleri düşününce bir an için Silver'a bir parça acı geldi. O gözlükler insanların neredeyse gece fae'leri kadar iyi görmelerini sağlıyordu. Başkaları bu yıkıcı ve çoğu zaman kaotik büyüye erişebilsin diye bu avantajdan vazgeçmek aptalca görünüyordu.

Bizi insan yapan her şeyi yok etmek istiyorlar, demişti Nero.
Tarihimizi silmek istiyorlar. O da buna inanmıştı.

Her şey bir bakış açısı meselesiydi.

Kötü insanlar neredeyse dünyayı yok edecek olan bombayı yaptılar, ama fae'lere yeterince zaman tanıyın, onlar da eninde sonunda manayı kullanarak aynı şeyi yapmanın bir yolunu bulacaklardır. Zaten bulmuşlardı. İnsanlar ve fae'ler birbirlerinden çok farklı değillerdi. İyi olanları vardı. Kötü olanlar da vardı. Ve bir de Silver gibi ikisinin arasında bir yerde var olanlar vardı.

Homurtu ile soluk alma arasında bir ses tabancasını kaldırıp ormanın derinliklerine doğru nişan almasını sağladı. Adamlarını saymak için gölgenin içinden süzüldü. Sid. Martin. Ama Roger neredeydi? Kalbi güm güm atarken, silahını üç-altmışa ayarladı, ağaç gövdeleri ve sarmaşıklar arasındaki karanlık girintileri .

Silver Sid'in gözlerini yakaladı. Okunamayan yüz ifadesi hiçbir karşılık vermedi. Martin'i kontrol etti, o da sakın ve tetikteydi.

"Roger nerede?" diye sessizce mırıldandı.

Güm. Arkasına bir şey düştü. Jimmy inledi. Döndüğünde Roger'ın yerde kıvranmakta olduğunu, parmaklarının arasından kan damlarken boğazını tuttuğunu gördü. Fıskırmıyor. Yaşayacak. Silver tabancasını dallara doğrulttu.

"Vampir," diye tısladı ve kör etmek için kurmalı fenerini çıkardı. Neyse ki gitmeden önce çalıştırmıştı. Fenerin düğmesine bastı ve ışını dallara doğru yönlendirdi.

"Oh Tanrım, oh Tanrım." Jimmy çömeldi ve Roger'ı kontrol etti. "Piç ısırdı beni," diye homurdandı Roger.

Konuşuyor. O iyi.

Roger tökezleyerek ayağa kalktı ve tabancasını çıkarıp horozunu kurarak karanlığa doğru nişan aldı.

Jimmy taklit etti ama tetiği çekerek havaya ateş etti. Kurşun çatladı ve ormanda yüksek sesle yankılandı.

"Dur!" Silver elini onunkinin üzerine koyarak silahını indirdi. Meşaleyi yakması yeterince kötüydü, ama bu ses onları hızlı bir yemek arayan herhangi bir şey için hedef haline getirebilirdi. Bu ormanda avlanan kanatlı yaratığın vampirle hiçbir ilgisi olmama ihtimali vardı.

Jimmy'nin eli titriyor, yanındaki tabancayı sallıyordu. "Öleceğiz."

"Ölmeyeceğiz." Onun gelmesine izin verdiği için zihinsel olarak kendini tekmeledi ve onu bir ağaç gövdesine doğru itti. "Yere yat ve bekle."

Ekibine katıldı ve bölgeyi hızla taradı. Her bir Azrail, parmağı tetikte, sinsice ilerliyordu. Vampire tek bir kurşun sıkmaları yeterliydi.

Gözlerinin onu izlediğini, incelediğini neredeyse hissedebiliyordu.

"Onu gördün mü?" Martin Roger'a fısıldadı.

Roger'ın çenesi sıkıştı. "Erkek. Kanatlı. Beni havaya kaldırdı, ısırıldı, sonra

-" Kaşlarını çattı ve tökezledi, gözleri vampirin ısırığındaki histaminler yüzünden düşmüştü. "Şerefsiz kanımı tükürdü ve ortadan kayboldu. *Puf*. Aynen böyle. Düşüm."

"Kayboldu. Işınlandı mı yani?" Silver ensesindeki tüyler diken diken olarak sordu.

"Belki de. Her şey çok hızlı oldu."

"Eğer bu şekilde hareket edebiliyorsa, sıradan bir vampir olamaz." Tehdit seviyesi yükseldi. Vampirin Roger'dan su içmemesi de garipti. Tam olarak beslenmek isteseydi, onu daha uzun süre tutardı. Ama Roger'ın kanını tükürmüş ve onu sonradan düşünölmüş gibi bir kenara atmıştı. Belki de onlarla oynuyordu.

Sağında bir homurtu. Silver döndü, kalbi boğazına fırladı. Şimdi de Martin kayıptı. *Lanet* olsun. Tamamen kayıptı. Ağaçlarda değil. Dallarda değil. Gitmişti. Jimmy inledi.

"Şşşt," diye tısladı, daha iyi duymaya ihtiyacı vardı. "Öleceğiz. Öleceğiz."

Hemen susmazsa onu tokatlayacaktı. Bir asma rüzgârda hışırdadı. Ağaca yaklaştı, Jimmy konuşmayı kestiği için sessizce şükretti.

Bekle.

Konuşmayı kesmişti.

Midesi dehşetle doldu. Jimmy'ye döndü. Gitmiş.

Ne oluyor lan? Gümüş Sid'le yüzleşti, tam o sırada arkasında siyah bir gölge patladı. Kalın karanlık şeritleri onu sardı. Silver gölgenin kalbinden sırıtan yakışıklı bir adam gördü. Koyu renk, şekillendirilmiş saçlar. Sivri vampir kulakları. Ona doğru havayı öperken yüzünde küstah bir eğlence ifadesi vardı. Tabancasını ateşledi. *Çok geç kalmıştı*. Kurşun, arkasında bıraktığı gölgelerin ve parçalanmış ağaç kabuğunun içinden geçti.

Kulakları yeniden sessizliğe alışırken silahının namlusundan dumanlar yükseliyordu.

Sid gitmişti. Martin gitmişti. Jimmy gitmişti. Vampir onları bir kara delik girdabı gibi gölgesine almıştı. Neredeydi

Roger mı? Silver adamın bir ağaç gövdesine yaslanmış olduğunu gördü. Ölmüş mü?

Parmaklarını adamın boynuna koyarak nabız aradı. Güçlü bir şekilde atıyordu. Ölü değildi, uyuyordu. İçinde ezici bir panik dalgası kabardı. Metal korsesinin altını tırmalayan canlı karanlık, kafesine doğru kabardı. Soluk soluğa ve aniden nefessiz kalarak görüşünü netleştirmeye zorladı. Odaklanmak için. Durumu kontrol altına almak için.

Beni bir arada tutan gerginliği düşün. Korkmuyorum. Kontrol bende.

Kararlılığını pekiştirip çenesini sıkarak, önündeki bağcıklara erişebilmek için ceketinin düğmelerini aceleyle çözdü. Ama henüz ölmek üzere değildi. Dişlerini sıktı ve bağcıklar avucunu kesene kadar sıktı. *Tutun şunu.*

Uzaktan gelen silah sesleri onu sese doğru koşturdu, ciğerlerinin kısıtlamalara karşı verdiği mücadeleye aldırmadı. Alçak dallardan kaçtı, sarmaşıkları ve sarkan kökleri itti. Yapraklar yüzünü kamçılıyordu. Silah seslerinin geldiği yöne doğru düz ve doğru bir şekilde ilerlerken nabızı kulaklarında uğulduyordu. Her an olabilirdi.

Ekibi, başka bir Azrail grubunun aylar önce bıraktığı atılmış bir kamp ateşinin etrafındaki kütüklerin üzerinde oturuyordu. Roger bile çökmüş ve yarı uyur haldeydi ama yine de bir şekilde yanı başındaki Sid'le sohbet ediyordu. Oraya nasıl bu kadar çabuk gelebilmişti? Martin ve Jimmy başka bir kütüğün üzerindeydi ve vampir de ortadaki üçüncü kütüğün üzerinde oturuyordu. Roger'ı almak için geri ışınlanmış olmalıydı.

Vampir avuçlarını ısınmak istercesine ölü ateş çukurunun üzerinde tutuyordu, sanki bu onun tesadüfen içine düştüğü eğlenceli bir sessiz sinema oyunuydu.

Mükemmel kesilmiş koyu renk sakalı güçlü çenesini vurguluyordu. Kalın kirpiklerin çevrelediği duygulu gözler onu kendine çekiyordu. Deri kaplı geniş omuzlar, sivriltilmiş bel ve uzun bacaklar. Sanki bir sanatçı Silver'ın en derin, en karanlık fantezilerine ulaşmış ve onu özellikle onun için yaratmıştı. Bir cazibe olmalı. Kimse *bu kadar* yakışıklı olamazdı.

Bu düşünce onun üzerindeki büyüü bozdu ve tehdidi değerlendirmeye devam etti. Parmağı tetiğin üzerinde sıkılaştı. Çivili zırhları ve bıçakları tutan kayışları olan bir savaş üniforması giyiyordu. Bu

Omzunun üzerinden geniş bir kılıcın kabzası görünüyordu. Halüsinasyon görüyor olmalıydı çünkü kılıç metal gibi görünüyordu.

Parçalar bir araya gelince nefesi kesildi. *Metal*. Siyah deri üniforma. Gölge manipölasyonu. Yakışıklı yüzü araştırdı ve ihtiyacı olan onayı buldu. Sol gözünün altında parıldayan küçük mavi bir gözyaşı damlası. O bir Gardiyan'dı. Aynı anda hem metal kullanabilen hem de büyüye erişebilen nadir, acımasız fae koruyuculardan biriydi.

İnsanlar için en ölümcül olanı.

Şehvetli dudaklar, onun farkına vardığı şafağı fark ettiğinde bir tarafa doğru kıvrıldı.

Hedefi şaşmıştı, bu yüzden gözlerinin arasına nişan aldı ve ekibini kontrol etti. Hayatlarını tehlikeye atmayı umursamıyormuş gibi gülümsüyor ve sohbet ediyorlardı. Bunların nesi vardı?

Vampir ekibine, "Silver'a merhaba deyin," diye seslendi.

Sanki bir kuklacı iplerini çekiyormuş gibi Silver'la yüzleştiler, gülümsediler ve el salladılar.

"Silver'a merhaba!" dediler hep bir ağızdan.

Silver ateş etti. Kurşunu vampirin arkasında bıraktığı gölgede bir delik açtı. Oradaydı ve sonra yoktu. Nefesini tutarak tüm farkındalığını duyularına yönlendirdi ve uzun dakikalar boyunca karanlığı araştırdı. Sola, sağa, yukarı, aşağı. Parmağı tetikte sıkılaştı.

Ani sıcaklık sırtını kavurdu. Bir şey uzun örgüsünü çekiştirdi.

"Şimdi, şimdi, sevgilim," dedi derin, yumuşak ses kulağına. "Biraz heyecanı sonraya sakla."

Bölüm FOUR

S hade, mermi kafasının boşalttığı alanı yırtmadan dakikalar önce gölge yürüyüşü yaptı. Silver' arkasına indi ve onun tabancasının nişan alma hareketini izledi.

Onu

Onun çekici kokusunu içine çekti ve damarına yapışıp içmek, o hayat kurtaran suyu ağzına davet etmek ve yutmak istedi. Vücudu ona sahip olmak için haykırıyordu. İhtiyaç derisinin altında bastırıyordu. Ama kaprislerinin kölesi değildi. Hiçbir zaman da olmadı. Doğru zaman geldiğinde, onun tadına bakacaktı.

Eğer doğru kadınsa. Eğer bu kadın - bu vahşi, ateş püsküren, şimşek gözlü, tırnaklarının altında yağ olan kadın -Onun içindi.

Eşi onu öldürmeye çalışmıştı. Hem de iki kez. Tahrik mi olmuştu yoksa dehşete mi kapılmıştı, emin değildi. Belki ikisinden de biraz.

Etrafında kıvranan gölgeleri tutarak, onu *-eşini-* değerlendirmek için zaman ayırdı. Bu kesinlikle . İz sürme büyüsü onu doğruca buraya, gümüş saçlı cadaloza götürmüştü.

O da gümüş zırh giyiyordu. Bu bir tesadüf olamazdı. İsimler genellikle kişiye kendi amacını ya da kimliğini miras bırakırdı. Kendi adı da tören gölünden çıktıktan sonra verilmişti; artık basit bir vampir değil, içinde mana tutma kapasitesi artmış bir Muhafızdı... ve gölgeyi daha önce duyulmamış bir derecede manipüle etme özelliğine sahipti.

Sadece varlığıyla bile etrafındakilere gölge düşürüyordu. Unseelie Yüce Kraliçesi bile ondan o kadar etkilenmişti ki, eski amarosunu onun lehine bir kenara bırakmıştı. Onun değerli cariyesi olarak, Maebh'i cinsel iştahı aracılığıyla kontrol altına aldı. Birlikte geçirdikleri zamanın sonlarında, Maebh'e çarşafın arasında her şeyi kabul ettirebiliyordu. Sadece yatak odasında kalanları değil, yatak odası dışında olanları da. Güç dengesi değişti ve bir süre bunun için yaşadı.

İstediği şeye sahip olduğunu düşünüyordu.

Ama Maebh'e hiç aşık olmamıştı. Ve gücü sadece onun gücünün bir yansımasıydı. Ona eş olmasını teklif etti ama o reddetti. Onunla tepeden bakmayı sevmiyordu ve nedenini açıklayamıyordu. Onunla *birlikte* gökyüzünü aşağı itecek birini istiyordu. Onun *için* değil. Böylece, kim olduğunu kendi başına öğrenmek için ayrıldı. Tören gölüne giden yolu buldu.

Eğer Silver gerçekten onun eşiyse, o zaman güçlü bir kadın olmalıydı. Bir kraliçeden daha güçlü ama yine de ona eşit.

Çiftleşme içgüdüleri onu gördüğü andan itibaren harekete geçti. Hâlâ gölgelerin içinde, onun etrafında dolaşıyor, onu tepeden tırnağa inceliyor, o da etrafındaki karanlığı inceliyor, bir kez bile terlemiyor ya da tereddütle titremiyordu. Kadın onu göremiyordu elbette, olduğu gibi gölgeye saklanmıştı.

Arkadaşlarından ikisi onu ilk gördüklerinde altlarına işemişti ama o açıklığa koşarak girmiş ve tabancasının kabzasını sıkıca tutmuştu. Kendinden emin. Sanki inançları uğruna son nefesine kadar savaşıyor gibiydi.

Onun dünyasının bir parçası olmak... onu paylaşmak. Onun inançlarından biri olmak.

Teni beklentiyle uğuldadı ve sonra bakışları kadının gövdesine sardığı parlak giysiye takıldı. Bir korse. *İlginçti*. Orada ne gibi sırlar saklıyordu? Üst dudağındaki ve kaşındaki yara izinin sebebi neydi? Tırnaklarının altındaki yağ neden? Ona meydan okuyacak mıydı? Yoksa diğerleri gibi boyun mu eğecekti?

Onu boyun eğdirme düşüncesi içini bir heyecan kapladı... ama sadece kısa bir süreliğine, sadece o da aynısını kendi yöntemiyle ona yaparsa. İşte bu yüzden eşiyle tanışmak için mücadele ediyordu. Her iki dünyanın da en iyisini istiyordu ve bu hiçbir zaman mümkün olmamıştı.

Eski akıl hocası Bayan Aravela ona ikiyüzlü şeytan demişti. Bir pazar tezgâhından ne tür şekerlenmiş kan alacağına karar veremediğinde eve hiçbir şey almadan gitmesinin söylendiği anıyı hatırlayınca gülümsedi. Sonunda geri dönmüş ve hepsini almıştı. Ardından gelen kusma tamamen kendi hatasıydı. Dürüst olmak gerekirse, on iki yaşındaydı.

Gölge, Silver'ın sırt çantasının üzerinde duran uzun, tel tel saçlara odaklandı. Uzunluğu kalçanın ortasında bitiyordu. Onu arkadan becerirken yumruğunu sarmak için doğru miktardı. Ya da hoşuna gitmezse boğazına dolamak için. Ya da bileklerine. Örgüye bir fiske vurdu ve onun tepkisini izledi, sıkışmış nefesinden omuzlarına kadar her ayrıntıyı katalogladı, varlığının farkında olarak gerildi. Tetik parmağı kıpırdadı.

"Şimdi, şimdi, sevgilim," diye kulağına yaklaştı. "Biraz heyecanı sonraya sakla."

Kızın dirseğini geri ittiğini fark etmeden önce karnında bir acı hissetti. İçinden bir kahkaha patladı. En son ne zaman bir kadının onu şaşırttığını hatırlamıyordu. Kadının tabancasını elinden aldı, sonra da gölge yürüyüşüyle güvenli bir yere gidip tabancayı attı ve eli boş döndü.

Parmağını ona doğru salladı. *Yaramaz dostum*. Ona sonuçları hakkında bir ders vermeden önce kaç kez kendisini öldürmeye çalışmasına izin verecekti?

Her iki elinde birer bıçakla, açıklıkta onu takip ederken yüzü sakin bir öfkeyle buruşmuştu. Birbirlerinin etrafında temkinli bir şekilde dönüyorlar, botları karda çıtırdıyor, her biri diğerinden gelebilecek bir saldırı ihtimalini tartıyordu.

Nefesini hapseden korse dışında vücudu akıcı bir şekilde hareket ediyordu. Ceketinin düğmelerini açtığında, gümüş panellerin o kadar sıkı kıştırıldığını görebiliyordu ki, göğüslerinin tümsekleri gömleğinin sınırlarını zorluyordu. Gözleri ön tarafındaki bağcıklara ve eşleşen vambrace'a ön kolundaki ceketine takıldı.

İlginç bir zırh seçimi. Vambrace'i anlıyordu ama korseli göğüs zırhı? Hantal ve kısıtlayıcıydı. Kötü bir tasarım.

Bu da eşinin neden onu giymeyi seçtiğini merak etmesine neden oldu. Yoksa onun için başka biri mi seçmişti? Erkek arkadaşlarının onu kontrol ettiği düşüncesi bedenini öfkeyle çarptı. Bu berbat ırka bunu yakıştıramazdı.

"Onlara ne yaptınız?" Silver sordu, bıçaklar hâlâ ona doğrultulmuştu.

Hiçbir şey söylemedi, bunun yerine havayı kokladı ve kadının üzerinde başka bir tabanca saklayıp saklamadığını anlamaya çalıştı. Ama bakırımsı, acı koku her yerdeydi. Bunu söylemek imkânsızdı. Vücuduna metal saplanmışsa yarasaya dönüşüp iyileşemezdi. Kaçınabilirse şarapnel parçalarını eşelememeyi tercih ediyordu.

"Cevap ver bana."

Adamın kaşı kadının talebi üzerine kalktı. "Büyülendiler."

"Bırak gitsinler."

"Şimdi, bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü aksi takdirde seni öldürürüm." Gözlerindeki muzip parıltı, saldırıp bıçaklamadan önceki tek uyarıydı. Kanatlarını onu geriye doğru itmek için kullandı. Kadın ona saplamaya devam etti ve o da kaçmaya devam etti. Her hamlesinde dişlerini gösteriyor ve fareye saldıran küçük bir aslan gibi tıslıyordu.

Shade, kız ona her yaklaştığında dudaklarından taşan sevince engel olamıyordu; bu durum her başarısız saldırıda onu daha da çileden çıkarıyordu. Bu sadece sırtışını genişletti.

"Oh, sevgilim. Deneyeceğinden eminim," dedi, onu tekrar atlattıktan sonra.

Gölgeleri bile kullanmıyordu.

Öfkeyle ve oflayarak bileğini savurdu ve bir hançeri havada ona doğru fırlattı. Yan adım attı, kanadı sıkıca kapandı. Bıçak kıl payı ıskaladı. *Bekle... kanadında bir çentik mi ?* Doğru ya. Oynamayı bırakma zamanı. Sert bir bakışla onunla yüzleşti, ancak yüzünün yanından geçen ikinci bir bıçağı kıl payı kaçırıldı. Kadının gri gözlerinde memnuniyet çiçekleri açarken yanağında gecikmiş bir sızı belirdi. Kontrol ettiğinde parmağı ıslaktı.

"Beni kanattın," diye mırıldandı.

Adamın gövdesine çarptı ve onu yere serdi. Acı verici bir şekilde sertçe yere düştü. Hava ciğerlerinde buharlaştı. Su gözlerini bulanıklaştırdı. İkinci bir düşünce olmadan, sıkışmış kanatlarını uzaklaştırdı. Kanatların kapladığı alanın yerini hava alırken toprak patladı. Enkaz yüzüne çarptığında irkildi. Shade onu yakaladı ve pozisyonlarını değiştirdi. İri bedenini onunkine yasladı. Ellerini başının üstünde kenetledi.

"Yeter," diye tersledi yüzüne.

Yenilgi onun gözünde asla bir pırıltı değildi. Aksine, talebi onu daha da öfkелendirdi. Dizi karnına doğru yol aldı. Tekrar yere vurdu. Şimdi boşta olan eli, diğer eliyle onu tokatlamaya çalıştı. Ve bir atlıkarınca gibi dönmeye devam ettiler. Adam onu her sıkıştırdığında, kadın kendini kurtarıyordu. Adamın içinde saygı kabardı. Kız nasıl kaçılacağını, nasıl hayatta kalınacağını biliyordu.

Yatak odasında nasıl mücadele edecekti?

"O sadece bir çocuk," diye homurdandı. "Bırak gitsin." "Ve ben sadece senin için buradayım, Silver."

"Öyleyse bırakın gitsinler. Yoksa hepsini öldürürüm. Fae'lere borçlu olmaktansa ölmeleri daha iyi."

Ama esareti altındaki diğerlerini düşünmüyordu. Onu tuttuğu yere, tenlerinin temas ettiği yere bakıyordu... çiftleşme bağı tetiklenmemişti. *Hayal kırıklığı*. Diğer İyi Kutsanmış birleşmeler dokunur dokunmaz tetiklenmişti -Rush ve Clarke laneti bozulduğu anda bağlanmışlardı. Thorne ve Laurel, Jasper ve Ada gibi hemen bağlanmıştı. Indigo ve Violet-Shade'in bakışları Silver'ın üzerindeki gümüş zırha kaydı ve kaçak mala karşı dişlerini gösterdi.

Metal, Indigo'nun bağının ilk tetiklenmesini engellemişti ve plastik de Haze'in bağının Peaches ile tetiklenmesini engellemişti. İyi kutsanmış bir bağın çalışması için mana akışına ihtiyaç duyduğundan, vücudundaki tüm o kaçak mallarla onların çalışmaması mantıklıydı. Ona bu kadar yakinken ve bu kadar *açken* Silver'ın ruh halini pek umursamıyordu. Her zamanki tavrının o kadar ötesinde bir şeydi ki çok geç olana kadar fark etmemişti. Yapmak üzere olduğu şey onun için düşünülemez görünüyordu.

"Bunun çıkması gerekiyor," diye hırladı ve parmaklarını korsenin içine, tam göğüslerinin arasındaki boşluğa soktu. Pençeler şişti

Parmak uçları deriyi kesmeye hazırdı ama kadının gözleri büyüdü. Panik yüzünü kavurdu ve bıçağı adamın karnına sapladı.

Bölüm FIVe

Silver'in bıçağı vampirin vücuduna saplandı. Parmak eklemlerinden sıcak kan fışkırdı. Karla buluştuğunda buhar yükseldi. Onu bıçaklamak kolay olmuştu. Gözlerindeki ihaneti görmek değildi. Ve o nedenini anlayamadım.

Ona sanki köpeğini öldürmüş gibi baktı. Ama o onun düşmanıydı. Ölmeyi beklemeliydi.

Ben sadece senin için buradayım, demişti.

O zaman bu tesadüfi bir karşılaşma değildi. Buraya gelmişti, hatta belki de o şehirden çıkana kadar beklemişti. Daha önce işlediği fae cinayetleri başına ödül konmasına neden olmuş muydu? Yoksa bu başka bir şey miydi? Bıçağı adamın karnından çıkardı ve tekrar saplamaya hazırlandı ama gökyüzünü delip geçen bir çığlık ikisini de sarstı. Dev, karanlık bir gölge ölü dalların arasından fırladı ve bir füze gibi onlara doğru savruldu. Gümüş siyah gözleri, sürüngen bacakları ve dokunaçlardan yapılmış kanatları gördü.

Gölge şeritleri etrafını sardı ve onu dünyadaki bir yarıktan geçirdi. Sanki bir su kaydırağı tünelinin içindeymiş gibi hareket ediyorlardı. Silver kendi zamanından beri su parkı görmemişti ama gölgeler vızıldayarak geçerken ve sesler boğulurken düşünebildiği tek şey bu saçma fikirdi. Gölgeler ortadan kalktığında etrafında karla kaplı yemyeşil bir koruluk belirdi. Midesi durduklarına dair bir mesaj almamıştı. Yana doğru savruldu ve kustu.

Nefes alamıyorum.

Nefes nefese kaldı ve boğuldu. Ciğerlerine hava girmiyordu. Yavaş yavaş görüşü kalabalıklaşıyor, köşeler kararıyordu. Kendini boğuyordu ama inatla korsesini ya da sırt çantasını çıkarmayı reddediyordu. Nerede olduğunu, kiminle olduğunu öğrenene kadar olmazdı. Bir daha asla kontrolünü teslim etmeyecekti. *As/a*. Jimmy hâlâ yakında olabilirdi. Çevresini incelerken ufuk çizgisi eğildi. Görüşü karmakarışıktı. Ayın altında parlayan karla kaplı köknar ağaçlarına odaklandı; bir orman. Berrak bir gece göğü. Uzakta bir göl. Daha yukarıda bir kulübe. Ve ona kaşlarını çatarak bakan uzun boylu, kanatsız ve kanayan bir vampir.

Eli karnına yapışmıştı. Parmaklarından kan damlıyordu ama yarası umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Tek odaklandığı şey önündeki deri bağlardı.

"Siktiğimin sapığı," diye mırıldandı - yolculuktan dolayı hâlâ başı dönüyordu. Eğer onu tekrar taciz etmeye kalkarsa, bu sefer işini bitirecekti.

Adam ona göz kırptı, görünüşe göre onun kadar şaşkındı. O manken gibi suratıyla muhtemelen hayır kelimesini hiç duymamıştı.

Hayat derslerle doluydu. Zihnini odaklanmaya zorlayan Silver yuvarlandı ve ayağa kalktı. Bacaklarını olabildiğince sert bir şekilde pompalayarak güç sarf etti. *Nefes al*. Sadece ondan uzaklaş. Güvenli bir yere git. *Sonra da* dağıl.

Sersemlemiş görüşünü odaklanmaya zorlamaktan gözleri yaşardı. Burnunun ucu dondu. Sırt çantasını yeniden ayarlarken parmakları acıyordu. Ciğerleri boştu. Her şey yanlış hissediyordu. Ama koşmaya devam etmek için kendini zorladı. Sığ karda tökezledi, ormanın derinliklerine doğru ilerledi, yüzüne doğru uçan dallara ve dallara aldırmadan, onu deri bir şalter gibi kamçıladi. Ciğerleri işbirliği yapmıyordu. Şansını deneyerek bir ağaç gövdesinin arkasına saklandı ve nefesini tutarak ağzından çıkan bulutları izledi.

Bekledi.

Dinledi.

gelmemişti. Çıtırdayan ayak sesleri yok.

Göğüs zırhındaki hızlı bir çekiş ciğerlerine yer açtı ve kutsanmış hava hırıldayarak içeri girdi. Aniden gelen oksijenle birlikte baş dönmesi başladı. Yarı yarıya ağaca yaslandı. Hava hâlâ karanlıktı ama ay tepedeydi ve kar kendi ışığını yayıyor gibiydi.

Ormanı ışıltılı bir masal diyarına çeviren ruhani bir parıltı. Vampirin gölge taşıma yeteneği onları tundranın ötesine götürmüş olmalıydı. Tek açıklaması buydu.

Bu, ekibinden ayrıldığı anlamına geliyordu. En azından Jimmy güvendediydi. Öyle umuyordu.

Destek almak için ağaca yaslanmaya devam ederek başını geldiği yöne doğru çevirdi. *Lanet olsun.* Düşündüğü kadar uzağa kaçmamıştı. Vampir otuz metre kadar ve ona doğru bakıyordu. Ay ışıkları koruluğun içinden onun üzerine düşüyordu. Tekrar ağacın arkasına saklandı ve bekledi; kendisi ormanın karanlık girintisinde, vampir ise aydınlıkta olduğu için, vampirin kendisini onun onu gördüğü kadar net göremeyeceğini umuyordu.

Aptal.

O bir vampirdi. Karanlıkta görebiliyordu. Saklanmalıydı. Ama... eğer onu , koşarak gelirdi. Değil mi?

Belki de çok yaralıydı. Kanı fışkırmıştı. Dudağını ısırды ve ikinci kez bakmaya cesaret etti, ancak adam bir yarasaya dönüştüğünde nefesi kesildi. Bir an orada durdu, deri Muhafız üniforması içinde uzun ve heybetliydi, karıştırılmış saçları rüzgârda hareket ediyordu. Sonra, etrafındaki hava parıldadı ve ortadan kayboldu. *Puf!* Üniforması, ağır kılıcı ve silahları bir gümbürtüyle yere düştü. Küçük, siyah kanatlı bir yaratık uçtu ve çığlıklar atarak sağa sola savruldu.

Lanet olsun.

Bir yarasadan kaçamazdı! Tabancaları gitmişti, yani mermisi yoktu. Genellikle vücudundaki gümüş onu büyüü saldırılara karşı korurdu ama o bir Muhafızdı. Onun üzerinde işe yaramadı. Sırt çantasında başka silah da yoktu ve eğer onlar da işe yaramazsa... elinde kalan tek şey içinde yaşayan şeydi.

Hayır.

O bundan daha iyiydi.

Kaçmanın bir yolunu bulacak, görevi tamamlayacak ve Kristal Şehir'e geri dönecekti. Vambrace'inin üzerinde kaç tane iz bırakması gerektiği umurunda değildi.

Kadının endişesine rağmen vampir yarasa peşinden gelmedi. Hemen kanatsız fae formuna dönüştü -muhtemelen

daha insani görünmesini sağladı. Bakışları giyinmekte olan çıplak, kaslı figüre kilitlendiğinde Silver'ın kaçma inancı buharlaştı. Kaşları kalktı. Bu yüzle uyumlu bir vücuda sahip olduğu kesindi.

Muhtemelen onu kendine çekmek ve kanını içmek, onu aşışlamak... ve onunla yatmak isteyen vahşı bir fae olduğunu unutturmak için tasarlanmış başka bir cazibe. Deri pantolonunu çekiştirmek için zaman ayırdı, elini gergin poposunun üzerinde gezdirerek yıpranmış derinin tam oturduğundan emin olmak için özel bir özen gösterdi. Ve öyle olduğunu fark etti. Kıcı da tıpkı geri kalanı gibi mükemmeldi - mükemmel orantılı kaslardan oluşan iki küre - bekle... onun rahat hareketlerine gözlerini kısıtı. Adam, pazularını ortaya çıkaracak ve tüm kaslarını belirginleştirecek şekilde ağır ağır gerindi. Piçin kendisi için bir gösteri yaptığını fark edince nefesi kesildi.

Saklanmak, düşünmek ve son kovalamacayla ilgisi olsa da olmasa da hızla atan kalbini sakinleştirmek için arkasına yaslandı. *Kahretsin*, onun orada olduğunu biliyordu. Eğer kaçmaya kalkarsa, o da onu takip edecekti. Ama başka ne seçeneği vardı ki? Hâlâ silahlarını geri takması gerekiyordu. Zamanı vardı. *Savaşmak mı, kaçmak mı?* Ayakları onun için seçim yaptı. Ormanın derinliklerine doğru koştu.

Silver hızını korumak için atan kalbinin perküsyonunu kullandı. Korsesinin bağlarını gevşeterek ciğerlerine verdiği gevşeklik kısa sürede kısıtlayıcı hissettirdi. Her adım, her metre, soluduğu havayı ateş gibi hissetmesine neden oluyordu. Kar incelmeden önce bir saat boyunca koşmuş olmalıydı. Zemin eğimliydi. Yokuş aşağı gidiyordu.

Unutulmaz bir uluma ona burada başka tehlikeler olduğunu hatırlattı, tıpkı Kristal Şehir'in dışındaki ölü ormanda onlara saldıran dokunaçlı şey gibi. Eğer vampir onları oradan uzaklaştırmasaydı, ne olacağını kim bilebilirdi? Canavar birdenbire saldırmış gibi görünüyordu. Dokunaçlar. Pullar. Yüz kıskaçları ya da çene kemikleri... Her neyse, daha önce böyle bir yaratık ne görmüş ne de duymuştu. Ama zaman yeni, sapkın şeyler doğuyordu. Fae'lerin saygı duyduğu bu Şey aynı zamanda kaos da ürettiyordu. Avucunu göğsüne koydu. Kimsenin bağışıklığı yoktu.

Jimmy! Yaşıyor muydu ki? Ya da Sid? Vahşi doğadayken duygularını bölümlere ayırması gerekiyordu ama

Son görevinden bu yana bir yıldan fazla zaman geçmişti. Kristal Şehir halkı arasında çok uzun zaman geçirmiş, onların dertlerini dinlemiş, hava gemileri ve silahlar inşa etmişti. Şimdi tek düşünebildiği, onları kaybederse nasıl hissedeceğiydi. Göğsünde bir şey çatladı ve bir anı serbest kaldı. Bu, Silver bu zamanda uyandığında onu bir vampir sürüsünden kurtaran kadındı -Violet.

Çivi gibi sert. Yıkılmaz. Sabit.

Jimmy'nin yüzü gözlerinin önünden geçerken göğsünde bir sızı hissetti. Aptal çocuk şehirde kalmalıydı.

Nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece onu takip etmeye niyetli vampirden uzaklaşması gerektiğini biliyordu. Ayak sesleri arkasında gümbürdüyordu. Duygularını ciğerlerini boğan metal zırhın arkasına sakladı.

Vampir .

Duygulara ayıracak zamanı yoktu. Eğer şafağa kadar dayanabilirse, o zaman yorulacak ve pes edecekti. Dalların arasından gökyüzüne hızlıca bir göz attığında güneşin doğmasına daha birkaç saat olduğunu gördü.

"Benden kaçamazsın!" diye bağırdı arkasından, peşinden koşmaktan neredeyse mutluydu.

Ağaçlar aniden sona erdi. Gümüş kayalık bir vadiden aşağı kaydı. Sıkışarak geçerken elleri dev kayalara sürtündü. Mesafeyi tam olarak hesaplayamadan granit bir çıkıntıdan diğerine atladı. Botları düz yüzeye çarptı ve dizlerini sarstı. Rüzgârın etkisiyle bir *oof sesiyle* yuvarlandı ama sonra ayağını tekrar yere bastı ve kayalıklardan aşağı inmeye devam etti.

Bir gümbürtüyle onun arkasına indi. Sesi derin ve yumuşaktı. "Bütün gece dayanabilirim."

Sesi şişmiş gibi bile çıkmadı.

Kayaları temizledi ve toprak zemine doğru ilerledi. Kar artık yoktu. Bu yolculuk daha da kolaylaşmıştı. Belki de kendine olan güveninden kaynaklanıyordu ama omzunun üzerinden küstahça, "Bütün gece, ama bütün gün değil!" demekten kendini alamadı.

Onlar koşarken bir sessizlik oldu. "Oh evet, sevgilim. Hem de bütün gün."

Silver'ın adımları durakladı. Bütün gece ve gündüz mü? Bir an için dürtüsü zayıfladı ama sonra önemli bir şeyin farkına vardı. Onu yaya olarak kovalıyordu. O, gölgeleri bükebilen bir fae ve

İçlerinde seyahat ama onları buraya getirdiğinden beri yeteneğini kullanmamıştı. Dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Yakıtı bitmişti, manası tükenmişti.

GÜMÜŞ koşarken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordu. Nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, sadece gökyüzünün aydınlandığını, gücünün ve ciğerlerinin zayıfladığını biliyordu. Saatlerce onu yakalamayı başaramadı. Ağır ayakları çakıl taşlarına takılıp kaymadan hemen önce bu düşünce ona tuhaf gelmişti-

"et!" Sesi gürledi ve . Yankılandı mı?

Çok geç, uçuşumu, kendisiyle ormanın geri kalanı arasındaki uçuşumu gördü. Kolları savruldu. Botlarının parmakları uçuşumun kenarından kaydı, toprak ve kayalar elli metre aşağıdaki çağlayan nehre yağdı. Bir yara izi gibi, geçit ormanı yaralayan ölümcül bir düştü. Ve o hâlâ aşağıya doğru gidiyordu. Adam onu sırt çantasından tutup geriye doğru çekerken çılgıncı boğazında düğümlendi. Sertçe düştü ve yuvarlandı. Nefesi kesildi ve hırıltılı bir ses çıkardı.

Vampir de ayağa kalkarak birkaç adım geri çekildi. Kadının ilk düşüncesinin aksine, adam nefes nefese kalmıştı. Kovalamaca önceden mükemmel olan saçlarını karıştırmış, yanaklarına renk gelmişti ama gözlerindeki parıltı artık eğlenceli değildi. Gümüş ayağa kalkacak gücü kendinde zor buluyordu. Birbirlerine ihtiyatla baktılar.

"Bu kadar yeter," diye kestirip attı, gözleri korsesine kaydı. "Kendini aşırı zorluyorsun. Kendini hasta edeceksin."

Siktir git demek istedi ama havası yoktu. Şehvetli dudaklarının köşesini, onu parçalamak ya da öpmek istemesine neden olacak şekilde kaldıran bir gerçek. Hayatı için kaçtığı düşünülürse, bu çok aptalca bir fikirdi. Onu ve buruşuk saçlarını siktir et. Onu ormanda saatlerce kovaladığı halde nasıl hâlâ bu kadar seksi görünebiliyordu?

Cazibe. Hepsi sahteydi. Onu bu şekilde düşünmesi için başka bir neden yoktu. Fae'ler tehlikeliydi. Vampirler, en kötülerinden bazıları. Masum insanları cezbeden yolları ve cazibeleri vardı.

Sonra da peygamberdevesi gibi kafalarını kopardı. Muhtemelen büyüünün altında bir trol gibi görünüyordu. İçinden ona gitmesini söyleyen duyguyla savaştı. Burada ona yer yoktu.

Uçurumun kenarını inceledi. *İşte oradaydı.* Arkasında, dar geçit boyunca devrilmiş bir ağaç uzanıyordu, kökleri açıktaydı ama tamamen devrilmemişti. Hâlâ canlıydı ve yaprakları filizleniyordu. Üzerinden yürüyerek diğer tarafa geçebilirdi. Eğer vampirin gerçekten de kanatlarını açacak ya da gölge yeteneğini kullanacak manası yoksa, çantasındaki el bombasını kullanarak kütüğü havaya uçurabilir ve onu bu tarafta tutabilirdi.

"Sakın buna cüret etme," diye uyardı, onun bakışlarını takip edip ikiye ikiye bir araya getirerek.

Ağaca doğru fırladı ve botları kütüğün üzerinde bir jimnastikçi gibi dengede durarak karşıya koştu. Eğer durup bunun ne kadar aptalca olduğunu düşünseydi, aşağıda akan suyu, rüzgârı ya da ayağının yosun kaplı ağaç kabuğuna takıldığını fark ederdi. Uzunlamasına sert bir şekilde yere düştü. Alnı çarptı, gözleri bulanıklaştı ama kütüğü bir maymun gibi kavradı. Rüzgâr ona doğru esiyordu. Yerçekimi ağır sırt çantasını çekti. O dönüp düşerken ufuk da eğildi. Baş aşağı asılı dururken bacaklarını ve kollarını kilitledi ve kendini nefes alışını yavaşlatmaya zorladı, gözlerini sıkarak kapattı.

Aşağıdaki azgın nehri dinleme. Ağır sırt çantasının onu nasıl sürükleyeceğini düşünme. Düşünme-

"Sen her zaman çöp olacaksın," diye bağırdı annesi hafızasından. "Nereye gidersen git, köklerinden asla kaçamayacaksın."

Elinde bavuluyla kapının yanında duran Silver'a doğru sarhoş bir şekilde tökezledi. Silver'ın yüzünü işaret etti. "Bir gün göreceksin, benden daha büyük bir hayal kırıklığı olacaksın."

"Veda etme vakti geldi anne," dedi Silver, omuzları gerilerek.

"Seni kara kalpli orospu!"

"Vampirin sesi neredeyse rüzgârda kayboluyordu.

Silver'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Kütüğün kenarında durup ağır silahlarını çıkardı. Silahlarını çıkardıktan sonra kütüğün üzerine geçici bir çizme koydu. Kütük gıcırdadı.

Silver çığlık atmak istedi ama lanet korse bu açıda onu boğuyordu. Şafağı yakalayan nehre baktı,

elmas gibi parlıyordu. Belki de onun gibi biri için her şey böyle bitmeliydi. Belki de annesi haklıydı ve Silver'ın içinde var olan şey sadece kara kalbinin bir tezahürüydü. Zehirli.

"Uzak dur," diye bağırdı vampire, titreyen sesi korkusunu ve şüphesini ele veriyordu.

Lanet olsun. O bundan daha güçlüydü. Hafızasının diğer yüzü ona çarptı; babası verandada duruyordu. Pakistan askeri üniformasını giymiş, onun ağır valiziyle merdivenleri tırmanmak için verdiği mücadeleyi izliyordu. Bir kez bile ona yardım etmek için elini uzatmamıştı. Yoldan bile çekilmedi.

"Yardım etmeyecek misin?" diye sordu.

O da basitçe "Sen halledersin" diye cevap verdi.

Evet, bunu da halletmişti. Dişlerini sıkarak kütük boyunca diğer uca doğru ilerledi.

"Ne yapıyorsun?" dedi vampir sıkılmış dişlerinin arasından. "Olduğun yerde kal."

Adamın kovalamacası onu sadece teşvik etti. Parmakları ne zaman kütüğün yarıklarında bir şeyin yerinden oynadığını hissetse, onu kavrayıp kafasına doğru fırlatıyordu. Dallar, çakıl taşları, toprak. Ama inanılmaz derecede yavaş ilerliyordu. Hiçbir şey onu caydıramadı. Ona yetiştii.

Ayak bileklerini kavradı ve dişlerini gösterdi. "Bu ormanda benden çok daha kötü şeylerle mücadele etmek gerekiyor."

Onu tekmeledi ama kütük üzerindeki dayanağını kaybetti. Dizleri kaydı. Avuçlarına kıymıklar saplandı ve bacakları bir yana doğru sallanırken korkunç bir ses çıkardı. Nefes nefese kaldı.

Sürünerek yaklaştı, kütüğün üzerine çıktı ve onu dirseklerinden kavradı.

"Benden ne istiyorsun?" diye bağırdı, hayal kırıklığına uğramıştı. Adam onu kilometrelerce kovalamıştı.

Cevap vermeyince ona baktı. Erimiş çikolatadan iki göz ona baktı. Korku yoktu. Nefret yoktu. Onun türünde görmeye alışık olduğu açlık bile yoktu. Ona bakan şey... şefkat miydi? Dudakları bir gülümsemeyi bastırmaya çalışıyormuş gibi kıpırdadı.

"Senden ne istiyorum?" diye tekrarladi, bakışları kararmıştı. "Seninle yapmak istediğim çok şey var, küçük aslanım. Şimdi değil

onları listelemek için zaman."

"Eğer beni oyalayacaksan, şansımı nehirde deneyeceğim." Kendini onun elinden kurtarmaya çalıştı.

Gözleri parladı. Tüm neşesi kaçtı. Tutuşunu sıkılaştırdı. "Senin için neyin iyi olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Ve sanırım sen de biliyorsun?" Tekmeledi.

Tutuşu kaydı. Çılgılık attı ve bir santim düştü. *Kahretsin*. Onu gerçekten düşürecek. O kadar aşağıdaydı ki! Gözlerini sıkıca kapattı, inatçı gururu korkusu karşısında dağıldı.

"Sen benim kutsanmış eşimsin, Silver. *Ben* senin için en iyisiyim."

Eş mi? Fae'lerin çok değer verdiği o çiftleşme gibi mi? Evlilikten daha değerliydi. Onlar için her şeyden daha birleştiriciydi. Yine onunla oynuyordu. Keskin kararlılık korkusunu bastırdı.

"Bunun beni etkileyeceğini düşünmek için deli olmalısın." Çekiştirdi. Adamın gözlerinde alarm parladı. Bir santim daha kayana kadar tekrar çekti. "Biz ölümcül düşmanlarız. Sen kan emici bir canavarsın. Ben insanım. Bunun bitmesinin tek bir yolu var."

Adamın bakışları kadının iliklerine kadar işledi. *Tehlike*. Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyordu. Yüz ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu. Gözleri sertleşmişti. Eğer adamın biraz gücü kalmış olsaydı, daha fazla konuşmayacağını hissetti. Bu bitirecek ve ardından uzun, işkenceli bir ceza verecekti. Ona bunu ödetecekti. Omurgasından aşağı bir ürperti geçti.

"Benim adım Shade," diye mırıldandı. "Kan Emici Canavar değil."

Adam onu yukarı kaldırırken donup kaldı. Her çekişinde sırt çantası kayıyordu.

"Dur!" diye bağırdı.

Çantasını kaybedemezdi. Alıcı-verici olmadan görevi ölü sayılırdı.

Ama onun iradesini pek umursamadı. Çekmeye devam etti. Kız tekmeledi ve debelendi. Bir Azrail'in öğrendiği tek kural, görevin her şeyden önce geldiğiydi. Ekibinin hayatından önce. Kendi hayatından önce. O sürüye *ihtiyacı vardı*.

Ama adam her sert çekişinde, "Bana Shade diye hitap etmeyi öğreneceksin," diye buyurarak çekerken omuzlarından kaydı. Çekti. "D'arn Shade." Kaldırdı. "Ya da Mate." Çabayla hırladı, boynundaki tendonlar şişkinleşirken onu önce karnından kütüğün üzerine, tam da güçlü kalçalarının birleştiği yere doğru savurdu.

Acımasızca sallanıyor, nehre bakıyor, adamın onu bu kadar zahmetsizce hareket ettirebilecek güce sahip olmasına hayret ediyordu - sihrine erişimi olmasa bile. Bacakları bir tarafta. Kolları diğer tarafta. Kıcı yaramaz bir çocuk gibi gökyüzünü işaret ediyordu. Ona karşı hiç şansı var mıydı?

"Bu küstahlığın yüzünden seni tokatlamak geliyor içimden," diye homurdandı.

Kadın adama delirmiş gibi baktı ama adamın öfkeli gözleri kristal berraklığıyla kızın poposuna kilitlenmişti.

Aman Tanrım. Bunu düşünüyor.

Avucu bir gümbürtüyle yere indi!

Acı vücudunu delip geçti, soğuktan ya da korkudan uyuşmuş tüm hücreleri uyandırdı. Bir darbe daha. Ve bir üçüncüsü. Şişkin gözlerinden su sızdı. Şok olmuştu. Tamamen sersemlemiş ve hareketsizdi. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sırt çantasını kaybetmişti. Silahlarını. Görevi ölmüştü. Ve bu lanet vampir -pardon, *D'arn Sha- ade*, diye alay etti kafasının içinde- onu akan bir nehrin elli metre yukarısında tokatlıyordu... lanet olası bir kütükten sarkıyordu!

Üçüncü şaplaktan sonra poposunu okşadı ve ona mırıldandı, "Aferin kızıma. Biliyorsun, haklıydın. Bu işin bitmesinin tek bir yolu var. Bunu ne kadar çabuk kabullenirsen, ikimiz için de o kadar iyi olur."

"Senin mi?" diye alay etti.

Thwack!

Sarsıldı.

"Kuyu'nun yolu," diye açıkladı. "Yaşamın. Ölümün. Denge ve uyumun. Biz sadece Kuyu'nun lütfuyla varız. Kaçak malınızı ne kadar çabuk çıkarırsanız, bağımız o kadar çabuk tetiklenir ve haklı olduğumu görürsünüz."

Yanlış bir şey söyledim.

Silver ona ters ters baktı. Yakışıklı bir kendini beğenmişlik ve ukala bir mükemmellik içindeydi. Ona şaplak atmaya hakkı olduğuna gerçekten inanıyordu. İnançlarını ona zorla kabul ettirmeye. Ona dokunmaya!

Korkusunu bastırmak için öfkesine kilitlendi. Hızlı, hassas ve pişmanlık duymadan hareket etti. Kütüğün üzerine çıktı. Bunun teslim olduğu anlamına geldiğini düşündü.

Olmadı.

Onu itmek için momentumunu kullandı. Adam yan tarafa düştü. Birdenbire pozisyonları tersine döndü. Adam kütükten sallanıyordu, ayakları aşağıda tekmeliyordu, sert gözleri kadının yüzüne yapışmıştı. Kadın adamın tutunduğu yere baktı.

"Sakin ," diye uyardı. "Küçük aslan, şimdiden belaya bulaşmaktan hoşlanan bir dişi görebiliyorum ve bu hoşuma gidiyor. Ama bunu yaparsan sonuçlarına katlanırsın."

"Bir şaplak daha mı?" diye alay etti. "Kaç yaşındayım, beş mi?" "Bu konuda hemfikiriz, sen bir çocuk değilsin."

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Yumruğuyla onun eklemlerine vurdu. "Her şeyi nasıl baştan çıkarıcı bir şeye dönüştürüyorsun? Sözlerin. Şaplağın. Bakışların. Ne yaptığınızı biliyorum ve cazibenize inanmıyorum."

Güldü. Piç kurusu ölümüne güldü. Bu yüzden ona tekrar vurdu, bu sefer vambrace'ini kullanarak kütüğü kavrayan parmaklarını ezdi. Adam acı içinde tısladı, kahkahası söndü.

"Büyüleyici bir şey kullanmıyorum Silver," diye itiraf etti.

"Nadiren ." "Yalancı."

"Gördüğünüz şey -benim için hissettiğiniz şey- gerçek. Bu, aramızdaki bağın zorlanmasıdır."

"Yalancı."

Ona tekrar vurdu. Adam kaydı ve bir kolundan sarktı. Panik göğsünde çirkin başını kaldırdı ve kalbini içinde tuttuğu kafese doğru savruldu.

"Adımı nereden biliyorsun?" diye bağırdı.

"Arkadaşların Peaches ve Violet söyledi."

Acısını haykırdı ve yumruğunu adamın son kez kavrayan eline indirdi.

Kaydı.

Düştü.

Sessizce. Tek kelime etmeden. Ağlamadı. Veda yok.

Nehir onun bedenini yuttu ve göğsünden bir şeyin koparıldığı hissinden nefret ederek başka tarafa baktı. Göğüs kemiğine çarptı ve boğuk bir çığlık attı. *Suçluluk burada yaşamıyor*, dedi kendi kendine. Burada ona yer yoktu.

Onun için hiçbir şeydi. Bir vampir. Bir yabancı.

Ama görev ölmüştü.

Violet ve Peaches'i tanıyor.

Gözlerini zorla açtı ve geldiği yoldan geri dönmeye çalıştı. Parmakları kanıyor, gözleri acıyor ve vücudu ağrıyordu ama silahlarının bulunduğu yere ulaşmayı başardı. Bir hançer aldı ve vambrace'ine bir işaret daha attı.

Bölüm ALTI

Unseelie Yüce Kraliçesi Maebh açık penceresinden dışarı, kış topraklarını öpen okyanusa baktı. Rüzgâr yüzünü fırçalayarak içeri girdi. Bir zamanlar manasını

Havadaki buzu temizlemek için. Ama şimdi, demogorgon evcil hayvanını yarattıktan sonra, ayıracak çok az şeyi vardı. Ve bu bir kraliçe için tehlikeli bir durumdu.

Her şey gücün ortaya çıkmasına ve korkunun yerleştirilmesine bağlıydı. İktidarda kalabilmesi ve zalim bir dünyadan intikam alabilmesi için üç şeye ihtiyacı vardı. Bir, öldürülemez kadar güçlü bir canavarın kontrolü. İki, zorlu bir erkeğin ortaklığı. Ve üç, zayıflıklarını yok etmek. Ve sonra Elphyne'in tamamı onun olacaktı.

Gözlerini kısarak gri şafak göğüne baktı. Orada, uzakta, karanlık bir leke uçarak yaklaşıyordu. Umudu arttı.

Belki de yaptığı fedakârlık buna değecekti. Bir sürtünme sesi dikkatini kişisel muhafızlarının kaptanı Demeter'e çekti. Sadık vampir uzun boylu ve asil bir şekilde durmuş, gitmek ya da memnun etmek için işaretini bekliyordu. Önceki kaptanı onu hayal kırıklığına uğrattığından beri yerine geçen kişi olmuştu. Evcil hayvanını yapmadan önce, ona eşlik edecek vampiri ararken yatağını da ısıtmıştı - Gölge.

Bir zamanlar en değerli amaroslarından biri olan Shade - o zamanki adı bu değildi

-Bedenini Maebh'e vermişti ama görünüşe göre ruhunu değil. O

Ona meydan okuyan ve onu yeniden yaşadığını hissettirecek şekilde tahrik eden tek kişi. Ve o da onu daha yeşil için terk etmişti.

Demogorgon eski Sluagh'larından biri gibi zamanda sıçrayarak yaklařırken, elinde kalan tek řeyin bu olduėu dūřūncesine engel olamıyordu. Bu dokunalı, kana susamıř canavar. Bu kiř ūlkesi. Kaybettiėi her řeyi hatırlayınca gōėsūnde bir sızı būyūdū. Gōzleri boř kollarına, yeni doėan bebeėini sakinleřtirmek için sık sık kullandıėı sallanma dūzeninde hareket eden ellerine kaydı.

Bir bebek ağlamasının hayaleti kulaklarını doldurdu.

"Tek yol bu Maebh," dedi Mithras bebeğini emzirirken kulağına. "Halkımızın anılarını onun zihnine yerleştir. Onu bir şekil değiştiren olarak onlara gōnder. Reşit olduğunda anıların kilidini atır ve Dokunulmamış pis insanı içeriden alaşağı etsin."

Maebh bir hırıltıyla hatırladı. Onu tek çocuğundan vazgeçmeye ikna eden Kral Mithras'tı. Elphyne' yarısını ondan alan, başarısız hile girişimini ve ardından tek varisini gereksiz yere feda ettiğini ortaya çıkarmakla tehdit eden oydu. Bununla hiçbir ilgisi yokmuş gibi davranmıştı. Fae'ler bunu ōėrendiėinde, kendi çocuğunu dūřmana teslim ettiği için onu kōtūleyeceklerinden korkmasını sağlamıştı. Ve o, yūzyıllar ōnce olduğu gibi zayıf kraliçe, ona inanmıştı.

Hiçbiri mana sōz konusu olduğunda insan şehrinin ne kadar çorak olduğunu gerçekten anlamıyordu. O olmadan, doğuştan gelen hakkının uyuyan anıları asla uyanmadı. Maebh'in kızı doğuştan gelen haklarını asla hatırlamadı ve Maebh onu bir daha hiç gōrmedi. Muhtemelen bir insan olarak , yalnızdı ve yaratılışındaki yūceliėi asla bilemedi.

Demogorgon'un iėliėi havayı doldurdu. Maebh, Demeter'e eliyle iřaret etti. O da bir adım ōne çıkararak terasa açılan çift kanatlı kapıları açtı. Elllerinde gevřek bir erkek bedeni tařıyan evcil hayvanının ardından soėuk hava içeri sūzūldū.

Diėerlerine gōre bu yaratık çirkindi - Kuyu'nun mūrekkepli tarafından gelen lekeli manadan doėmuřtu. Ama ona gōre muhteřemdi. Birlikte mutasyona uėramıř tūrlerin deformasyonunu gōrmedi. Sūrūngen bacakları, dokunalı

Sırtından çıkan kanatları, yarık çenesi ve siyah, ruhsuz gözleriyle sadece bir annenin sevebileceği bir yüz.

Eski dünyadan bir insanı -kendisi hiç bilmese de Kuyu'yla bağlantısı olan birini- kullanmış ve ona güç aşlamıştı. Şiirsel adalet, diye düşünmüştü. Eğer adam Kuyu'yla olan bağlantısını kabul etseydi, ondan daha güçlü olacak ve kaçacaktı.

Ayrıca bir parçasını da onun içine koymuştu, yani bir bakıma onun annesiydi. Ve onu şimdiden beklediğinden daha çok seviyordu.

Özellikle de ona boyun eğmek yapısında olduğu için. Maebh'i daha yeşil çayırılar için asla terk etmezdi. Her zaman onun ayaklarına kapanırdı.

Hayvanı cesedi Maebh'in ayaklarının dibine bıraktı ve başını saygıyla eğdi. Parlak, kıvrımlı dokunaçlar arkasında yayılıyordu.

"Tatlım," diye mırıldandı ve onu pullu çenesinin altından kaşdı. "Sonunda onu buldun."

Evcil hayvanı onun övgüsünün tadını çıkarırken boğazının dibinden yumuşak bir tıkırtı sesi çıkardı. Ama sonra Maebh aşağı baktı ve ruh hali karardı. Evcil hayvanının getirdiği ceset siyah giysiler içindeydi, evet. Erkekti, evet. Saçları koyu renk ve kısaydı, evet. Ama bu Shade değildi.

O Fae bile değildi.

"Bunun anlamı ne?" Çenesinin altındaki yumuşak dokunuşu sert ve acımasız bir hal aldı.

Hayvanı tekrar insana baktı, sonra kafası karışmış bir şekilde ona döndü. Dokunaçları, ödül bekleyen hevesli bir Kuyu Köpeği gibi biraz sallandı. Cesede bir kez daha baktı. Boynundaki taze deliklerden kan sızıyordu. Maebh başını eğdi.

"Onun gibi kokuyor mu?" diye sordu.

Hayvanı başını salladı.

Demek Shade bu insandan beslenmişti. Shade ayağa kalkıp yüzünü kaldırına kadar ayağıyla onu dürttü. Maebh'in burnu tiksintiyle kırıştı. İnsanın yüzü yaralı ve deforme olmuştu. Maebh'in onaylamadığını görünce hırladı, nefret gözlerinden okunuyordu.

Shade değildi ama onunla etkileşime girmişti.

Maebh onun yüzünü işaret etti ama evcil hayvanıyla konuştu. "Göster bana."

Demogorgon pençeli elini insanın başının üzerinde sabitledi. Uzun, jöleye benzeyen dokunaçlar arkasından kıvranarak çıktı ve adamın kafasına yapıştı. Çığlığın gelmesi yavaş oldu. Şok olarak başlamıştı. Belki de acıdan felç olmuştu ama olan bitenin dehşeti aklına geldiğinde ağzını açtı ve hiçbir insanın gurur duymayacağı bir ses çıkardı.

Demeter Maebh'in yanında ayaklarını sürüyerek yürüdü, demogorgonun insanın zihnine girip anılarını çalmasından rahatsız olduğu belliydi. Ortasına bir dokunaç inerken Maebh avucunu uzattı. Onu kavradı ve gözlerini kapattı.

Göz kapaklarının ardında, sanki bir yaban arısı çarpmış gibi, kendisine ait olmayan anılar gördü. Karanlık, ölü bir orman, tıpkı insan çorak arazisinin yakınındaki gibi. Toprakta boğuşan iki figür, biri Shade, diğeri gümüş saçlı bir kadın. Sonra evcil hayvanı sahneye daldı. Shade kendini kadının üstüne attı - sanki onu korumak istercesine

-Ve gölge yeteneğini kullanarak ortadan kayboldu.

Maebh dokunacı bıraktı ve şimdi bağırsakları serbest kaldığı için seğirmekte olan insana sertçe baktı. Dudağı kıvrıldı ve elini tutsağa doğru uzattı.

"Al onu," dedi ve oturma odasından çıkıp koridora doğru yürüdü. Evcil hayvanı yemeğini yerken ıslak beslenme sesleri onu takip etti.

Demeter ona ayak uydurmak için . "Şimdi ne olacak?"

Vücudu öfkeyle titriyordu, bu yüzden ona şimdiye kadar huzur veren tek odaya, örümcek ağlarıyla kaplı eski çocuk odasına girdi. Ama bu kez, kollarında sallanan kızının anılarında huzur yoktu. Sadece boşluk ve başarısızlık vardı.

Tahtadan yapılmış sallanan kuturiyi aldı ve odanın bir ucundan diğerine fırlattı. Parçalanma ruh halini yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı, bu yüzden bir zamanlar değer verdiği her şeyi yıkmaya devam etti.

Maebh bu gümüş saçlı kadını daha önce bir kez görmüştü. Neredeyse on yıl önce, Maebh'in kraliyet kahini eski dünyayı yok eden silahı yeniden inşa etme gücüne sahip üç insanı önceden haber vermişti. Bunlardan ikisi şimdi Muhafızlarla çiftleşmişti. Shade'in bu insanı hayatıyla koruması tek bir anlama geliyordu.

Aşkı, müstakbel eşi, çiftleşmişti.

Henüz değil.

Hayır... ikisinin de üzerinde mavi, parlayan İyi Kutsanmış çiftleşme izleri yoktu. Maebh'in hâlâ zamanı vardı. Harcadığı enerjiyle puflayarak döndü ve insanın çoğunun yenmiş olduğu oturma odasına hışımla geri döndü. Evcil hayvanını sıcak kan damlayan çenesinden kavradı ve siyah gözlerini kendi gözlerine dikmeye zorladı.

"Başka şansın yok," dedi. "Git. Bu sefer onu bulana kadar geri gelme."

Evcil hayvanı onaylarcasına öttü ve tıkırdadı.

Kadını bir kez avucunun içine almıştı ve o da gitmişti. Aynı kadın şimdi Maebh'e ait olanı çalmak üzereydi. İkinci kez başarısız olmayacaktı. Yüz ifadesi sertleşti.

"Ve birlikte olduğu kadını öldür."

Bölüm Yedi

S Hade, nehirde kendisine saldırmaya cüret eden ölü bir kelp kuşunu taşırken küfürler mırıldandı. Sırılsıklam botları nehir kıyısını ezerek geçti. Ata benzeyen leşi bıraktı ve

sonra ellerindeki suyu temizledi. Sırılsıklam olmuştu. Tamamen ve iğrenç bir şekilde ıslanmıştı. Homurdandı ve Silver'ın kurtarılmış sırt çantasını yere fırlattı, öfkesinden onu ezmek istedi.

Lanet olası, cehennemlik kadın.

Onu *üç kez* öldürmeye çalıştı. Belki daha fazla. Crimson, saymayı bırakıyordu. Önce silahla, sonra bıçakla, sonra da onu kütükten aşağı itti. Başlangıçta bunun eğlenceli olduğunu düşünmüştü -bir tür kur yapma- ama şimdi kızgındı. Öfkeli zihnini sakinleşmeye zorladı ve çevresindeki yeşil ormanda titreşen pastoral güneş ışınlarına dikkatle baktı. O kadar öfkeliydi ki günün uyuşuk çekiciliğini fark etmemişti bile.

Adrenalini kelpie'ye karşı verdiği son savaştan ve daha sonra da eşiyle olan savaşından dolayı hâlâ yüksekti. Bir Muhafız olarak her koşulda çalışmak üzere eğitilmişti, özellikle de güneş doğarken çoğu vampirin üstesinden gelen doğal uyku hali. Alışkanlıkları gereği gece yaşayan bir yaratıktı ama güneşte yürümeye karşı bağıışıklığı yoktu. Bu, eşinin onun hakkında bilmediği bir şeydi. Muhtemelen çoğu insan gibi onun da kısa süre içinde güneşin sıcaklığı geçene kadar sığınacak ve uyuyacak bir yer bulacağını varsayıyordu. Bu, onun almaya hazır olduğu bir avantajdı.

Sonunda ona yetiştiğinde yüzündeki şoku hayal edebiliyordu. Ona attığı kısa tokadın saldırgan olduğunu düşünmüştü. Bir değil, birçok kez anlaşılmaz davranışlarda bulunmuştu. Ve şimdi de bir fae ormanına malzemeleri olmadan koşmuştu. Sırt çantasına baktı ve başını salladı. Sırtındaki giysilerden başka bir şeyi yoktu ve hatırladığı kadarıyla kendini koruyacak bir silahı da yoktu.

Arkadaşı deli miydi? Deli mi?

Parmakları onu tekrar azarlamak için seğirdi ama bunun bir fark yaratıp yaratmayacağından bile emin değildi. Bazı insanlar sert bir ele tepki verirken, diğerleri daha baskın bir partnerin verebileceği rehberliğe ihtiyaç duyardı. Silver'a nasıl karşılık vereceği tamamen onun ihtiyaçlarına bağlıydı ve bazen bu ihtiyaçların, gerçekte yüzleşene kadar varlığından bile emin olmadıkları karanlık, gizli bir yerden ikna edilmesi gerekiyordu.

Bu dersi öğrendiği geceyi net bir şekilde hatırlıyordu. Belki de altı yaşındaydı. Evi olan çok katlı genelevin koridorlarında dolaşıyordu. Genellikle, bir çocuğun görmemesi gereken hiçbir şeye çarpmayacağı belirli bir katta durması gerekirdi ama o gün kendini cesur hissediyordu. Annesi onu terk etmişti. Kızgındı, inatçıydı ve ilgi arıyordu. Bu yüzden, sınır dışı alanda ne olduğunu görmek için merdivenlerden yukarı süzüldü.

Küçük, tombul eli kapıyı bir aralık açtı. İçeride bir şeyler oluyordu.

Nefes nefese. Kesik çığlıklar. İnlemeler. Yalvaran bir adam. "Lütfen, lütfen..."

"Lütfen, ne, Marcus?"

"Lütfen, Hanımefendi."

"Daha önce bana kaba davrandın. Yapmalı mıyım bilmiyorum." "Özür dilerim, ben-"

Bir kırbaç sesi. Bir inilti... sonra zevk dolu bir inilti. "Sen ne?"

"I..."

Başka bir çatlak. Başka bir inilti.

"Bana kızgın olmanı istedim." "Neden, Marcus?"

"Çünkü bir şeyler hissetmek istedim."

"Aferin oğlum. Bu itirafın için seni ödüllendireceğim. Sana hissedeceğin bir şey vereceğim."

İnilti ve meraklı soluk alıp vermeler nefes nefese kalmalarla birlikte arttı.

-Güreşiyorlar mıydı? Ne oluyor? Kapıyı bir santim daha itti. Kapı gıcırdadı. Kendini ele vermeden odanın daha fazlasını görebilmek için aç yapmaya çalıştı. Belki de bir yarasaya dönüşüp sürünerek içeri girmeliydi. Kimse onu fark etmezdi-

Kapı açıldı ve Bayan Aravela endişeyle ona baktı. Omzunun üzerinden içerideki erkeğe bir göz attı, sonra ipek bornozunu vücuduna sardı ve koridora çıkıp kapıyı kapattı.

Küçük kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. Dudakları titredi. Baş belaya girecekti -belki de içerideki adam gibi.

Aravela onun önünde diz çöktü. Adam cezalandırılacağını düşünerek irkildi ama Aravela'nın ağır makyajlı gözleri şefkatle yumuşadı. "Sevgilim, reşit olana kadar buraya çıkmaman gerektiğini biliyorsun."

"Ama..." Kapıya baktı. "Ona zarar veriyorsun."

Onun yanağına dokundu. "Benim tatlı küçük aslanım, her zaman çok meraklı. Acı çoğu zaman zevkle karıştırılır, aşkım. Ve buraya geliyor çünkü bize güveniyor."

"Ona zarar vermek için mi?"

"Hayır, tatlım. Savunmasız olmasına izin vermemiz için bize güveniyor. Arzusunun ya da nefretinin kökenine inmemize. Kendisi bile ne olduğunun farkında değilken ona ihtiyacı olan bir şeyi ."

"Ne oldu?"

Kaşlarını çattı. "Öncelikle, sana sormakla ilgili ne söyledim?"

"Um... Asla sorma. Asla. İstismar edebilecekleri bir zayıflığı ortaya çıkarır."

"İyi çocuk. İkincisi," diye derin bir iç çekerek onun merakına teslim oldu. "Bu her birey için farklıdır ve sadece en iyilerimiz gerçeği ortaya çıkarabilir. Bazen insan acı ister. Bazen de hükmetmeyi arzular. Bazen de tam tersi. Ama değişmeyen bir şey var: Gizli arzusunun gerçeğini ortaya çıkardığımızda, özgürlüğe kavuşmuş oluruz. Ve şimdi size şunu söylememe izin verin," diyerek hüzünle gülümsedi.

-"Bu tür bir özgürlük en özgürleştirici ." Omuz silkti.

"Ayrıca, bize en ilkel ihtiyaçlarını ortaya çıkarma ve sonra onları tatmin etme ayrıcalığı için para ödüyorlar."

Shade içeriden gelen erkek seslerini, onları aşağı inerken nasıl sık sık gördüğünü düşündü; memnun ve hülyalı bir gülümsemeyle. Sonra ilkel bir ihtiyaç olarak gördüğü şeyi düşündü - onu terk eden ve doğduğu için ondan nefret eden bir annenin sevgisini.

"Aşk gibi ihtiyaçlardan mı bahsediyorsun?" diye sordu.

Başını eğdi, hüzünlü gözlerle onu inceledi. "Acı gibi, aşk da kolayca başka duygularla karıştırılabilir. Onlar için, belki, evet, öyle. Bizim için... gerçeği arayanlar için... şey, canım. Bu bizim asla bilme ayrıcalığına sahip olamayacağımız bir şey."

Cevapla birlikte gözleri parladı ve işaret parmağını kaldırdı. "Sadece en iyileriniz gerçeği ortaya çıkarabilir."

Güldü ve onu uzaklaştırdı. "Öyle umuyorum. Şimdi, oyalanmayı bırak. Boş eller Kuyu Solucanı'nın oyun alanıdır. Aşağıya . Seni bir daha burada yakalarsam Madam Brindabella'ya söylerim ve bir hafta boyunca oda kaplarını temizlersin."

Kapı Shade'in hafızasında kapandı ve kaşlarını çattı. Öz annesi en çok aranan Rosebud Fahişelerinden biriydi. Hiç çocuk istememişti ama rahmini aldirmek için henüz ameliyat olmamıştı. Çocuk dünyaya geldiğinde onu doğurmuş ve sevmeye çalışmıştı. Ne yazık ki çocuk sahibi olmak ticaretini ciddi şekilde etkiledi ve kısa süre içinde istenmeyen ve kullanılmış bir mal haline geldi. Talihsizliği için onu suçlamadan Shade'e bakamayınca ortadan kayboldu ve onu geneleve bıraktı.

Bir daha geri dönmedi.

Ama fahişeler ona sevgi olduğunu düşündükleri bir şekilde bakıyorlardı. Onları örnek alıyordu ve sonunda reşit olduğunda, annesine teşekkür edebileceği iki şey olduğunu öğrendi: görünüşü ve bunu kendi yararına kullanma fırsatı.

Herkesin Shade hakkındaki inancının aksine, sevgililerini cezalandırmaktan zevk alan baskın bir erkek değildi. Onların acılarından bir tür hastalıklı zevk de almadı. Ne ciyakladıklarında ya da yalvardıklarında tatmin oluyor ne de aşağılanmalarından keyif alıyordu. O ne yaptı o yaptı çünkü o hissetti bir içsel

Özellikle de kendileri neye ihtiyaç duyduklarını bilmediklerinde, bir başkasının ihtiyaçlarını karşılamaktan gelen tatmin -isterseniz güç-.

Koruduğunda ve sağladığında bir telaş hissediyordu... ve evet, bazen bu koruma ağızlarından çıkan sözlerle çelişiyordu. Ama hareketleri ve bedenleri asla yalan söylemedi. Sınırları asla zorlamadı. Kalp atışlarından emir verirken çıkardıkları seslere kadar davranışlarını dikkatle izledi. Onları test etti. Anlayışlı bir şekilde değerlendirdi. Elphyne'in tanıdığı en iyi gerçeği arayan kişi oldu.

Eşinin neye ihtiyacı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu motive eden başka bir şey vardı ve bunun onun iyiliğiyle hiçbir ilgisi yoktu. Bu düşünce onu rahatsız ediyordu. Bu hızla devam ederse, aralarındaki bağı tetiklemeye fırsat bulamadan ölmüş olacaktı.

Davranışı pervasızdı ama dikkatsiz değildi. Ona büyülediği çocuğu bırakmasını söylemişti. O korsenin ardında bir yerlerde bir kalbi vardı ve adam onu bulmaya kararlıydı.

Shade botlarındaki suyu boşaltırken, zihni eşinin ortaya çıkardığı küçük davranışsal detaylara gitti. Adam metalik giysisini çıkarmakla tehdit ettiğinde paniklemişti. Bu tepki ani ve mutlaktı. Bunun korunmasız kalma korkusundan kaynaklandığına inanmıyordu. Onunla birlikte gölgeler arasında seyahat etmişti. Adamın vücudundaki metale rağmen manaya erişebileceğini ve böylece zırhına rağmen ona zarar verebileceğini biliyordu. Korkunun başka bir kaynağı vardı.

Doğal olarak ondan etkilenmişti. Ona baktığında bunu gözlerinde görebiliyordu, özellikle de onu giyinirken izlemek için kaçmayı geciktirdiğinde. Bu eğlenceliydi. Ama o çekiciliğini inkâr etmiş ve suçu fae cazibesine atmıştı. Bu onu hem eğlendirmiş hem de endişelendirmişti. Kadın kendini pek çok şeyden mahrum bırakmıştı. Bunların başında başka birinden zevk almak geliyordu. *Hissetmesine, nefes almasına* izin vermiyordu ve böyle yaparak içten içe ölmeye giden tek yönlü bir yolda ilerliyordu.

Güvenli bir çıkış yolu bulana
kadar. Savunmasız olmak için.

Güvenmek
için.
Özgür
olmak için.

Maebh aklıma geldi. Onun yatağına girdiğinde, Maebh soğuk ve mesafeliydi. Ağzından çıkan iğneleyici sözlerle ya da bazen kullandığı acımasız ve zalim tekniklere rağmen, çoğu zaman bir cesetle sevişiyormuş gibi hissetmişti. Ama Shade bunu bir fırsat olarak görmüştü. Her zaman ruhunda bir şeylerin eksik olduğunu hissetmişti, kalbini kaplayan gölge için bir yoldaş ve bunu buz kraliçesinden daha iyi kimle paylaşabilirdi?

Dinlemiş, öğrenmiş ve durumu tersine çevirene, onun gerçeğini keşfedene ve direnç duvarlarını yıkana kadar metresini memnun etmişti. Nefret ve zulüm genellikle savunmasızlıktan doğardı. Shade Maebh'inkini öğrenmişti. Ama bunu yaptığında, şimdiye kadar gördüğü en yüksek, en zorlu fae'yi yaktığında... ve gölgeli kalbi hala ağrıyordu ve boştu. Kendi duvarları yıkılmıştı.

Kurnaz bakışlarını *itildiği* kütüğe doğru kaldırdı. Vadiye geri tırmanmak zahmetli olacaktı ama sınırlı mana depolarını kullanamazdı.

Gümüş'ü bulduğunda yumruklarını esirgemeyeceği için her onsunu muhafaza etmesi gerekiyordu. O metal çıkıyordu. İnkâr etse bile onun gerçeğini keşfedecekti. Açlık için kemiriyordu. Ayaklarının dibinde taze bir yemek yatıyordu ama eşinin kanını arzuluyordu ve kavgaları sırasında kokusunu aldığından beri daha azını istemiyordu. Sabah güneşinde kavrulan baktı ve . Bir kez tepeye çıktıktan sonra eşinin izini sürmek için.

Oyalanmayı bırak. Boş eller Kuyu Solucanı'nın oyun alanıdır.

Ceketini silkti ve tekrar giymeden önce suyunu sıktı. Lanet olası deri şimdi sürtünecekti. Kendini kayalık cepheye tırmanmaya hazırladı.

Nihayet tepeye ulaştığında, ağaçlara yeni bir dizi küfür savurdu. Silahlarını almıştı; diğer tarafa geçip yolculuğuna devam etmeden önce *özellikle* silahlarını çalmak için kütüğün üzerinden sürünerek geri dönmüştü. Alnındaki teri silerken vahşi bir sırıtış attı. Av daha da cazip hale gelmişti. Onu öldürmeye çalışmak bir şeydi, ama bir Muhafızın yeminli silahını almak başka bir şeydi.

Sabır. İzinin kokusunu alabilirdi. Gün ışığında onun geldiğini göremezdi.

CHAPTER SEKİZ

I Shade'in onu bulması bir saat sürdü. Sonunda, onun izini kokladıktan sonra, açlığı içindeki bir düğmeyi çevirdi. Yavaş yavaş yenilediği az miktardaki manasına erişti ve

Ona ulaşmak için gölgeler.

Gölgeler güneşten daha serindi ve bir mağaradaki küçük bir lagünün yanına vardığında içgüdüsel olarak saklandı. Ama gözleri ona takıldığında, zorunluluktan saklandı. Onun gerçeğini ortaya çıkarma dürtüsü, yüzleşme arzusundan daha şiddetliydi.

Sırt çantasını indirdi ve bir huş ağacına yaslandı. Kadının yıkanişını izledi - hâlâ gömleğini, metal korsesini ve zırhını ceketinin üzerine değil, çıplak tenine giyyordu. Suyu girerken zırhını çıkarmamış olması tuhaftı, sanki onsuz bir an bile geçirmeye korkuyordu. Suyun altındaki ten parıltısı pantolonunu çıkardığını gösteriyordu.

Onu dördüncü kez hafife almak istemeyerek kamp alanını inceledi ve iki hançerini buldu. Geniş kılıcı *Mercy* orada değildi. Yün astarlı ceket de yoktu. Kamp ateşi, etinden küçük bir hayvan leşinin kalıntılarıyla yanıyordu. Avlanmış ve kendi karnını doyurmuştu. Uyumak için çok az zamanı vardı.

Lagünün gerisindeki hareketlilik gözüne çarptı. Önündeki korsenin bağcıklarını çekştiriyor, her hareketinde yüzünü buruşturuyordu. Metal panelleri teninden sıyırdığında, adamın derisi diken diken oldu. Kanlı lekeler keten gömleğini ıslatmıştı. Ne zaman ki

Bunu da çıkarınca metal panellerin şeklindeki yaralar ortaya çıktı. Metal derisini o kadar sıkmişti ki, her hareket ettiğinde sıkışıyor ve kesiyordu. Gömleğinin içinden bile.

Neden kendine işkence ediyor?

Kaşları ortadan kalktı ve kızın acı içinde yavaşça suya indiğini gördü. Kapalı gözlerinin kenarlarında gözyaşları parlıyordu ve ayrıcalıklı bir an için, kayıtsızlık maskesiyle örtmeden önce onun savunmasızlığını gördü. Uzun süre şımarmadı. Başını daldırdı ve sonra kıyıya geri döndü.

O anda onun yanına koşabilirdi; kolundaki son bir metal parçası aralarındaki bağı tetiklenmesini engellerken bir anda onun yanında olabilirdi ama zırhını inatla yeniden giyerken onun irkilmesini ve ürkmesini izlerken kimi korumaya çalıştığını merak etti. Kendisini mi, yoksa başkalarını mı?

Düşündüğü gibi kamp alanına gitmedi, bunun yerine ters yöne döndü ve yaklaşık yirmi metre ötedeki devrilmiş bir ağacın yanındaki çalıların arasına eğildi. Barınağın içinden kuru giysilerini çıkardı ve yeniden giyindi. Çalılıkların arasında kaybolmadan önce etrafını bir kez daha gözden geçirdiğinde, buranın onun uyuduğu yer olduğunu fark etti. Kamp alanından farklı bir yer yapmak zekiceydi. Biri tesadüfen rastlarsa ya da bir yemeğin kalıntıları tarafından cezbedilirse, onu açıkta bulamayacaklardı.

Devam etmenin en iyi yolunu merak ediyordu. Bir yanı kendine neden işkence ettiğini öğrenmek için ölüyordu. Diğer bir yanı ise umurunda bile değildi ve açlıktan ölüyordu. Azı dişleri diş etlerinde ağrıyordu. Sonunda onu çalıların arasında takip etmek için kendini zorladığında, onu bir oyukta ceketinin üzerinde uyurken buldu. O uyurken ondan beslenebileceği aklına geldi.

Bu düşünce onu hem iğrendiriyor hem de cezbediyordu. Bir yandan, uykuda beslenme en zayıf vampirler için ayrılmış bir görevdi. Hayatında hiç uyuyanlardan beslenmemişti, özellikle de eş olarak düşündüğü birinden. Bunu düşünmek bile onu hasta hissettiriyordu. Öte yandan, ondan içmek ona anılarını getirecekti. Onun zihninin iç gizemlerine tek yönlü bir bilet alacaktı.

Dişlerinden erken histaminler damlıyor, dilini tatlı şurupla kaplıyordu. Pekâlâ uykuda kalabilir ve onun beslenmesinden habersiz uyanabilirdi. Ya da uyanabilir ve onu tekrar öldürmeye çalışabilirdi. Gölgeleleri bir arkadaşını ziyaret ediyormuş gibi uyuyan kızın üzerinde kıvrılıyordu. Çok hızlı uykuya dalmıştı. Eşini öldürmeye çalışmak yorucu bir iş olmalı.

Dalları onun çekici yüzünden uzakta tuttu, sonra uzun örgüsünü boynundan iterek yaşam kanıyla titreşen damarı ortaya çıkardı. Karnı sıkıştı.

Bu yanlış.

Ama emsal teşkil etmişti. Ve İyi Kutsanmış kan isteyen yanını inkâr etmekten yorulmuştu. Geri kalan her şey kartondan ibaretti ve o burada -tanrıçanın vücut bulmuş hali- mışıl mışıl uyuyordu. Shade'in gözleri onun vücudunda gezindi. Göğüslerinin kabarıklığı korseden dışarı taşıyordu. Hepsini çıkarmak ve tükürüğü onu hem uyuşturup hem de iyileştirene kadar yaralarını yalamak istedi. Aralarındaki bağın tetiklenmesini istiyordu.

Arzusu, akli ve kalbi arasındaki savaşı kazandı. Ses çıkarmamaya dikkat ederek sırt çantasını kollarından indirdi ve sonra boynuna doğru eğildi. Uzun, işkenceli bir nefesle onun inkar edilemez kadınsı kokusunu içine çekti. Sahiplenme ihtiyacı içinde çağlarken kirpikleri dalgalandı.

Damarı boyunca hafifçe yalayarak eti uyuşturdu. Kız .

Dur.

Zayıf değildi. Uykuyla beslenen biri değildi. Ağzı alçalıp etinin etrafını sararken bile kalbi arzularına karşı isyan ediyordu. Ama son adımı atamadı.

Bakışları kadının tenindeki diğer ısırık izlerine kaydı. Vampirler tarafından bırakılmış eski yara izleri. Violet'in ilk başta kendi türüne karşı ne kadar nefret dolu olduğunu ve bu zamanda uyandığı anda Maebh'in askerlerinin onu esir aldığına dair anlattığı hikâyeyi hatırladı. O... ve Peaches ve Silver.

Tek bir damla bile içmeden ayrıldı ve kalçalarının üzerine oturdu. Silver'ın nefesi saçının bir tutamına hafifçe çarptı.

Başını eğdi. Uyurken o kadar kırılgan ve huzurluydu ki, uyanırken olduğu cadaloz haliyle tamamen zıttı.

Onunla birlikte bir hayatın nasıl olacağını hayal etti -uyanık oldukları saatlerde zorlu, çarşaplarda düşmanlar gibi birbirine dolanan ve sonra uykudayken birlikte durgun ve sıcak. Açlıktan çok daha güçlü bir arzu onu ele geçirdi ve ondan uzaklaştı. Sonra silahlarını ve kızın sırt çantasını alıp gitti.

Bölüm Nine

Silver hayal meyal rüya görüyordu. Kafasında hep aynı sahne oynuyordu. Sarhoş annesini geride bıraktığı gün. Temelli olarak. Ama bu sefer annesi değildi. İki kişiydi.

Bu zamanda uyandığında tanıştığı insanlar.

Violet kilitli bir kafesteki yerinden, "Her zaman karavan çöpü olarak kalacaksın," diye bağırdı. "Nereye gidersen git, geldiğin yerden asla kaçamayacaksın."

Tepesinde bir fırtına koptu. Elinde kilit anahtarıyla kafesin dışında duran Silver'in yüzüne soğuk rüzgâr çarptı.

"Vedalaşma vakti geldi," dedi Silver, omuzları gerilerek. "Hayır!" Peaches ağladı. Parmaklıkları kavradı ve yüzünü onlara karşı. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Bizi bırakma. Sana ihtiyacımız var."

Silver'in boğazı düğümlendi. Söz verdiği gibi onlarla kalmalıydı. Ama onu sadece geride tutarlardı. Halkına katılmasına engel olurlardı. Üçünün bir yerde olması çok fazlaydı.

"Bizi bırakma. Yapma-" Peaches hıçkırdı.

Yeter artık!

Gümüş'ün parmak eklemleri anahtarın üzerinde beyazlaştı. Kafesteki kadınlara kaşlarını çattı ve yalan dilinden kolayca döküldü. "Ayrılmak zorundayız çünkü birlikte tehlikeliyiz. İnsanlara gidemeyiz. Fae'lerle asimile olmalıyız. Tek yol bu."

Başka bir soykırımı durdurmanın tek yolu.

Gümüş'ün göğsünden bir soğukluk yayıldı. Yere baktığında kalbinden siyah bir leke sızıyordu. Toz siyahı dallar kadınlara doğru uzanırken Gümüş'ün içini korku kapladı. Dumanı uzaklaştırmaya çalıştı ama duman sadece dokunuşundan kaçtı ve ölümcül yörüngesine devam etmeden önce ortada yeniden birleşti.

Violet kafese vurdu. "Senin kara kalpli bir sürtük olduğunu hep biliyorduk!"

"Hayır!" Silver ağladı ve dumanı tekrar vücuduna toplamaya çalıştı ama duman çoktan vücudunun geri kalanına bulaşmaya başlamıştı; ne zaman dumana dokunsa kendini karartıyordu. Telaşla kadınlara baktı, kara duman onlara da bulaşmıştı. Küle , yüzleri dehşet içinde ölümsüzleşti ve sonra ayaklarının dibinde parçalandılar. "Hayır!"

Gümüş, kulaklarında yankılanan çığlığıyla uyandı. Kalbi göğüs kafesine çarpıyordu, tıpkı Violet'in kafesine çarptığı gibi.

Bu sadece bir rüya.

Bu sadece geçmişinin bir karışımıydı - annesi, yeteneğinden kaynaklanan ilk cinayeti ve ona sadece nazik davranan kadınlara yalan söylemenin verdiği suçluluk duygusu. En azından öyle olmasını umuyordu. Geçmiş.

Silver tepesindeki çalıların yapraklarını savuran rüzgâra baktı. Loş güneş ışığı yüzüne gölgeler düşürüyordu. Neredeyse gün batımı. Planladığından daha uzun süre uyumuştı.

iyi olur.

Vücudundaki her kas ağrıyordu, özellikle de korsenin gövdesinde tuttuğu kısımlar. En azından başlangıçta düşündüğü gibi bu aleti çıplak tenine karşı giymemişti. Boğuk bir iniltiyle kendini kaldırarak tüm duyularıyla çevresini inceledi. Ses-sadece rüzgâr. Koku-olağandışı bir şey yok. Görme-aynen bıraktığı zamanki gibi görünüyordu... yerdeki nesne hariç.

Küçük, yuvarlak tenekeyi eline aldı. Alıcı-vericisini. Alarm onu sarstı. Onu en son sırt çantasında görmüştü. Başka bir şeyin daha eksik olduğunu fark ettiğinde gözleri büyüdü: vampirin silahları.

Kahretsin.

O ölmemişti. Sakince nefes aldı ve hayal kırıklığı ya da korkunun vurmasını bekledi, ama asla gelmedi. Onun yerine karnında küçük bir kıpırtı hissetti. Rahatlama. *Hayır*. Başını salladı. *Aptal olma*. Bir vampir hayatta kaldığı için neden rahatlasındı ki?

Çünkü senin onun eşi olduğunu söyledi.

Çünkü belki de ait olma fikri hayatı boyunca hayalini kurduğu bir şeydi. Koşulsuz kabul görme. Ama bunu Rory ve Kristal Şehir'deki insanlarla elde etmişti. Ona verdikleri şey romantik olmayabilirdi ama ait olmaktı. Yeterince iyiydi ve erdemliydi. Bu fae'lerden çok daha erdemliydi. Violet ve Peaches onlara sığınmış olsalar bile.

Ama Silver onlara bunu yapmalarını söylemişti. Burada olmaları onun suçuydu.

Peki neden yalan söylediği için bu kadar suçlu hissediyordu? Artık mutluydular... değil mi? Shade ona adını verdiklerinden bahsetmişti. Tabii işkence görmedilerse.

Gerçek şu ki, onlarla konuşmadığı sürece bunu asla öğrenemeyecekti. O zamana kadar suçluluk duygusu her zaman çirkin yüzünü gösterecekti. Silver alıcı-vericiyi parmaklarının arasında çevirdi.

Neden onu öldürmemişti? O uyurken bolca fırsatı vardı. Ondan beslenebilir, onu taciz edebilirdi ve baygınken ve uyku büyüünün etkisi altındayken bunun farkında bile olmazdı.

İddiasına güvenilebilir miydi? Bir önemi var mıydı? Ve o neredeydi?

Ceketini kaptığı gibi çalılarının arasından sürünerek çıktı, ancak söz konusu vampirin kamp alanının yakınındaki bir ağaca yaslandığını görünce donakaldı. Ateş çoktan sönmüştü. Bir eli topraktaki uzun geniş kılıcının kabzasında duruyordu. Mavi Muhafız gözyaşı damlası kapalı gözünün altında parıldıyordu. Başını arkaya yaslamış, erkeksi boynunu ve belirgin adam elmasını ortaya çıkarmıştı. Dizleri bükülmüştü ve bir bileği dizinin üzerinde duruyordu. Rüzgâr saçlarını karıştırıyordu. *Uyuyor muydu?*

Seksi, erkeksi ve rahat. Milano'daki bir piste aitti, Elphyne'deki deri, kir ve çiziklere değil. Yanına yaklaştığında ağız felcine neden olan ve sonra siz dilinizi çözmeye çalışırken bilerek sırttan türden bir erkekti. Ve

Kendisine verdiği cazibe her kadının fantezisinin merkezindeydi.

Kendine hatırlatması gereken bir fanteziydi. Hayır. Az önce gördüğü rüya daha çok bir kâbustu ama onu gerçeğe uyandırmıştı. Vampirler onu kafese kapatan şeytani pisliklerdi.

Silver'ın tüm bildiği, bu vampirin Silver'ın kendi kişisel kan kölesi olmasını istediğiydi.

Ceketini giydi ve alıcı-vericiyi cebine koydu. Vücudunda başka silah yoktu. Hepsini almıştı. Adamın yanındaki silahlara baktı ve temkinli bir adım daha yaklaştı.

Gözleri açıldığında uzun kirpikleri yukarı doğru kıvrıldı. Kadın hareketsiz kaldı. Adam ona odaklandı ve doğruldu.

"Şanslı son kez mi deniyorsun?" Adamın gözlerinde eğlence parıldıyordu. "Senin ölmüş olman gerekirdi," diye belirtti aptalca.

"Olmalı mıyım?"

Hiç hareket etmedi. Ne olduğundan emin değildi.

Yüz ifadesi aniden karardı ve sonra ölü ateşin yanındaki bir şeyi tekmeledi. Başka bir leş, ama avlayıp pişirdiği tavşan değil. Bu bir yaban domuzu ile armadillo arası bir şeydi.

-Belki de buna warada deniyordur diye düşündü. Yargılayıcı bakışlarını yeniden ona yöneltti. "Fae bölgesine *asla* bu kadar hazırlıksız gelmemeliydin. O dikenli piç seni uykunda yemeye çalıştı."

"Ama sen değil," diye ağzından kaçırdı.

"Hayır, ben değilim." Sırıttı. "Dişilerimle ziyafet çekerken uyanık olmalarını tercih ."

Kadife sesi karşısında yanakları kızardı. Neler oluyordu? Kimdi bu adam? İmalar savuruyordu ve bu ona yakışıyordu. Adı Shade'di... ama *kimdi* o? Tüm Muhafızlar onun kadar baştan çıkarıcı mıydı? Aklından milyonlarca düşünce geçiyordu.

Shade yavaşça doğruldu ve bir metreye yakın boyuna ulaştı. Sanki onu ürkütmekten korkuyormuş gibi yavaşça hareket etti. Bu düşünce ciğerlerini hiper-drive'a geçirdi. Başının döndüğünü hissetti.

"Neden beni öldürmedin... ya da ısırmadın?" diye sordu.

Bakışları karardı ama cevap vermedi. Bunun yerine, silahlarını yere bırakarak bir adım daha yaklaştı.

"Çantan bende," diye teklif etti onu yerden alırken.

"Açtın mı?"

Yarım bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bu bir avuç kaçak mal. Yok etmeliyim."

"Ama sen . Neden yapmadın?"

Uzun kirpikli, duygulu bakışları onu hizaladı. "Senin buna ihtiyacın var. Benim de sana ihtiyacım var. Takas etmeye hazırım."

Adamın sesi her kelimedede daha da derinleşiyordu, ta ki kadının imayı hayal etmekten başka çaresi kalmayana kadar. Ticaret mi? Onun sözleri karşısında ürpermeliydi. Bir sevgilinin okşaması gibi teninde iz bırakarak vücudundaki her siniri uyandırdıklarını hissetmemeliydi. Daha fazlasını arzulamamalıydı.

Ona doğru yürüdü ve onunla burun buruna durdu. Aşağı baktı. Kahverengi saçlarından bir tutam gözlerinin üzerine düştü. Ormanın özü gibi kokuyordu; çam, toprak ve tehlike. Kadın çantasına uzandı ama adam alay ederek çantasını geri çekti. Kadın adamın ön kolunu kavradı ve çekti. Adam çantayı daha da arkasına sakladı, dudaklarını çarpık bir gülümseme süsledi. Dönerek onu göğsüne doğru çekti. Korse göğüslerine baskı yapıyordu. Sevgiye aç bedeninde hisler patladı ve nefesini bastırmak için öksürdü. Tek yapmak istediği o gözlerin içine düşmektir. Onu gördüğü andan itibaren, onun varlığı gölgesi için kutsal bir ışık olmuştu.

"Kes ," diye nefes aldı, parmak eklemleri adamın ön kolunda ağarıyordu. Adam dudakları onunkilere yaklaşıp yaklaşana kadar alçaldı. "Neyi durduracak?" Kadın ürperdi.

Titredi.

"Beni cazibenle baştan çıkarmaya çalışmayı bırak."

Üst dudağı kalktı, dişleri parladı. Dudaklarını kendi dudaklarıyla kovaladı. Kadın geri çekildi.

"Sevgilim," diye mırıldandı dikkatle. "Büyü kullanmama gerek yok. Olduğum gibi ısırılmam için yalvaracaksın."

Bacakları zayıflamıştı. Tanrım, donup kalmıştı. Onunla yüz yüze. Meme uçları sertleşmiş ve ağrıyordu. Arzu bacaklarının arasında birikiyordu. İradesi, içgüdüleriyle mantığı arasında bir savaşa kilitlenmişti. Onu öpmeye karşı-

"Cazibenin bununla hiçbir ilgisi yok," diye söz verdi. "Bu gerçek ben. İnanmıyorsanız beni keşfedin."

Kaslı, çıplak vücudu gözümün önüne geldi. "Sana dokunmak gibi mi?"
"Cazibe bir illüzyondur. Fiziksel durumu değiştirmez. O yüzden, dokun bana. Neyin gerçek olduğunu gör. Nereye istersen."

mı?

"Bana dokun dedim Silver." Sesi otoriteyle derinleşti ve kızın tek yapmak istediği itaat etmektir. "Buna ihtiyacın var."

Serbest kalan eli inatla yanında dururken, diğeri çantayı tutan kolunda donup kalmıştı. Ya bu da bir numaraysa?

Gözleri parladı. "Yüzüme dokun, küçük aslan, seni ödüllendireceğim."

Tek bir kaşını kaldırdı. "Bir öpücükle mi?"

"Hayır. Ama aklının gittiği yeri sevdim." Gözleri kırıştı. "Sana çantayı vereceğim, sevgilim. Çantayı."

Doğru. Çanta. Tamam, tamam.

Parmakları adamın yanağına temas ettiği anda, ikisi de utanç verici bir ihtiyaç sesi çıkardı. Ağızlarından hava fışkırdı. Onun içine girme, bir şekilde onun bir parçası olma dürtüsü içini bir sızıyla doldurdu. Bu nasıl gerçek olabilirdi?

"et," diye mırıldandı.

Yüzünün hatlarını çizirken onu inceledi. Keskin elmacık kemikleri. Şaşırtıcı derecede yumuşak ve davetkâr kalın kaşlar. Pürüzsüz bir cilt. Uzun kirpikler. Güçlü kaşlar. Kadifemsi dudaklar... Mükemmel, seksi bir simetri. İncelediği her yerde gözleri dokunuşla uzlaştı ve vücudu daha fazlasını istedi. O gerçektir. Büyüleyici değildi.

"Her yere dokunabilirsin," diye hatırlattı. "Isırmam. Henüz."

Gözlerini kaldırdı ve geri adım attı. "Ben iyiyim."

Karıncalanan avucunu uzattı. Onu biraz daha inceledi ve sonra kılıcını alıp kürek kemiklerinin arasına yerleştirmeden önce isteksizce çantayı ona uzattı. Ölü waradayı yerden aldı.

"Yiyebilmen için derisini yüzerim," diye teklif etti. "Beni beslemene ihtiyacım yok."

"Çok kötü."

"Gölge-"

"Adımı söylemen hoşuma gidiyor." Warada'ya dönüp yumuşak karnına bir hançer saplamadan önce ona kalp durduran bir sırtış fırlattı. "Konuşmaya devam et."

Çenesi düştü. "Senin yemeğini istemiyorum."

Midesindeki gurultu aksini söylüyordu. Bu yemeği yemenin görevinin daha hızlı ilerlemesini sağlayacağını inkâr edemezdi. Ama ona yemek verdiğini düşünmesine izin verirse, arkadaş olduklarına inanacaktı... ya da daha kötüsü, eş oldukları iddiasını kabul ettiğini düşünecekti. Böyle bir şey olamazdı. Bu küçük ateşkes her neyse, artık sona ermişti. Onun düşüncelerini hissetmiş olmalıydı çünkü ters yöne adım attığı anda warada'yı terk etti ve ormana giden yolunu kesmek için koştu.

Onu atlattı. Arkasından koşup yoluna çıkmadan önce birkaç adım atmasına izin verdi. Sözsüzce onunla yüzleşirken gözlerinde ateş ve meydan okuma parladı. Kadın çenesini sertleştirdi ve tekrar yanından geçti. O da aynısını yaptı. Onun çileden çıkaran gözleriyle karşılaştı ve blöfünü gördü.

"Belli ki deponda hiç yakıt kalmamış, yoksa gölge ışınlanma olayını yapardın. Bu da demek oluyor ki yer değiştiremezsin. Ya beni rahat bırakırsın ya da seni bıçaklamama geri döneriz."

"Silahınız kalmadı," diye işaret . "Sen öyle sanıyorsun."

Yumruğunu ona doğru savurdu. Çenesinden sıyrıldı ama dudağını yarı. Sakallı çenesinden ince bir kan damlası aktı. Bakışlarını ona çevirdiğinde kararlılığından hiçbir şey kaybetmemişti. Sivri, pembe vampir dili dışarı fırladı ve dudağının kenarını yaladı.

Orospu çocuğu.

Parmak eklemlerini kırdı ve kaşlarını kaldırarak onun cevabını bekledi. Gerekirse onunla dövülecekti. İçlerinden biri ölene kadar. Yüzünde bir şüphe belirdi. Belli ki vampir, insanların kendisinden uzaklaşmasına alışık değildi.

Bir çığlık sesi ikisinin de yukarı bakmasını sağladı. Dalların arasından bulanık, karanlık bir şekil endişe verici bir hızla alçalıyor ve doğrudan onlara doğru geliyordu. Shade onu kenara itti ve saldırının en ağır darbesini aldı.

Silver yere düştü. Sırt çantası omuzlarından çıktı. Kayışlardan kurtuldu ve böylece serbestçe dövüşebildi. Bakışlarını etrafta gezdirerek durumu değerlendirdi. Shade haklıydı. Silahı yoktu. Belki çantasında bir el bombası olabilirdi. Yumruklar bu canavarı engelleyemezdi - daha önce de saldıran aynısıydı.

Shade sürüngen bacaklarıyla canavarı yakaladı. Pençeli eller onu kavramaya çalıştı. Dokunaçlı büyük kanatlar açılıp kanat çırpıyor, sudan çıkmış bir ahtapot gibi toprak ve dallar fırlatıyordu. Havada uçarken ve titrerken onu da beraberinde götürmeye çalıştı ama Shade onun elinden kurtuldu, akıcı bir şekilde yuvarlandı ve elinde geniş kılıcıyla dövüş pozisyonunda ayağa kalktı. O kadar hızlı çekmişti görmemişti bile.

Kendi silahını al.

Silver warada'yı kontrol etti ve Shade'in kanlı hançerini buldu. Onu almak için fırladı ve tam Shade canavara güçlü bir yumruk atarken, boyun tendonları gerginlikten kasılırken onlarla yüzleşti. Kılıç duman gibi içinden geçti. Hayır... duman değil. Canavarın vücudu, yağın sudan ayrılması gibi metalden kaçmak için *hareket etti*. Sonra eskisi gibi aynı biçimde yeniden birleşti. Shade itti ve aynı şey oldu. Metal kılıç et ve kemiği itti.

Gümüş hançere baktı. Bu yaratığa karşı nafileydi. Eti delemedikten sonra metalin fae'lere karşı ne faydası vardı? Gerçekle yüzleştiğinde dehşete kapıldı - öleceklerdi.

Bölüm On

S Hade dünyanın nasıl işlediğini bilen bir vampirdi. Doğduğundan beri hiçbir şey şekerle kaplanmamıştı. Onu yetiştiren fahişeler gerçeği ondan uzun süre saklamamışlardı. Gurur duyardı

Bir kraliçenin zihninin iç işleyişinden siyasetin entrikalarına ve bir *ponatur*'yi neyin harekete geçirdiğine kadar her şeyi bilen o fae'lerden biri olduğunu düşünüyordu.

Ama önündeki bu yaratık... daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Sadece görünüşü değil, davranış biçimi, kılıcının etrafında sanki sıvıdan yapılmış gibi hareket etmesi ve bükülmesi. Doğa kanunlarına, hatta Kuyu'nun kanunlarına bile meydan okuyordu.

Bu bir sapkınlıktı. Yanlış ama tanıdık geliyordu; Kraliçe Maebh, Bones ve bir Sluagh'ın Kuyu'nun en mürekkepli, en çürümüş derinliklerinde yuvarlanması gibi. En kötüsü de bu yaratığın yapabileceklerinin yüzeyini bile çizmeye başladıklarını düşünmüyordu.

Etkisiz bir kılıcı -ya da manası- olan bir Gardiyan daha düşük bir fae'ydi. Shade'in bu yaratığa karşı hiçbir silahı yoktu. Eşini nasıl koruyacaktı?

Demogorgon tükürük püskürten bir çılgılık atarak pençelerini Shade'in omuzlarına sapladı. Onu yerden kaldırırken Shade'in görüşü bulanıklaştı. Omuzları delinince kollarının kontrolünü kaybetti. Kılıcı bıraktı. Zaten işe yaramazdı.

Ama bir vampirin asla kaybetmediği bir silah vardı. Dişlerini göstererek ilk sürünge kolunu ısırды. Kanın tadı safra gibiydi. Metal kılıcın aksine, kol dişlerinin etrafında bükülmüyordu. Onun

Metalden nefret etmek insanlara ve Muhafızlara karşı bir silahtı. Maebh'in bunu, Jasper'ın Sluagh'ın yeteneği karşısında yanılabilir olduğunu kanıtlamasından hemen sonra yaratmış olması tesadüf olamazdı.

Shade kandaki anıların tadına baktı. Eskiden kesinlikle Bones adındaki insana aitti ama şimdi tanınmayacak kadar çarpıtılmış ve delirmişti. Shade, kraliçenin zindanında çengellere asılmış, üzerinde deneyler yaptığı adamın çığlıklarını gördü. Yaratık çığlık atıp onu uzaklaştırana kadar daha sıkı sıkı. İkisi de sertçe yere çarptı. Shade'in rüzgârı kesildi. Yuvarlandı ve ikinci kola yöneldi ama canavarın vücudunun arkasından bir dokunaç ve Shade'in yanağına çarptı. *Yıldızlar*. Uçarak bir ağaçtan sekti, kafasını çarptı ve görüşünü tamamen kaybetti.

Sümüksü, güçlü dokunaçlar onu kısırdı. Demogorgon, Shade'e sinirlenmiş gibi çığlık attı. Shade'in bulanık görüşü yavaşça geri geldiğinde, bir böceğin çene kemiği gibi açılmış yarık bir ağızla yüz yüze geldi.

Ama öldürücü vuruş için gitmiyordu. Neden?

Silver yaratığın sırtına atladı, dokunaçlarını Shade'den ayırırken ifadesi taş gibiydi. Görüşünü temizlemek için başını salladı. Eminim bunu görmüyordu. Çünkü eğer görüyorsa, o zaman eşi ona yardım etmek için kendini tehlikeye atıyordu. Onunla hiçbir şey yapmak istemediğini iddia eden eşi.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı, sesi canavarın öfkeli kükremesi arasında neredeyse boğuluyordu.

"Eğer birlikte çalışırsak," . "Kazanabiliriz."

Yaratığın gözüne yumruk attı. "Koş! Güvenli bir yere git."

Kollarını kalın pullu boynuna doladı ve Shade'le göz göze geldiklerinde boğuldu. "Ve tüm eğlenceyi sana mı bırakayım?"

O anda aşık oldu.

Canavar kükredi ve Gümüş'ü bedeninden koparmak için döndü ama Gümüş onun kör noktasındaydı. Bir boğa gibi şahlandı, dokunaçlarıyla onu kamçıladi ve Shade'e doğru fırlattı. Gümüş ona çarparken onu yakaladı. Başı tekrar ağaca çarptı ve acı içinde kaldı. Şaşkınlık içinde, Gölge aşağı kaydı. Mide bulantısı başladı. Kulakları çınlıyordu. İleride bir yerde, hayal meyal Silver'ın ayağa kalktığını gördü.

"." Yüzünü okşarken ses tonu acelecilikle doluydu. "Tanrım, Shade. Uyan artık!"

Ben .

Ama zihni bedeniyle bağlantı kuramıyordu. Silver tekrar tekrar küfretti. Gözlerini kırıştırarak görüşünü netleştirmeye çalıştı. Göğsüne bir hançer . *Ne oluyor lan?*

kötüsünü düşünerek panik ve adrenalinle doldu ama bıçak bağcıklarını kesti. Tek bir hamlede korse zırhını vücudundan ayırdı. Yere düşmeden önce vambrace'in bağcıklarını kesti. Sesi havayı çınlatarak ilerleyen hırıltılı demogorgona dik dik baktı. Dokunaçlar öfkeyle kıvrandı ve sonra Gümüş hançeri düşürdü.

Bir kibritin çakılışıydı.

Göğsünden siyah dumanlar fışkırdı. Gece ışığı bastırırken acı dolu bir çığlık attı. Çığlığı söndü, ancak bir başkasının ki havayı doldurdu. Karanlığın ötesinde bir yerde demogorgon acı içindeydi. Silver vahşi gözlerle omzunun üzerinden ona baktı.

"Şimdi şu ışınlanma yeteneğini kullanmak için iyi bir zaman olabilir."

Ama manası bitmişti.

Yüzündeki kasvetli ifadeyi görmüş olmalı ki, "Gerçekten hiç yakıtın kalmadı mı?" diye sordu.

Eşinin ruhundan elemental kaos aktığı gerçeğini ya da onu acı veren metal bir duvarın arkasına hapsetmeye çalıştığını bir kenara itti ve sonra netlik ona çarptı. Metalden kurtulmuştu, Kuyu'ya giden yollardaki tıkanıklıklardan kurtulmuştu. Elini tuttu ve "Artık biliyorum" dedi.

Birleştikleri anda, mavi ışık birleşmiş ellerini yırttı, etlerine organik desenler oydu, boyunlarına ulaşana kadar derileri boyunca dokundu ve kıvrıldı ve sonra kayboldu. Zafer Shade'in içinde dalgalandı. İyi Kutsanmış bağ tetiklenmişti. Öforik güç tenini yaladı ve bu güç onun içinden geliyordu. Onu bedenine çekti, rezervuarını yeniden doldurmak için ihtiyacı olanı ödünç aldı ve sonra onu gölgelerin arasından çaldı.

Bembeyaz karın içine düştüler. Burası onu daha önce götürdüğü ormanın aynısıydı ve Rush'ın boş kulübesinden çok uzakta değildi. Buranın bir sığınak olacağını ummuştı. Kurtların uluması onların gelişini selamladı ve Silver ayağa kalkmak için çabaladı. Bu ormanda Rush'ın komutası altında bir kurt sürüsü vardı. Üniformalı bir Muhafız'a güvenmeleri gerektiğini biliyorlardı.

Silver'in göğsünden hâlâ siyahlık sızıyordu ama daha yavaş bir hızda. Onun korku ve paniğini aralarındaki bağdan kendi duygusuymuş gibi hissediyordu. Savaş sırasında çok şey saklamıştı. Şimdi bile soğukkanlı bir görüntü sergiliyordu.

Huğu içinde eline baktı. Birleşmelerinin mavi pırıltılı ışığı ceketinin kolunun manşetinin altında kayboldu. Eğer diğer çiftler gibi bir şey olsaydı, tüm kolunu kaplardı. Eğer Silver'in sağlığından endişe duymasaydı, zaferini göstermesine izin verirdi.

Ama kız dönüyordu. Ona uzandı.

İrkilerek uzaklaştı. "Hayatına değer veriyorsan, bana dokunma." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu siyah şey temas ettiği anda öldürüyor. Dokunduğu her şey nekrotik hale geliyor." Gözlerindeki dehşetle geri çekildi ve bağı yıktı. "Onu kontrol edemiyorum. Korseme ihtiyacım var."

"Bende ."

"O zaman herhangi bir metal. *Herhangi bir şey!*"

Sakince avucunu uzattı ama kadının paniği savunmasını kırdı, sanki kendi paniğiymiş gibi ona da bulaştırmaya çalıştı. Ama kız ona zararlıysa Kuyu onları bir araya getirmezd. İçgüdülerinden daha çok güvendiği bir şey varsa o da Kuyu'nun bir planı olduğuydu.

"Silver, sana yardım edebilirim." "Kimse bana yardım edemez."

"Ben senin eşim." Elbette yapabilirdi. Mavi desenli elini kaldırdı. "Bağı dinle ve sana doğruları söylediğimi bil."

gerçek."

Elindeki mavi parıltılı izlere bakınca sanki ne olduğunu yeni fark etmiş gibi gözleri büyüdü. Bir süre fae'lerle yaşamıştı, bundan emindi. Onun eşi olduğundan bahsettiğinde, anlamış gibi göründü. Ama başını salladı ve geri çekildi. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Sana yardım edebilirim Silver. Yeteneğini kontrol etmen için seni eğitebilirim." İnanılmaz gözleri ona dikildi ve kadın tiksintiyle konuştu.

"Yetenek mi?

Bu bir hediye değil. Bu bir lanet. Ve bunu kontrol edemezsin. O seni kontrol ediyor."

Döndü ve koşmaya başladı. Karanlık, bükülmüş bir gelin duvağı gibi arkasından akıyordu. Ağaçların arasında kayboldu. Onu kovalaması gerekiyordu ama kızın gerçeğe hazır olmadığı açıktı. Bazı insanlar asla hazır olmazdı. İnsanların Rosebuds'a gitmesinin bir nedeni vardı. Arzuları için başka birini suçlamak istiyorlardı.

Belki de Silver'ın düşünceleriyle baş başa kalmaya ihtiyacı vardı. Kendini tamamen insan olduğuna ikna ettiğinde birlikteliklerini inkâr etmesi bir şeydi, ama bu bağ çizgileri bulanıklaştırmıştı. Ve onun yeteneği daha önce hiç görmediği bir şeydi.

Demogorgon'un çılgılığı, karanlık gücü onu yuttuğu için acıyla doluydu.

Onu öldürmüş müydü?

Yeteneğinin dokunduğu her şeyi öldürdüğünü söylemişti ama bu yaratık karanlığın bir dostuydu. Uzun süre aşağıda kalacağından şüpheliydi ama onları burada o kadar kolay bulamazdı. En azından şu anda.

Silver'ın korkuyla hareket etmesine şaşmamalı. Dünyasında metale ihtiyaç duymasına şaşmamalı. Kötü olduğunu düşündüğü parçasını çalışmıştı.

Ve şimdi, onun sayesinde, .

Bölüm ELeVen

Silver koşabildiği kadar hızlı koştu. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece Shade'den ve yaşayan her şeyden uzaklaşması gerektiğini biliyordu. Metale ihtiyacı vardı. Vambrace'ine ve Korse. Başka hiçbir şey içindeki karanlığı zapt edemezdi.

Düşmanını bıçaklamak ya da boğazını kesmek için bir şeydi, ama seçiminin elinden alınması başka bir şeydi. Öldürdüğünde, bunu bir amaç ve yaptı. Bunu insanlığın hayatta kalması için yapardı. Asla tereddüt etmemesiyle tanınmasının nedeni bu pozisyonda olmak istememesiydi. Ve işe yaramıştı. Şimdiye kadar bir adım öndeydi. Ta ki o canavarın çekilmez takipçi vampiri almasına izin verene kadar.

Onun nesi vardı?

Karın içinden geçerken titredi. Ağzından beyaz bulutlar püskürdü. Kutup sıcaklığı giysilerini delip geçti ve kemiklerini dondurdu. Kuyu'yla olan bağlantısıyla birlikte vücudundaki her duyu güçlendi. Gri gökyüzü ıslı ıslı oldu. Yaprak dökmeyen ağaçlar doyunlaştı. Yabani, dona dayanıklı güllerin ve gevrek buzun baş döndürücü kokusu başını döndürdü. Nefes nefese ve soluk soluğa durdu.

Korkuyla bakışlarını kaçırdı ve hâlâ göğsünden çıkan siyah dumanı neredeyse kusacaktı.

"Dur." Eliyle dumanı savurdu ama duman sadece ellerinin etrafında dönüp yeniden şekillendi; tıpkı canavarın etinin metal tarafından itildiğinde yaptığı gibi. Ondan daha iyi miydi? Denedi

karanlığı alıp göğsünün içine sokmak istiyordu ama bu aptalca bir işti. Gözyaşları gözlerini yaktı ve boğazı kapandı.

İnsan şehrine parçalar halinde geldiğinden beri kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Rory, Silver'ın yoksul gözlerine bir kez baktıktan sonra laneti bastırması için ona vambrace'i vermişti. Burada kimse ona yardım etmeyecekti. Ona yardım etmek ister gibi görünen tek kişiden kaçmıştı. Artık yalnızdı.

Nereye gidersen git, köklerinden asla kaçamayacaksın. Annesinin sarhoş kıkırdaması kulaklarını doldurdu.

Silver koşmaya başladı.

Köklerinizden asla kaçamayacaksınız.

Tökezledi ve ardından sert bir mermi gövdesine isabet ederek onu karların üzerine götürdü.

"Oof."

Güçlü eller onu gökyüzüne doğru döndürdü. Shade onun üzerinde belirdi, kollarını sıkıştırıp vücudunu onunkine yaslarken yüzündeki ifade vahşiydi. Kar ceketine yuva yaparken sırtına buz sızdı. Yoğun kahverengi gözler onun üzerine yerleşti ve tuttu. Kadın kıpırdandı ama adam bir dağ kadar hareketsizdi.

"Belli ki ölmek ," diye ağzından kaçırdı.

"Çırpınmayı bırak."

Belki de mücadele onu terk etmişti. Belki de annesi haklıydı ve çürümüş ruhunu kabullenmenin zamanı gelmişti. Belki de bu onun pes edişiydi, çünkü mücadele etmeyi bırakmıştı.

"Aferin kızıma," diye övdü.

Karşılık verecek enerjisi bile yoktu. "Silver," dedi sakince. "Bak."

Ancak o zaman gözlerinin kapalı olduğunu ve arkasını döndüğünü fark etti.

"Bize bak," diye hırladı. *"Aramıza bak."*

Kaşlarını çatarak kirpiklerini kaldırdı. Her zamanki gibi gözleri büyüleyiciydi. Nefes kesiciydi. Neden sıcak ve güvende hissettiriyorlardı, sanki içine girip orayı dertlerinden ve korkularından uzak bir yuva haline getirebilirmiş gibi? Bu düşünce onu tedirgin ediyordu ama doğru hissettiriyordu. Sanki güvensizliği bir gemi için buz kırıyormuş gibi doğru hissetmesi canını *yaktı*. Duygularını kafasından atmaya çalıştı ama bu imkânsızdı.

onun üzerindeyken. Erkek baharatı, teri ve sıcaklığı her yerdeydi. Adamın ağırlığının baskısı, tıpkı korsesi gibi oldukça rahatlatıcı bir his veriyordu.

"Bak," diye tekrarladı ve kendini biraz yukarı itti.

Siyah dumanının onu canlı canlı yemesi gereken yere, vücutlarının arasına baktı ama duman göğsünden sızıp kendi gölgelerinin etrafında kıvrıldı. Dumanlı şeritler, kimin kime ait olduğunu görmek imkânsız hale gelene kadar birbirine dolandı. Nekrotik değildi. Ölmüyordu. Ona, onun hissettiği aynı merakla baktı.

"Bu nasıl ?" diye nefes nefese kaldı.

Dudakları kadının kulaklarına indi. "Benim karanlığım seninkiyle dans ediyor." "Ama..."

Adam onun çenesini şakacı bir şekilde ısırды ve kadın titredi. "Bizi *hissetmiyor* musun?" diye kızın tenine sürtündü.

Kıvrandı ve keşke yapmasaydım dedi. Korsesi olmadan, ceketinin her çıkıntısı ve çizgisi vücudunu elektriklendirdi. Göğüs uçları zirve yapıp sürtündükçe gövdesindeki ağrıyan yerler zevkle karışıyor, kalçalarının arasındaki havuza sıvı ateş püskürtüyordu. Soğuk var olmayı bıraktı. Kendine yardım edemeyerek, daha fazlasına ihtiyaç duyarak ona doğru eğildi.

İçinden bir ihtiyaç iniltisi yükseldi. Kalçaları onunkilere doğru sallandı ve boynuna sokularak derin derin nefes aldı, neredeyse onun duyamayacağı kadar sessizce mırıldandı: "Silver, eşim. Seni yakaladım."

"Çekil üstümden." Onu iterken sözlerinin içi boştu. Adam onu tekrar yakaladı.

"Bunu istemezsin," dedi dişlerini göstererek.

"Ne istediğimi nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben senin duygularını hissediyorum, tıpkı senin benimkileri hissettiğin gibi."

İçten içe doğru olduğunu bildiği şeyi kabul etmeyi reddetti. Aralarındaki bu bağ her iki taraf için de geçerliydi ve koparılamazdı. Onu tekrar itti. "Çekil dedim."

"Bu bağı kabul edene kadar olmaz." "Hiçbir şeyi kabul etmiyorum."

Avucunun içiyle adamın burnuna vurdu. Adamın başı geriye düştü. Silver ağzını kapattı, şok olmuştu. *Az önce ona vurmuştu.* Ona daha önce de vurmuştu ama bu nedense farklı hissettirmişti. Karanlıklarının birlikte dans ettiğini görünce içinde bir şeyler değişmişti. Vücudu onun dokunuşuna karşılık vermişti. O küçük kız

Çocukluğunu hiç umursamayan bir anneye bakarak geçiren Silver'ın ona teslim olması için çılgık atıyordu.

Shade'in gözleri yavaşça Silver'a döndü ama kızmak yerine dudakları bir tarafa doğru kıvrıldı. Gülümsemesi kötücül ya da zalimce değildi, misilleme sözü de vermiyordu. Bu, Polly'nin kardeşiyle güreşirken gördüğü, şakacı bir rekabetle yanan bir gülümsemeydi. *Oh, kahretsin.*

"Dövüşmek mi istiyorsun?" Kaşları havaya kalktı ve burnunu sildi. "O zaman dövüşelim. Ama kaçmayacağım. Beni korkutmuyorsun, o yüzden bana elinden gelenin en iyisini göster."

Onu olabildiğince sert bir şekilde itti ama bu sadece ayaklarının kendi ayaklarını sıkıştırmasından dikkatini dağıtmak içindi. Onları yuvarladı. Adam sertçe sırtüstü yere düştü ve kadın üstteydi; şimdi kalçaları ve elleriyle onu sıkıştırıyordu. Yüzüne doğru hamle yaptı ama adam onun bileklerini yakaladı ve aşağı doğru çekti. Kadının vücudu adaminkine çarptı. Alın adamın başının arkasındaki kara çarptı. Acı patladı ama en kötü kısmı bu değildi. Piçin yüzü kızın göğüsleriyle doluydu ve bu sonuçtan büyük bir zevk aldığı belliydi.

Öfkelenerek tekme attı ve tekrar yuvarlandı ama adam her adımda onun yanındaydı. Tekrar saldırdı ve tekrar. Homurtuları cıvıldayan kuşları bastırdı, ta ki bir şekilde tekrar üste çıkana kadar, ama ters dönmüştü, sırtı adamın önüne dönüktü. Adamın kolları kadının ortasına dolanmış, bacakları kadının bacaklarına dolanarak onu orada hapsetmişti.

"Bitti mi?" diye hırladı. Kız cevap vermeyince çelikten sarılışını sıkılaştırdı ve ekledi, "*Dinle.*"

Nefes nefese ve hüsrana uğramış bir halde hareketsiz kaldı. Adamın kolları ve bacakları bir maymun gibi etrafını sarmışken başka ne yapabilirdi ki? Etraflarındaki karla kaplı ağaçlara baktı. Rüzgâr hafifçe, sakince esiyordu. Kuşlar ağaçtan ağaca uçarken cıvıldıyordu. Bir tanesi bir dalın üzerine kondu ve sonra bir gümbürtüyle karları yerinden oynatarak havalandı.

"*Bizi dinle,*" diye düzeltti, hâlâ onu sıkıca tutuyordu.

Odak noktası aralarındaki seslere daraldı. Adamın kalbi, kadının kalbi, bir senfoninin kesik kesik ritmi gibi atıyordu. Nefesleri senkronize bir şekilde doğanın müziğine katkıda bulunuyordu. Kavga Silver'ı terk etti ve başını geriye atarak onun omzuna yaslandı.

Başını onunkine doğru eğdi. Onun kokusunu içine çektiğinde, yumuşak iniltisi sırtında çınladı. Zevk vücudunda mırıldandı. Kadın

Kıvrandı, içgüdüsel olarak bağlantılarının ortaya çıkardığı hisleri aradı.

"Evet," dedi. "musun?"

"Senin üstündeyim," diye nefes aldı. "Tabii ki seni hissediyorum." "Ben değil, sevgilim. *Bizi*."

"Ne?" Onun ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek konsantre olabildiği şey dokundukları elektrikli yerlerdi. Başında, sırtında, kalçalarında ve bacaklarında kavurucu bir farkındalık.

"Birleşiyoruz, bir oluyoruz." Bir inilti daha. Kulağına burnunu soktu. Teninde bir yalama. Omurgasından aşağı ürperti. "hissettiğim bu dürtü, birlikte olma *ihtiyacı*, Kuyu'nun onayıdır. Aramızdaki bağ kutsaldır, Silver. Bunu görmezden gelme."

Aşıkların yaptığı gibi onun kokusunu almasına ve içine işlemesine izin verdi çünkü buna ihtiyacı vardı. Tüm hayatı boyunca buna ihtiyacı olmuştu. Elleri geriye doğru kıvrılarak adamın saçlarına dolandı, terlemiş ve yoruldukları için ıslanmıştı. Artık savaşmayı bıraktığı için hissetmeye başlamıştı. Ezici duygular içinde dönüp duruyordu.

"Neler oluyor?" diye nefes nefese kaldı.

"Mana ve duyguları paylaşabiliriz. Artık aramızda arzularımızın birbirine dolanmasından başka bir şey yok."

Silver onunla yüzleşene kadar kıpırdandı. Adam ellerini kıkına yerleştirmek için yeniden konumlandırırken ciddi gözlerle onu inceledi... ve o da buna izin verdi. Elleri oraya aitmiş gibi hissediyordu, tıpkı aralarındaki duygular ve büyü gibi. Kara kalbinin onu etkilememesinin nedeni bu muydu? Ruhları bir miydi?

Aralarındaki bağ sayesinde onun hevesinin, kafasının karışmasından duyduğu endişeyle çatıştığını hissetti.

Belki de bu yüzden dudaklarını onunkilere değdirip öptü ve adam ona açılıp onu içeri davet ettiğinde, belki de bu yüzden daha derine nüfuz etti. Onun tadı saf, baş döndürücü ve erkekçaydı. Dilleri de tıpkı karanlıkları gibi dans etti. Yavaş ve durgun başladı, birbirlerini test etmek ve adımları öğrenmek için bir araçtı. Kız onun dişlerini, dudaklarını, sivri dilini izledi. Sonra, kalplerinin artan ritmiyle birlikte dans adımları hınzır ve müstehcen bir hal aldı; birbirlerine çarptılar, sarıldılar, kıvrandılar, itişip kakıştılar, kıyafetlerinin üzerinde tepindiler.

Duyularını çalan ve her şeyi daha da güçlendiren bu yeni bağa rağmen düşmanı oydu. Uzaklarda bir yerde, bunun yanlış olduğunu biliyordu. Görevi daha azını kabul etmezdi. Ama sadece bir anlığına unutmak iyi hissettirdi. Kendini onun öpücüğünde kaybetmek, dilini onun kadife dudaklarında gezdirmek iyi hissettirdi. Gözlerinin derinliklerindeki o rahatlatıcı yer hayal değil, gerçek olmuştu.

Aynı derecede sersemlemiş bir halde birbirlerinden ayrıldılar ve birbirlerine baktılar. Bu az önce mi oldu?

Ağzı açıldı ve sonra kapandı. O da aynısını yaptı. İkisinin de nutku tutulmuştu. Avuç içleri hâlâ adamın göğsünde, saç örgüsü başının yanına dökülmüş haldeyken, annesinin sözleri bir anda geri geldi. *Kara kalpli orospu.*

Nefes nefese adamın üzerinden kalktı.

"Neden korkuyorsun?" diye sordu, ayağa kalkarken ateşli gözleri onunkileri arıyordu. "Beni düşman olarak görmeyi bırakmalısın."

Düşman. Akli geri geldi. *Görev önce gelir.* Adamın sunduğu güzel pakete rağmen amacını unutmamalıydı. Ceketini sıkıca kapattı. Şimdi ondan nasıl kaçacaktı?

Aralarındaki bu ihtiyaç, karşılayamayacağı bir lükstü. Çiçek açıp tehlikeli bir şeye dönüşmesindense şimdi kesip atmak daha iyiydi.

"Korseme ve vambrace'ime ihtiyacım var," dedi sesi titreyerek. Bakışları adamın ayaklarının dibindeki sırt çantasına kaydı. En azından onu getirecek kadar akıllıydı. "Ve bunu."

Ona fırlattı. "Buna izin vereceğim."

Alay etti ve çantasını taktı, hırçınlığını kalkan olarak kullandı. Belki ondan nefret ediyorsa geri . Çünkü uzaklaşmakta zorlanacağı kesindi. Kulaklarını soğuktan korumak için kapüşonunu yukarı kaldırdı. "İzin vermek mi? Bir öpücük ve bana sahip olduğunu sanıyorsun."

"Bir öpücük sana vereceklerimin en azı. Sen benim korumam altındasın, benim tutmam altındasın ve benim aşılmaz zevklerim altındasın."

Gümüş içini çekti ve şakaklarını ovuşturdu. O imkansızdı.

"Gölge," diye uyardı. "Ben ölümüm. Belki senin için değil ama etrafındaki insanlar için kesinlikle. Güven bana, bunu istemezsin."

"Benim için önemli olan tek kişi sensin."

"Bunu şimdi söylüyorsun. Ama ya karanlığımızın birbiri için yaptığı bu ateşkes başarısız olursa? O zaman ne olacak?"

"Beni defalarca öldürmeye çalıştın ama yine de buradayım." Ne demek istediğini kanıtlamak için ellerini iki yana açtı ama bu ona erkeksi fiziğinin mükemmel görüntüsünü hediye etmekten başka bir işe yaramadı. *Kahretsin*, deri püskürtülmüş gibiydi. Kız da ona doğru bastırmış, kızışmış bir sokak kedisi gibi kıvranıyor ve inliyordu.

Yüz ifadesini sertleştirdi. "Asıl endişelenmen gereken şey denemeyi zaman."

Aralarındaki bağda gurur gibi bir şey kabardı ve kaşlarını çattı. Gurur onca şey varken, bu onun vahşiliği idi.

Gözlerinde bir ışıltı belirdi ve sırıttı. "Peki... bir öpücük değilse, kaç tane?"

Zihni bir an için bulanıklaştı, sonra ikiyle ikiyi bir araya getirdi. Ona sahip olmak için kaç öpücük? Şaka yapıyordu ama aralarında geçenler asla yaşanmamalıydı.

"Eğer beni zırhıma götürmeyi reddediyorsan, onu kendim bulurum." "Benden istediğiniz kadar kaçının, ama ne hissettiğinizi biliyorum. İşte aramızdaki bağda sır yok. Beni istiyorsun. Artık bunu inkâr etmek için çok geç."

Sır yok mu? O zaman onunla birlikte olmak daha da tehlikeliydi. "Öpücüğün hiçbir anlamı yoktu. Beni kamp yerime geri götür."

Gözlerinde acıya benzer bir şey parladı ve sonra kayboldu. Eski kamp yerinin olduğunu tahmin ettiği yönü işaret etti.

Şaka bir yana, "Oraya geri dönersen tehlikeye davetiye çıkarmış olursun," diye uyardı. "Demogorgon ölmeyecek. Çok güçlü ve sen hazır değilsin."

"Adı bu mu, demogorgon mu?" Kaşlarını kaldırdı ve canavarı aralarında olanlardan uzaklaşmak için kullandı. "Bones adında tanıdığım birine ürkütücü bir şekilde benziyordu. Ve bu bir tesadüf olamaz. Eğer siz fae'ler onu bir canavara dönüştürdüyseniz, o da sizin gibi bir mutanttan başka bir şey değil. Onunla başa çıkabilirim."

Parmakları omurgasından aşağı buz akıyordu ve bunun burnunu akıtan soğuk sıcaklıkla hiçbir ilgisi yoktu. Shade'in bakışları ölümcül bir hal aldı ve gölgeleri siyah bir buhar gibi bedeninden sıyrıldı.

"Mananı kullanmayı öğrenene kadar kimseyi ya da hiçbir şeyi alt edemezsin," dedi. "Sana nasıl yapılacağını gösterebilirim. İzin ver sana öğreteyim."

"Öpüşme yoluyla mı?"

"Gereken buysa," diye sııttı. "Ben pas geçeceğim."

Gökyüzünü ve çevresini kontrol etti. Bu orman, onu ilk kez götürdüğü ormana oldukça benziyordu. Aynı otlar ve çiçekler ağaçların dibinde büyümek için mücadele ediyordu.

"Geri geleceksin." Uzanıp bir çalıdan yabani bir gül goncası kopardı, sonra omzunu bir ağaca yasladı ve dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi parmaklarının arasında döndürdü.

"Bana göz kulak olmana ihtiyacım yok."

"Sen bir kedi yavrususun, küçük bir aslansın ve sunduğum zevkin ilk tadına vardığında yuvarlandın ve bana karnını gösterdin."

Ona orta parmağını kaldırdı ve uzaklaştı. Adamın derin kıkırdaması, ses geçtikten sonra da aklında kaldı.

Bölüm TWELVe

T Silver'ın planında Shade'e yer yoktu. Onu öldürmeye çalışmamış olabilirdi, ona hayatındaki en güzel öpücüğü vermiş olabilirdi ve o da onun eşi olabilirdi,

Ama bütün bir insan ırkı yok olmanın eşiğindeyken bunların hiçbir önemi yoktu.

Hoşnutsuzluğu içinde kıvranırken, karları yarararak dağdan aşağıya, kamp kurduğu yere doğru ilerledi. Korsesi olmadan yolculuk daha hafif hissediyordu. En azından bahanesi buydu. Gölgeleeri onunkilerle dans eden bir vampirle yaşadığı kısa kaçamak değildi kesinlikle. Vücudunun uzunluğuna baktı. Ceketinin kollarından ve kalçalarına yakın eteklerinden karanlık sızıyordu. Arkasına baksa, muhtemelen ardında ölmekte olan bitkiler bulacaktı.

Ama arkasına bakmadı.

Vadinin ve azgın nehrin karşısına düşmüş, yeşil yaprakları rüzgârda savrulan köklü ağaca varana kadar inatla yürüdü. Ağaca zar zor bir bakış attı ve karşıya geçmeye devam etti.

Devam edin. Düşüşü düşünme. Shade'i nasıl ittiğimi düşünme. Onun yüzünden nasıl ölebileceğini. Bunu düşündüğümde midemde hissettiğim rahatsızlığı . Silver'ın ayağı yosunların üzerinde kaydı ve sert bir şekilde kütüğe düştü. İçinden kısa ve keskin bir çığlık koptu ve kan tadı alana kadar dudağını ısırdı.

Nefes al.

Biraz Beach Boys söyle.

Sakin ol.

Neden bu kadar iflah olmazdı? Vampir kafasını allak bullak ediyordu. Onunla karda yattığına ve... ve onu hayatı buna bağılıymış gibi öptüğüne inanamıyordu. Hayal kırıklığıyla kütükten yapraklar kopardı. Öpüşmelerinden sonra adamın ona attığı şaşkın bakış, sanki öpüşmenin ne kadar iyi olduğu karşısında sersemlemiş gibiydi. Ya da daha önce hiç kimse onu bu şekilde öpmemişti.

"Neden onu düşünüyorsun ki?" diye homurdandı yüksek sesle.

Sertçe yutkundu ve kalbinin çarpmasına aldırmadan salyangoz hızında sürünerek karşıya geçmeye zorladı kendini. Her şey yolunda gidiyordu... ta ki göğsünden çıkan duman parmak uçlarının altındaki ahşabı yemeye başlayana kadar. Önce ağacın rengi soldu, sonra odun karardı ve sanki bir yangının kalıntıları gibi ufalanan parçalara ayrıldı. Well-blocking giysilerini giymiyordu. *Kahretsin.*

Sırt çantasında bir şeyler olabilirdi ama uzanıp çantasını açarsa yine de düşebilirdi. Aşağıya, azgın nehre baktı. Shade hayatta kalmıştı. O da kurtulabilirdi. Değil mi?

Devam et. Acele edin. İnsanlar ona güveniyordu. Carla'nın kangren olmuş parmaklarının görüntüsü tam gözlerinin arkasına çarptı. Jimmy ve onun için ihtiyacı olan ilaç. Polly ve onun yetersiz beslenmiş gözleri. Silver devam etmek zorundaydı. Rory'nin bu görev için onu seçmesinin bir nedeni vardı. Silver'ın hiçbir bağı, ailesi ve arkadaşı yoktu. Bir çocuğu öldürecek değildi ya. Hayır, onu daha iyi bir yere götürecekti. İnsanlığı kurtaracaktı. Hiçbir şey Silver'ın yoluna çıkamazdı.

Gölge hariç.

Ve sadece onun üzerindeki etkisi yüzünden değil, aynı zamanda onun gittiği yer yüzünden... muhtemelen o da gidiyordu. Kuyu Tarikatı'na fark edilmeden girmesi gerekiyordu, baştan çıkarıcı, iflah olmaz bir vampir tarafından kovalanmaya değil.

Neredeyse sonuna geldiğinde, diğer tarafa kadar hızını artırdı ve yüzüstü yere yığıldı. Arkasındaki ağacın parçalanma sesleri onu rahatsız ediyordu. Bir önsezi duygusuyla ufalanıyor ve yerinden oynuyordu. Bu o olabilirdi. Bunca yıl, bunca

Ağacın çektiği acılara rağmen o nehir geçidinde uzanırken büyümeyi başarmıştı... Ta ki o gelip her şeyi birkaç saniye içinde geri alana kadar. *İşte bu* yüzden zırhına ihtiyacı vardı. Shade'in ve eğitiminin canı cehenneme. Lanetini iradesiyle kontrol edemezdi. Gözlerini kapadı, olan biten her şey karşısında sessizce şaşkına döndü. Planladığı onca engel arasında bir fae ile çiftleşmek aklının ucundan bile geçmemişti.

Ayağa kalktı ve yürümeye devam etti. Kamp alanına varana kadar durmadı. Temkinli bir şekilde, herhangi bir tehlike işaretini algılamaya hazır, duyuları açık bir şekilde yaklaştı. Eğer demogorgon buradaysa, geri çekilecekti. Adımlarını hafif tutarak alana yaklaştı ve bölgeyi inceledi. Demogorgon leşi yoktu, bu da Shade'in haklı olduğu ve yaşadığı anlamına geliyordu.

Muhtemelen dışarıda onları avlıyordu. İki kez saldırmaması tesadüf değildi. Bir şey ya da biri o canavarı göndermişti. Zihnini her iki saldırıya da geri götürerek sahneleri tekrar oynattı. Her iki olayda da demogorgon Shade'le birlikte uçup gitmeye çalışmış ama onu öldürememişti. Onunla ise boğazına saldırmıştı. Yani yaratığın peşinde olduğu kişi o olmalıydı ve Shade, Gümüş'ü eşi olarak sahiplenmeye kendini fazla kaptırmıştı. Muhtemelen avlandığından haberi yoktu. Ya da umursamıyordu.

Tekrar. Onun sorunu değil. Omuzlarını dikleştirdi ve açıklığa doğru adım attı. Buraya geleli yarım gün olmuştu. Toprak hâlâ savaşlarından kalmaydı. Ateş çukuru ölmüştü. Ve hiçbir yerde zırhından iz yoktu. Bu nasıl olabilirdi?

Çılgınca, açıklığın etrafında dolaşıp aradı. Belki de uyuduğu çalılıkta bırakmıştı ama hızlıca kontrol ettikten sonra boş olduğunu gördü. Ellerini kalçalarına koydu, gözleriyle son bir kez etrafı taradı.

Gümüş parıltısı bulamadı ama çalıların kenarına yakın bir yerde kızıl bir parıltı vardı. Yaklaştı ama dokunmadı. Yabani bir gül... Shade'in onu terk ederken oynadığı türden. Yakınlarda hiç yetişmemişti.

Orospu çocuğu. Buradaydı ve zırhını almıştı. Hayal kırıklığı damarlarını yaktı. Yüzünü gökyüzüne kaldırdı.

ve ılık attı, yakındaki herhangi bir yırtıcıya işaret olup olmadığını umursamadan. Öfkesi dizginlenemezdi. Bu sefer onu *öldürecek*ti.

Sırt çantasını bıraktı ve diğeri eşyalarını almadığından emin olmak için çantasını açtı. Gözleri metal saatli alıcı-vericiye takıldı ve zihinsel olarak kendini tekmeledi. Shade'den ayrıldığı anda onu tutmalıydı. Her şeyi mahvediyordu. Sürekli elinde tutmak zor olabilirdi ama hiç yoktan iyiydi. Onu cebine koydu ve karanlığını kontrol etti. Durmuştu. cebinde olması Kuyu'yu engellemeye yetecek kadar yakın olmalıydı. Şimdilik. Sonra cebini karıştırdı ve küçük bir av bıçağı buldu; hışırtı sesiyle başını kaldırdı.

Av bıçağını kavradı. Sarı saçlı, uzun boylu, çelimsiz bir genç açıklığa daldı, onu Sid ve Martin izledi. Üçünün de durumu biraz kötüydü. Vücutlarının yarısını kan ve çizikler kaplamıştı. Ama hayattaydılar. Göğsündeki sıkıntıyla birlikte içinden bir rahatlama aktı. Onları bu şekilde düşünmemesi gerekiyordu. Bu Azrail işi yalnızlıktı. Görev önce gelirdi ama zarar görmeden kurtulduklarına sevinmişti.

Sid sessiz bir selamla çenesini kaldırdı. Martin kamp alanını kontrol etti, tabancasını çıkarmış ve kurmuştu. Jimmy onu görünce neredeyse ağlayacaktı. "Sen iyisin!"

Ona doğru eğildi ve şiddetle sarıldı. Şerefsiz görüldüğünden daha güçlüydü. Lanetinin ona da bulaşması ihtimaline karşı onu itmeden önce suçlu bir anlığına yeniden bağlanmasına izin verdi. Sonra aklına başka bir şey geldi. Kutsanmış çiftleşme izleri. Artık onlar da mı gizlenmişti? Eline hızlıca bir göz attığında mavi parıltının tüm izlerinin hâlâ orada olduğunu gördü. Ellerini ceplerine soktu, boynuna yakın kısmın yün başlık tarafından gizlenmiş olmasını umuyordu.

Jimmy geri çekilirken ona bir göz attı. Shade'in onları büyülemesine rağmen çoğunlukla zarar görmemişlerdi. Etkisi geçmiş olmalı ve demogorgon da... bekle... Roger neredeydi?

Bakışlarını Sid'e doğru kaldırdı. Sid başını kasvetli bir şekilde salladı. Roger başaramamıştı. Onunla hiç anlaşılamamıştı ama bir ekip üyesini kaybetmek hâlâ canını yakıyordu. Onun hayatını birden fazla kez kurtarmıştı.

Bir keresinde onun da arkasını kollamıştı. Bu görev ve onun amacı daha da gerçek olmuştu.

"Ben gittikten sonra ne oldu?" Silver sordu. Roger'ın ısırik izi sadece yüzeyseldi, onu öldürecek kadar değil.

Martin, "Hiçliğin ortasındaki bu kütüğün üzerinde otururken uyandığımızda Roger gitmişti," diye açıkladı. "Bir vampirle ilgili belli belirsiz anılarımız var."

"Seni büyüledi."

Sid tiksintisini toprağa tükürdü.

"Sana da mı böyle oldu?" Jimmy sordu, sonra kaşlarını çatı. "Eğer sana zarar verdiyse, onu bulup öldüreceğim."

Silver'ın görebildiği tek şey, onu öperken Shade'in ağırlaşmış bakışlarıydı. Suçluluk duygusu yüreğini dağladı ve zorlukla yutkundu. "Hayır. Büyülenmedim ya da incinmedim."

Martin tabancasını indirdi. "Sonra ne oldu?"

Silver'ın aklından milyonlarca cevap geçti. İyi bir cevap düşünmeye çalışarak yüzünü ovaladı. Birbiriyle çelişen duygular içinde fırıl fırıl dönüyordu.

"Bu da ne böyle?" Martin aniden sordu.

Gümüş yüzünü silmişti. Çiftleşme bağının mavi parıltılı kanıtı elinin arkasında ışı ışı parlıyordu. Elini çabucak sakladı ama artık çok geçti. Parıltıyı görmüşlerdi. Bunun doğal olmadığını biliyorlardı.

Jimmy geri adım attı, gözlerinde acı vardı. "Sen de onlardan biri misin?"

Martin tabancasını ona doğrulttu. Sid gözlerini kıstı ama sakinliğini korudu. Silver kaldırdı, bıçağı tutanı da dahil.

"Ben sizin tarafınızdayım," diye hatırlattı onlara. "Bana güvenin."

"O zaman bu nedir?" Martin başıyla işaretlerini göstererek sordu.

"Bu... kontrol edemediğim bir şey." Sid'e baktı. Sid'in sert bakışları ona gerçeği itiraf etme cesareti verdi. "Bu iyi kutsanmış bir çiftleşme bağı."

"Bu ne anlama geliyor?" Martin onun etrafında dönerken sordu.

Sid onun yerine, "Bu, onun fae büyü kaynağıyla bir tür bağlantısı olduğu anlamına geliyor," diye cevap verdi. "Doğru mu?"

Başını salladı. "Bu zamanda uyandığımdan beri var. Onu metalle boğmaya çalıştım ama buraya geldiğimden beri dışarı çıkmanın bir yolunu buluyor."

Hepsi ona temkinli bir şekilde baktı.

"Ben hâlâ sizden biriyim," diye ısrar etti.

"Ne oldu?" Martin silahı hâlâ ona doğrultarak sordu. "Fae büyün mü? Ne işe yarıyor?"

"İyi bir şey değil."

"Bu benim soruma cevap değil."

İç çekti. "Gerçekten bilmek istiyor musun? Bu ölüm. İçimden siyah bir şey sızıyor ve dokunduğu her şeyi zehir gibi öldürüyor. Bir adam beni öptükten sonra zor yoldan öğrendim. Madde dışarı çıktı, kulağına dokundu ve eti çürüdü."

Martin'in yüzünde bilgi belirdi. "Kulağını ısırarak kopardığın söylentisi."

Başını salladı. "Kanıtları saklamak ve geri ölmesini engellemek için onu ısırdım."

"Bunu başka kim biliyor?" diye sordu.

"Rory biliyor, değil mi?" Sid bir adım öne çıktı. Onu hiç yargılamamıştı. Ara sıra çarşafaların arasında dans etmeleri dışında aralarındaki pek bir şey umurunda olmamıştı ama gözlerindeki hayal kırıklığı karşısında kendini kötü hissetmekten alamıyordu. "O zırhı senin için yapan o."

"Evet."

Çenesi sıkıştı. Ona döndü ve elini başının üzerinde gezdirdi. Silver gökyüzüne baktı. Bu ekibi birbirine bağlayan bir şey varsa o da "Biz onlara karşı" birlikteliğiydi. Ve şimdi o da yok olmuştu.

"Kendimi hâlâ bu göreve adanmış durumdayım" dedi.

"Bunu nereden biliyoruz?" Martin nişanını kızın yüzüne doğru sabitledi.

", değil mi?" Ellerini havaya kaldırdı. "Onu öldürmeye çalıştım. Onu geride bıraktım ve buradayım."

Sid, heybetli alfası ve geniş göğsüyle ona doğru geldi. Çenesini kaldırdı ve onunla göz göze geldi. "Beni öldürmek istiyorsan, öldür. Yoksa zaman kaybediyoruz demektir."

Yumruğunu geri çekti, gözleri parlıyordu ve kadın anladı. İhanete uğramış olmanın acısını ondan çıkarması gerekiyordu. İlişkilerinin kolay olması gerekiyordu, ama o bunu tam tersine çevirmişti. Adamın yüz hatlarında daha önce hiç bu kadar çok duygunun oynadığını görmemişti ve ne kadar küçük olursa olsun ona karşı bir şeyler hissettiğini açıkça görebiliyordu. Darbeyi almak için kendini hazırladı. Bunu hak etmişti.

Benim için önemli olan tek kişi sensin.

Sid'in yumruğu hiç temas etmedi. Gölgeler karardı. Siyah cisimsiz şeritler ve gecenin timsali önünde belirdi. Silver, Shade'in deri kaplı omuzlarının genişliğini, başının arkasını gördü ve sonra eli Sid'in yumruğunu yakalamak için yukarı kalktı. Bir kemik çatırtısı ve ardından hiçbir erkeğin yapmaması gereken bir acı çığlığı. Sid parçalanmış elini tutarak yere yığıldı.

Shade gölgelerin arasında kayboldu. Martin'in önünde belirdi ve iri adamı ensesinden yakaladı, gözlerinin içine baktı ve "Kıçının üstüne otur ve parmaklarını oynat," diye emretti.

Shade Jimmy'yi takip ederken, Silver araya girecek kadar aklını başına topladı. Shade gence doğru uzanırken av bıçağını onun boynuna doğru tuttu.

"Ona dokunursan ölürsün," diye uyardı.

İnanılmaz gözleri onunkilere kaydı. Sesi ciğerlerinden kopan bir hırıltı gibiydi. "Sana dokundukları için ölüyorlar."

Shade'i hiç bu kadar vahşi ve dağınık görmemişti. Yüz ifadesinden delilik okunuyordu. Bir an için, gölgesinin güneşi yok ettiği gibi onun da herkesi yok edeceğinden gerçekten korktu.

"Bunu hak ettim," diye ağzından kaçırdı. "Hepsine yalan söyledim."

"Kimse dayak yemeyi hak etmez. Özellikle de eşim." Sesi kendi sesi değildi, canavarca ve çakıllıydı. Fae köklerini saklamak mümkün değildi.

"O senin eşin mi?" Sid boğuk bir sesle. "Lanet olası bir Koruyucu mu?" "Seni durduğun yerde öldüreceğim." Shade ona ters ters baktı.

Bu iş giderek daha da kötüye gidiyordu. Silver bıçağı tekrar Shade' doğrulttu. "Gitmen gerekiyor."

Bıçağa sanki bir tüymüş gibi baktı. "Sensiz gitmiyorum."

"Şey, ben gelmiyorum."

"Sevgilim." Sesi sanki bir çocukmuş gibi kadife bir azarlamaya dönüştü. Yoksa ona ne diyordu? Yavru kedi mi? Aslancık mı?

Silver'ın yanakları alev alev yanıyordu. "Siktir git. Son uyarı."

Bunu düşünür gibi oldu, sonra Jimmy'yi bıraktı ve avuçlarını havaya kaldırarak geri adım attı. "Yine de sensiz gitmiyorum. Artık oyun yok."

Martin yerde parmaklarını oynattı. Jimmy, Shade'den olabildiğince uzaklaşmak için geri çekildi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Silver Sid'in önünde çömelirken. "Bu hiçbirimizin tahmin edemeyeceği bir komplikasyon. Başkan medyumunu kaybettiğinden beri..."

Bu nedenle, son birkaç yıldır insan askeri taktikleri vurdu ve ıskaladı. Eskiden neyin geleceğini bilirlerdi. Nero'nun medyumunu Silver'ın zamanındaki insanların nerede uyandığını ve çözüldüğünü bulmasına yardım etmişti. Ama sonra medyum öldü ve Nero yeni bir medyum bulamadı.

Sid'in acı dolu gözleri onunkilerle buluştu. "O bir Gardiyan, Silver."

"Biliyorum, lanet olsun. Bunun için imza atmış değilim. Bir anda oluverdi."

Bileğini tutmasına yardım etmeye çalıştı ama Shade yerinden fırladı, azı dişleri ölmekte olan güneş ışığında parlıyordu. Kız da ona ters ters baktı, Shade'in Sid'e yaklaştığı için mi yoksa Sid var olduğu için mi ona fırladığından emin değildi. Fark etmezdi. Elini kontrol etti. Kesinlikle kırılmıştı. Tıbbi yardım için Kristal Şehir'e dönmesi gerekecekti. Ama Sid'i tanırıyorsa, muhtemelen kemikleri kendisi yerleştirecek ve ölene kadar devam edecekti.

Reaper'ların yaptığı buydu.

"Anladığını sanmıyorum," diye mırıldandı Sid nefesinin altından. "O Tarikat'ta yaşıyor."

Yarasına geri dönmeden önce gözleri kısa bir süre buluştu. Shade bir Muhafızdı. Görevi Tarikat'ta sona erdi. Onun iddiasını reddetmeye kendini o kadar kaptırmıştı ki aralarındaki bağın güven kazanacağını görememişti. Hayır, görememiş değildi. Biliyordu. Ama bir yanı ona teslim olursa her şeyi berbat edeceğinden korkuyordu. Vampirden uzaklaşmakta zorlanacağını zaten biliyordu. Eğer

Bunun için kendi isteğiyle onun kollarına yürüdü, o zaman direnmek ve görevini tamamlamak için ne şansı olabilirdi?

Sid'in bileği için bir atel yapmakla meşgul oldu ve kafasındaki fikri evirip çevirirken onu sabitledi.

Eğer kendi isteğiyle Shade'le giderse, onun istediklerine uymak zorunda kalacaktı. Hayır, oynamak değil. *Olmak*. Onunla çiftleşmek zorundaydı. Duygularını paylaşan bağ sayesinde her şeye gerçekten boyun eğmek zorundaydı, yoksa yalanın kokusunu alırdı. Bu teslimiyetin neleri gerektireceğini düşününce midesi haince bir takla attı. Onunla vakit geçirmek kolay olacaktı. Biraz fazla kolay. Bir vampir hakkında bu şekilde düşüneneğini hiç düşünmemişti, özellikle de vücudunda onların acımasızlığını hatırlatan ısırik izleri olduğunu düşünürsek.

İşin zor kısmı Shade'e ihanet etmesi ve görevini tamamlaması gerektiğinde ortaya çıkacaktı. Ne de olsa o da bir insandı. Duyguları vardı, görev için onları bir kenara itmekte iyi olsa bile. Sid onun bunu yapabileceğini düşünüyor gibiydi. Daha önceki nadir duygu gösterileri Silver'ı önemsediği içindi. Ona inanmıştı. Ona hâlâ güveniyordu. Bu savaşı kazanmak için bazen cephaneliklerindeki her silahı kullanmaları gerektiğini biliyordu. Ve Silver onun haklı olduğunu kanıtlayacak kara yüreğe sahipti.

"Peki," dedi Shade, Sid'in elinin etrafındaki bandajı sabitlemeyi bitirirken. "Tek bir şartla seninle geleceğim."

Shade'in kaşları sanki daha azını beklemiyormuş gibi .

"Onları Kristal Şehre geri götürmenizi ve kapılarda zarar görmeden bırakmanızı istiyorum."

Shade insanlarla onun arasında bir bakış fırlattı. "Ya da onları şimdi öldürüp başımı beladan kurtarabilirim."

Sivri vampir kulakları muhtemelen nabzının yükseldiğini duymuştu ama bunu kullanabilirdi. Gerçek şu ki, onların hayatından endişe ediyordu. Kristal Şehir'deki insanların arasında çok fazla zaman geçirmişti. Birine bağlanmıştı ve bu bir Azrail'in asla yapmaması gereken bir şeydi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Shade.

"Bıçağı bırakmanı ve benimle gelmeni istiyorum. Çantayı geride bırak."

"Tamam." Sırt çantasını topladı ve Sid'e uzattı. Sonra av bıçağının kabzasını çevirip Jimmy'ye uzattı.

Her nasılsa, cebindeki alıcı-verici bu kez Kuyu'yla bağlantısını engellemeye yetmemişti. Bir gelgit dalgasının gücüyle geri döndü. Varoluşun güçlenmesiyle gözleri dalgalandı ve neredeyse bayılacaktı. Kolundaki parlayan işaretler daha da parladı. Ve siyahlık dışarı sızmaya başladı. Takımına bulaşmasını önlemek için bir adım uzaklaştı.

"Bana bunu kontrol etmeyi öğretecek misin?" Önünü işaret etti.

Shade başını salladı.

"O zaman ben de seninle geliyorum. Şartlarınızı kabul ediyorum."

"Bir fae pazarlığı yapacağız." Shade onun ön kolunu kavradı ve bir şemsiye gibi sıktı. Gözlerinin içine derin derin baktı. Shade'in kapalı ifadesinin ardındaki niyeti görememesi onu endişelendirmişti. Aralarındaki yeni bağdan da hiçbir duygu süzölmüyordu. Ama omurgasını dik ve sarsılmaz tuttu.

Shade daha önceki sözlerini tekrarladı. "Sana kontrolü öğretene kadar benim gözetimimde kalacaksın. Arkadaşlarınızı zarar görmeden derhal şehir kapılarına geri ."

"Anlaştık."

Shade manaları aracılığıyla pazarlığı dayatırken kolunda şimşekler çaktı ve omurgasından yukarı fırladı. Yaşadığı şok nefes nefese kalmasına neden oldu ve ikisinden biri anlaşmadan kaçmaya kalkarsa bunun korkunç sonuçları olacağını hiç şüphesiz biliyordu.

Shade Jimmy'ye doğru yürüdü, onu yakasından yakaladı ve sonra gece patladı. Bir gölge patlamasının içinde kayboldular. Birkaç saniye sonra Martin'i almak için geri döndü. Shade onu alıp götürmeden önce Silver'ın Sid'le özel olarak konuşacak vakti olmamıştı ama cebinden alıcı-vericiyi çıkarıp Sid'e göstermeyi başarmıştı.

Görev hâlâ ediyordu.

CHapTer

THIrTeen

S Hade, Silver'ı Rush'ın göl kenarındaki eski kulübesine götürdü. Yıllar önce Rush, Seelie yasalarına göre onaylanmamış üremenin cezası olarak lanetlenmişti. Sürgün edilmişti. Burası onun saklanma yeri ve evi. Ancak bu izolasyon birkaç yıl önce eşi Clarke'la tanıştığında sona erdi; Clarke da Silver gibi eski dünyadan uyanmış, iyi kutsanmış bir insandı. Rush'ın laneti kaldırıldığından beri geçen birkaç yıl boyunca kulübe bir tür kaçış yeri ya da insan şehrine en yakın yerleşim yeri olduğu için Muhafızlar için gayri resmi bir karakol görevi gördü. Şimdi Silver'ın eğitimi için iyi hizmet verecekti.

Gölgelerinden çıkıp karla kaplı kumlara adım attıklarında Silver'a bu geçmişi anlattı. Silver nefesini ve dengesini toplarken, o da etrafı tehlike açısından inceledi. Bir tarafta bir göl, diğer tarafta ise köknar ağaçlarından oluşan bir orman onları çevreliyordu. Demogorgon Shade'e iki kez saldırmıştı. Indigo, Shade'in çocukluk evine de saldırdığını söylemişti. Bu bir tesadüf olamazdı. Maebh Shade'i geri istiyordu. Tarikat'a katıldığında vazgeçtiğini düşünmüştü ama görünüşe göre sadece daha fazla güç toplayana kadar beklemişti. Er ya da geç, Maebh eninde sonunda ona ulaşacaktı.

O zamana kadar Silver'ı hazırlayabilmeyi umuyordu.

Silver doğrulurken uzun örgüsünü omzunun üzerinden geçirdi.

"Beni Tarikat'a götüreceğini ," dedi.

Neredeyse gülüyordu. "Senin karanlığın benimkiyle iyi oynayabilir sevgilim, ama başkalarıyla oynayamaz."

Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Hemcinsleri Peaches ve Violet ile yeniden bir araya gelmeye hevesli olduğunu tahmin ediyordu ama Shade, koruyucu çiftleşme dürtüleri geçene kadar Silver' başka bir erkekle aynı odada bulunmasına hiçbir dünyada izin vermezdi.

Shade, Dokunulmamış insan müsveddesinin eşine nasıl vurmaya çalıştığını hatırlayınca öfkeyle doldu. Soğukkanlılığını toplamak için derin bir nefes almak zorunda kaldı ama eşinin o insana nasıl *değer* verdiğini hatırlayınca öfkesi bir engerek yılanı gibi yükseldi. Shade adamı tekrar tekrar incitmek istedi.

Ona dokunmaya nasıl cüret eder? Ona nasıl bakmaya cüret eder... sanki... Shade o piçin Silver'a nasıl baktığını hatırlamaya çalıştı. İlk başta ona acıyla bakmıştı; insanın değer verdiği biri tarafından ihanete uğradığında hissettiği türden bir acıyla. Shade'in bakışları ikisinin arasında gidip gelmiş ve kız ona tanıdık bir özenle dokunduğunda, daha önce yakınlaştıklarını içinden geçirmişti. Belki de ilişkileri hâlâ devam ediyordu.

Kötücül bir kıskançlık onu ele geçirmişti. Canavar, kalbinin etrafında kıvrılan ve Silver'ı kendisiyle birlikte kilitlemek istemesine neden olan kirli, sinsi pençeleriyle ruhunda dolaşıyordu.

Shade, onunla sessiz bir an geçirmek için parmaklarını çiğneyen kadınlara sahipti. Bir odaya girdiğinde dişilerin arzudan eridiği adam. Parmak uçlarının ve dişlerinin altındaki her şeye hükmeden kişi. Eşini onun olmaya ikna edemeyen adam.

Parmak uçlarının altındaki pençeler, Silver'ın insanını serbest bırakmak ve yüzünü kesmek için yalvarıyor, onu ne onun ne de bir başkası için mahvetmek istiyordu. Ama adamı pazarlık ettiği gibi Kristal Şehir'e geri götürmüştü. Shade onu kapıların önünde bırakmış ve aptalca bir şey yapmadan önce eşine geri dönmüştü.

Onun kanının bir damlasını bile tatmamıştı ama şimdiden onun üzerinde gücü vardı.

Onun gözetimindeyken kendisini eğitmesine izin vermeyi kabul etmişti. Şimdilik önemli olan buydu. Aralarındaki bu direniş değil. Diğer adam değil. Kraliçe ve canavarı değil. Silver burada onunla birlikteydi ve ay tanrıçasının kendisi gibi kokuyordu. Her şey mümkündü.

Kulübenin bacasından bir duman teli kıvrıldı. Yerleşik ateş perileri burayı sıcak tutuyordu. Geçen hafta yakacak odun stoklamak için birkaç kez uğramıştı ama o küçük yaramazların közlerle oynamayı ne kadar sevdiklerini bildiğinden, muhtemelen şimdiye kadar bitmişlerdi. Rush, kulübeyi yakmadıkları sürece sprite'ların kulübede yaşamasına izin veriyordu ve onlar da kulübeyi gezginler için sıcak tutuyordu, bu yüzden Shade onlara katlanmak zorundaydı.

Hafif karda yürürken Silver onun yanında titriyor, soğuğa karşı kendini kucaklıyordu. Güneş batmıştı ama sabah olduğundan daha enerjik değildi. Uykusuzluk onu aşağı çekiyordu ve doğru beslenememek onu zayıflatıyordu. Eğer yakında ondan beslenmezse, tükenip gidecekti.

Ama şimdi bir şey yapmaya kalkışırsa, kendini tutamazdı. Hevesi yüzünden onu incitebilirdi. Önce onu eğitmesi, biraz güven inşa etmesi ve sonra ona soran kişinin o olmasını sağlaması daha iyiydi. O sormadı. Ona soruldu. İnatçı gururu onun sonu ama ona ısırtığı için yalvaracağına dair söz vermişti ve zaten kadına çok fazla şey veriyordu.

Öpüşüklerinde, zihni onun tadı dışında her şeyden boşalmıştı. Baştan çıkarma konusunda öğrendiği dersi unutmuştu.

Shade kulübeye doğru yürüdü, kapıyı çekip açtı ve içeriyi şöyle bir kontrol etti. Bir oda. Bir köşe bitkisi kulübenin içinde büyümüş ve yapraklarını yatağın üzerine bir gölgelik şeklinde yaymıştı. Burası orman gibi kokuyordu. Bir köşede mütevazı bir mutfak tezgahı, diğer köşede de taştan bir şömine vardı. Neredeyse sönmek üzere olan ateşin önünde tek bir tahta sandalye oturuyordu. Şömineden talepkâr gıcırıltılar geliyordu.

Erkek ateş perisi kömürleşmiş kütüğün üzerine atladı ve oburca ocağın yanındaki azalan odun yığınına işaret etti. Sabırsızca ocağın üzerine atlamışlardı ve yaparken tüm mekânı yakabilirlerdi.

"Şımarık küçük nankörler," diye homurdandı Shade ve kapıya geri dönmeyi önce baltayı aldı.

Silver onun yolundan çekilmek için yana kaydı. "Sen sadece... bekle. Bunun hakkında konuşacak mıyız?"

Shade onunla yüzleşti. Kadın soğuktan hâlâ kendine sarılmıştı. Gözlerinin onun vücudunu taramasına izin verdi. Son birkaç günü aslan fare oyunu oynayarak geçirmişlerdi ve o da tıpkı kendisi gibi kirliydi. Muhtemelen ağıltan da ölüyordu.

Koruyucu içgüdüleri yüzeye çıktı ve diğer her şeyi bastırdı. Ayak parmağına gelene kadar ona doğru yürüdü. Kadın hiç istifini bozmadı. Bu güçlü iradeli kadının sonunda onun için erimesi, dudaklarını göğsünde hissetmek için için ne gerektiğini merak etti. Ağzında? Bacaklarının arasında, diline karşı nabzı atana kadar onu tahrik etmek ve ziyafet çekmek? Bir an için, kadının sesi onu gerçeğe döndüreene kadar kafası fantezi görüntüsüyle bulanıklaştı.

"Gölge mi?" Kadın kaşlarını kaldırdı. "Ne-"

"Sorularım var," diye kestirip attı.

Yüzünde bir hüznün ifadesi belirdi ama başını salladı, o da devam etti.

"Ne yemekten hoşlanırsın?"

Gözle görülür bir şekilde şaşırmıştı. "Ne?"

"Yemek tercihiniz. Tedarik edebilmem bilmem gerekiyor."

"Sana söyledim, kendi yemeğimi kendim avlayabilirim."

"Yapamayacağını hiç söylemedim ama anlaşmamız gereğı artık benim gözetimimdesin." Yavaşça kızın örgüsünü doladı, bir yandan da bakışlarını sabit tuttu. "Ne yemekten hoşlanırsın, Silver?"

Yanakları güzel bir parıltıyla kızardı. Kızgınlık ve başka bir şey -arzu parıltısı- aralarındaki bağı alevlendirdi. Bakışlarının saçlarını tutuşu üzerinde gezinmesinden, ormanda geçirdikleri zamanı sevgiyle hatırladığını düşündü. Öpüşmeleri sırasında bir ara şaşkınlıkla saçını tuttuğundan emindi. Kadın kollarını kavuşturdu.

"değilim. Her şeyi yerim."

Herhangi bir şey. Kızın örgüsünü avucunun etrafına sarmaya devam ederken, zihni bu konuşmada hiç işi olmayan karanlık, şehvetli yerlere gitti. Örgüsü ipe benziyordu. Çok da güçlüydü. Aşk oyunu sırasında bunu kullanabileceğı pek çok yol vardı. Kız daraldı

Gözlerini ona dikti, hiç şüphesiz onun kontrolü ele geçirmek için pençeleşen şehvetini hissediyordu. Kadının örgüsünü çözdü ve geri çekildi.

İnşa ettikleri çok az miktardaki güveni mahvetmeden önce oradan çıkmak zorundaydı. Milyonlarca sorusu vardı ama şimdi değil. Planlar değişti. Yatağın ucundaki oyma ahşap sandığı işaret etti.

"Giysiler." Parmağını tezgâhın yanındaki bir kâseye doğru kaydırıldı. "Kaseyi yıka. Ben yiyecek ve odun bulacağım."

Alaycı bir şekilde sırttı. "Sen Tarzan, ben Jane, ha?"

Her ne demekse. Ters ters baktı ve "Hiçbir yere gitme" diye cevap verdi.

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa yaramazlık yapan küçük aslanlara ne olduğunu sana öğretirim."

Ona cevap verme fırsatı vermedi ve kapıyı arkasından sıkıca kapatarak dışarı çıktı.

ChapTer FOUrTeen

Silver kapıya bakakaldı. Her nasılsa, onun sözlerini aklından çıkaramıyordu. Ona aslanlar yaramazlık yaptığında ne olduğunu *mu öğretecekti? Kaç yaşındaydı, beş mi?* Kitapları karıştırdı.

Kabinde silah ararken bir yandan da adamın tavrına küfrediyor ve bir daha poposuna elini sürmeye kalkışması için ona sessizce meydan okuyordu.

Tezgâhın altındaki küçük çekmeceyi açtı ve seramik bıçaklar ile fileto çıkarmaya uygun görünen tırtıklı bir kemik bıçağı buldu. Birini yastığının altına yerleştirdi. Shade yerde de uyuyabilirdi, umurunda değildi. Sonra yatağa oturdu ve şömineye baktı.

Alevlerden yapılmış üç küçük insan ona bakıyordu.

"Neye bakıyorsun sen?" diye tersledi.

Gıcırdadılar ve yanmış kütüğün arkasına saklandılar. Kalbinden sızan karanlık, sanki suçluluk ve pişmanlığını vurgulamak istercesine yoğunlaştı. Ceketinin cebine uzandı ve karanlığı azalana kadar alıcı-vericiyi kavradı. Bu bir çözüm değildi. Zehrini engellemek istediği her seferinde Shade'in onu cebinde bir şey tutarken görmesine izin veremezdi.

Ya da belki... sadece belki de kendini bu vampire güvenmeye ve manasını kontrol etmeyi öğrenmeye vermeliydi. Tabii böyle bir şey mümkünse. Vücudundaki her içgüdü ona güvenmeye isyan ediyordu. Buraya yapmak için gönderildiği işi bitirme zamanı geldiğinde ölecekti. Lanet olası Rory ve bunun Silver'in işi olması gerektiği konusundaki ısrarı.

Görev. Toplar inşa etmekten ve silahlarla uğraşmaktan yeterince mutluydu.

Yatağa uzandı ve yapraklardan oluşan gölgeye baktı.

Çok güzellerdi. Şaşırtıcı derecede. Yeşil ve hayat doluydular.

Shade'in duyguları aralarındaki bağdan küçük dalgalar halinde süzülüyor, bu da ona duygularını zapt etmeye çalıştığını ama başaramadığını düşündürüyordu. Bazen bir şehvet, bir özlem patlaması yaşıyordu. Sonra da sanki böyle duygulara sahip olduğu için kendini azarlıyormuş gibi bir öfke ve kızgınlık dalgasına kapılıyordu. Bu tepkiyi çok iyi biliyordu. Diğer zamanlarda onun ihtiyacını o kadar yoğun hissediyordu ki, onu incitmeyeceğini bilmesine rağmen savunma moduna geçiyordu.

Yapamadı.

Onu öldürmeye çalışmasına rağmen, bir kez bile ona şiddet uygulamak için elini kaldırmamıştı... Sid'in yaptığı gibi değil. Shade'in kütüğe şaplak atması, baskınlık ve çaresizlik gösterisinden başka bir şey değildi. Onun eşit olmadığına inanıyordu. Saygısızlıktı.

Ama sonra ikisini de sersemleten bir öpücük geldi.

O zamanlar ona çocukmuş gibi davranmıyordu. Önce yavaş, sonra tutkulu öpücüğü onu şaşırtmıştı, sanki sıcaktan önce bu tür bir şefkate alışık değilmiş gibi. Belki de geçmişteki ilişkileri Silver'inki gibiydi, keskin ve nokta atışı. Belki de fark ettiğinden çok daha uygunlardı.

Bıçağını yatak çarşafına sapladı ve sonra bir şerit kopardı. Dışarıdaki gürültülü, tekrarlayan doğrama sesi motivasyonel bir film müziği sağlıyordu. Adam her doğradığında, kadın da yırtıyordu. Adamın sesi kısa sürede kadının nabzıyla aynı hizaya geldi. Gölge odun kesiyor, o da kalbinde yüzünü göstermeye cesaret eden umutları ve hayalleri kesiyordu.

Benim karanlığım seninkiyle dans ediyor.

İmkansız. Öyle bir şey yoktu.

Gömleğini ve ceketini çıkardı, ardından aceleyle ortasına bandajlar sardı ve bir korsenin kısıtlamasını taklit ettiğinden emin oldu. Bağlar iyi hissettiriyordu, kontrol gibi. Fiziksel olarak karanlığın dışarı sızmasını engellemeyecekti ama uyanık kalması için bir hatırlatma olacaktı. Bunu umuyordu.

Shade'in doğrama işi çılgınca, yıkıcı bir hız kazandı. Silver bandajlarını bağladı ve ceketini tekrar giydikten sonra

Pencere. Dışarıda, karlı alacakaranlığın ortasında, Shade yumruğunu bir baltanın sapına dolamış duruyordu. Ceketini bir kütüğün üzerine asmıştı, üzerinde sadece deri bir pantolon ve yapışan bir fanila vardı. Işığın son huzmeleri teninden yansıyor. Ter pırıl pırıl parlıyor, her kaygan kas ve sinir parçasını vurguluyordu. Şimdi onu daha iyi görebildiği için, biraz susuz kalmış gibi görünüyordu. Bunun nedeni onu kovalamak için çok fazla zaman harcamış olması mıydı?

Silver göğsünün üzerindeki bağları çekiştirirdi. *Çok sıkı.*

Oyunları doğrarken onu izledi. Oyunları un ufak ediyordu -şömine için bir şeyler yapmayı bile umursamadan. Öfkeli vuruşlar ve ateşli hayal kırıklığı bağlarında yankılanıyordu. Bunu ondan saklıyordu. Kendi kızgınlığı da geri tepti ve ne yaptığını anlayamadan dışarı fırlayıp merdivenlerden aşağı indi.

Geniş göğsü kabarak durdu ve ona ters ters baktı. "Ne?" "Bana *ne* deme," diye tersledi ve onu dürtükledi. *Hata.* Adam sıcak ve terliydi ve kadınsı içgüdülerini harekete geçiriyordu. Adamın vücudunu daha fazla keşfetmek istedi ama bunun yerine elini yanında yumruk yaptı. Bağlar, sonraki kelimelerinin nefes nefese çıkmasına neden oldu. "Buraya gelmek benim fikrim değildi. Senindi, o yüzden bu öfkenin beni hedef almasını istemiyorum."

"Değil."

"Bekle... değil mi?"

"Hayır." Bir adım daha yaklaşarak onun kişisel alanına girdi ve onu rahat edemeyeceği kadar dikkatli bir şekilde inceledi. Ona bakarken kahverengi saçlarından bir tutam alına düştü. "Bu bana yönelik."

"Oh."

"Silver," dedi. "Neden nefes nefese kaldın?"

Parmakları, kızın gözünü kırpmasından daha hızlı bir şekilde ceketinin düğmelerine gitti. Ceketini yırtıp açtı, düğmelerini kopardı ve kaşlarını çatarak bağlarını ortaya çıkardı. Pencereden dışarı bakmak için acele ederken gömleğini geri giymemişti.

Hırslayarak parmağını kızın göğüslerinin arasındaki boşluğa soktu.

"Siktir git." Kadın onu tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Seni dizginleyeceğim. Anlıyor musun? Sana göz kulak olacağım."

Lanet alfa orospu çocuğu.

Adam hiç eğlenmeden ona hırladı ve sonra sabrını kontrol etmeye çalışıyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

Dişlerini sıkarak, "İçeri girin," diye emretti ve baltasıyla kulübeyi işaret etti. "Ben kadar içeride kal. Bir daha çıkarsan cezalandırılacaksın."

Alay etti ve gözlerini devirdi. Adamın umurunda değil gibiydi. Baltayı bıraktı, fazla toz haline gelmiş bir çıra yığınını aldı ve avucunu kadının kürek kemiklerinin arasına yerleştirdi. Kapıya vardıklarında tiz bir ısılık çaldı.

Tüylü gri bir kurt ormandan çıktı ve sıçrayarak yaklaştı. Shade onu tüylü çenesinin altından kaşdı ve sonra kulübenin içindeki Silver'ı işaret etti.

"Hiçbir yere gitmesine izin vermeyin," dedi kurda.

Kurt arka ayaklarının üzerine çöktü ve sabit, sert gözlerle ve alçak bir hırıltıyla Silver'a baktı.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye inledi. "Bir bebek bakıcısı."

Gölge odunları şöminenin yanına bıraktı ve sonra ceketini almak için dışarı çıktı. Silver hangisinin önce geldiğinden emin değildi, gecenin mi yoksa gölgesinin mi, ama gerçek karanlık manzaranın üzerine çöktüğünde Gölge gitmişti.

Gardını düşürmeye başlaması gerektiğini düşünmeye başladı. İnatçı gururu onu kendinden uzaklaştırıyordu. Tarikat'a davet edilmeyi umuyorsa, onu aynı tarafta olduklarına ikna etmek zorundaydı.

ChapTer FIFTeen

S gece yarısı kulübeye dönmüştü. Gray onun istediği gibi dışarıda, verandada nöbet tuttu. Kurt ona yorgun bir bakış attıktan sonra oflaya puflaya uzaklaştı ve

Shade'in bacakları yanından geçerken. Shade geç kaldığı için az önce azarlandığı hissine kapıldı. Gray muhtemelen bir daha gelmeyecekti. Shade, kurt olmayan bir şekil değiştiren olarak onu dinlemek şöyle dursun, geldiği için bile şanslıydı.

Yorgun ve açlıktan ölmek üzere olan Gölge, olabildiğince sessiz bir şekilde kulübeye girdi. Gölge yürüyüşüyle en yakın köy olan Crescent Hollow'a gitmiş ve Silver için insan yiyeceği tedarik etmişti. Yolculuk yürüyerek birkaç gün sürmüştü ve Shade'in tek seferde gölge yürüyüşüyle gitmeye çalıştığı en uzun mesafeydi. Ama Gümüş'le arasındaki bağ tetiklendiğinden beri kendini daha güçlü hissediyordu.

Taverna, köylülere dehşet saçan demogorgon hakkında konuşmalarla çalkalanıyordu. Shade'in Muhafız üniformasına bir kez bakmışlardı ve canavarları avladığı için kendisinden para alınmasından şikâyet etmek yerine onu memnuniyetle karşılamışlardı. Hatta aranıyordu. Kalbindeki bu değişim onu dehşete düşürmüştü.

Haber, Yüce Leydi Kyra Nightstalk'a -Rush'ın kız kardeşi ve köyün alfası- ulaşmış ve tavernada yemek için beklerken onu köşeye sıkıştırmış. Demogorgon'un geri gelme ihtimaline karşı ondan kasabada kalmasını istemiş. Adam dinledi ama sonra bahaneler uydurdu, yemek siparişini aldı ve hızla oradan ayrıldı.

Gümüş'ü aradığı aylar boyunca Muhafızlık görevlerini ihmal etmişti. Başbakan'ın onu ya da On İki Kadro'nun takım lideri Yaprak'ı azarlamak için koşup gelmemiş olması şaşırtıcıydı. Ancak Tarikat tüm İyi Kutsanmış insanları savaşçı kadrosuna dahil etmek için yanıp tutuşuyordu, tasmaşının bu yüzden gevşetildiğini varsaydı.

Suçluluk duygusu onu takip etti.

Canavar özellikle Maebh'in emriyle onun peşindeydi. Bu da ardında bıraktığı ölümün Shade'in suçu olduğu anlamına geliyordu. Silver'ın kendi güvenliği için onu bir an önce eğitmesi daha iyiydi. Bela ufukta görünüyordu.

Sprite'lar kütüğün üzerinde uyuklayıp alevlerin tadını çıkarırken ateş çitirdadı. Shade yiyecek paketini küçük tezgâhın üzerine koydu ve sonra kendini şöminenin yanındaki sandalyeye bıraktı. Silver genellikle yalnız uyuduğunu belli edecek şekilde yatağa yayılmıştı. Bu değişecekti. Yakında her emekli olduklarında onun bedenine sarılacaktı. Uzun saç örgüsü yatağın kenarından sarkıyordu. Onu yanına sıkıştırdı. Şimdi daha yakından, onun sığ nefes alışını fark etti. Araştırdığında, hâlâ ortasındaki bağları taktığını gördü. Ayrıca sanki bir kavga bekliyormuş gibi ön kollarını ve parmak eklemlerini de sarmıştı.

Uyurken bile kendini korumaya çalıştı.

Göğüslerinin üzerindeki bağların arasından koyu renkli şeritler sızıyordu. Aklına bir düşünce geldi ve gölgelerini serbest bırakmadan önce avucunu göğsünün üzerinde gezdirdi. Gölgeler avucundan düştü ve bir şemsiye gibi kızın karanlığının üzerinden aktı. İçgüdüsel bir parçası bile onu güvende tutmak istiyor gibiydi.

Silver uykusunda mırıldandı ve kaşlarını çattı. Göğsündeki bağları sıkıca kavradı ve nefes nefese kaldı. Onları vücudundan kesip atması gerekiyordu ama Silver kıpırdandıktan birkaç dakika sonra sakinleşti. Gölgelerini tekrar içine çekti ve onun hiç savunmasız olup olmadığını, yoksa ormanda paylaştıkları anın gardını ilk kez düşürdüğü an mı olduğunu merak etti. Onu annesinin elbisesinin arkasına saklanan bir çocuk olarak ya da hiç yardım isteyen biri olarak hayal edemiyordu.

Paylaştıkları öpücük onun için bir ilkti. Şefkatli, duygusal ve tutkuluydu, hepsi bir aradaydı. Sanki o da

Onu görünüşü ya da vücuduyla sunabilecekleri için değil, gözlerinin derinliklerine bakıp gerçek benliğini gördüğü için öpmüştü... ve ihtiyacı olan tek şey buydu.

Peki neden çekilmişti?

Onunla tanıştığından beri ilk kez kuşkuya kapıldı. Elphyne'de olmasının bir nedeni vardı ve bunun eğitimiyle hiçbir ilgisi yoktu. Ya da onunla. Genelde bundan daha zekiydi. Genellikle anlatıyı kontrol eden kişi oydu. Ama Elphyne'in, Elphyne'in haberi olmadan onu alt etmenin bir yolu vardı.

Yarın.

Yarın dünyanın sorunlarını çözecekti. Bu gece uyuyacak ve açlık içini kemirmiyormuş ya da onun çekici kokusu sadece onun için seçilmiş bir buket değilmiş gibi davranacaktı.

Shade sandalyeye oturdu ve sadece bir anlığına gözlerini dinlendirdi ama sanki geceyi göz kırparak geçirmiş gibi hissetti ve yumuşak ışık pencereyi aydınlattı. Yatağında bağdaş kurarak oturan Silver, adamın bıraktığı yemeği iştahla yedi ve tıpkı onun kendisine gibi ona baktı.

Kapıya hızlıca bir göz attığında kılıcına ve silahlarına dokunulmadığını gördü. Ayrıca vücudunun aşağısını da kontrol etti, yarı yarıya karnından bir bıçak kabzasının çıkmasını bekliyordu. Hiçbir şey yoktu. Sonunda ona güveniyor olabilir miydi?

Tutulan sırtını gevşetmek için uzun bir esneme hareketiyle kendine geldi. Zar zor. Güneşin sürükleyişi onu alacakaranlığa kadar uyumaya ikna etti ama kendini zorla ayağa kaldırdı ve pencereden konumunu kontrol etti. Gün ortası. Kısmen bulutlu. Ufukta yağmur varmış gibi görünüyordu. Karın üzerine düşüp donarsa, dışarıda eğitim yapmak zor olacaktı. Shade gölü taradı ve demirlemiş küçük bir sandal buldu. Kızın eğitimi için aklına bir fikir geldi ama önce beslenmesi gerekiyordu. Açlık onu bıçakladı ve zihni dönmeye başladı. Kendini sabitlemek için avucunu cama vurdu. Köyde beslenmiş olsa da, düzenli bağışçılardan gelen beslenme tatmin edici değildi. Boğazı zımpara kâğıdı gibiydi. Azı dişleri arkasındaki, ona dikkatli gözlerle bakan kadın için acıyordu.

"İyi misin?" Silver sordu.

"Ben iyiyim."

"İyi görünmüyorsun."

Hırlamış olabilir. Dürüst olmak gerekirse, o noktada aklı kendinde değildi. Hâlâ yarı uykuluydu, hâlâ içgüdülerinin kölesiydi ve hırsını çıkarabileceği başka odun yoktu. Göle dalmak iyi bir dikkat dağıtıcı gibi görünüyordu. Belki de doğruca uykuya geri dönmeliydi. Tökezleyerek yatağa doğru yürüdü.

"Ne yapıyorsun?" Sertleşti.

"Uyuyorum."

Adam yere düşerken kadın ayağa kalktı. Kokusu onu sardı. *Büyük hata*. Şimdi onu daha çok istiyordu. Battaniyeyi ısırdı, gözlerini sıkıca kapadı ve uykunun onu alması için dua etti, ama piç dinlemedi. Gümüş'ün kâsesinin tezgâha konma sesi tekrar kulağına çalındı. Sonra ayak sesleri ve kokusu yaklaştı. Nefesini tuttu.

Bir sonraki yemeğim olmak istemiyorsan git buradan.

"Kanımı içmeyi kastediyorsun, değil mi?"

Tek ve temkinli gözünü açtı. Az önce aklını mı okumuştı... yoksa bunu yüksek sesle mi söylemişti?

"Shade," dedi, hiç memnun olmamıştı. "Bu iş yürüyecekse birbirimize güvenmemiz gerek. Açsan beni eğitemezsin. Ve açıkçası, *bana* yiyecek bulma konusunda ısrar açlığını gizlemenin adil olduğunu düşünmüyorum."

"Ben gezip *tozmam*."

"Ve aramızdaki bağa aç olduğunu tam olarak *hissedemesem* de, bir şeylere özlem duyduğunu biliyorum. Onu özlüyorsun. Ve gözlerinin birkaç dakikada bir boynuma kaydığını görebiliyorum. Yutkunduğunu görüyorum. Dürüst ol. Bana ne istediğini söyle."

Shade yavaşça otururken, içi lezzetli bir özlemle burkuldu. Kadın haklıydı. Bakışları sık sık onun boynuna kayıyordu. Ağzı bir musluk gibi sulanıyordu. Azı dişleri yakıcı bir ihtiyaçla ağrıyordu. Bu sözlerle neye yol açtığına dair hiçbir fikri yoktu.

"Ne istediğimi," dedi. Her şeyi itiraf etmek dilinin ucundaydı ama o böyle çalışmıyordu. *Sormadı*. "İstediğim şey konuşmayı kesmen ve böylece uyumaya devam edebilmem."

"Peki," diye kestirip attı. "Hadi uyumaya devam edelim."

Adamın üzerinde yattığı battaniyeyi kaldırarak arşıafları ortaya çıkardı. Yer açmak için örtüyü hoyratça çekiştirdi.

"Sevgilim," diye uyardı onu durdurarak. "Eğer bu yatağı girersen, sana dişlerimden daha fazlasını geçiririm."

Durdu, düşündü, sonra blöfünü gördü. "Hayır, yapmayacaksın."

Kadının onu yatağın kenarına doğru itmesini ve sonra içine tırmanmasını şaşkınlıkla izledi.

Esnedi ve yastığına sokularak ona sırtını verdi. Sonraki sözleri boğuktu. "Bu arada, sana izin verirdim. Eğer isteseydin."

Bunu takip eden sağır edici sessizlikte Shade yaprakların oluşturduğu gölgeye baktı ve parmaklarını deri kaplı göğsüne vurdu. Tüm içgüdüleri, ona verdiği acıya rağmen beslenmek için beklemek istiyordu. Söz verdiği gibi onu ısırması için yalvarmak istiyordu. Ama işte oradaydı, yanında yatıyordu, rızasıyla onunla alay eden küçük bir baştan ıkarıcı. Kalçasının kıvrımı adamın kalçasından sadece bir santim uzaktaydı. Vücudunun sıcaklığının tenini güneş gibi parlattığını hissedebildiğine yemin etti.

Bu şekilde beslenmiyordu. O istemedi. Ona . Her zaman. Biraz daha baktı.

Parmaklarını tıngırdattı.

Sikeyim.

Bu kadın onun dünyasını alt üst ediyordu. *Sadece bir soru. Söyle, senden beslenebilir miyim?* Pratik yapmak için kelimeleri taklit etti.

Söyle.

Shade boğazını temizledi. Ama eski akıl hocası Bayan Aravela'nın sözleri aklına geldi. *Asla sorma. Asla. İstismar edebilecekleri bir zayıflığı ortaya çıkarır.* Aldığı eğitim geldikçe dudaklarını sıkıca kapattı. İhtiyaçların sorulmadan karşılanması bir güç göstergesiydi. Arzuların önceden tahmin edilmesi her şey demekti. Sadece istediğini elde etmekle kalmazdınız, düşmanlarınız nedenini de bilmezdi. Yatak odasında her arzu ticaretti ve her müşteri potansiyel bir düşmandı. Yanlış kişinin sırlarınızı öğrenmesine izin verirseniz elinizde ne kalırdı?

Hiçbir şey.

On sekiz yaşına kadar işe katılmasına izin verilmeyen Shade, yardım etmek için elinden geleni yapmıştı. Pazarlara gitmiş, temizlik yapmış, ahırları temizlemiş, içecek servisi yapmış, hatta muhasebeye bile yardım etmişti. Sonunda ticareti öğrendi ve Rosebuds'ların hem koruyucusu hem de ailesi oldu.

"Shade?" Silver hâlâ ona sırtını dönmüş bir şekilde konuştu. "Evet?"

"Neden bir demogorgon senin peşinde? Ve neden Bones'a benziyor?"

Nefes aldı, nefesini tuttu ve sonra bıraktı. "Kraliçe Maebh ona bir şey yaptı."

Onunla yüzleşmek için yuvarlandı. "Yani, kabul . O Bones." "Bunu asla inkâr etmedim."

Öfke sesini sertleştirdi. "Senin insanların benimkilere bunu nasıl yapabiliyor ve bu konuda nasıl bu kadar rahat olabiliyor?"

"Maebh benim halkım değil ve asla da ," diye tersledi. Gözleri onun üzerinde gezindi.

"Buna ne diyebilirim ki? Bones bizden biriydi

."

"Liderinizin emriyle işkence yapan kim?"

"Sanırım sen de öyle."

Tarikat aylar önce Bones'u gözaltına almıştı. Cloud sorgulamada başı çekti ama Shade'e de bir sıra geldi. Yöntemlerinin hiçbiri işe yaramadı. Bones insan şehrinin planları hakkında hiçbir şey söylemedi. Maebh, Bones'a ulaşmanın bir yolunu bulacağını söyledi. Ve tüm niyet ve amaçlar için, o yaptı. Sluagh'ını onun zihnine tecavüz etmek için kullandı ama sonra insanın öldüğünü iddia etti. Anlaşıldığı üzere, çaldığı sırlardan bazıları kişisel kazanç için manayı saptırmakla ilgiliydi - insanların iyi olduğu bir şey. Maebh kısa bir süre sonra demogorgonu yaptı.

Shade'in aklına Silver'la ne kadar zıt oldukları geldi. Bunca zamandır düşman olduklarını söylüyordu ama o bunu tam olarak anlamamıştı. Her zaman Kuyu'nun onların birlikte olmalarını istediğini ve öyle de olacağını düşünmüştü. Hikayenin sonu. Ama halkları arasındaki duvar yüksekti ve Silver'ı bir şekilde kendi halkına ihanet edip kendi halkına katılmaya ikna etmesi gerekiyordu.

"Bunun nasıl çalışması gerekiyor?" diye sordu, sanki onun aklını okuyormuş gibi.

Onunla yüzleşti. "Olacak."

"Yani, buradan sonra ne olacak? Beni eğitiyorsun, sonra ne olacak?"

"Sonra Tarikat'ta benimle yaşayacaksın."

Koyu renk kaşları kalktı. "Ve basitçe taraf mı değiştireyim? İltica edip halkımı unutayım mı?"

"Onlar artık senin halkın değil." "Onlar her zaman benim halkım."

"Artık ben senin halkınım, sen de benim."

"Bunlar sadece söyleyip durduğun sözler, Shade. Bazen bunları kendini de ikna etmek için söylediğini düşünüyorum."

Aralarında öfke, incinme ve pişmanlıktan oluşan bir kokteyl kaynıyordu. Kimin neyi yansıttığından emin değildi.

"Senden hoşlanmıyorum bile," diye alay etti. "Seninle Tarikat'ta yaşayacağımı nereden çıkardın?"

Yarım bir omuz silkti. "Elphyne'de olduğu sürece nerede yaşadığımız umurumda değil."

"Ve Crystal City değil."

"Silver," diye azarladı. "Buraya geldikten sonra gerçekten orada mı yaşamak istiyorsun?"

Ne demek istediğini anlatmak için tepesindeki yaprakları işaret etti. Bir insan nasıl olur da kirletilmiş, terk edilmiş topraklarda yaşamak isterdi? Doğaya meydan okuyordu. Yüz ifadesinin üzerinden fırtına bulutları geçti ve oflayıp puflayarak boşluğa baktı. "Neden hepimiz bu gezegeni paylaşamıyoruz anlamıyorum."

"Çünkü sizinkiler her şeyi etti."

Ona attığı bakış çeliği kesebilirdi.

"Kaçırdıysan söyleyeyim *dostum*," diye kestirip attı, "onlar da bir zamanlar sizin halkınızdı. Sen bizden evrildin. Düşman olmadığımızı söyleyip duruyorsun ama benim halkımı seninkinden ayıran sensin. Benden farklı kurallara sahip olan sensin."

Çenesi kapandı. Onu orada yakalamıştı. Fae'ler Kuyu'nun lütfuyla eski dünya insanlarından mutasyona uğramışlardı. Ve kendisi için farklı kuralları vardı ama bunun nedeni onu ve Elphyne'i korumanın onun görevi olmasıydı. Aralarındaki farklılıkları sonsuza dek tartışabilirlerdi ama midesi gurulduyordu.

"Açsın," diye suçladı kadın ve adam verdiği yanıtla tüm soğukkanlılığını yitirdi.

"Senin yanında hep açım." Elini ona doğru savurdu. "Sen benim için yaratılmışsın. Kuyu seni öyle baştan çıkarıcı bir şeye dönüştürdü ki, sana her baktığımda seni bağlamak, yalayıp ve akla gelebilecek her şekilde sana ziyafet çekmek istiyorum. Ama yapamıyorum."

Nefesini tutarak konuştu. "Kanımla sarhoş olacağın için mi?"

Bu gerçeğin yarısıydı. Gerisini bilmesine gerek yoktu - eğer kendini eşinden beslendikten sonra tetiklenen çiftleşme hormonlarına bırakırsa, hissedebileceklerinden korkuyordu. Hangi zayıflıklarını paylaşabileceğinden. Bu yüzden onu uyardı. "Günlerce burada kilitli kalacaksın, cinsel kaprislerimin kölesi ve daha beni tanımaya fırsat bulamadan benden nefret edeceksin. Beni kalıcı olarak düşman bölgesine koyacaksın ve ben buna izin veremem."

Kadın . "Kendini çok büyük görüyorsun."

"Affedersiniz?" Dirseğine dayanarak ona kuşkulu bir bakış attı. "Gerçek bu."

"Evet, evet." Elini ona doğru salladı. "Sen bir Adonis'sin. Kadınların ağzının suyu akıyor. Blah blah, fae'ler yalan söyleyemez, bu yüzden doğru olmalı."

Kızın saç örgüsünü çekiştirdi. "Bu bir meydan okuma mı?"

Boynunu açtı ve meydan okurcasına ona baktı. O andaki vahşi güzelliği onu çarptı. Omurgasından aşağıya doğru bir sıcaklık dalgası gönderdi. Aleti sertleşti. Maebh ona meydan okuduğunda hep böyle mi hissediyordu? Shade'i bu kadar istemesinin nedeni bu muydu? Silver onu her köşede şaşırtıyordu ve bu... ferahlatıcıydı.

"Nasıl istersen," diye kışkırttı.

Adam dişlerini gösterdi ama kadın geri adım atmadı. Cesurca onun bakışlarını üzerinde tuttu ve "Beslen" dedi.

Bir talep, istek değil. Ve, kahretsin, yerine getirmek istiyordu. Vücudundaki her hücre susamıştı. Beklediği an gelmişti ama aptal değildi. Silver onunla gelmeyi sadece ekibini kurtarmak için kabul etmişti. Birlikte olduklarından beri, Silver'bir endişe hissetmişti.

Ondan ve adını koyamadığı başka bir şeyden. Eğer beslenirse, hayatını onun ellerine teslim etmiş oluyordu ve kadının onu öldürmeye çalışmak gibi bir alışkanlığı vardı.

"Yatakta olmaz," diye kabul etti ve ayaklarını yere dikti. Eğer bunu yapacaklarsa, o zaman sadece birkaç yudum alacaktı. Sadece gerginliğini alacak kadar. Kamarada uygun bir pozisyon aradı. Sandalyede, ayaklarının dibinde diz çökmüşken mi? Mutfak tezgâhı, elleri ona dokunamasın diye yüzeyin üzerindeyken? Gözlerine bile bakmadan arkadan besleyebilirdi. Ya da belki de tarafsız bir bölgede durabilirdi.

Hiçbiri doğru gelmedi.

"Bunu fazla düşünüyorsun," dedi ve sıkılmış görünmek için elinden geleni yaptı, ama bunun bir savunma mekanizması olduğunu biliyordu. Parmakları gergin bir şekilde kıpırdadı.

Ceketini çıkardı ve botlarını çıkardı. Rahat edebilirdi. Sandalyeye oturdu ve yeri işaret etti.

"Dizlerinin üzerine çök. Eller arkada. Boynunu yana eğ." "Hayır." Ona baktı ve bileğini uzattı. "Bu çalışır."

Başka biri olsaydı, donörü biraz terbiye alana kadar yemden vazgeçerdi. Onun yoksunluğu onların cezası olurdu. Oyunu oynayacak ve galip gelecekti. Ama Silver onun kararlılığını çözdü. Onu rahatlığın ötesine ve akılsızca ihtiyaç duymaya itti. Her seferinde.

Bileğini tuttu ama dudaklarına götürmedi. Henüz değil. Önce onu kucağına çekti. Şaşkın bir solukla ona yapışırken, adam da onu yüz yüze gelecek şekilde kucağına oturttu.

"Güç oyunları mı oynamak istiyorsun?" Uzun, ip gibi örgüsünü boynundan geriye doğru savurdu ve başparmağını damarlarında gezdirdi. "Tamam. Oynayacağız."

Ellerini götürdü.

"Ne yapıyorsun?" dedi, gözleri endişeyle açılmıştı.

"Beslenirken dokunulmasına izin vermem, özellikle de senden."

Kızgınlık ifadesi yüzünde parladı. Konuyu zorlamak ister gibi kaşlarını çattı ama itiraz etmedi. *Merak* ediyordu. Daha fazla tepki bekliyordu. Kurnaz küçük aslanı karşılıksız boyun eğecek biri değildi. Rahatsız etti, dürttü ve meydan okudu. Ona şaplak atmıştı.

ve onu öldürmeye teşebbüs etmişti. Öyleyse neden şimdi ona beklenti dolu gözlerle bakıyordu ve aralarındaki bağda bir beklenti kaynaması vardı? *Bakalım bu iş nereye varacak.*

"Şimdi..." Kızın saç örgüsünü döndürdü. "İyi bir kız ol ve ellerini orada tut, yoksa onları bağlamam mı gerekecek?"

"Sana yeterince uzun süre direnebileceğime eminim."

Ağzını kızın kulağına yaklaştırdı ve fısıldadı: "Hepsi böyle der."

Boynunda tüyleri diken diken oldu. Memnuniyet gülümsemesine yayıldı. Dilinin ucunu çenesi ile omzu arasında hayatla titreşen dolgun damara bastırdı. Kadın titredi. Açlık alevlendi ve onu ısırmaya itti. Bir düşünce bu arzuyu delip geçti. *Oyun alanını eşitlemek.* Eğer adam zayıf noktalarını ortaya koyacaksa, kadın da koymalıydı. Kanının bir damlası onun için uyuşturucu gibi olacaktı. Kan fışkırana kadar dilini dişlerinden birine bastırdı ve ısıracağı yeri yaladı. Sonra battı.

ChapTer SIXTeen

Silver Shade'in ısırığına hazırlıklı olduğunu düşünüyordu ama dişleri etini deldiği anda durumu kontrol etme planları buharlaştı. düşünmüştü ki eğer

onu gafil avlayabilir, sarhoş edebilir ve sonra ne yapacağına karar verebilirdi. Adam onun elinde oyuncak olurdu.

Ama dişleri battı ve vücudundan sıvı ateş fışkırdı. Sinirleri zonkladı. Meme uçları bağlarına karşı sertleşti. Seksi ihtiyaçla ağırlaştı ve nefesi kesildi, ona doğru eğildi, ahlaksızca sallandı, soğukkanlılığının çözüldüğünü hissetti. Ona ne yapmıştı?

Diğer ısırıkların hiçbiri hissettirmemişti. Onlar acı vericiydi.

Bu... birçok his birbiriyle savaşıyordu. Kadın karıncalandı ve kıvılcımlandı. Adam yaladı ve yaladı. Nefes alamıyordu. Duvarlar eğildi ve gözleri coşku içinde yuvarlandı. Ona tutunmaya çalıştı ama adam ellerini o daha hareket ettiklerini anlamadan yakaladı. Uzun örgüsünü bileklerine doladı ve onu sabitledi. Bu haldeyken nasıl mantıklı düşünebildiğini anlayamıyordu ama parmaklarıyla boğazını kavradı ve onu sabit tuttu.

"Sana sahibim," diye mırıldandı. "Düşmene izin vermeyeceğim."

Sözleri ona pahalıya patladı. Sıcak kan boynundan aşağı damladı. Serseri yakalamak için aşağıya doğru atıldı ama sivri diline yer açmak için bağlarını çekiştirdiği anda kadın gitmişti. İçinden utanç verici bir ihtiyaç sesi çıktı.

Seksin vücut bulmuş haliydi. Mantığı yok etti.

Görevi ya da halkı için hiçbir şey umurunda değildi. Sadece onu memnun etmek istiyordu, böylece onu kullanmaya devam edecekti. Dikkati, dekoltesine doğru ilerleyen dilinin nazik hareketlerine odaklandı. Tanrım, bacaklarının arasında nasıl bir his olurdu?

Sana her baktığımda.

Beslenirken çikolata rengi gözleri onunkilere kilitlendi.

Seni istiyorum... Bakışları

eridi. Seni yalayıp ...

Ereksiyonunu onun ıslak, hassas çekirdeğine bastırdı.

Ve akla gelebilecek her şekilde sana ziyafet çeker.

Nefes almakta zorlanan Silver'ın zihni bulanıklaştı. Çok sıkı. Kendini çok sıkı bağlamıştı. Nefes nefese, havaya aç, daha fazlasına aç... *ona*. Yalamaları hızlandı. Nefesi düzensizleşti. Anın sıcaklığı aralarındaki bağı güçlendirdi. Kadın adamın her arzusunu bir kasırga gibi hissediyordu, adam da onunkini. Adam boğazının dibinden memnun homurtular çıkarıyordu. Silver kan kaybından mı, bağlardan mı yoksa histaminlerden mi emin değildi ama tamamen onun içinde eridi. Örgüsü bileklerinden çözülerek kollarını serbest bıraktı. Parmaklarını adamın saçlarına daldırdı ve onu boynuna doğru tuttu, ihtiyaç duyuyor, bunun hiç bitmemesini istiyordu.

Adam kadının kalçalarını öyle acı verici bir şekilde kavradı ki kadın haykırdı. Shade aniden başını geriye atarak kalın, kordonlu boynunu ortaya çıkardı. Sivri kulakları seğirdi. Gökyüzüne doğru hırlarken acı yakışıklı yüz ifadesini sıkılaştırdı. Değişim ona elle tutulur bir şey gibi geldi. Omuzlarından gerginlik akıyordu. Hırıltılarını hüzünlü bir gülümseme çaldı. Onun altında rahatladı.

İşi bitmişti.

Bitti.

Kendini eksik hissetmekten alıkoyamıyordu ama daha ileri gitmemesi iyiydi. Elleri adamın boynundan aşağıya indi, gömleğinin üzerinden, kabarık karnından geçerek pantolonundaki ıslak noktaya ulaştı. Tam ereksiyonunun ucunda.

"şey bu mu?"

Yere baktı, tembelce omuz silkti ve kendini beğenmiş bir gülümseme takındı. "Üzgün bile değilim."

"Ne?"

Dişlerini yaladı. "Eşim beni ilk kez beslediğinde nasıl tepki vermemi bekliyordun? Sana bana dokunmamamı söylemiştim."

Sanki bu, sadece onun kanını içerek neden pantolonuna boşaldığını açıklıyormuş gibi. Dürüst olmak gerekirse, kendisi de çok yaklaşmıştı. Ve eğer ormanda işlerin devam etmesine izin verseydi, tam da onun olduğu yerde olacaktı. Hâlâ nefesini tutmaya çalışırken, aralarındaki bu çekimin nasıl azalacağını merak ediyordu. Bundan nasıl uzaklaşacaktı?

"Bütün gece dayanabilirsin sanıyordum," diye alay etti.

"Yapabilirim." ağır bakışları boynuna indiğinde gülümsemesi kayboldu. Kaşlarını çattı, boynunun arkasına uzandı ve gömleğini başının üzerine çekti. Buruşturdu ve ısırık yarasına bastırdı.

"Dur bakalım," diye homurdandı. "Kanın çok lezzetli. Çok fazla içtim."

Böyle bir şey olduğu için şanslısın, yoksa seni şu anda yatakta bulurdum."

Uzun süre adamın elindeki buruşuk gömleğe baktı ve bunun nedeninden bile emin değildi. Belki de arkasında parlayan karın kaslarıydı. Belki de yüzündeki orantısız memnuniyet gülümsemesiydi.

"Ya da yarayı iyileştirmek için yalayabilirim," diye teklif etti.

Kadın gömleğini kabul etti ve adam geriye doğru yaslandı, dudaklarında hâlâ dans eden kendini beğenmiş gülümsemesinin gölgesiyle onun bakışlarını tuttu. Başparmakları, sözlerini gerçekten düşünmüş gibi kalçalarında tembel daireler çiziyordu. Buruşuk saçları, yatak odası gözleri ve kızarmış yanaklarıyla çok erotik görünüyordu. Onun kucağından inmeliydi. Adam tutuşunu sıkılaştırarak onu durdurdu. Uyku zihnini çembere almış, her şeyi yavaş hissettiriyordu.

"Az önce olanları düşününce, bunu sana söylememeliyim," diye geveledi. Duruşu kamburlaşmıştı. "Bu hayatımda yaşadığım en iyi şeydi. Bundan daha fazlasına sahip olmak için ruhumu bir Sluagh'a satabilirim." Sanki ona bir sır veriyormuş gibi fısıldadı: "Bir dahaki sefere içinde olma düşüncesi beni yeniden sertleştiriyor."

Adam sarhoştı. O ise uykuluydu. Beyninin ona vermesi gereken milyonlarca yanıt vardı ama tek yapabildiği "Neden bana söylemiyorsun?" demek .

Kirpikleri aşağı indi, gözlerini kapattı. Gülümsemesi yüzünü terk etti. "Benim geldiğim yerde arzuyu kabul zayıflıktır... ölümdür."

"Bunu sana kim öğretti, annen mi?" Tanrı biliyordu ki Gümüş'ün annesi ona birkaç acımasız ders vermişti. Gümleği boynundan çekti. Kanama durmuştu.

"Hayır." Shade içini çekti ve avuçlarını onun beline doğru sürükledi. Kaşlarını çattı. "Annem beni terk etti. Kraliçeyle birlikte olduğumu öğrendikten sonra ortaya çıkması dışında ondan bir daha haber alamadım. Bu dersi beni yanına alan fahişelerden öğrendim."

Gümüş'ün göğsüne öyle bir ağrı saplandı ki, bir an için kara kalbinden zehir aktığını sandı. Ama aşağı baktığında hiçbir şey yoktu. Gölge sanki acısını hissetmiş gibi bir avucunu kalbinin üzerine koydu. Gözleri hâlâ kapalıydı ama kaşları çatılmıştı. Sonraki sözleri neredeyse duyulmuyordu.

"Lütfen seni tutmama izin ver."

Uyku onu ele geçirirken avuç içi sarhoşça aşağı kaydı. Uyku onu da ele geçirmeden önce, onu sandalyeden yatağa doğru hareket ettirecek kadar uyandırdı. Battaniyenin altına girmesine yardım etti.

"Beni yatırıyor musun?" diye mırıldandı.

"Hayır," diye cevap verdi ve onun yanına yığıldı.

Anında kolunu onun üzerine atarak onu kendi tarafına hapsetti. "Sana sarılmayacağım."

Isırığı buldu ve birkaç kez yaladı, daha hızlı iyileşmekle ilgili bir şeyler mırıldandı ve sonra sustu. Ölü bir ağırlık. Silver onun uyuduğundan emin olana kadar bekledi ve sonra vücudundaki bağları gevşetti.

Karşılaştığı hiçbir vampire benzemiyordu. Bu hoşuna gitmedi.

Ve kesinlikle onu öylece .

ChapTer

SeVenTeen

"'M" "Dostum bana yalan söylüyor," dedi Shade gölgelerin arasından çıkıp çocukluk evi olan geneleve girerken. Madam Aravela oturduğu yerden içki içmeye başladı.

gül desenli bir çay fincanından kan içiyordu. Uzun, ipeksi siyah saçlarını iki püsküllü toka ile bir arada tutan sanatsal bir düzenleme vardı. Vampir geldiği günkü gibi yaşlanmamıştı. Aravela, Shade'in Tarikat'a katılmasından bir süre sonra Madam olarak göreve başlamıştı. Çengel burnu ve erkeksi çenesiyle asla klasik bir güzel olduğu sanılmayacak olsa da, yine de odaya hâkimdi ve bir mil uzunluğunda bir bekleme listesi vardı.

O bir sanatçı, bir lider ve Shade'in ailesiydi.

Buraya onları kontrol etmeye gelmişti ama akıl hocasını görür görmez korkusunu ağzından kaçırmıştı.

Menekşe rengi gözleri, bakışlarını bir kolunda parlayan mavi işaretlerde gezdirirken bir mizah notası taşıyordu. Buraya gelmeden önce gölde yıkanmış ve gündelik kıyafetlerini giymişti. Silver derin bir uykudaydı.

"D'arn Shade," diye selamladı Aravela, kırmızı dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle. Elindeki fincanı tabağın üzerine bıraktı. "Seni görmek ne güzel oğlum." "Kaba davrandım," diye itiraf etti ve dizlerinin üzerine çöktü. ve ondan af diledi. Onun elini tuttu ve yaşlanmayan sırtını öptü.

Aravela bir avucunu onun başına koydu, sonra da inatçı bir köpek yavrusu gibi ona vurdu. "Kalk."

Yandaki koltuğu işaret etti ve dudaklarını büzdü. "Buraya başı eğik, boynuzları havada, öfkeli bir miskkuşu gibi gelmemen gerektiğini çok iyi biliyorsun."

Otururken yanakları kızardı. Elphyne'deki başka hiçbir kadın ona böyle bir utanç hissettiremezdi. Kendini yeniden beş yaşında hissetti. Ve kadın haklıydı. Bir Rosebud fahişesinin odasına habersizce girmek tehlikeye davetiye çıkarmak demekti.

Özür dilemek için elini kalbinin üzerine vurarak bir Fae işareti yaptı.

Ona el salladı. "Şimdi, o girişi tekrar denemek ister misin?"

"İyi misin?" diye sordu. "Bir saldırı haberi geldi."

Kaşlarını kaldırdı. "Hadi ama. İkimiz de güvenliğimizden endişe ettiğin için burada olmadığını biliyoruz. Özellikle de yarım on yıldır ziyaret etmemişken."

"O kadar uzun zaman mı oldu?"

Başını salladı, gözleri kısılmıştı. "Ve ikimiz için de çok şey değişti."

Aravela çay fincanını topladığında, parmak eklemlerindeki taze yara izlerini fark etti ve onu durdurdu. Nazikçe elini tuttu ve inceledi. Midesini bir huzursuzluk kapladı. Aravela'nın vermesi gerekenden fazlasını alan bir müşterisi vardı. Ve Shade'e kendi sınırlarına saygı duymayı öğreten kişi Aravela olmasına rağmen, kendi tavsiyesine hiç uymuyor gibiydi. Ellerini büktü, böylece Shade onun işaretli eline bakıyordu, tersi değil.

Akıl hocasının gözlerinin içine baktı ve her zaman daha fazlası için çabalamasının nedeninin o olduğunu fark etti. Onun yaptığı her şeyde aynı arzuyu görüyordu. İçindeki aynı korku, değerinin bundan ibaret olduğunu düşündürüyordu.

"Demek benim güzel sevgilim Kuyu tarafından kutsanmış," dedi. "Şaşırdığımı söyleyemem."

"Neden?"

"Biri kalbinde sizin kadar sevgi ve kaos barındırıyorsa, Kuyu'nun onu görmezden gelmesi imkansızdır."

"Bu aşk değil," diye alay etti ve elini geri çekti. Kaos konusunda hemfikirdi ama aşk değildi. "Bunun asla paylaşacağımız bir şey olacağından şüpheliyim."

Gözleri anlayışlı bir şekilde kısıldı. "Gerçi senin tarafındaki istekten değil. O kim?"

"Bir insan," diye itiraf etti. "Kristal Şehir'den." "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"O da diğerleri gibi eski dünyadan ama Indigo ve Haze'in arkadaşları çözüldüklerinden beri Elphyne'de yaşayıp bizim yöntemlerimize alışmışken, bu düşmanla aynı yataktaydı ve muhalefet alevlerini körüklemelerine yardım ediyordu." İcini çekti ve şakaklarını ovuşturdu. "Dün gece ilk kez ondan beslendim."

"Ne gördün?"

"Taştan bir kalbi var."

"Taş kötü bir şey değildir. Güçlüdür."

"Affetmez."

"Yıpranabilir."

"Zamanla sahip olamayacağım."

Aravela fincanından bir yudum aldı, dudaklarını nazikçe yalarken dişlerini gösterdi ve sonra fincanı yere bıraktı. O böyle düşünürken Shade'in aklına her seferinde çözülmesi gereken yeni bir sorunla ona koştığı zamanki hali geldi. Hiçbir şey aceleyle yapılmazdı.

"İnsanlar," diye alay etti. "Nefes alır gibi yalan söylüyorlar. Ne hakkında yalan söyledi?"

"Aramızdaki bağla sadece beni eğlendiriyor. Hareketlerinin altında tam olarak anlayamadığım bir şey var. Ondan beslendiğimde, savaş makineleri yapmak için insanlarla birlikte çalıştığını gördüm. Onlara ihtiyaç duymalarının tek bir nedeni var."

"Shade," diye azarladı Aravela onu. "Tarikat meseleleri hakkında konuşman gereken kişinin ben olmadığımı biliyorsun."

Ağzını kapattı.

"Buraya gerçekten neden geldiniz?" diye sordu. "Sağlığımızı kontrol etmek için gelmiş olsaydınız, demogorgonun saldırısından hemen sonra gelirdiniz. Ayrıca, yaptığı şeye gerçekten saldırı diyemeyiz. Bir şey arıyordu."

Onun için. Ve Silver'ın peşindeydi, onu takip ediyor, Kristal Şehir kapılarından çıkmasını bekliyordu.

Binlerce soru sormak istiyordu. Silver'ın Shade'i sevmesi mümkün müydü? Aralarındaki bağ inançlarının ötesine geçebilir miydi? Halkına ihanet edecek kadar ona güvenmesini sağlayabilir miydi? Güvenmeli miydi?

Shade, Silver'ın kanında, Silver'ın şehirde var olduğunu iddia ettiği üzüntünün çoğunu da görmüştü. Aç insanlar. Soğuk, nemli sokaklar. Düşmanı artık yüz­süz ve isimsiz değildi. Acı çekiyorlardı ve şimdi ona daha yakın olduğu için empati kurmamak daha zordu. Bunu bilmek onu itiraf etmek istediğinden daha fazla rahatsız ediyordu.

Ama hiçbir endişesini belli etmedi. Onun yerine ayağa kalktı ve kapıyı işaret etti. "Gardırop hâlâ aynı yerde mi?"

Başını eğdi.

İki parmağını dudaklarına götürdü ve minnettarlıkla elini aşağıya ve dışarıya doğru itti. "Ve bir şey daha."

"Senin için her zaman burada olduğumuzu biliyorsun." "Çiftleşme dürtülerimi bastırmam gerekiyor."

Aravela kaşlarını çattı. "Kuyu'yu ya da kişinin doğal dürtülerini inkâr etmekten iyi bir şey çıkmaz. Biz işimizi bu gerçek üzerine inşa ettik."

Shade gülmek istedi. "Benim kalibremde ve tecrübemde bir vampir için bu doğru olabilir ama o birkaç günlük bir çiftleşme çılgınlığına hazır değil."

Ona uzun uzun ve sertçe baktı. Bir an için kadının libidoyu bastırmak için kullandığı gizli yöntemleri saklayacağını düşündü. Eskiden burada yaşarken bu söylentiler çok yaygındı. Eğer geçmişinde kötü davranışları olan belirli bir müşterileri varsa, Aravela onlara canlılıklarını köreltecek bir ilaç verirdi. Rosebuds'lar paralarını alır, müşteriler de aksilikten kendilerinin sorumlu olduğunu düşünerek çekip giderlerdi.

Sıkıca gülümsedi. "Sen her zaman kalbin arzularının ustası oldun, ama eşinle bu şekilde uğraşmadan önce iyi düşün. Güven bir kez kırıldı mı, yeniden inşa etmek zordur."

"Bu onun için değil."

"O zaman size Bayan Larelle'i görmenizi öneririm. İhtiyacınız olan şey onda var, ama Shade..."

"Evet?"

"Bunun sizin için bir şok olacağını biliyorum, ama belki de önce onunla kişisel bir düzeyde bağlantı kurmaya çalışın."

Onun şefkatli öpücüğünün anısı aklına geldi ve bunun onu nasıl şoke ettiğini hatırladı.

"Ben kişisel şeyler yapmam." Savunmasız değildi. Beslenmeyle geçen gece ona en çok yaklaştığı geceydi ve onun kanının etkisi altındayken söylediklerinin çoğunu hatırlayamıyordu. Onu en çok endişelendiren de buydu.

Aravela onaylamaz bir tavırla dilini şaklattı ve "Kırılmanın baştan çıkarma için hayati bir unsur olduğunu unuttun mu, yoksa tereddütünün nedeni başka bir şey mi?" diye uyardı.

"Ne gibi?" diye tersledi, kulakları yanıyordu.

"Kalbinin bunca yıldır aradığı kişinin o olması gibi ve belki de oğlum, seni çırılçıplak görüp yine de çekip gitmesinden korkuyorsun."

Akıl hocasına -evlat edinen annesine- uzun, zor bir an boyunca baktı. Onun en kötü zamanlarını görmüştü. Terk edildiği için ağladığını, yalvardığını ve ay tanrıçasına bağırdığını görmüştü ama o zamanlar çocuktu. Artık büyümüştü.

"Onu kendi tarafına çekmek için ne yapman gerektiğini biliyorsun," diye devam etti Aravela.

Teşekkürlerini eliyle imzalayarak onun düşünce zincirini yok saydı. Silver'ın kanını içmek ona temkinli olması gerektiğini hatırlatmıştı. Kanının etkisiyle bayıldıktan sonra onu öldürebilirdi. Bunun yerine onu içeri tıkmıştı ve bunun bir oyun olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Öğrenene kadar işleri ağırdan almak zorundaydı.

"Saldırıda kimsenin yaralanmadığından emin misiniz?"

"Birkaç oda hasar gördü. bir şey değil."

Avucunu kapının pervazına dayayarak durakladı ve omzunun üzerinden ona baktı. "Yaratık sadece benim yüzümden buradaydı."

"Biliyorum." Ona sevgiyle gülümsedi. "Üstesinden gelemeyeceğin bir şey değil."

CHAPTER SEKİZİNCİ

W Gümüş uyandığında Gölge gitmişti. Gece iyice çökmüştü. Bir zamanlar sıcak ve ev gibi olan kulübe artık çıplaktı. Sprite'lar şöminenin başında değildi ama şöminenin dumanı

sandalyenin üzerinde asılı duran bir çift deri pantolon ve bir Muhafız ceketini kuruttu. Tezgâhın üzerinde bir kase güveç daha duruyordu. Bu kez yanında bir fincan elma şarabı ve sabun vardı. Silver yataktan fırladı ve kısa sürede yiyip içmeye başladı. Ağzını sildi, küçük bir geçirme yaptı ve sonra koşar adım pencereye gitti.

Gerçekten rahatlamaya ihtiyacı vardı. Kulübede su tesisatı ve lazımlık yoktu. Shade'in ona söylediğine göre burada başka bir Muhafız yaşıyordu, yani tuvalet muhtemelen dışarıdaki ağaçların arasındaydı. Bu onu rahatsız etmemişti. Daha kötü durumlarda da bulunmuştu. Ellerini soğuk cam pencereye dayadığında vücut kokusu burnuna geldi. Evet, onun da yıkanmaya ihtiyacı vardı.

Hızla ceketini ve botlarını giydi, Shade'in bıraktığı sabunu aldı ve kendini dışarı attı. Sağlığına gösterdiği özen için ona teşekkür etmesi gerekecekti.

Hava berraktı ve tatlı bir kokusu vardı, sanki son yağan yağmur bitkilerin yaşamını bozmuş gibiydi. Kulübenin arkasındaki ormanda tuvaletini yaptı ve sonra yeni kaygan buzda kaymamaya dikkat ederek geri döndü. Gölün üzerindeki buhar gözüne çarptı. Merak edip sıcaklığı test etti ve sıcak ve davetkâr buldu. Biraz sülfür gibi kokuyordu ama termal suda bunu beklemek gerekirdi.

Shade muhtemelen orada banyo yapmış ve ıslak üniformasını ateşin yanında bırakmıştı. Gümüş etrafını kontrol etti. Karanlıkta görmek zordu. Yağmur bulutları hâlâ ayı örtüyordu. Dışarıda kimseyi göremedi. Aralarındaki bağ sayesinde Shade'i de hissedemiyordu. Daha doğrusu, kendini uzakta hissediyordu. Sanki özü bir duvarın arkasındaymış gibi. Bunun onu neden rahatsız ettiğinden emin değildi. Onu özlemiş gibi değildi.

Bu bağın bir engel mi yoksa bir lütuf mu olduğundan bile emin değildi.

Çabucak soyundu, bağları ve her şeyi. Saçlarının bağını bile çözdü. O kadar uzun zamandır örülüydü ki kafa derisi acıyordu. Shade'in bıraktığı sabunu kullanarak kendini ve saçlarını temizledi, sonra sırt üstü yüzerek lekeli gökyüzüne baktı. Gölün ilerisinde, biyoluminesan su bitkileri tembelce sürükleniyordu. Çiftleşme işaretinin mavi ışıltısı yanı başında parılıyordu. Kolunu gözlerinin önünde tuttu ve bağı inceledi. Bu ona bir haritadaki kontur çizgilerini hatırlattı. Kafasında tam olarak oturtması hâlâ zordu. Onu duygusal olarak bir başkasına bağlayan bir bağlantı. Mana paylaşımlarını sağlayan bir bağ.

Bir lütuf. O mu?

Ormanda bir kurdun uluması Silver'ı hayallerinden kopardı. Burada yalnız olmadığını hatırladı. Kulübeden çıkmasını inatla engelleyen gri kurda ait olabilirdi ya da başka birine ait olabilirdi. Demogorgon her an ortaya çıkabilirdi. Herkes gelebilirdi. Eski gömleğini ve pantolonunu giymeden önce kurulandı ve kendini toparladı. Titreyerek, ateşin yanına oturmak ve saçlarını kurutmak için içeriye girdi.

Sprite'lar geri dönmüştü. Erkek sprite küçük ailesinin önünde sanki Silver onlar için bir tehlikeymiş gibi duruyordu. Öyle olduğunu varsayıyordu. Bu dünyaya getirmek istediği şey iyi bir nedenden dolayı yasaklanmıştı. Onlar elemental mana-saf büyü varlıklarıydı. Silver'ın istediği olursa ölebilirlerdi. Onları öldürmek için yola çıkmamıştı ama etrafta çok fazla metal olursa mana akışı dururdu, tıpkı Kristal Şehir'de olduğu gibi.

Bunun muhtemelen ormansızlaşma gibi olacağını düşündü. Bazı hayvanlar diğerlerine yer açmak için evlerini kaybedecekti. Bu düşünce onu daha iyi hissettirmedi.

Onda bunu sezmiş olmalıydılar ve bu yüzden temkinliydiler. Onlara taze, kuru bir kütük verdi. Yakından inceledikten sonra

erkek sprite ailesinin üzerine çıkmasına izin verdi. Bundan sonra Silver'ı biraz daha kabullenmiş göründüler ve oynamaya devam ettiler.

Bir saat geçmesine rağmen hâlâ Gölge'yi bulamayan Silver kulübeyi aramaya başladı. Kendi kendine bunun karışık, asi saçları için bir tarak bulmak olduğunu söyledi ama sadece burnunu sokmak için bir bahane istiyordu. Shade buranın Muhafız kardeşleri için bir karakol görevi gördüğünü söylemişti ama iri yarı savaşçıların etrafta bulundurmayacağını düşündüğü tuhaf, küçük tahta oyma heykelcikler keşfetti. Diğer garip işaretler buranın bir aileye ait olduğunu gösteriyordu. Kapı çerçevesindeki çizik izleri büyümeyi gösteriyordu. En yüksek iz kalçasına kadar uzanıyordu.

Belki genç bir aile.

Köşedeki bitkinin dibinde yeni yapraklardan oluşan bir halka vardı. Sanki küçük biri yakın zamanda öncekileri koparmış gibiydi. Çömelerek, ortasındaki bandajların sıkıca çekilmesinden dolayı yüzünü buruşturdu ve yere çizilmiş çocuksu resimlerle dikkatini dağıttı.

Matematik denklemleri. Silver kısa bir kahkaha attı. Bu tam da çocukken başını belaya soktuğu türden bir şeydi. Çubuk figürler ya da kaba resimler çizmezdi. Denklemler karalardı. Bu annesini çıldırtırdı, sadece ortalığı dağıttığı için değil, annesi anlamadığı için de. Bir keresinde, Silver henüz altı ya da yedi yaşındayken, masanın altında çizim yapıyordu ve sarhoş annesi onu görmemişti. Elinin üzerine düşmüş, bacağını kırmış ve yıllarca Silver'ı suçlamıştı.

Yine de annesinin bu yüzden ona duyduğu nefret Silver'ın sayılara olan sevgisini yok etmeye yetmedi. Onu mühendis olmaya iten şey de buydu zaten. Bir de zehirli annesinden kaçmak.

Fae'ler matematik yapar mıydı? Parmaklarını çizimlerin üzerinde gezdirirken gülümsemesi bozuldu.

Düşüncelere dalmışken, gömleğinin ve bağlarının arasından süzülen siyah dumanı çok geç olana kadar fark etmedi. Bir ölüm kıvrımı bitkinin tabanını sarmıştı. Dehşet içinde, çürüme gövdede oluşmuş, yanıklık canlı bir şeyi küle çevirirken çatırdıyordu.

"Hayır," diye bağırdı ve elini pantolonunun cebine soktu. Shade onu bulursa diye alıcı-vericiyi daha önce oraya koymuştu.

Ceket. Karanlığı göğsünden kesilmişti. Ama artık çok geçti. Nekroz yayıldı. Birkaç dakika içinde tüm bitki ölebilirdi.

Lanet olsun. Bandajları işe yaramazdı. Vambrace ve korsisini almak için geri dönmesi konusunda ısrar etmeliydi. Kapı pat diye açıldı ve Shade telaşla koşarak içeri girdi. İki kez baktı. Muhafız üniformasını giymemişti. Sadece dar bir kazak ve kaslı bacakları saran haki bir pantolon. Saçları yeni şekillendirilmişti. Sakalları onun zamanından kalma bir kapak modeli gibi yeni kesilmişti. Adamın bu kadar tanıdık gelmesi, sanki hayatının yarısı boyunca onu televizyonda izlemiş gibi hissetmesi sinirini bozdu.

"Sorun ne?" diye bağırdı ve çantasını yatağın üzerine bıraktı. "Paniğini hissettim."

Ona doğru koşarken cam şingirtılarının sesi onu takip etti. Cebinde bir şey vardı.

"Silver. Ne oldu?"

"Bir kazaydı," diye ağzından kaçırdı.

Demogorgon'un ortaya çıkmasını bekler gibi etrafındaki boşluğu taradı ama pişmanlığının kaynağını hemen buldu. İç çekerek koluna rahatlatıcı bir vuruş yaptı, başının üstünden öptü ve sonra avucunu bitkinin üzerine koymak için çömeldi. Parmak uçlarından gölge şeritleri yayıldı ve kararan kısımları sardı. Bir şekilde ölümün yayılmasını engellemeyi başarmıştı. Gümüş ağzı açık kaldı. Geçtiğimiz altı yıl boyunca kara kalbine burada, Elphyne'de bir çözüm bulabileceğini hiç düşünmemişti. Çok aptalcaydı, gerçekten. Büyünün nasıl kullanılacağı konusunda uzman olan onlardı ve onun çözümü büyüü bastırmak olmuştu. Kontrol etmek değil.

O kadar cahildi ki.

İçini kemiren bir düşünce onu rahatsız etti. Lanetini kontrol etmek gerçekten mümkün olabilir miydi?

Shade nekrozu dikkatle inceledi. "Zamanla sana bunu tersine çevirmeyi öğretebiliriz. Şimdi başlamalıyız."

Tersine mi?

Aklı doğrudan, ölümün yayılmasını engellemek için kulağını ısırdığı adama gitti. Yüzündeki kan çekildi.

"Ama sen ne yaptın?" Eliyle bitkiyi işaret etti. "Onu durdurmak için. Gölgenle bunu nasıl yaptın?"

Bakışları, cevaptan emin değilmiş gibi önce ona sonra da başka bir yere kaydı. Ceplerini tezgâhın üzerine boşalttı. Sıvı dolu cam şişeler yuvarlandı.

"Shade?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi, şişeleri sıralarken başını kendi kendine sallayarak. "Sanırım seninle çiftleştikten beri yeteneğim geliyor. Jasper'la da olmuştu. Muhtemelen şimdi de oluyor."

"Neye dönüşüyor?"

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Sana yardım edebilecek bir şey. Tıpkı demogorgon beni almaya çalıştığında yeteneğinin bana yardım ettiği gibi. Birbirimiz için yaratıldığımızı görmek için daha fazla nedene ihtiyacın varsa, sana başka ne söyleyebilirim bilmiyorum."

O da başka ne söyleyeceğini bilmiyordu, bu yüzden tezgâhta ona katıldı ve bir şişe alıp incelemek için çevirdi. Bir Elf iksirine benziyordu. Gözleri kısıldı. Shade ona doğru eğildi ve aniden koklayabildiği tek şey o oldu. Tatlı ama erkeksi. O da kızın kokusundan aynı derecede etkilenmiş görünüyordu. Burnu yeni yıkanmış saçlarına yaklaştı ve derin derin içine çekti. Gümüş'ün gözleri, duyuları ağır bastığı için dalgalandı. Bu kadar yakından, onun tenindeki iyileşmeleri görebiliyordu. Daha önce sahip olduğu o susuz görünüm gitmişti. *Ondan beslendiği için*. Yoksa başka biriyle mi? Gümüş'ün kulağına dokundu, sadece saçlarını hafifçe oynattı ve sonra şişeyi Gümüş'ün parmaklarından çekip aldı.

"Bu senin için değil," diye mırıldandı.

"Ne için?"

"B Planı."

"Anlamıyorum."

"Umalım da buna ihtiyacın olmasın."

"Anlayışsız davranıyorsun. İyi o zaman."

Shade kapıya doğru yürüdü. Kendini durdurmadan önce onu iki adım kadar takip etti. Dokunuşu çok kısa sürmüştü ama şimdi aralarına mesafe koyduğu için düşünebildiği tek şey buydu. Bir damga gibi hafızasına kazındı. Onunla alay eden bir hatırlatma ve

onunla alay ediyor, onu takip etmesi için yalvarıyordu. Söylediği gibi eğitmek için değil, yatağın üzerinde onun üzerine tırmanmak ve-

"Silver?" Kapının yanında bekledi.

Yanaklarına sıcaklık doldu. "Gecenin yarısında ortadan kayboluyorsun ve sonra hiçbir açıklama yapmadan her zamankinden daha sağlıklı görünerek geri geliyorsun ve benden atlamamı bekliyorsun."

Duygularını küçük bir kutuya tıkarak boğazını temizledi ve doğruldu. Tam boş ver diyecekti ki, adamın gözleri ortasına sarılmış bandajlara kaydı.

"Haklısın," dedi nefes vererek. "Tek kelime etmeden ayrıldım. Ve sen kaldın. Bu sefer bebek bakıcısı yok."

Bu sözlerin ağırlığının aralarına yerleşmesine izin verdi. Kız kaçmaya çalışmamıştı. Gerginlik omuzlarını sıktı. Adam onun hilesini anlayabilir miydi?

"Şey, tam olarak kaçamazdım. Bir pazarlığımız var."

"Doğru." Dudaklarının köşesi seğirdi. "Sanırım gitmemin nedeni pazarlığın ilk kısmıydı. Seninle ilgilenmem gerekiyor. Ve hayır Silver, ben bir başkasından beslenmedim. Beni sadece senin kanın besliyor."

"Oh."

"Şimdi şu bandajları yakalım."

"Sana bunun olmayacağını söyledim." Onları çıkarma düşüncesi kalbini çarptırdı. Mantıken, etkisiz olduklarını biliyordu. Ama son yarım on yıldır, ortasının etrafındaki o gerginlik ona bunun güvenli olduğunu söylüyordu. Siyah kalbi kontrol altındaydı.

Ama o dinlemiyordu. Yatağın üzerine bıraktığı çantayı aldı ve açtı. Teker teker, çökmekte olan kadınsı eşyaları çıkardı. Bir tarak. İşlemeli ipek bir bluz. Deri pantolonun yanları güzel bir desenle kabartılmıştı. Kemikli deri bir korse. Gözleri sonuncusuna takıldı ve sevincini içinde tutmaya çalıştı ama başaramadı. Ona geri döndüğünde yüzünü kavradı ve gözlerinin içine derin derin baktı.

"Kendini güvende hissetmeni istiyorum."

Yutkundu. "Nereden aldın onu?" "Bazı arkadaşlarımın bana borcu vardı."

Onu kendinden uzaklaştırıp ateşe doğru çevirdi, gevşek saçlarını omzuna attı ve gömleğini kaldırarak bağlarını ortaya çıkardı. Omurgasındaki bandajları kopardı. Yırtılma sesleri odayı doldurdu. Bandajlar yere düşüp onu belden yukarısı çıplak bıraktığında nabızı yükseldi. Acı veren yaralarının yanına hafif ve kısa bir dokunuşla nefesini içine çekti. Dokunuşu bir çürüğe kaydđ ve oyalandđ. Sonra kaburgalarının altındaki diğerine.

Ateş önünde ıttırdıyordu ama onun varlığı sırtını kavuruyordu. Bir nefes kadar uzun bir duraklama duyularını zorladı. Arkasından gelen hışırtı ve ardından sıcak parmaklar kollarını başının üzerine kaldırdı. Ellerini yukarı kaldırdı ve duraklayarak onu bekledi. Adamın dudaklarını yalaması, bir şey söyleyeceğini ya da onu öpeceğini düşünmesine neden oldu ama sonra adam, yaralarını sıyırmamaya dikkat ederek ipek bluzunu çekiştirdi.

İlgisini orada da kesmedi. Gmleğiyle işi bitince pantolonuna yöneldi ve pantolonunu kalçalarından aşağı çekti. Pantolonu yere düştüğünde boğuk bir gümbürtü duyuldu. *Alıcı-verici*. Silver çabucak dengesini kaybetmiş gibi yaptı ve diz çökerken omuzlarını tutarak onun içine düştü.

"Dışarı ıkın," dedi.

Yutkundu ve aşağıya baktı. Adam alıcı-vericiyi fark etmemiş gibiydi, o da dışarı ıktı. Yataktan yeni deri pantolonunu aldı ve onun için açık tutmak üzere eğildi.

"İçeri," dedi.

Uzun süren dokunuşlar devam etti. Shade onun pantolonunu yukarı çekti, düğmelerini iliklemeden önce parmak uçları çıplak bacaklarında gezindi. İstediği zaman kontrolü ele alabilirdi ama bu onun yapması gereken bir şey gibi görünüyordu. Ve onu izlemeyi henüz bitirmemişti. Bu kadar erkeksi birinin ona hizmet etmesi sarhoş ediciydi. Bu onun hareketlerinden daha fazlasıydı. İçten içe yanan bakışlar, öfkeli ihtiyaçlar ve aralarındaki bağdan dalga dalga süzülen saygıydı -sanki bunun onu ne kadar memnun ettiğini bastırmaya çalışıyormuş gibi. Ama en önemlisi, onun tarafından tüketilmiş gibi görünmesiydi. Onun ıplak bedenini her sıyırdığında duraksıyor, nefesi kesiliyor ve aralarındaki bağda kayboluyordu.

"Bütün siz mi giydiriyorsunuz?" diye sordu sessizce.

Botunun bağcıklarını bağlamayı bitirdiğinde uzun kirpikleri havalandı. Gözlerinde bir eğlence belirdi. Ayağa kalktığında aralarında hiç boşluk kalmamıştı. Adamın etkisi kadının zihnini bulandırdı ve piç kurusu onu nasıl etkilediğini biliyor gibiydi, çünkü gözleri parlıyordu.

Cevap vermeden yataktan son parçayı da aldı. Korse giymesine karşı çıkmıştı. Şimdi bir tane önermesine şaşırılmıştı.

"Seni izliyordum Silver. Ve öğreniyorum. Kontrolün sende olduğun hissinin seviyorsun," dedi sessizce ve parçayı metodik bir şekilde göğüs kafesine taktı. Bağcıklar arkada. Bağlarken her çekişte konuştu. "Son mekanizman seni kesti ve hareket alanını engelledi. Seni yaralamış. Tıpkı o gibi. Bir şeye ihtiyacın olduğunun farkındayım ve kendini savunmak için mana kullanabilmeni istiyorum. Yani, bu bir uzlaşma."

"Daha önce iyi hareket ettim."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Oksijensizlikten neredeyse bayılıyordun."

Ter ensesini sızlattı. Onun haklı olmasından nefret ediyordu ama bu eğitime kendini adamıştı. Tarikat'a girmesi gerekiyordu.

"Tamam." Onunla yüzleşti. "Sırada ne var?"

Süslü tarağı uzattı. Kadın tarağı almak istedi ama adam dizlerinin başını çözen orantısız bir sırtıyla tarağı elinden kaptı. Kendini çok beğenmişti ve bunun her dakikasından zevk alıyordu. Onunla oynuyor muydu? Hayır. Kendisi ateşin yanındaki sandalyeye yerleşirken, kadının ayaklarının dibine oturmasını işaret etti.

"Karmakarışık bir karmaşa." Onun dizlerine yaslandı. "Benim yapmama izin vermelisin."

Saçlarını toplarken boynunu sıyırdı. "Karışık dağınıklığı severim."

Shade onu şaşırtarak uzun saçlarını taramakla kalmadı, aynı zamanda ördü de. Hafif, ustaca dokunuş, vücudunda periyodik ürpertiler yarattı. Shade işini bitirdiğinde ve Shade karmaşık bir şekilde birbirine dolanmış saçlarını incelediğinde, yerinden fırlamaya hazırды ve... ne yapacağını bilmiyordu.

"Böyle saç örmeyi nereden öğrendin?" Sözcükler ağzından çıktığı anda anlamıştı. Karnını doyurduktan sonra uykuya dalmadan önce hazırlıksız bir yorum yapmıştı. Ya bir genelevdeydi ya da kraliçeyle geçirdiği zamanlardan. Başka bir kadının, özellikle de bu kadar güçlü bir kadının ona dokunduğunu ve ona nasıl bakacağını öğrettiğini düşününce, Silver'ın midesinde iğrenç bir his belirdi.

Onunla yüzleşti ve gözlerindeki korunmasız şefkati yakaladı, sonra adam bunu bastırıp ona baktı.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Onun hakkında ne kadar az şey bilirse, görevi o kadar kolay .

"Evet," diye cevap verdi.

Chapter Nineteen

S Silver'ın örgüsünü bileğine doladı. Teni üzerindeki görüntüsü hoşuna gitmişti. İpek ipin verdiği hissi sevmişti. Onu bağlamış olması daha çok hoşuna gitmişti.

Gümüş onun geçmişini öğrenmek istiyordu ama Gümüş bu konuda nadiren kimseye konuşuyordu. Aravela açılırsa Silver'ın ona daha fazla güvenebileceğini söylemişti. Ve buna ihtiyacı vardı.

Onun ayaklarının dibinde sabırla bekledi.

Onu orada da sevdiğine karar verdi ve eğer çiftleşmelerinin gerçek olmasını istiyorsa, onun hakkında her şeyi bilmesi gerektiğini düşündü. Kalbinin karanlık özlemleri de dahil.

"Annem çok aranan bir Rosebud Fahişesiydi." Kaşları çatıldı.

"Çocuk sahibi olamadıklarını sanıyordum."

"Bu eskiden bir Seelie yasasıydı. Unseelie'lerin üremesi asla kısıtlanmadı. Çoğu fahişe ticareti kolaylaştırmak için rahimlerini aldırılmış olsa da, annem ya çok korkuyordu ya da doğru iksirin onu kısır tutacağını düşünüyordu. Yanılmıştı. Gebe kaldım ve doğum yaptıktan sonra, yeni hayatında yanlış olan her şeyi temsil ettim. Babam da dahil olmak üzere zengin müşterileri onu dışladı."

"Suçu senin üzerine attı." Silver'ın yüzünde sempatik bir burukluk belirdi. "İnan bana, anlıyorum. Annem de benim en büyük hayranım değildi."

"O gitti ve bir daha ondan haber alamadım. Beni diğer fahişeler büyüttü."

Boğazını temizledi ve ayağa kalkarak onu saç örgüsünden tutup kaldırdı.

Şimdilik bu kadar paylaşım yeterliydi. Daha fazlası sonra gelecekti.

"Eğitimine başlama zamanı," dedi ve ona kapıya gitmesini işaret etti.

"Bu neyi içerecek?"

"Tarikat'ta acemi olsaydın, elemental yakınlıklarını test eder ve her birine nasıl erişeceğini çözerdik, ama gücünü iş başında gördüm. Benimkine benziyor. Sana nasıl yardım edeceğimi biliyorum."

"Peki... ne yapacağız?"

Ona gülümsedi. "Karanlıktan korkmamayı öğrenmek."

DIŞARIDA, Shade kaymasını engellemek için elini Silver'ın dirseğinin üzerinde tutuyordu. Demirli ahşap sandalın yanına gelene kadar kıyı boyunca birkaç metre yürüdüler.

"Atla," dedi ve botlarını tekmeleyerek çıkardı. Pantolonunu baldırlarına sıyırdı ve suya girdi.

Kız ona kuşkulu bir bakış attı. "Kaba olmak istemem ama karanlıktan korkmuyorum. Ve bu"-yukarı baktı-"karanlık değil."

Zavallı kadının neye haberi yoktu. Bariyerlerini yıkıp yeniden inşa etmesine yardım etmekten zevk alacaktı.

"Sevgilim, atla." Kız tekneye bakarken bir parça endişe sezmiş miydi? "Sudan korkmuyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye cevap verdi ama ses tonu fazla hareketliydi. Bir gülümseme dudaklarını gıdıkladı.

"Yüzme bilmiyor musun?"

Kızın bakışları ona çarptı. "Nevada'da büyümüş olabilirim ama ordudaydım. Nasıl yüzüleceğini biliyorum."

Botlarını çıkardı ve en başta onları ona giydirdiği için homurdandı, sonra suya ve bota tırmandı. Sallanmaya başlayınca elleri kenara çarptı ve yüzü soldu. O fikrini değiştiremeden, adam sandalı kumsaldan ileri itti ve sonra kendisi de bindi.

Küçük alan ikisine ancak sığıyordu. Umarım uzanmak sorun olmazdı ama planladığı egzersiz için

süzölme hissine sahip olmak gerekiyordu.

Elini ılık suya soktu ve manasıyla onları gölün ortasına doğru iten bir akıntı yarattı. Teknenin ucu sisi yerinden oynattı. İlerledikleri her yavaş adımda, parmak eklemleri kenarda daha da beyazlaştı. Tedirginliğini anlamak mümkün değildi. Aralarındaki bağlantıdan akıyordu.

"Boğulmanıza izin vermeyeceğim," diye söz verdi ve sandalı kıyıda yüz metre uzakta durdurdu. Kulübeden, ormandan ve gökyüzüne baktıklarında görebilecekleri her şeyden uzakta olmalarını istiyordu.

"Sana söyledim, o değil."

"Peki, ne o zaman?"

"I..." Kenarın üzerinden, yukarıdaki siyah gökyüzünün bir yansıması olan derin, dipsiz suya baktı. "Aşağıda... Şey Solucanları var mı?"

Ahh. Yargılanmaktan korkuyordu. Gücünü kontrol etmesini engellediğini düşündüğü şey göz önüne alındığında bu mantıklı geliyordu. Yarattığı kaostan hoşlanmıyordu ama onu nefes kesici bir korsenin arkasına kilitleyerek başa çıkabilirmiş gibi davranıyordu.

"Hayır," diye cevap verdi. "Solucanlar sadece Tören Gölü'nde yaşar. Ve bu göl bir güç kaynağı gibi görünse de, derinliklerde yaşayan böyle varlıklar yok."

"Güç kaynağı mı?"

"İçinde yıkandığımızda, içimizdeki kuyu hızla doluyor." "Tamam." Silver nefesini verdi ve gerginliği azaldı. "Diğer yırtıcılar?" Shade buna omuz silkti. Hiçbir fikri yoktu.

"Harika. Gerçekten rahatlatıcısın."

"Aww." Öne doğru eğildi. "Benim küçük aslanım canavarlardan korkar mı?"

"Öyle olmadığımı biliyorsun," diye tersledi. "Sadece lanetimin suda işe yarayıp yaramadığına dair hiçbir fikrim yok ve metalim de yok."

"Merak etme," dedi, bu sefer daha ciddi bir şekilde ve yeminini ederken avucunu göğsünün üzerine koydu. "Hayatım üzerine, seni güvende tutacağıma söz veriyorum. Şimdi uzan."

Yaslanırken gözlerini devirdiğini fark etti ve tekrar düğmelerine basmak istedi. Kadın bunu hissetmiş olmalıydı çünkü ona bir nehir korsanı gibi bakıyordu. "Sakın buna cüret etme."

"Neye cesaret edeyim?"

"şaplak atmadan hemen önce de aynı bakışı atmıştın."

Adam bir kahkaha patlattı, kızın inanmadığı kadar

öfkeliydi. "Ben ciddiyim!" diye bağırdı. "Ben çocuk değilim."

Shade kendini ayılmaya zorladı, yoksa eğitimlerine asla katılamayacaktı. Kız onda uzun zamandır hissetmediği duyguları ortaya çıkarmıştı. Büyük bedenini küçük bedeninin yanına yerleştirmeden önce onun yanağına sevgiyle dokundu. Bir an kendi tarafında, ona dönük olarak kalmak istedi, böylece konuşurlarken onun ifadelerini görebilecekti. Düşünceleri yüzünü canlandırıyor ve onun bir kitaptan ya da oyundan daha iyi olduğunu hızla öğreniyordu. Ama sırt üstü döndü ve bulutlu gece gökyüzüne baktı.

"Şimdi ne olacak?" diye

sordu. "Çok sabırsızsın."

Soluna doğru bir huff.

"Hediye senden çıktığında ne hissediyorsun?" diye sordu. "Birincisi, bu bir hediye değil, bir lanet. İkincisi, korku hissediyorum. Ne hissediyorum?"

başka ne hissedebilirim ki?"

"Korkudan daha fazlasını hissediyorsun. *Yeteneğin* kaosla dolu. Onu kullanırken yaşadığın çelişkili duyguları hissettim. Panik, gurur, dehşet, merak ve çokça inkâr. Bunun olduğunu bilmelisin. Her şey alt üst olmuş gibi hissetmek *normal*. Kontrolün *sende* olmadığını hissetmek *sorun* değil." Bu düşünceyle iç çekti. "Hissettiğin şey çok normal. Kaos hayatın bir parçasıdır. Eğer bu duyguları kabullenemezsen, zaman asla dizginleyemezsin."

"Sanki ne anlama geldiğini bilmem gerekiyormuş gibi kaostan bahsedip duruyorsun." "Kaos, Ruh, Toprak, Hava, Ateş ve Su altı elementtir

Kuyu'yu oluşturan. Kaos olmadan Kuyu olmaz. Bu dünyada bir yerin var Silver. Değerli bir yer. Bununla savaşma."

Kız cevap vermeyince elini kaldırdı ve gölgelerinin gökyüzünde karanlık bir şekilde dönmesini sağlayarak onlar için güzel desenler yarattı.

"Karanlığın senin bir parçan, tıpkı benim bir parçam olduğu gibi."

"Bunun karanlıktan korkmakla ne ilgisi var bilmiyorum." "Sana bir hikaye anlatabilir miyim?"

"Eminim yapacaksın."

Crimson, o geveze dudakları sikinin üzerinde istiyordu. Çiftleşme dürtüsü bir anda kabardı ama onu bastırdı. Bu tür şiddetli bir arzu şu anda ihtiyaç duydukları şey değildi ve kesinlikle Aravela'nın ona hatırlattığı şey de değildi. Ama Gümüş'ün farkındalığı tenini karıncalandırıyordu. Kendini sakinleştirmek için yüzünü ovaladı.

Ona bakmak için boynunu bükte. "Bu yorumum neden aramızdaki bağdan dolayı *istek* duymana neden oldu, hiçbir fikrim yok."

"Arkana yaslan." Boğazını temizledi. "Tabii öğrenmek istemiyorsan."

İç çekerek kendisine söyleneni yaptı ve adam karanlık geçmişini daha fazla paylaşmak için kendini hazırladı.

"Maebh beni amaros hayvanat bahçesine eklediğinde-"

"*Kraliçe* Maebh?" Gözleri anlayışlı bir şekilde kısıldı. "O kraliçe mi?"

"Unseelie Yüce Kraliçesi Maebh, evet. Ve sözümü kesme."

Kadınsı bir oflama daha, ama sonra sessizlik. Paylaşmak onun için yeterince zordu ama duyularını elinden almadan önce bu hikâyeyi dinlemesi gerekiyordu. Parmaklarını göğsünün üzerinde birleştirdi. Sandal biraz sallanarak ruh halini yatıştırdı.

"Beni aldığımda-"

"Başka seçeneğin yok muydu? Seni kaçırmış gibi mi?"

"Silver," diye . "Eğer bir daha konuşursan, ağzını tıkarım."

Özrünü eliyle işaret etmek istercesine yumruğunu kalbinin üzerine vurdu.

"Maebh eskiden hiç şimdiki kadar zalim ve yozlaşmış değildi," diye söze başladı. "O zamanlar acımasız bir hırsı olan sert bir hükümdardı. Yakın zamanda tek çocuğunu kaybetmişti ve tek yapmak istediği-" Shade, Silver'ın dudaklarının açıldığını duydu ve sonra dişleri tıkırdayarak kapandı. Kirpikleri bıkınlıkla titreyerek kapandı. "Peki. Sorunuzu sorun."

"O zamanlar öyle demiştiniz. Ne kadar eskiden? Tam olarak kaç yaşındasın?"

"Bilmiyorum. Birkaç yüz yıl."

"Gerçekten mi?" Aniden doğruldu ve tekneyi salladı. Avuç içi denge için adamın göğsüne çarptı. Gözleri çarpıştı ve adam ne düşündüğünü şaşırdı. Ne diyordu? Evet, hikaye. Ama tüm söylediği

odaklanabildiği şey, onu içine çeken iki karanlık havuzuydu. Konuşurken sesi alçaldı. "O yaşa göre oldukça iyi görünüyorsun."

"Kanınız bana iyi geliyor," diye itiraf etti.

"Hayır, yani yaşlı bir adam için." Gülümsemesinde bir parça alay vardı ve zihni yeniden boşaldı. Göğsünde sıcak bir şey genişledi.

"Eğer ben yaşlı bir adamsam, o zaman sen gerçekten bir çocuksun."

Sonra onun ne yaptığını fark etti. Oyalyordu. Elini göğsünden çekti ve onu tekrar aşağı itti.

"Son uyarı," diye bağırdı. "Bir daha sözümü kesersen, bu uzun örgünü alır ve ağzına bağlarım."

"Ama sorabileceğimi söylemiştin!"

Hayal kırıklığına uğramış bir halde gökyüzüne bakmaya devam etti. "Başka soru yok."

"Tamam."

Hikâye şimdi aptalca görünüyordu. O an geçmişti. "Kışlık

Saray'a gittiniz mi?" diye sordu yine de. Bir duraksama.

"Belki bir kez. Ama içeride hiçbir yerde."

"Sonbahar Mahkemesi mi?"

Bir duraklama daha. "Rubrum Şehri'ne, evet, ama yine de sarayın içine değil."

"Maebh bir teşhirci. Pek çok Unseelie öyledir. Alay etmeyi, masum ruhlardan tepkiler almayı ve bunları dünyanın görmesi için sergilemeyi severiz. Düğmelere basmayı ve nasıl tepkiler alacağımızı görmeyi severiz."

"Bana o kadar da kötü görünmüyorsun."

Henüz hiçbir şey görmemişti. "Maebh'in en sevdiği amaro olmamın bir sebebi var."

"Bu kelimedenden daha önce bahsetmiştin. Ne anlama geldiğini bildiğimi sanmıyorum."

"Cariye."

"Oh."

"Şimdi, işte hikaye geliyor. Sözünü kesersen seni ters çevirir, ay küçük poponu selamlayana kadar pantolonunu indirir, sonra da ısıtırım."

Muhtemelen karanlıkta gözlerini devirdiğini görebileceğini düşünmüyordu ve bu sadece onun sözünü yerine getirme isteğini artırdı.

Daha fazla gölgenin vücudundan kaçmasına izin verdi. Koyu renkli şeritler teker teker açılıp havaya yükseldi ve gökyüzünü karartarak sözlerini açıklamak için kendi küçük gölge kukla gösterisini yarattı.

"Yeni reşit olduğum için, gelebilecek en ahlaksız ortamda kendimi test etmek amacıyla bazı Rosebud Fahişeleriyle birlikte sarayı ziyaret ettim. Kendim bir fahişe değildim. Eğlenmek için yapıyordum. Bu işte iyiydim. Kendimi yenilmez hissettiriyordu. Sonra Maebh'in dikkatini çektim ve Elphyne'deki en güçlü kişiden daha büyük bir meydan okuma bulabileceğimi düşündüm."

Anıları su yüzüne çıkmaya çalışırken sesi kesildi. Partiler, uyuşturucu iksirler, alemler, oburluk. Yapmaktan korktuğu hiçbir şey yoktu. Hem kendisinin hem de cinsel partnerlerinin sınırlarını zorlamıştı. Bunun utancı midesini bulandırıyor. Ve bu utanç yaptığı şeyden değil, neden yaptığından kaynaklanıyordu. Herhangi birinden onay almak istiyordu.

Silver onun utancını hissetmiş olmalıydı çünkü koluna hafifçe dokundu. Yapmak istediği son şey bu karanlık yanını onunla paylaşmaktı ama buna mecburdu. Onun kendi kara kalbine ne olduğunu görmesi gerekiyordu.

Kaşlarını çatarak gölgelerini güçlendirdi ve hareketli şekiller yaptı. Bulutların ardındaki ay, gölge tiyatrosu gösterisi için mükemmel bir fon oluşturuyordu. Derin bir nefes aldı ve devam etti.

"O zamanlar sahip olduğum tek gölge yeteneği onun içinde saklanabilmektir. Ben de öyle yaptım. Sarayın etrafını gözetledim. Ne aradığımı bilmesem de aradım. Belki annemi. Hâlâ bir gün onu bulup bana yaptıkları için onunla yüzleşebileceğim umudunu taşıyordum. Ona beni terk etmesinin nedenini soracaktım. Sanırım Maebh'e gitmemin nedeni de buydu. Anneme bir kraliçeyle birlikte olabilecek kadar iyi olduğumu göstermek istiyordum, kraliçeyi çok sevmesem bile. Sonra bir gün, ben oyunumun zirvesindeyken, Maebh'in sağ tarafında dururken, annem saraya geldi."

Silver'ın nefesi kesildi. "Yaşıyor mu?"

Omuz silkti. "Artık bilmiyorum. Ama ortaya çıktı ve yalnız değildi. Kolunda bir erkek vardı.

benim servetim. En azından öyle demişlerdi. Hatırlayabildiğim tek , şans eseri kraliçeyle birlikte olduğumu düşündükleri için öfkelenmişim. Ama Maebh'in amarasuna girmek için çalıştım. Sırf ona sadık olduğumu kanıtlamak için yapacağımı hiç düşünmediğim şeyler yaptım. *Onun* yaptıklarından sonra hayatımın bana bahşedildiğini düşünmeye nasıl *cüret* ederler!"

Bu anıyı hatırlayınca damarlarında öfke kabardı ve gölgeleri, kraliçenin yanında durduğu ve bir kürsünün dibinde iki kişinin olduğu resimleri oluştururken karardı.

"Bunu düşünmeden edemiyordum," dedi. "Ve sonunda annemin gerçek yüzü ortaya çıktı. Maebh ile olan ilişkiye ortak olmak istedi. Birliktelik sayesinde refaha kavuşacağını düşünüyordu. İşte o zaman annemin beni neden terk ettiğini anladım ve bunun nedeni benim eksikliğim değildi. O öyleydi. Bende hiçbir sorun yoktu ve ben bunu kendi başıma göremiyordum. İşte o an gölgemle yürüdüğüm ilk andı."

Silver artık gölge kukla gösterisine değil ona bakıyordu, bu yüzden durdu ve arkadaşına döndü. "Tüm çarpık karanlığıma rağmen kendimi kabul ettim. Ve Kuyu beni ödüllendirdi. Anlıyor musun?"

Kadının kafa karışıklığı hâlâ ona doğru akıyordu. Avucunu kalbinin üzerine koydu. "Buradaki karanlıktan korkma sevgilim. Tüm çarpık karanlığına rağmen kendini sevmeyi öğren. Ben seviyorum."

HIKAYESİNİ SESSİZLİK TAKIP ETTİ. Bir an için çok fazla şey söylediğini düşündü. Silver'ı korkuttuğunu ve onunla hiçbir şey yapmak istemeyeceğini düşündü. Ama o sessiz kaldı.

Ona doğru eğilerek bir kanadını çıkardı ve başlarının üzerinde bir koza oluşturmak için kullandı, geçilmez karanlığı içine hapsetti.

"Ne yapıyorsun?" diye ağzından kaçırdı.

"Gerçek karanlık," diye açıkladı, "bir aynadır."

Nefes alışları tekneyi sallayacak kadar hızlandı. Kendini olabildiğince uzak tuttu. Bunun işe yaraması için onun orada olduğunu unutmaması gerekiyordu. Gölge vücudunu sararak onu

Onu. Eğer duygularını nasıl engelleyeceğini bilseydi, engellerdi. Ama sadece bu parçasını nasıl kontrol edeceğini öğreniyordu.

"Karanlık, kabul etmek istemediğiniz gerçeği yansıtır," diye devam etti. "Bu yüzden, kabul etmek istemediğin gerçeğin ne olduğunu keşfedene kadar burada karanlıkta, birlikte ama ayrı yatacağız."

Sonra kendini ona kapattı.

"Gölge?" diye fısıldadı ve elini uzattı ama adam gölgenin kendisine dönüşmüştü. Eli onun içinden geçti. "*Shade?*"

Kadının sesindeki paniği duymak onu öldürdü ama çenesini kapalı tuttu.

ChapTer TWenTY

TO orospu çocuğu onu terk etmişti. Onu, düşüncelerinden başka hiçbir şeyi olmayan, aşılmaz ve kaçınılmaz bir gölgeyle çevrili bir halde bırakmıştı.

Silver oflayıp pufladı ve yumruklarını sıktı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama bir bariyer onun bir yere gitmesini engelledi ve sadece tekneyi sallamayı başardı. *Hâlâ teknenin içindeyim.* Tekrar uzanarak kendini sakinleştirdi.

İyiydi. Sadece duyusal yoksunluk tankındaymış gibi hissediyordu. Muhtemelen demek istediği buydu. Karanlık bir aynadır, demişti. O da eğitime devam edeceğine söz vermişti. Tarikat'a ulaşmanın tek yolu buydu.

Ugh. Güzel. Gözlerini karanlığa dikti. Bunu ne kadar erken yaparsa o kadar iyiydi. Karanlığa bakmanın sözde karanlıktan neden korktuğunu nasıl ortaya çıkaracağından tam olarak emin değildi. Eğer ona korkularının ne olduğunu sorsaydınız, belki de Kuyu Solucanları ve maymunlar derdi. O sinir bozucu orman hayvanları kuduzdu ve eşyalarınızı çalıyorlardı. Omuzlarınıza inen küçük parmaklar saçlarınızı karıştırırdı. Hastalıklı dişleriyle kulaklarınıza çığlık atarlardı. Ürperdi.

Düşünecek olursanız, Gümüş uyandığından beri hiç maymun görmemişti. İçini bir hüzün kapladı. Muhtemelen soyları tükenmişti. Onun zamanındaki pek çok hayvanın soyu tükenmişti. Filler. Gergedanlar. Aslanlar. Tüm Amazon ormanları. *Kahretsin.* Şimdi insanların mahvettiği her şeyi düşünüyordu.

Çizburger.

Rollercoasterlar.

Lanet olası tüm gezegen.

Derin bir nefes aldı ve nefes alışını yavaşlattı ama zihni dönmeye devam etti. Uyandığından beri yaşadığı tüm sıkıntılara odaklanarak nükleer kıştaki suçunu görmezden gelmeye çalışmıştı. Violet ve Peaches ne olduğunu anladıkları andan itibaren krizdeki rollerini kabul etmişlerdi.

Karanlıkta o zamanın anıları canlandı. Peaches'la birlikte bir kafesteydiler ve Violet'i avlamak için Elphyne'i tararlarken kanlarına bağımlı vampirler tarafından besleniyorlardı. Violet'in saldırganlığı ve kararlılığı olmasaydı, son altı yıldır hikâyeleri çok farklı olabilirdi. Unseelie Yüce Kraliçesi'nin tutsakları olabilirdi.

Silver'in zihni geçmişten günümüze gitti ve sonra tekrar geri geldi. Sarhoş annesini gördü. Kendisinden sakladığı şeyi öğrenen Sid'in yüzünü gördü. Polly'nin Silver'ı yumruklayan küçük elini gördü. Sonra Angus'un onun ve Nero'nun rıhtımdaki gösterileri hakkında yaydığı yalanları gördü.

Nero acımasız bir başkandı. Silver ortaya çıkmadan önce onu, Violet ve Peaches'i de kovalamaya çalışmıştı. Elphyne'i ele geçirebilmek için onlara nükleer bomba yaptırabilirdi.

Vampirlerden kaçtıkları gün Silver iki kadına, *"Bizi yakalayan gücü de yakalar,"* demişti.

"Birlikte olamayız. Asla."

"Anlaştık."

Silver kadınlara Elphyne'de yaşamalarını ve asimile olmalarını tavsiye etmişti. O ise tam tersini yaptı. Onları hayal kırıklığına uğrattı. İnsan şehrine geri dönme ihtiyacını kontrol edemediği ölüm gücüne bağlamış, onu metalle engellemeye çalışmıştı ama gerçek şuydu ki Silver korkuyordu. Karanlık onun korkaklığının yaşadığı yerdı. Etrafındaki herkese bulaştırmak için kara kalbinin sızdığı yerdı. Nero ona bir kez bakmış ve silah yapımında kullanmıştı.

Köklerinizden asla kaçamayacaksınız.

Ama denemişti. Hayatı boyunca onlardan kaçmıştı. İki bin yıl sonra bile hâlâ bir korkaktı.

Söz bir kez yayıldı mı, her yere yayılırdı. O bir korkaktı çünkü annesine bakmayı beceremedi ve bu yüzden onu terk etti. O bir korkaktı çünkü hiçbir zaman iyi bir şey getirmeyeceğini bilmesine rağmen nükleer savaş başlıkları inşa etmişti. Sonra toplar ve savaş gemileri inşa etti çünkü insanlığı kurtarmak için tek çözümün şiddet olduğuna kendini inandırmıştı. Tüm bunları, içinde çıkmazda kendisinin de bir payı olduğunu kabul etmek yerine yaptı.

Peaches ve Violet'e Elphyne'de kalmalarını söylediği için korkağın tekiydi, böylece bir gün başka bir nükleer bomba yapmaya zorlanmanın suçluluğu ya da korkusu olmadan Kristal Şehir'de yaşama lüksüne sahip olabilecekti. Elphyne'de geçirebildiği tek yıl bir yıldı ve sonra lanetinin ortaya çıktığına dair ilk işarete kaçıp . Vazgeçmişti. O bir dönekti.

Gerçek Silver'in yüzüne çarptı. Hayatındaki önemli her şeyden kaçmıştı. Ve Shade'in onu takip etmekte bu kadar ısrarcı olmasına rağmen, eninde sonunda ondan kaçacaktı. Zaten birçok kez kaçmıştı. Ona en çok ihtiyaç duyduğu anda aşık olup kaçmasını göze almaktansa şimdi ona ihanet etmeyi tercih ederdi.

Bu da onu en büyük korkak yapıyordu.

Yumruklarını tekneye indirdi ve gözlerindeki yanığı sıktı.

"Bunun ne anlamı var?" diye bağırdı. "Kendimden nefret etmek gücümü kontrol etmeme nasıl yardımcı olacak?"

"Bunu kastetmiyorsun."

Shade'in kanadı kayboldu ve siyah boşluk aydınlandı. Bulutlar gece gökyüzünde yeniden belirdi.

"Ne gördün Silver?" Shade sordu.

"Sadece birkaç dakika sürdü. Ben bir şey görmedim." "Birkaç saattir," diye düzeltti.

Saatlerce mi? *Saatlerce* ıstırap mı çekmişti? "Ne gördün?" diye tekrarladı.

Göğsünü tuttu. Sanki ona söyleyecekmiş gibi. "Bunların hiçbiri mantıklı değil."

"Muhtemelen olmayacak." "O zaman neden yapıyorsun?"

"Nedenini biliyorsun. Kendinle ve geçmişinin karanlık ve çarpık kaosuyla barışana kadar yeteneğini asla kullanamayacaksın."

"Kaosumla barışmak mı?" Korkaklığı ve utanç verici davranışlarıyla mı? "Bu dünyada doğru olduğunu bildiğim her şeye aykırı. Katiller sebep oldukları ölüm ve acıyla barışmamalı. Bu çok yanlış."

"Söylediğim bu değil." İcini çekti ve gökyüzüne baktı. "Ne düşünürseniz düşünün, dünyada kaos var. Acı var. Ve iyilik de var. Bazen hiçbir anlamı yoktur. Olur böyle şeyler. Geçmişinizin sizin bir parçanız olduğunu ne kadar çabuk kabul ederseniz, onda bir anlam bulmayı o kadar çabuk öğrenirsiniz ve ondan nasıl yararlanacağınızı ve ileriye nasıl gideceğinizi anlayabilirsiniz."

"Psikiyatrist gibi konuşuyorsun." Başını iki yana salladı. "Bu çok aptalca." "Peki, sen paylaşana kadar her gece buraya geleceğiz."

"Neden bana yardım ediyorsun ki? Gerçekten. Ve sakın bana bunun bu bağ yüzünden olduğunu söyleme. Çünkü sırf bu yüzden ikimizin bir tür rüya çift olduğumuz düşüncesi" -işaretli kolunu kaldırdı- "çok saçma. Hayır, gülünçten de öte. Akıl almaz bir şey. Hiç kimse. Yani hiç kimse aşık olmaya zorlayamaz. Kimse bizi birlikte kalmaya zorlayamaz."

"Güneş neden doğudan doğar? Neden gece gökyüzünde sayılamayacak kadar çok yıldız var? Neden-"

"Aman Tanrım, Konfüçyüs. Anlıyorum, tamam mı? Anlamadığımız şeyler var ama yine de kabul ediyoruz. Her neyse. Yine de bunun korkularıyla ve içimden akan ölümü neden kontrol edemediğimle hiçbir ilgisi yok."

Shade onun yanında sessizdi, hem ses olarak hem de aralarındaki bağ açısından. Silver bir an için aralarındaki bir şeyi bozduğunu düşündü. Gökyüzüne bakarken parmaklarını birbirine geçirdi ve göğsüne dayadı.

"İlk başta," dedi, "seni istedim çünkü bana güç vereceksin." Kalbi durdu. "Beni sömürmek istedin."

"Evet," diye itiraf etti. "Hayatım boyunca güç istedim. Doğuştan sahip olduğum boşluğu bir şekilde dolduracağını düşündüm. Saygı ve kabul görmeye zorlayacağını düşündüm. Önce, arzuladığım güç karşılaştığım her dişinin üzerindeydi, sonra da en güçlü dişiyle birlikte oldum."

hayal edebiliyorum. Maebh beni amarosuna katmak için kaptığını düşünmüş olabilir ama gerçek şu ki, gözüm uzun zamandır onun üzerindeydi. İçimdeki bu karanlık Maebh'in bile dolduramayacağı bir boşluk."

"Annelik sorunların var. Anlıyorum. Benim de var."

Ona ters ters baktı. "Maebh'in önerdiği güç gerçek değildi. Onun bir yansımasıydı. Bunu annem Maebh'in sarayına geldiği gün anladım. Bu yüzden avlanmaya devam ettim. Tarikat'a katıldım. Muhafızların en seçkinleri olan On İki Kadro'ya girdim. Yine de yeterli değildi. Takım lideri istiyordum. Seninle, yeni güç kaynağımla oraya geri dönmeyi ve Leaf'ten en üst pozisyonu talep etmeyi planladım. Saygı talep etmeyi planladım."

"Hâlâ planın bu mu?" Bundan memnun olduğunu söyleyemezdi ama anlayabiliyordu. Onun yerinde olsaydı, istediğini elde etmek için aynı derecede acımasız olabilirdi. En azından başarısızlıktan başka bir şey gibi hissediyordu.

"Hayır," diye yanıtladı

Shade. "Ne? Neden olmasın?"

Küçük teknede birbirlerine o kadar yakındılar ki, onun kendine has erkeksi baharatının kokusunu alabiliyordu. Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı.

"Artık hiçbirisi anlamlı gelmiyor."

"Neden?"

"Çünkü tek istediğim sensin." Bu itiraf onu şaşırtmış gibiydi.

"Beni tanıımıyorsun bile."

"Ayrıca alakasız. Kuyu ikimizin de içini dışını biliyor ve birlikteliğimizi değerli buldu. Bunu açıklayamam. Kimse açıklayamaz. Bu en saf haliyle bir kaos. Ama ne zaman yakınımda olsan sana karşı hissettiklerimi inkâr edemem."

"Layık mı?" Kadın zalimce güldü. Gözleri yaşardı ve başını usulca sallayarak ondan uzaklaştı. "Yaptığım onca şeyden ve söylediğim onca yalandan sonra bunu nasıl söylersin?" Daha fazlasını söylememek için dilini ısırıldı.

"Bunu ."

"Ama bu kararı kendi başıma vermek istiyorum." "Kaçma seçeneğini mi istiyorsun?"

Sulamasının gerçekliği onu tam kalbinden vurdu. Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyordu. Dışarı çıkmak istiyordu. Silver elini teknenin kenarına vurdu ve dengeyi bozarak bir o yana bir bu yana sallanmaya başladı. Gölün ortasındaydılar. Canavarların ve Kuyu Solucanlarının yaşayabileceği bir yerde. Burada yaşamadıklarını söylemişti ama ya yaşıyorlarsa? Ya kalbine bakıp onunla aynı şeyleri gördülerse? *Korkak*.

"Bu tekneden inmem gerek," diye kaçırdı, kalbi göğsünde güm güm atıyordu. "şimdi."

"Yarın gece devam edeceğiz."

Tekneyi hareket ettirmek için geçen sefer yaptığını yapmak üzere avucunu suya soktu. Yeni korsesi eskisinden daha gevşek rağmen hava almakta zorlandı ve onu boğazından yakaladı. Her şey özölmeye başlamıştı.

"Anladığını sanmıyorum," diye hırıldadı. "*Hemen* gitmem gerek."

Chapter TWenTY-One

S Hade, Silver'ın paniğini kendi paniği gibi hissetti. Bir an bile düşünmeden onları gölgelerin arasından içine doğru sürükledi. Yere indiklerinde, kız adamın elinden kurtuldu.

ve eğildi, nefes almak için hırıldayarak korsesini çekiştirdi.

Panik atak.

Eğitim seansının istenmeyen anıları canlandıracağını biliyordu. Ve bunları deneyimlemekten başka seçeneği olmayacağını da biliyordu. Bu onun kalbini onarıırken aynı zamanda kırdı da. Bu bir büyümeydi. Ve bunu keşfeden tek kişi o değildi.

Hayattaki tek amacı oydu. Başka hiçbir şey umurunda değildi ve bunun için üzgün de değildi. Bu onun içindeki karanlıktı. Bencildi ve her şeyi yapmaya meyilliydi. Sevecek birini arıyordu ve o da oydu. Kuyu onları ne zaman bir araya getireceğini biliyordu.

"Şu anda hissettiğin şey," dedi. "Bu panik. Bu korku. Bu kaos... hatırlayın. Yeteneğinin nasıl aktive olduğunu görüyor musun?"

Adamın bakışlarını gözlerinde bir soruyla karşılariken yüzünde acı dolu bir ifade belirdi.

"Şimdi kapat onu. Ne şekilde olursa olsun. Hissettiğin şekilde hissetmeyi bırak. İster iyi bir anı olsun, ister kaosu düzene sokabilecek başka bir şey, onu düşün."

Korsesine baktı. Alnında bir konsantrasyon çatlağı belirdi. "İşe yaramıyor."

"Çünkü sevgilim," dedi yaklaşırken. "Eğer o korse gerçekten kontrolün sende olduğunu hissettirseydi, az önce yaptığın gibi nefes nefese kalmazdın." Parmaklarını göğüslerinin arasındaki boşluğa soktu ve çekiştirdi. "Sıkı değil, hatırladın mı? O yüzden başka bir şey düşün. Sana dünyada her şeyin yolunda olduğu hissini, her şeyin olması gerektiği gibi olduğu hissini veren bir şey."

Gözlerindeki suçlama onu mızrakladı. "Eğitimi bırakabilir miyiz? Benden bu kadar. Artık yok."

"Belki de ihtiyacın olan şey hapsedilmek değil... özgürlüktür." Ellerinizi kızın belinden yukarı kaydırıp ve arka bağcıklara doğru dolaştırdı. Bağcığı çekiştirdi.

Adamın elini tokatlayarak uzaklaştırdı ve ona yüzünü göstermeyi reddederek tezgâha doğru yürüdü. Karanlık gücü azalıyordu ve en azından düşen sis canlı bir şeye dokunmadan dağıldı.

"Neden korkuyordun Silver?" diye suçladı. "Karanlıkta ne gördün?"

Avucunu tezgâha vurdu. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Bir noktada yapmak zorunda kalacaksın."

"Bu gece olmaz. Bu gece, sadece... sadece bunu unutmak istiyorum." Adamın tezgâhın üzerine bıraktığı cam şişeleri aldı ve inceledi. "Nedir bunlar? İksir mi? Beni sarhoş edecekler mi?"

Onları kızın elinden aldı. "Ne olduklarını bilmek istemezsin."

Bir geri aldı ve açtı. ""

Kadın bardağı dudaklarına götürmeden önce, adam bardağı onun elinden kaptı. Bardak yerde kırıldı. İksir döküldü.

"Dürtülerime karşı koyacak bir şey," dedi çenesini sıkarak. Sonraki sözleri amaçladığından daha boğuk çıktı ama gerçeğin ortaya çıkmasını engelleyemedi. Günlerdir birikiyordu. "Sen benim eşimsin Silver. Kanını tattım. Tek yapmak istediğim, tohumlarım ağzından akana ya da bacaklarından aşağı akana kadar seni becermek. Bunu o kadar çok istiyorum ki canım yanıyor. Günlerce hayvanlar gibi çiftleşeceğiz. Buna hazır değilsin ve seni buna zorlamayacağım, bu yüzden bunu kendime zorlamam gerekiyor. Zaten bir doz aldım."

Kadın bakakaldı. Sonra aşağıya, adamın pantolonunu zorlayan ereksiyona baktı. Gemiden beri oradaydı.

"Belli ki işe yaramıyor," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Bir sonraki dozun vakti geldi."

Tezgâhın üzerinde kalan iki şişeye baktılar.

"Bu yüzden ben uyurken ortadan kaybolup duruyordun," dedi. "Böyle hissetmek istemiyorsun."

"Kendinizi mecbur ya da rahatsız hissetmenizi istemiyorum ya da-"

Yumruğunu son iki şişeye indirerek kendini kesti. Kadının çekici kanının kokusu odayı doldururken burun delikleri alevlendi. "Bunu neden yaptın?"

"Belki de haklısın. Şu anda ihtiyacım olan şey biraz kaos."

Onu öptü. Shade ilk başta hâlâ şoktaydı. Dudaklarının dokunuşu arzuladığı her şey ve daha fazlasıydı. Kız ona gelmişti, tam tersi değil. Ama teknede ona itiraf ettiği gibi, daha önce umutsuzca istediği gücün hiçbiri artık önemli değildi.

Sanki bunun geri dönemeyecekleri bir an olduğunu biliyormuş gibi ona karşı titredi. Sanki teklif ettiği şeyin bir yalan olduğunu biliyormuş gibi. Bunu onsuz yaşayamayacağı için yapmıyordu. Bunu dikkat dağıtmak için yapıyordu.

Toplayabildiği tüm cesaretle parmaklarını yüzünden çekti ve onu itti. Taşkın kapıları çoktan açılmışken arzusunu zapt etmek fiziksel olarak acı veriyordu.

"Hayır," diye bağırdı, öfkeli bir boğa gibi nefes alıyordu.

"Hayır mı?" Gözlerini hızla kırıştırdı. "Yıllardır doğum kontrol hapi kullanıyorum, yani korunuyorum." Acı ve ihanet aralarındaki bağı zedeledi. Sonra daha sinsî bir şey onun yerini aldı. Gözlerini hınzırca kısmıştı. "Geceyi çıkaramayacağından mı korkuyorsun?"

Kaşları havaya kalktı. "Az önce ne dedin sen?"

Adamın kasıklarını işaret etti. "Yani, bütün gece dayanabileceğini iddia etmene rağmen en son pantolonunun içine boşaldığında."

"Beni etkilediğin için *asla* utanç duymayacağım." Oraya gitmiyordu. Onunla değil. Onu tezgâha yaslayana kadar üzerine yürüdü ve yüzüne nefesini üfledi. "Bu sözlerin beni yaralayacağını düşünüyorsan boşa kürek çekiyorsun, küçük aslan."

Avuç içleri adamın karnına yaslandı ve hislerini ateşledi. Ama bunu onu uzaklaştırmak için yapmadı. Onu daha da baştan çıkarmak için yaptı. Onu kızdırmak için. "Öyleyse yanıldığımı kanıtla."

Hırladı. Sonunda seviştiklerinde bunun destansı olacağından hep şüphelenmişti. Ona duyduğu ihtiyacın kişiliklerini gölgede bıraktığını düşünecek kadar aptaldı. O hükmetmeyi seven bir erkekti. Kız ise kendini güvende hissetmek için kontrol altında tutulmaya ihtiyaç duyan bir dişiydi ama bunu kendi başına yapmaya çalışıyor ve başarısız oluyordu. Bunu onun gözlerinde görebiliyordu; panik, ihtiyaç, istek, hepsi birbiriyle savaşıyordu. Ve bunun altında, aralarındaki bağ sayesinde, onun tekne de yansıttığı utanç ve inkârı hissediyordu.

Her ne gördüyse, ona söylemeyi reddettiği her ne varsa, varlığının o kadar derinlerinde hissediyordu ki, bundan tek başına çıkamazdı. Suçluluk. Utanç. Korkaklık. Ondan gelen bir kendini küçümseme kasırgası hissetmişti ve bunun bir an daha devam etmesini istemiyordu.

Kanayan başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirirken tüm sağduyusu pencereden uçup gitti. Kadının verdiği ilaç, başından acıyla sertleşen sikiinin ucuna kadar tüm vücuduna erotik bir mutluluk yaydı. Onu kalçalarından tutarak kaldırdı ve tezgâhın üzerine yatırdı. Sabırsızca bacaklarını ayırdı, aralarına girdi ve ona doğru itti, ona gelecek olanın tadını verdi. Son bir uyarı. Nefes nefese kaldı ve adamın gömleğini kavradı, tırnakları kumaşı kesiyordu.

"Sen başla sevgilim, ben bitiririm."

"O zaman bitir," diye inledi, şehvetle ıslanmış gözleriyle ona meydan okuyordu. "Sadece son olsun."

ÇAPTER TWEnTY-TWO

T Shade'in vahşı gülümsemesindeki bir anlık dış görüntüsü Silver'ın vücudunu ürpertti. Bir an için çok ileri gittiğini düşündü. Avını yakalamış bir kurdun gülümsemesiydi bu. Ne kendini nasıl bir işe sokmuştu?

Önemli değildi.

Göğsünden hâlâ siyah bir şey sızıyordu ve bunu durdurabilecek tek kişi oydu. Onun yanında olmak kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Gerçek şu ki artık hiçbir şey hakkında düşünmek istemiyordu. Eğer düşünürse, bir şeyler hakkında çok fazla kafa yorarsa, kendisinin hoşlanmadığı yanlarını görecekti. Ayrıca onun kendisini rahat hissetmesi için kendini inkâr ettiğini de görecekti. Ona gerçekten değer verdiğini görecekti. Ve eğer ona değer veriyorsa, istese de istemese de onu incitmenin geleceklerinin bir parçası olduğunu anlamaya bir adım daha .

Onu terk etmek. Onu hayal

kırıklığına uğratmak.

Ona ihanet etmek.

Korkak.

Kara kalpli sürtük.

"Becer beni," dedi ve adamın gömleğiyle boğuşarak onu ortadan ikiye ayırdı. "Bana bir şeyler hissettir."

Gözlerini kırıştırdı ve onu tezgâhın üzerinde bırakarak geri çekildi. Saçları dağınıktı, gömleği açıktı, sert karın kaslarında çentik izleri vardı. Şu anda ihtiyacı olan her şey ondaydı. Neden durmuştu?

"Ne dedin sen?"

"Becer beni dedim. Bana bir şeyler hissettir." Kaba davranıyordu ama bu tür doğrudan konuşmalar daha önce hep işine yaramıştı. Pis bir rıhtım barında Sid'e doğru yürümüş ve aynı şeyi söylemişti.

Shade başını eğdi ve sanki onu yeni çözmüş gibi ona baktı. Muhteşem yüzü konsantrasyon içinde kıvrıldı. Başparmağını kızın yanağında gezdirdi ve arkasında karıncalanmalar bıraktı.

"Oh, sevgilim. Neredeyse bana kendimi unutturuyordun. Neredeyse."

Bu, meseleyi görmezden gelecekmiş gibi geldi.

Reddedilince öfkeden deliye döndü ve .

"Beni istediğini sanıyordum. *Tek* istediğin benim. Bunu sen söyledin."

"Yaptım. Ve şimdi beni neyin boşalttığını biliyorsun. Zayıflığımı biliyorsun." Başparmağını çenesinde gezdirdi, ensesindeki baskıyı artırırken ihtiyaçtan bir yol açmasına izin verdi, örgüsünü kavradı ve onu gözleriyle buluşmaya zorladı. Kafa derisindeki küçük acılar onu soluk soluğa bıraktı, heyecanlandırdı ve ihtiyaç duymasına neden oldu. Tek bir tutuş, tek bir hareket ve ona kimin yetkili olduğunu hatırlattı. Sahiplenilmek üzere olan birinin bakışıydı bu. Sahiplenilmek. Adamın tutkusu ve sahiplenme duygusu Silver'in içini yakıp kavurdu, ta ki kız utanç dolu bir ihtiyaç iniltisi çıkarana dek... Adamın tek yaptığı saçlarını tutmak ve onunla ilgilenmekti.

"Ve şimdi zayıflığımı biliyorsun," diye fısıldadı.

Onu öpmek üzereymiş gibi yaklaştı, sonra onu çözen nefes nefese sözlerle geri çekildi. "Kanını tattığımdan ve anılarını yaşadığımdan beri biliyorum."

Sanki bu yeterince onay değilmiş gibi, bir daha asla geri dönememesi için her şeyi onun önüne serdi.

"Hayatınızı bir başkasına bakarak geçirdiniz, ama size bakılmasından daha çok istediğiniz bir şey yok. İlk sevgi belirtisinde onlar için her şeyi yaparsınız. Baban için orduya katıldın. Peaches ve Violet için aylarca Elphyne'de yaşamaya çalıştınız, sonra vazgeçip başka bir şey denediniz. Saçında bakır olan kadın için öldürürsün, yanlış yönlendirilmiş halkının başkanı için değil. Çiçek isimli kız ve seni takip eden çocuk için öldürüyorsun." Bu kez, içeri dalarken onu dudağından ısırıldı. "Ama işte

şey, sevgilim. Bazen birine değer vermek, onun istediği şeyi reddetmek anlamına gelir."

Dehşet üzerine çöktü ve yüzünü acınası bir hayal kırıklığı ifadesiyle buruşturdu. Görevini o da biliyor muydu?

"Yapmayacaksın...?" Acısını yok etmeyecek misin? Söz verdiği gibi ona hayal edilemez bir zevk vermeyecek misin?

Dudakları lezzetli bir şekilde kıvrıldı. "Önce elini düzelterek" diye mırıldanmadan önce ona şefkatli bir öpücük verdi.

Kırık bardağı silip süpürgenin içine attı. Sonra onu tekrar tezgâhın üzerine oturttu ve kendisini daha da yakışıklı yapan sitemkâr bir bakış attı. Kanlı avucunu incelerken kaşları konsantrasyon içinde birbirine çarptı.

"cam var," dedi ve dudaklarını yaraya mühürledi.

Acı koluna yayılırken tısladı. Dilini iki kez döndürerek ve stratejik bir zamanlamayla emerek etine saplanmış olan parçayı çıkardı. Onu yıkama kabına tükürdü ve sonra avucunu yalamaya devam etti. Dilini her yalayışında, sanki onu kendi içine çekiyormuş gibi acı azalıyordu.

Adam ona doğru eğilirken bakışları adamın koyu renk saçlarının üzerinde gezindi. Geniş kaslı omuzları, sırtının eğimi ve vücudunun sıcaklığı kadının nefis bir arzuyla kıvrınmasına neden oldu. Görevden haberi yoktu. Eğer bilseydi, ona böyle davranmazdı. Onun kanında bunu görmemişti ama yine de görebilirdi. Elini onun pembe dilinin okundan çekemedi, pıhtılaşmasını ve iyileşmesini sağladı.

Shade odada koşuşturdu ve bağlarını yapmak için yırttığı çarşafı buldu. Bir şerit daha yırttı ve avucunun etrafına sarmak için kullandı. İşi bittiğinde onu ayağa kaldırdı ve bacaklarının arasını sıkıca kavradı. Kadın bu ani his karşısında nefesini tuttu.

"Şimdi," dedi kötü bir niyetle. "Şu diğer ağrını da görelim."

"Sonunda," diye inledi.

Onun sırtına sadece göz kırparak karşılık verdi. Aralarında söylenmemiş bir şey geçti ve bunun paylaştıklarıyla hiçbir ilgisi yoktu.

duyguları ya da inatçı irade savaşları. Bu bir sözdü. Bu tek gece. Onun ihtiyaçlarını karşılayacaktı. O da onunkileri karşılayacaktı. Birbirlerine bunu vereceklerdi.

"Soyun ve yatağa gir," diye emretti.

Yüzünü yatağa döndü, pantolonunu ve iç çamaşırlarını çıkardı ama sıra korseye geldiğinde tereddüt etti. Korse her zaman üzerindeydi. Adam saçlarını önünden çekip onu boynundan şefkatle öpmeden önce onun varlığını hissetti. Dudakları, kanının küçük tadının onu etkilediğini düşündüğü bir şekilde oyalandı. Kızın teni beklentiyle uğuldarken, adam ellerini kızın ellerine sardı ve sonra kızın yanına götürdü. Sanki "Kıpırdama" der gibi sıktı. *Ben söyleyene kadar hareket etme.*

Bir sevgiliye liderlik etmesi için güvenmek daha önce hiç yapmadığı bir şeydi, en azından bağları aracılığıyla kendini kontrol etme hissi olmadan. Bunun geleceği için ne anlama geldiğini merak ediyordu. Shade'in sırtındaki bağcıkları nazikçe koparması onu ayağa kaldırdı. Santim santim yeniden nefes alabiliyordu ve aynı zamanda boğuluyormuş gibi hissediyordu. Ama söz verdiği gibi yaptı. Onunla ilgilendi. Tamamen çıplak kalana kadar tişörtünü başının üzerinden kaldırdı ve sonra elleriyle kaburgalarını çevreleyip sıktı.

"Eğil," diye fısıldadı başının üzerine doğru.

Tereddüt ettiğinde, elleri yatağa inene kadar ona rehberlik etti. Ona karşı açık ve savunmasızdı, göğüsleri arzudan ağırlaşmıştı, kendisine dokunmasını bekledi. Olduğu gibi maruz kaldığında, havanın ıslak girişini gıdıkladığını hissetti ve oradan başlayacağını umarak sıkıştı. Ama başlamadı. Avucu omurgasına indi ve aşağı doğru sıyırdı.

"Burada da yaralanmışsın," diyerek metal korsenin açtığı yaralara dokunuşunu yumuşattı. Bunu görmesini istemediği için gerildi, ama adam o hassas kısımları okşadı ve onlara ilgi yağdırdı.

Islak dili yaralarının üzerinde geziniyordu ve bu şimdiye kadar deneyimlediği en tuhaf, en gerçeküstü şefkat biçimiydi. Nefes nefese kalmıştı ve daha fazlası için küçük inilti çıkarıyordu. Kadının sırt üstü yatışını bitirdi, avuçlarını karnının altına koydu ve sırt üstü yatması için onu çevirirken destekledi. O daha işinin başına dönmeden

Yüzüne baktı, vücudunun her santimine taparcasına açgözlülükle yalıyordu.

"Gölge," diye yalvardı ve onun saçlarını mızrakladı. "Şşşt," diye azarladı.

"Daha fazlasına ihtiyacım var-"

Dudaklarını talepkâr bir öpücükle yakaladı, derinlemesine yuttu ve ona daha fazlasını vereceğine söz verdi. Ama henüz değil. Vücudunu keşfetmeye devam etmeden önce onun sızlanmalarını duymazdan geldi. Yaralarıyla işi bittiğinde, dikkatini dolgun ve dokunmak için can atan göğüslerine verdi.

"Evet," diye tısladı, adam büzülmüş bir tomurcuğu sıkıştırırken ona doğru eğildi.

"Evet, ne?" diye mırıldandı, her zamanki gibi talepkârdı. "Evet, Shade. D'arn Shade. *Dostum*."

Yanan kömür gibi gözler onunkilere kilitlendi ve memnun bir şekilde kırıştı.

"Ah," dedi. "Benim küçük aslanım ilk dersini hatırladı. Bu bir ödül hak ediyor. Bir öpücük, sanırım... ama nerede? Buraya mı?" Arkasına yaslandı ve diğer meme ucunu çimdikleyerek vücudunda kıvılcımlar patlattı. Karanlık bakışları kızın vücudunu yakıp kavurdu ve bir parmağını kızın kaygan kıvrımlarında gezdirerek havai fişekler patlattı. "Yoksa burada mı?"

Arzudan aklını yitirmiş bir halde, onun dokunuşunu kovalayarak içine doğru eğildi.

"İyi cevap," dedi ve sonra bacaklarını ayırdı, başını eğdi ve onu bacaklarının arasından samimi bir şekilde öptü.

Dili girdap gibi dönüyor, araştırıyor, inceliyor ve yalıyordu. Tıpkı vücuduna taptığı gibi, şimdi de seksine dua ediyordu. Her açgözlü hareket onun nefesini kesiyor ve daha fazlası için yalvarmasını sağlıyordu. Aralarındaki bağı, tam olarak nereye gideceğini, hangi hareketleri sevdiğini ve ne zaman sevdiğini bilmek için kullandı.

"Gölge," diye yalvardı, onu kalçalarının arasında tutuyor, o yakalanması zor coşkuyu istiyordu. Çarşafı karşı huzursuz ve çaresiz bir şekilde çırpındı, ta ki adam karnının alt kısmına bastırıp onu hareketsiz hale getirene ve tek bir kontrollü itmeyle onu kontrol altına alana kadar. Ziyafetini bitirdiğinde bir çığlıkla hemen doruğa ulaştı, titredi ve etrafında titreşti.

soluk soluğaydı ve nefesini tutmaya çalışırken, sanki onlar da yeryüzünün hareket ettiğini hissetmiş gibi, üzerindeki yaprakların titreşimini izledi. Hareket

dikkati dağıldı. Shade gömleğini başının üzerinden çekip yere fırlattı. Ateş ışığı titreyerek kaslarını belirginleştiriyor, böylesine ilkel ve güçlü bir şeyi nazik ve davetkâr gösteriyordu. Onun bakışlarını tutarak pantolonunu çıkardı ve ereksiyonunu serbest bıraktı. Onu görünce kadının ağzı sulandı. Çelik gibi sertti ve boylu boyunca uzanan tek bir damarı vardı. Ucunda boncuk boncuk biriken nem, ereksiyona ne kadar yakın olduğunu gösteriyordu. Başparmağını tepesinde gezdirdi ve sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi onu düşündü.

"Bu anı çok uzun zamandır bekliyordum ve şimdi itiraf ediyorum, hangi fantezimi önce gerçekleştireceğime karar veremiyorum. Burada mı?" Kalçalarını genişletti, şişmiş merkezine odaklandı, zaten daha fazlası için açgözlüydü. Şımardıkça vücudundaki her kas sertleşti. Ucunu onun sıcaklığının kalbine bastırdı ve gözlerini kapattı, henüz tadını çıkarmaya bile başlamadığı bir şeyin tadını çıkardı. Bu çok fazla oldu. Kadın kıpırdandı. Gözlerini açtı ve büyük avucunu kadının karnına bastırdı.

" ol," dedi sessizce. "Karar veriyorum."

Ama bu kontrol altında tutma hissi onun kriptonitiydi. Kendini güvende ve kontrol altında hissetmek için ihtiyaç duyduğu güvenlik ağını tetikliyordu. Onun içine doğru itti, kendini onun boyuna doğru kaydırды ve gözlerinin önünde çözülen soğukkanlılığının tadını çıkardı.

"Vixen," diye tısladı dişlerini göstererek.

"Bu konuda ne yapacaksın, bana şaplak mı atacaksın?"

"Ah, sevgilim." Adamın ona attığı sitem dolu bakış neredeyse kızın ona uzanmasına neden olacaktı. "Bunun için artık çok geç."

Pantolonunu çekiştirdi ve sonra göğsüne oturmak için vücuduna tırmandı, kollarını kaslı kalçalarıyla kafesledi. Onun üzerinde vahşi bir tanrı gibi duruyordu, erkeksi ve haklıydı. Dudakları, asla izin istemediklerini, sadece affedilmeyi istediklerini söyleyen bir şekilde kıvrılmıştı.

"O küçük akıllı ağzını aç, dostum."

Shade onunla bu şekilde, kendinden emin ve kadife gibi konuştuğunda, göğsünün derinliklerinde tüm vücudunda yankılanan bir akor koptu, onu istediği her şeyi yapmaya ikna eden bir siren şarkısı. Onun istediği de buydu. Onun gözlerindeki o cinsel hazzın kaynağı olmak. Lanet olsun, dudaklarını ayırdı.

"Seksi küçük dilini çıkar." Yaptı.

"Ah," diye inledi. "Aferin kızıma."

Aletini kadının dişlerinin arasına soktu ve sonra durakladı, kendi gözlerinde bir meydan okumayla gözlerini kilitledi. Koyu renkli kirpikler, içindeki günahı kükürt gibi çerçevesliyordu. Onun kaçacağını mı düşünmüştü? Bir korkak mı? Belki bazı şeyler için, ama bunun için asla. Kendisine verdiği özgürlüğün aynısını ona da vermek istiyordu. Ve garip bir şekilde, onun kendisine baktığı gibi o da ona bakmak istiyordu. O haklıydı. Hayatı boyunca istediği şey buydu. Gergin kıcını kavradı, her bir kaslı yanağını yoğurdu ve sonra boğazının arkasına çarpana kadar kendini ileri itti.

"*Crimson*." Avuçlarını başının arkasındaki duvara vurdu. Gözleri taş gibi sert karın kaslarıyla doluydu, ona verdiği hislere karşılık olarak sıkılıyor ve titriyordu. Kendini güçlü hissederek ona sıırttı ve geri çekilip uzun boyu boyunca yaladı ve yaladı.

"Evet, sevgilim." Sesi derin ve gırtlaktan geliyordu. Ağzından bir yalvarış gibi döküldü. "Benim seni yaladığım gibi yala beni."

Adam teslim olana kadar ona istediğini verdi. Damardan aşağıya, ucun etrafına ve sonra tekrar taşaklarına doğru yaladı. Bir tanesini ağzına aldı ve emdi. Adam başını geriye attı, kadın onun tadına bakarken ona karşı yumuşakça sallandı. Yavaşça, alaycı bir yalamayla taç kısmına geri döndü ve onu ağzına çekti. Boynundaki tendonlar gerildi. Karnı dalgalandı. Nefesi düzensiz ve sert bir şekilde geliyordu ve onun etrafında seğirmeye, kaşlarını çatmaya ve kendini tutmaya başladığında, gözleri kilitlenene kadar ondan indi.

"Kullan beni," diye emretti. "Kendini iyi hisset."

Gözlerinde karanlık bir şey parladı. Belki şüphe. Belki açlık. Belki de duramazsa onu korkutup kaçıracağından korkuyordu. Ama yüz ifadesini çelikleştirdi ve onun soğukkanlılığı bozulana kadar toplayabildiği tüm güveni aralarındaki bağa gönderdi. Kadının örgüsünü yumruğuna doladı ve onu kaprislerine alet ederek ağzına soktu. Sert ve hızlı, derin ve açgözlü bir şekilde pompaladı. Onun üzerindeki tutuşu kullandı

saçları onu yönlendirmek için. Adam seğırene, homurdanana ve ağzına boşalana kadar ona ihtiyacı olan her şeyi verdi.

Zorlukla nefes alarak, yüzüne daha iyi erişebilmek için tekrar vücudundan aşağı indi. Kızın sulanan gözlerinin kenarlarını şefkatle sildi ve sonra gözlerinde gururlu bir memnuniyetle aynısını ağzı için yaptı ve çenesini sıkıca tutup onu dünyasıymış gibi öptü.

CHapTer

TWenTY-THree

"U kabul edilemez," diye bağırdı Maebh ayaklarının dibinde sinmiş canavara. Yüzyıllardır dokunmadan sakladığı eski beşiği aldı ve duvara çarparak parçaladı. "O çiftleşemez. Bunu kabul etmiyorum."

Evcil hayvanı bacaklarının arasındaki dokunaçlarıyla gelip ona anılarını anlattığından beri kendini kaybetmişti. Son on beş dakikadır öfkesini her zaman koruduğu tek odadan çıkarıyordu. Kaybettiği kızına.

Maebh haberi aldığı anda buradaydı, nihayet eşyaları topluyor ve eşinin taşınması için hazırlıyordu. Shade'in bir eşi vardı. *İyi kutsanmış* bir eş. Ve ikisi de onun en güçlü avcısından kaçmıştı. Maebh bu yaratık her şeyini ortaya koymuştu. Kuyu'daki iyi konumunu feda etmişti. Tarikat'la bir savaş başlattı. Mana tutma kapasitesini feda etti. *Yaşlandı*.

Ve işte canavarı, ona borçlu olduğu şeyi almasının bir anlamı olmadığını söylüyordu. Ondan asla hak ettiği sevgiyi alamayacaktı. Kaybettiği mirası asla yerine koyamayacaktı.

Tüm planları gözlerinin önünde çözülüyordu. Shade'in kendini keşfetmesine izin verdikten sonra ona geri dönmesi gerekiyordu. Sefil hayatının yeni yoldaşı olması gerekiyordu. Ama şimdi bunun asla kendisiyle ilgili olmadığını görüyordu. Asla kendi başına geri dönmeyecekti.

Binlerce yıl boyunca halkı için fedakârlık yaptı. Onları insanlardan kurtardı. Tek kızını verdi. Artık geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Kırık dökük ve hırpalanmış odaya baktı. Yaptığı şeyden dolayı gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Hâlâ ağlayabildiğini bile bilmiyordu. Kırık beşiğe doğru süründü ve sadık bir hizmetkârın ördüğü yumuşak yün bebeği bulmak için enkazı karıştırdı. Onu nazikçe okşadı. Eski örgü çözüldü ve ruhandan acı dolu bir feryat koptu. O kadar çok zaman geçmişti ki, geriye hiçbir şey kalmamıştı. Kalbinin yavaş atışı gibi çürümüşü. Zaman onun düşmanıydı. Küçük intikamlar ve öçler onu aşmıyordu ama yorulmuştu. Başka ne verebileceğini bilmiyordu.

Shade ve onun sarayın çatısında birlikte yıldızlara bakarkenki anıları canlandı. Her bir takımyıldızını işaret eder ve hayal edilen şekle uygun bir hikaye uydururlardı. Shade gölgeleri kullanarak hikâyelere uygun kukla gösterileri yapardı. Kız ona biriktirdiği eski astronomi kitaplarını vermiş ve bir oyun gibi hayallerini tartışmışlardı. Hepsi çarşafar arasında baştan çıkarma değildi. Ona kendini yeniden genç hissettirmişti. Ona kaybını unutturmuş ve dışarıda onun için başka bir şey olduğuna inandırmıştı. Maebh avuçlarını karnının üzerine koydu, sonra yırtık pırtık örgü bebeği kollarına aldı ve bir zamanlar onu insan şehrine bir Dönüşen olarak göndermeden önce bebeğini salladığı gibi salladı.

Onu bunu yapmaya ikna ettiği için hep Kral Mithras'ı suçlamıştı. Ama kendisinden başka suçlayacak kimse yoktu.

Dokunaçlarından biri omzunun üzerinden kıvrıldı ve yüzüne doğru kayarak onu rahatlatmaya çalıştı. Bones bunu asla yapmazdı. Ona işkence etmiş, zihnine tecavüz etmiş ve onu başka bir şeye dönüştürmüştü. O kadar korkutucu ve ürkütücü bir şeydi ki, onu tamamen dünyaya salmakta tereddüt etmişti. Bu yüzden ona eski dünya kitaplarındaki en korkulan canavarın adını vermişti. Ama o yeniydi. Korkunçtu. Ve ona aitti.

Maebh ayağa kalktı ve bebeği fırlattı.

"Son bir deneme," diye mırıldandı. "Umursamayı bırakmadan ve dünyayı herkesle birlikte yakmadan önce son bir deneme."

Demogorgon boğazının derinliklerinde tıkırdıyor, cıvıldıyor ve onun yeni kararını onaylıyordu. Varlığı yutmaya bağılıydı ve dünya nihai bir ziyafet gibi görünüyordu. Maebh uçarak geldiği pencereyi işaret etti.

"Git ve onu getir," dedi. "Ne pahasına olursa olsun onu bana geri getir. Ve eşini öldür."

ÇAPTER YİRMİ DÖRT

S Hade'nin siki arkadan Silver'ın içinde kayboldu. Her iki elinde birer yanak olmak üzere onun poposunu okşadı. Bütün gün onların birleşmesini izleyebilirdi. İçeri, dışarı, içeri. Bunun yavaşça verdiği mutluluğun tadını çıkardı.

Kendi hislerinin de onunkilerin ikizi olduğunu bilerek vücudunda yuvarlanıyordu. Küçük tezgâhın üzerine eğildi, kenarlarını kavradı ve eline karşı inledi. Sert yüzeydeki pozisyonu onu diğerlerinden daha hızlı doruğa ulaştırdı. Ve neredeyse oraya varmak üzereydi. Erotik görüntüsünden vazgeçerek öne doğru eğildi, onu hapsetti, çok sevdiği gibi onu kontrol altına aldı.

Son iki gün boyunca her pozisyonu denemişlerdi. Yatakta, sandalyede, yerde, gölde, karla kaplı kıyıda sevişmişlerdi. Adam eşini her şekilde açıklıkla ve sahiplenerek sahiplendi ve sonra kadın da ona aynısını yaptı. Bu asla yeterli değildi.

İkisi de onun çiftleşmelerini eğitimden uzaklaşmak için kullandığını biliyordu.

İkisi de bitmemiş bir işleri olduğunu ve bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Ama yine de yaptılar.

Vücudu onun bağımlılığı, zayıflığıydı. Onun kanında anıların izlerini yakalamıştı ama sırları yokmuş gibi davranmış, onları bencil zihninin uzak bir köşesine itmiş ve karanlığına tığınması için yiyecek vermişti. Onu kaybetmek istemiyordu ama onu elinde tutmanın bir yolunu bulacak gücü de yoktu, bu yüzden birlikte geçirdikleri bu zamanı

onu kendisine bağımlı hale getirecekti. İnatçı küçük aslan, onun için bir sonraki planının fısıltısını duyunca ürperdi.

Kadının tiz, istekli inlemeleri kreşendo halinde artarak onu daha hızlı gitmeye teşvik etti. Adam onu kendi rolü için övdü. Bu onların senfonisiydi ama her şeyin olduğu gibi bunun da bir sonu vardı. Bir önsezi hissiyle alnını başının arkasına yasladı. Kızın çığlığı ve ona doğru eğilmesi üzerine, daha derine inmek için kalçalarını ayırdı. Kadının istekli sesleri onu çılgına çevirdi, ta ki tezgâhı sallayıp eş zamanlı bir çığlıkla doruğa ulaşana kadar.

Kulağıma müzik gibi geldi.

Mutluluk dolu bir an boyunca, onun sırtına yaslandı. Sadece kanıtlarının bacaklarından aşağı kaydığını hissettikten sonra hareket etti. Geçtiğimiz günlerde onu o kadar çok kendi kokusuyla kaplamıştı ki, başka hiçbir fae onu çiftleşmemiş sanmazdı. Kızın daha fazlasını istemekten başka bir şey yapmadan hepsini kabul etmesi onu gururlandırıyordu.

Adam onu temizlerken yüzüstü, nefes nefese tezgâhın üzerine uzandı. Bezi leğende duruladı ve onu tekrar sildi, bulunduğu yere nazik davranmaya özellikle dikkat etti. Tüm bunlar olurken, karanlığının göğsünde sıkıca kaldığını fark etti. Eğitiminden kaçmak için onun bedenini kullanmış olsa da, yeteneği şaşırtıcı bir şekilde bir kez bile ortaya çıkmamıştı. Bu basit gerçek onun fark ettiğinden daha açıklayıcıydı. Kendi kendine gizli bir gülümsemeyle onun omurgasını saygıyla öptü ve sonra terli saçlarını yüzünden çekti.

"Aç mısın?" diye sordu. Daha yeni uyanmışlardı ve daha konuşmadan kendini onun içinde bulmuştu, çiftleşme dürtüleri güçlü ve talepkârdı.

"Mm," diye cevap verdi tembel bir gülümsemeyle. "Artık değil."

Onu kollarının arasına aldı ve yatağa geri götürdü. Bunu her seferinde yapardı. İlk başta karşı koydu ama kısa süre sonra ona bakma ihtiyacına boyun eğdi.

"Sana her şeyi getireceğim," diye söz verdi.

Gözlerindeki perili bakış, aralarındaki bağı daha da trajik hale getiriyordu. Yanında dinlenirken ve ona sarılırken bile onun kendisinden uzaklaştığını hissedebiliyordu.

"Konuşmamız gerek," dedi.

"Sakın söyleme."

"Beni kötü adam yapıyorsun ama aramızdaki ilişkinin yürümeyeceğini biliyorsun. Bu iş bitmeli."

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun. Halkımı Fae baskısından kurtarmaya çalışmaktan vazgeçmeyeceğim. Sen de bu toprakları korumaktan vazgeçmeyeceksin. Biz farklı şeyler istiyoruz. Aslında aynı şeyi istiyoruz ama farklı şekillerde."

Düz karnının üzerinde daireler çizdi. "Buna cevabımı biliyorsun."

Ofladı ve aşağıya doğru hareket eden cesur elini yakaladı.

"Shade," diye kestirip attı. "Beni istemen şimdiye kadar bildiğin her şeyden vazgeçmene neden olmayacak. Benim seni istemem halkıma olan sadakatimi unutturmayacak. Asla burada, Elphyne'de yaşamak istemeyeceğim çünkü bu onlara ihanet olur. Asla Kristal Şehir'de Kuyu'dan kopuk yaşamayacaksın."

"Eninde sonunda buraya geleceksin."

"Neden?" diye karşılık verdi. "Çok yakışıklı olduğun için kendimi durduramadığımdan mı?"

"Gerçeği inkar etmek zordur."

Onun göğsüne bir tokat attı. "Ben ciddiylim."

"Ben de öyle, bu yüzden sonunda benimle kalacağını düşünüyorum. Ayrıca, başka türlü fae ismini koruyamazdın."

Söyleyecek bir şeyi yoktu çünkü Shade'in haklı olduğunu biliyordu. Kendi zamanında başka bir isimle biliniyordu-Anika. Bu zamanda uyandığında Gümüş'ü seçmiş ve Fae'lerle asimile olmaya karar vermişti. İnsanlara geri döndüğünde, diğer kadın olmaya geri dönebilirdi.

İkisi de sessizlik içinde başlarının üzerindeki gölgeye baktı. Shade bunu yapacaktı. Onu yanında tutacaksa burada kalıp dünyadan kaçabilirdi ama bunun işe yaramayacağını biliyordu, tıpkı onun sır sakladığını bildiği gibi. Onun kanından daha fazla içmeliydi ama elini yaladığı o ilk geceden sonra bunu yapmaya cesaret edemiyordu. Kanda anılar vardı, evet. Ama onun kanı onu haftalarca beslemişti. Eğer şimdi içerse, bunun tek bir nedeni olacaktı; onun güvenliğini kötüye kullanmak.

Bir de onu elinde tutmak için her şeyi yapabilecek, hatta kendine ihanet edebilecek o karanlık, bencil yanı vardı. Ve bu şeytanlarla yüzleşmeye hazır değildi.

"Aramızda nasıl bir hayat olabilir ki?" diye mırıldandı, adamın elini kaburgalarına doğru çekti ve ona sıkıca sarılmasını işaret etti. "Sen bir Gardiyansın. Muhafız olmayı asla bırakmayacaksın. Gözünün altındaki yaş damlasını silebilecek değilsin."

"Kesip çıkarabilirim. Ama muhtemelen tekrar büyür." Onunla bir gelecek düşünmüş olması yeterliydi. "Bir yolunu buluruz."

"Neden erkekler hep der?" Sinirli bir şekilde elini havada gezdirdi. "Her zaman 'Her şey yoluna girecek' derler. Asla, 'Merak etme bebeğim. Benim bir planım var.'"

"Bebeğim? Sana çocuk gibi davranılmasını istemediğini sanıyordum."

"Sözlerimi küçümseme." Kaşlarını çattı. "Bu sadece bir terim bizim zamanımızda kullandığımız sevgi sözcükleri."

Sevgi sözcüğü mü? Kaşlarını indirdi. "Bunu sana kim söyledi?" "Hiç kimse." Gözlerini hızla kırıştırdı. "Sid. Elini tuttuğun adam. Kırıldı."

Shade durakladı. Nefes verdi. "O senin sevgilin mi?" "Artık değil."

"Neden?"

Omuz silkti ve önünü işaret etti. "Sanırım bundan pek hoşlanmadı."

"O zaman o bir aptal," dedi. Kız gülüp geçmeye çalıştı ama adam ciddiye. Gümüş'ten Shade'in içine güzel duygular aktı ve ona daha fazla neşe hissettirmek için bu sözleri tekrar söylemek istedi. "İşe yarayacak Silver, çünkü Clarke bana senin benim olduğunu söyledi. Hiç yanılmadı. Ona inanıyorum."

Ondan uzaklaştı ve ateşi düştü. "Clarke her şeyi bilmiyor."

Shade'in sırları için anılarını karıştırmaktan kaçınması bir şeydi, ama onları dilinin ucunda duymak ve kasıtlı olarak geri tutmak. Kafasının içinde alarm zilleri çalmaya başladı.

"Bana söylemediğin şey ne?"

"Hiçbir şey. Unut gitsin."

Kalbinde kaynayan bir şüphe vardı. Eğer onu aldattıysa, onu geri kazanmanın bir yolunu bulacaktı. Ama bencilliği yüzünden başka biri daha zarar görürse, kendini asla affetmeyecekti.

Eski dünyadan gelen İyi Kutsanmış insanlar ilk başta onu rahatsız etmiş olsa da, onları kadrodaki kendi vampir kardeşleri kadar önemsemeye başlamıştı. Hatta zorlanırsa diğerlerini bile.

"Gümüş." Suçluluk duygusuyla sarmalanmış bir çaresizlik patlaması Shade'e çarptı. Bu ses eşinden geliyordu. "Silver, bana söylemediğin şey ne?"

Cevap vermedi ve adam onun yüzünü kendi yüzüne çektiğinde nedenini anladı. Sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyordu. Alt dudağı titriyordu ve adam ne yapacağını bilemedi. Vahşi yavru kedisi neredeydi? Savaşçısı?

"Neden herkes iyi geçinemiyor?" diye ağzından kaçırdı. "Neden hepimiz paylaşamıyoruz?"

"Sevgilim." Başparmağıyla kızın yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Nedenini biliyorsun. Gezegeni nihai yıkımından korumaya çalışıyoruz. İnsanlar bunu geri almaya çalışıyor."

"Ama biz değiliz."

"Sen değilsin. Ama lideriniz öyle."

Savunmacı bir kaş çatmayla adamın elini itti. "O sadece halkını korumaya çalışıyor."

Shade şok geçirdi. Liderinin kim olduğunu bilmiyor muydu? Yaptığı aşağılık şeyleri.

"Silver," dedi inanamayarak. "Lideriniz eski dünyanızı yok eden bombaları patlatan adamla aynı kişi."

"Ne?" diye güldü. "Bu çok saçma." "Neden?"

"Çünkü o..." Gözlerini kırıştırdı. Yüzü soldu. Kafasını temizler ya da gelmeyen bir düşüncüyü kavramaya çalışır gibi salladı. Sonraki sözcükleri coşkusunu yitirdi. "O burada büyüdü. Kanıtları gördüm."

"mi?"

"Şey, ben..." diye kaşlarını çattı. "Sanırım Gök Kule'ye hiç davet edilmedim. Beni ayrı ve rihtimde tuttu."

"Clarke ve Laurel onu sizin zamanınızda tanıyordu. Bones'u tanıyorlardı. Bones, Nero'nun emriyle Laurel'a işkence ederek Clarke'ı

gizli numaraya ihtiyaçları vardı-"

"Fırlatma kodları," diye soludu ve oturdu.

Omuz silkti. "Tek bildiğim-"

"Ama bu doğru olamaz! Yıllardır Kristal Şehir'de. Ben gelmeden önce de başkandı. Bunu herkes biliyor!" Yüz ifadesi sertleşti. "Bu önemli değil. Hâlâ metalin işe yaradığına inanıyorum. İnsanlar hâlâ açlıktan ölüyor. Bunun için cezalandırılmamalıyız."

"Metal onun umurunda bile değil. Herkesi yönetmek ve manayı kendi çıkarları için saptırmak istiyor."

"O... Aman Tanrım." Yüzü daha da soldu. "İlk çözüldüğümüzde, Kristal Şehir'den bizim için bir kadın gönderilmişti. Onu gönderecekti ama bana bundan hiç bahsetmedi. Karanlığımı biliyordu ama yine de beni asla dışarı atmaya çalışmadı, sadece saklamama yardım etti. Bunun onun bağışlayıcı bir adam olduğu ya da beni tanımadığı anlamına geldiğini düşünmüştüm ama Rory bana metal zırhı verdi ve ihtiyacım olursa karanlığımı kullanmamı söyledi. Onun kızı. Tabii ki beni biliyorlar."

Shade onun kalçasını sıktı. "Bunca zamandır senin kim olduğunu biliyorlarmış gibi konuşuyorlar. Sana onlar için silah yaptırıyorlardı."

"Bildicine inanamıyorum. Kim olduğumla ilgili yalanımın işe yaradığını sanmıştım. Tek başıma çözüldüğümü söyledim ve günler önce kapılarına . Sözde yaşıtı olan bir adam için olduğundan daha yaşlı görünmesi gerekirdi ama o her zaman genç görünümünü tedavilerine bağıladı. Bu hiç mantıklı değil."

Shade alay etti. "Tedavileri alıntı mana içiyor." Kızın gözleri onunkilere kilitlendi. "Ne?"

"Fae'lerden mana alıyor, ölümsüzlüklerini alıyor, onları yaşlanmaya ve ölmeye terk ediyor. Kendini genç tutmak için onu içiyor. Mesele şu ki, mana ya da manabeeze içmek sadece delilik getirir. Geldiği hayvanın anılarını getirir. Silver, ne anlıyor musun? Başkanınız delirmiş." En kötü kısmı mide bulandırıcı bir şekilde fark etti. "Eğer sizin zamanınızdan geliyorsa, muhtemelen bir yeteneği vardır. Belki de bu sayede bu kadar uzun süre başkan kalmayı başarmıştır."

"Ama... ama... Kuyu böyle birine hediye vermez, değil mi?"

Shade omuz silkti. "Sizin zamanınızda tanıştığım her insan iyi Kutsanmış olarak uyandı. Bones hiçbir zaman bir yeteneğini açıklamadı, ama bu doğruysa, Maebh neden onu yeni bir tür fae yaratmak için kullandı? Bunu bir düşünün. Başkanınızın bizim zamanımızda ortaya çıkmasını ve aniden insan lideri olmasını başka nasıl açıklayabilirsiniz?"

Gümüş yatakta öne doğru eğildi ve başını ellerinin arasına aldı. "Hasta olacağım."

Onun sırtını okşadı. "Bilmediğini düşünseydim sana daha önce söylerdim."

Omuz silkti ve ters ters baktı. "Gerçekten de dünyayı yok eden adamla kaderimi paylaşacağıma inandın mı?"

Yapıp yapmaması umurunda değildi. Bu onu bencil bir piç yapabilirdi ama o sadece onun olmasını istiyordu. Yüzündeki gerçeği gördüğünde yataktan fırladı, yaptıkları tüm dağınıklığın altında kıyafetlerini buldu ve aceleyle giyindi. Dışarıya, karın içine koştu.

Kahretsin. Ayaklarını soğuk zemine bastı ve sıcaklığın onu yere sermesine izin verdi. Kaçmıyordu. Bunu şimdi yapmazdı. Yine de kalbi göğsünde çarparak onu Muhafız üniformasını giyerken acele etmeye zorladı. Saklanma zamanı sona ermişti. Gümüş'ü Tarikat'a ne kadar çabuk götürürse o kadar iyiydi.

Avucu kapıya dokunduğu anda bir şeylerin ters anlamıştı.

ÇAPTER YİRMİ BEŞ

S Hade dışarı çıktığında kâbuslarından fırlamış bir manzarayla karşılaştı.

Gümüş kıyıda diz çökmüş, yüzünü ormana dönmüştü. Karanlık bir bela Duman döküldü gelen onu göğüs karşısında ve geniş,

bir geçitten geçen iki ziyaretçiye ulaşıyor. *Davetsiz misafirler*. Shade saldırgan bir kükremeye gölgelerin arasından geçip Silver'ın karanlığına indi ve aynı anda hem akıntının yerini değiştirdi hem de kılıcı hazır halde tehlikeyle yüzleşti. Silver'ın siyah dumanı vücudunun etrafında dans etti ve gölgelerini saklandıkları yerden çıkardı.

"Bunu durduramam, Shade." Silver'ın sesi panikle gerilmişti.

"Kaosun zıttı olan duyguyu çağrıştırmakla ilgili söylediklerimi hatırlayın," diye hatırlattı ona. "Size dünyada her şeyin yolunda olduğunu hissettiren bir şey düşünün."

Ama gözleri daldı ve ölümcül zehrin dışarı sızmasını engellemek için yüzüstü yatmaya çalıştı.

"Yap şunu Silver. bile o şeyi düşün."

Geçide döndü ve ilk yolcular içeri girerken Mercy'yi savurdu. Bıçak bronzlaşmış bir boyundan bir santim ötede durdu. Onu durduran Shade değil, katılaşmış havaydı. *Mana*.

On İki Kadro'nun yaldızlı Elf lideri Leaf, bıkkın bir iç çekişle sakince bıçağa baktı. Dudakları büzüldü, iki parmağını Mercy'nin üzerine koydu ve Shade'e ters ters bakmadan önce onu kenara itti.

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı.

Arkasında, ikinci bir figür yürüdü ve sonra durdu, gözleri geniş ve dudakları düzdü. Güneşten bronzlaşmış ve çillenmiş olan Forrest, avuçlarını yukarı kaldırmadan önce uzun kumral saçlarını endişeyle karıştırdı.

"Neyin içine girdik biz?" diye sordu.

On İki Kadro'dan iki Elf Muhafızı. Leaf destek getirmişti, bu da Shade'e söyleyeceği her şeyin hoş karşılanmayacağı anlamına geliyordu. Hayal kırıklığına uğramış bir hırıltıyla Shade onları kovdu ve Gümüş'ün yanına gitti. Onu yüzünü gökyüzüne dönmesi için yuvarladı. Gözleri kapalıydı ve kolları tabuttaki bir ceset gibi göğsünde kavuşturulmuştu.

"Hayatım," dedi nazikçe ve ona Mercy'yi uzattı. "Tut şunu."

Tek gözünü açıp Shade'in sunduğu şeyi gördü ve iki eliyle ona yapıştı. Shade sakinleşene kadar onun zehrini kontrol altına almak için gölgesini kullanabilirdi ama bitkide olduğu gibi onda da işe yarayacağından emin değildi. Son birkaç gündür antrenman yapıyor olmalıydılar. Çiftleşmelerinin bu kadar uzun sürmesine izin vermekle hata etmişti.

"Söylentiler doğru," dedi Yaprak, kaşlarını kaldırarak. "Ve böylece Elphyne'in hanımları ağlıyor. Bu eğlenceli olacak."

Shade, Silver'ın kolunu rahatlatıcı bir şekilde sıktı. Ayağa kalkmadan önce sarışın elfe ters ters . Forrest, Silver'a garip bir şekilde el salladı. Sonra kollarını kavuşturdu ve Yaprak'la aynı sert ifadeyi takındı.

Shade'in çenesi gerildi ve korku derisini sardı. "Neden buradasın?"

"Oyun zamanı erdi. Düzen'e geri dönmeniz gerekiyor," diye kestirip attı Yaprak. "Kendini yeterince şımartmana izin verdik. Açıkçası, bu vampir çiftleşme işi ekibimizin etkinliğini kaosa sürüklüyor. Kurtlar bile senin kadar kötü değildi."

"Ve sanırım elfler daha iyi?" "Her konuda."

Forrest sanki ikisi arasında bir kavga çıkacağını hissetmiş gibi bir adım öne çıktı. Bu, Shade'in rekabetini bastırması için yeterliydi.

Shade, Leaf'e "Clarke, On İki Kadro'daki herkesin İyi kutsanmış bir eş bulacağını önceden söyledi," diye hatırlattı. "Bu kaderden kaçabileceğini sanma."

Leaf'in mavi gözleri parladı ve Mercy'yi beyaz parmak eklemleriyle kavrarken konuşulanları dikkatle dinleyen Shade'in eşine sert bir bakış attı. Başka bir deyişle, insanın önünde fae meseleleri hakkında konuşma.

"O benim eşim," dedi Shade, Silver'ın duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Ondan hiçbir şey saklamam."

Forrest'in bakışları Shade'in acıma hissettiğini düşünmesine neden olacak şekilde yumuşadı. Shade'in içinde yanlış bir his dolaştı.

"Crimson aşkına," diye tersledi. "Ne oldu?" Forrest ve Leaf birbirlerine baktılar.

"Çocukluk eviniz... harap olmuş."

Shade gözlerini kıstı ve ihtiyatlı bir şekilde konuştu. "Ben zaten biliyorum. İki gün önce oradaydım."

Forrest'in ifade büyüdü gaddar. "Ben korkuyor
ve Demogorgon geri döndü. Bu sefer..."

"Ölümler oldu," diye bitirdi Leaf.

"Kim?" Gölge'nin kanı kulaklarında kükredi. Yaprak'ı yakasından yakaladı ve itti. "Kimdi o?"

Leaf, Shade'in ellerini üzerine koymasına izin verdi, bu da tek bir anlama geliyordu. Shade'in değer verdiği biriydi. Aravela ölmüştü.

GÖLGE, yanında Gümüş'le birlikte gölgelerinden dışarı adım attı. Çocukluk evinin kapılarının önüne indiler. Bir zamanlar görkemli olan bu kapılar şimdi menteşelerinden kopmuş ve parçalara ayrılmıştı. Shade sokaktan bile eski kan kokusunu alabiliyordu. Girişin her iki yanında yeşim ve mermerden yapılmış iki çatlak sütun vardı. Her sütunun üzerinde taştan bir gargoyl oturuyordu. Her birinin ağzında bir gül goncası sapı olmalıydı. Gargoyl'lardan birinin başı yoktu. Diğerinin ise çenesi.

Shade genç bir çocukken, görünmez olmayı umarak kanatlarını açıp her birinin yanında oturarak saatler geçirmişti ama gölge yeteneği için erken davranmıştı.

"Ne yapıyorsun sen?" Aravela çocuğun önünde durdu.

"Bekliyorum." Annesinin ne diyeceğini biliyordu ve kuyruğu bile umurunda değildi. Annesi kaybolmuştu ya da unutmuştu ama onu almak için geri dönecekti. Dönecekti.

Hanımını inatla görmezden geldi ve birkaç gül goncası sapıyla oynadı, güzel yapraklara ulaşmak için tomurcuğun yapraklarını açtı.

Aravela içini çekti ama umurunda bile değildi. Tam burada, çitin üzerinde, çörtenlerin yanında oturmuş, annesi geçerken onu korkutmamak için görünmez olma alıştırmaları yapıyordu. Annesi kapıdan birkaç santim uzaklaşana kadar bekler, sonra da gölgelerinden çıkıp "Sürpriz!" diye bağıırdı.

Onu beklediği için çok gurur duyardı.

Arkasından gelen kanat çırpma sesi onu ürküttü. Aravela çite doğru uıtu ve narin bacaklarını kenardan sarkıtarak onun yanına oturdu.

"Burada oturmamalısın," dedi suratını asarak. "Gölgelerim seni örtecek kadar güçlü değil. Seni göreceğ ve yürümeye devam edecek."

"Tatlım," diye mırıldandı Aravela usulca, kolunu ona dolayarak. "Bir yıldan fazla oldu. Geri gelmeyecek."

"Öyle!"

"Sevgilim-"

"Benim için geri geliyor." Elindeki goncayı kızın suratına fırlattı ve omzunun üzerinden "Senden nefret ediyorum!" diye bağııarak çitten aşağı uıtu.

ChapTer

YİRMİ ALTI

Silver, Shade onu büyüdüğü yere götürürken bedeninin dışında yürüyor gibiydi. Bir zamanlar görkemli, mücevherlerle kaplı, ahşap ve kuvarsla kaplı çok katlı bir malikâne olan bu yer şimdi yarı moloz halindeydi

ve kanla kaplıydı. Arnavut kaldırımli sokaklardaki yapışkan kan, batan güneşin altında parlıyordu. Ufalanmış kapılar. Topak topak bir şey, taşların arasındaki çatlaklardan akan kan deresinin yolunu tıkamıştı. Beyin maddesi.

Kabusun da ötesindeydi.

İç organlar, kafası kopmuş bedenler, yağlanmış göğüs kafesleri, kalpler kayıp. Her ırktan dişi fae. Hepsi güzel, zengin giysiler ve kaderleriyle müstehcen bir şekilde çelişen mücevherler giymişti. Gölge'nin gölgesinden çıktıktan sonraki beş saniye içinde, Silver kırık bir duvara doğru sıçradı ve çiğnenmiş bir bahçe yatağına kustu. Koku... çürüme, ekşi, ölüm. Tekrar kustu.

Her şeyi gördüğünü sanıyordu ama bu farklıydı. Bu insanların geride kalan hayaletleri havayı kalınlaştırıyor gibiydi.

"Hayır," fısıldadı Shade arkasında bir yerde. Sesindeki ıstırap dayanılmazdı.

Yıkılmışlığı ve kalp ağrısı onu ağırlaştırdı. O anın kaosu göğsüne uzandı ve kaosunu çekip çıkarmaya çalıştı. Panikleyerek cebinde alıcı-vericisini buldu. Tanrı'ya şükür onlar gitmeden önce kabine geri dönmüş ve yatağın altında eski pantolonunu bulmuştu. Şu anda yapmak isteyeceği son şey Shade'den kılıcını tekrar kendisine vermesini istemektir. İhtiyacı olabilirdi.

Yutkunarak cebine uzandığını fark eden olup olmadığını görmek için etrafına bakındı ama portaldan yeni gelmiş olan iki Muhafız daha çok toplanan Unseelie kalabalığıyla ilgileniyor ve onlara öfkeli bakışlar gönderiyordu. Daha spesifik olarak, üniformalı Muhafızlara.

Kırılmış koç boynuzlu bir fae eline bir taş aldı ve Muhafızlara fırlattı. Silver onun yüzündeki ifadeyi sonsuza dek hatırlayacaktı. Bunu baskınlardan dönen askerlerin ailelerinde de görmüştü. Ya da daha doğrusu, dönmeyenlerin. Babaları geri dönmediğinde Carla ve Jimmy'nin yüzünde de bu ifade vardı. Kalp ağrısı, öfke ve inkârın karışımı ciğerlerindeki tüm havayı çalmıştı. Fırlatılan taş kızıl saçlı elfin yanağına çarparak kan çizdi.

"Bizi canavarlardan koruman gerekiyordu," diye bağırdı koç, gözlerinde acıyla. "O benim oğlumu öldürdü!"

Sesi Silver'ın kalbiyle birlikte kırıldı.

Bu yaratık bir fae olabilir ama aynı yıkımı bu insanların üzerine getirmeyi planlamıyor muydu? Ölü bedenler ve yıkım pekâlâ toplardan kaynaklanıyor olabilirdi. Sokağın etrafına baktı, gözlerinde umutsuzluk olan her fae'ye baktı. Düşmanın yüzleri vardı. Oğulları ve kızları vardı. Her şey soğudu.

Leaf ve Forrest, daha fazla Fae hakaretler savurmaya başladığında gazapla yüzleşti. Leaf rüzgarlı bir bariyer fırlatarak sürüyü geri püskürttü ve Shade'e olayı kavraması için zaman tanıdı ama bu onları daha da kızdırdı. Toplanan fae'lerin boyutları ve öfkeleri büyüdü, bu yıkıma kendilerinin -Kuyu Tarikatı'nın- neden olduğu hakkında küfürler savurdular. Kraliçe ile olan savaşları.

Ağzını silen Silver, Shade'e döndü. Hiçbir huzursuzluk fark etmemişti.

"Aravela!" diye bağırdı ve konağın hâlâ ayakta duran tek bölümüne girmek için cesetlerin ve enkazın arasından geçti. *"Aravela!"*

Silver elini cebinde tutarak telsiz alıcı-vericisini kavradı ve binaya giren Shade'in peşinden koşmaya başladı. Yukarıdan bir parça kuvars düştü. Kaçtı ve neredeyse kanlı fayansların üzerinde kayıyordu. Her yerde gül yaprakları vardı.

Neredeydi o?

İçeriye inceledi -içeriden geriye ne kaldıysa. Arka tarafta, kıvrımlı ahşap merdivenleri olan bir salon vardı. Bir tarafı yemyeşil kırmızı halıyla tamamen sağlamdı, diğer tarafı ise kömürleşmiş ve kırılmıştı. Çatlamış vazolardaki solmuş ve olgunlaşmış çiçekler de hastalıklı kokuya katkıda bulunuyordu. Boştaki elini ağzına götürdü ve nefes almamaya çalıştı. Zemin seviyesindeki açık bir kapının ardındaki sesler onu içeri çekti. *Gölge.*

Kalbinin daha fazla kırılamayacağını düşünmüştü ama odaya girdiğinde kalbi paramparça oldu. Shade iki kişilik küçük yuvarlak bir masanın yanında diz çökmüş, geniş omuzları hüznle titriyordu. Koltuğa yığılmış bir kadının bacaklarını tuttu; yontulmuş bir çay fincanı hâlâ solgun parmaklarındaydı, artık ölüm katılığından kaskatı kesilmişti. Lüks cüppesine kan sıçramıştı ve Silver yaklaştığında kanın nereden geldiğini anladı. Kadının göğsü yarılmıştı, yırtıkları dışarıdaki cesetler gibi yayılmıştı. Kalbi yerinden çıkmıştı. Buruşuk yüzü tavana doğru eğilmişti, yüz hatlarında donmuş bir korku vardı. Ağzındaki dişler, özgürlüğe giden yolu ısırarak bulmaya çalışmış gibi kopmuştu. Sivri kulaklar. Vampir.

Silver elini Shade'in sırtına koydu.

Derin bir nefes aldı ve yavaş, titreyen bir nefes verdi. "Annem beni terk ettikten sonra beni o büyüttü." Kadının gözlerini saygıyla kapattı, sonra yaşlılık lekesi olan yanağına dokundu ve bir çay bezi bulup yüzüne yerleştirdi. "Onu iki gün önce gördüm. Bu kadar yaşlı görünmemeliydi."

Silver ona Nero hakkında söylediklerini düşündü. Bu onun işi miydi? Manayı çalıp tedavilerinden biri için mi kullanmıştı? Ama Shade'in ifadesi daha önce hiç görmediği bir şekilde karardı.

"Bu Maebh'in işi," diye hırladı. "Bu bir mesaj. Benim için." "Yani bize saldıran yaratıkla aynı mı?" Ama bu çok daha kötü.

"Bunu yapabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu."

Silver yaratığın tam olarak saldırmaktan nasıl çekindiğini, ona karşı nasıl hayal kırıklığı içinde çılgılık attığını ve Shade'i nasıl götürmeye çalıştığını düşündü. Gücünün tadına baktıkları sadece küçük bir şeydi. Bu ise -göğüs kafesine ve içini boşalttığı boşluğa baktı- bambaşka bir şeydi.

"Shade?" Titrek ses dikkatlerini çekti.

Bornoz giyen dişi bir elf, mücevherlerle kaplı yan kapıdan odaya girdi. Islak saçlarından su damlıyor, boynunun bir tarafı boyunca zarifçe yükselen bir gül goncası dövmesinden aşağı akıyordu. Soluk teni, saldırının izlerini kazımaya çalışmış ama yeterince derine inememiş gibi çığ bir şekilde ovulmuştu. Kan çanağına dönmüş mavi gözleri Aravela'nın cesedine kaydı. Çenesi titredi ve sonra Shade'in kollarına koştu.

Aynı kapıdan daha fazla dişi fae yavaşça yüzlerini gösterirken Silver'ın göğsü ağrıyordu. Binanın o kısmı hala ayakta ve sağlamdı. Hayatta kalanlar. Teker teker, sessiz adımlarla odaya girdiler. Bazıları yeni duş almış cüppeler giymişti. Bazıları sanki bir balodan gelmiş gibi gösterişli elbiseler içindeydi. Belki de öyleydiler. Belki de bu olay olduğunda başka bir yerde çalışıyorlardı.

Shade'in kollarındaki kadın "Ne yapacağımı bilmiyorum," diye hıçkırdı. "Ne yapacağız?"

Shade onun nemli saçlarını okşadı ve Silver' baktı, kaşları ortadan kalktı, sonra usulca mırıldandı ve dişiye ağlamasını durduracak bir şeyler fısıldadı.

"Bu canavar benim peşimdeydi," diye itiraf etti. "Bu benim hatam."

Dişiler ona bağırmadı ya da olanlar için onu suçlamadı. Elfin güzel yüzü kararlılıkla sertleşti.

"Bu Maebh'in yaratığıydı, değil mi?" diye sordu.

Shade başını salladı.

"O kaltak," diye mırıldandı bir başkası kapı aralığından. Gruptan mırıltılar yükseldi.

"Onu terk için sana kin besliyor," dedi elf, "ama *bize* saldıracak kadar alçalacağını düşünmemiştim."

Forrest koşarak içeri girdiğinde malikânenin dışından gelen bağırışlar daha da arttı, gözleri tetikte ve parlaktı. Shade'i buldu ve sonra, "Leaf onları daha fazla tutamaz. Saldırı için Tarikat'ı suçluyorlar."

Shade'in çenesindeki tendon patladı ve fahişelere baktı. "Bunun için içtenlikle özür dilerim. Temizliği organize etmeme izin ver-

ve hasarları ödeyin. Borcumu kabul et. İzin verin koruma bulayım. Gelecek Muhafızlar var ve-"

"Hayır," dedi elf, ondan uzaklaşarak. "Senin merhametini ya da borcunu istemiyoruz. Bunu sen yapmadın, D'arn Shade. Yıllar önce bizi terk etmiş olsan da, her zaman bizden biri olacaksın." Dişilere baktı. "Hepimiz buraya yüklerimizle geldik. Yıllarca bizi korudun ve tek bir şey bile istemedin. Köprünün altından ne kadar su akarsa aksın, köprü hala ayakta. Biz her zaman birlikte olacağız."

İstirap Shade'in yakışıklı yüz hatlarını sarsarak buruşturdu. "Lütfen yardım etmeme izin ver Larelle."

"İnsanlar zaten Muhafızları suçluyor. Eğer bunun için bir borç talep ederseniz, o zaman canavarın siz olduğunuzu söylemek kadar iyi olur. Kraliçe Maebh'in Tarikat ile savaşı sona erene kadar yapabileceğiniz hiçbir şey yok."

Yaprak içeri girdi, sarı saçları bir tür sıvıyla dağılmıştı. Muhtemelen tükürmüştür ya da daha kötüsü. Shade'e ters ters baktı ve kolundan tuttu. "Artık gitmemiz gerek."

Shade kolunu geri çekti. "Bir yere gitmiyorum."

Larelle çenesini kaldırarak, "Git," dedi. "Sen gittikten sonra bizi rahat bırakacaklar."

Shade'in keder üzerine yıkılırken Silver nefesini tuttu. Ayrılmak, vücudundaki her koruyucu kemiğe karşı gelecektir.

Larelle Silver'ı her iki yanağından bir kez öptü. "Bir dahaki sefere karşılaştığımızda su yeniden aksın. Hepimiz elde edilemeyen elde eden kişiyle vakit geçirmek için sabırsızlanıyoruz."

Shade onun koluna girip geceyi genişletirken Silver şoktan uyuşmuştu. Ayakları ayın altındaki yumuşak, nemli çimlere bastığı anda onu göğsüne çekti ve yüzünü boynuna gömdü. Yanlarında bir yerde, uzayda yırtılan bir geçidin elektrik sesi ozon kokusuyla birlikte harekete geçti. Forrest ve Leaf geçitten geçtiler ve sonra geçit bir vınlamayla kapanırken uzaktan gelen bağırışlar kesildi.

Sessizlik çöktü. Cırcır böcekleri cıvıladı. Kalpleri birlikte atıyor, Silver'a paylaştıkları müziği hatırlatıyordu.

Ayrılmadan önce Leaf yanlarında durarak "Yirmi dakika sonra konsey odasında toplanıyoruz" dedi.

Shade, Silver'ın boynundan çekilmeden önce yalnız kalana kadar bekledi. Gözlerindeki çaresiz bakış onu boğuyordu. Onun kirli yanağına dokundu.

"Bir yolunu ," diye söz verdi.

Onun elini yakaladı ve yüzüne doğru tuttu.

"Bunu düzelteceğim," diye söz verdi. "Kraliçenin kendisini öldürmek zorunda kalsam bile."

Bir saygı dalgası göğsünün tam ortasına çarptı. "Yapacağını biliyorum ve ben de seninle orada olacağım."

Eğer Silver hayatın anlamını tek bir bakışa indirgeyebilseydi, bu Shade'in ona o anda verdiği bakış olurdu. Aralarındaki bağın derinliğini hiçbir kelime açıklayamazdı. Sanki bir kasırganın merkezinde, fırtınanın gözünde onunla birlikte durmuş, rüzgar etraflarında dönerken dokunulmamış gibiydi. Kaosa rağmen dünyada her şey yolundaydı. Göğsüne baktı. Kara kalbi, Tarikat kampüsünün bu eğitim alanına indikleri andan itibaren sessiz kalmıştı.

Kızın elini tutarken dudaklarına melankolik bir gülümseme değdi. "İçeri gel. Seni herkesle tanıştırayım."

ChapTer TWenTY-SeVen

Silver, Shade'i On İki Kadro'nun evine kadar endişeyle takip etti. Sonunda buradaydı, görevinin hedefindeydi ve yine de bitirmeye eskisinden daha yakın hissetmiyordu

Başlangıçta.

Violet ve Peaches'i görmek üzereydi. Ve Silver'ın Elphyne'de asimile olmanın tam tersini yaptığını öğreneceklerdi.

Midesi düğüm düğüm olmuş bir halde, yarım yamalak bir tur atan Shade'in arkasında ayaklarını sürüyerek ilerledi. Açıklamaları sağa sola savurdu. Ön tarafta boş bir oturma odası. Merdivenler yatak odalarına çıkıyordu. Solda mutfak. Shade'i doğruca oraya çekti ve bunun nedeni olarak kahvaltı etmemesini gösterdi.

Mutfağın köşesini döndüklerinde sesler onları karşıladı. Ortadaki kasap tezgahının üzerinde kürklü kulakları, siyah uçlu kurt burnu ve deri bir kordonla bağlanmış koyu renk omuz hizasında saçları olan minyon bir dişi oturuyordu. Devasa bir Guardian sandviçini eliyle düzleştirirken kuyruğu yan tarafında sallanıyor, içindikileri tutmaya çalışırken gülüyordu.

"Hayır, hayır, hayır, Anise," dedi dev miskkuşu şekil değiştiricisi, sesi derin ve bas doluydu. O kadar büyüktü ki, kasap tezgahının kendi tarafındaki alanını kaplıyordu. Devasa kasları Muhafız ceketinin dikişlerini geriyordu ve o kıvrımlı boynuzları acımasız görünüyordu. Kaşlarını çatı. "Her şeyi mahvediyorsun."

"Değilim." Anise sosa bulanmış parmağını ağzına götürdü ve yaladı. "Bir dilim keçi peynirine ihtiyacı vardı, yoksa bu bir-"

yeni gelenleri gördü ve bloktan kaydı. "Oh, merhaba." Boynuzlu Muhafız'ın göğsüne bir tokat attı. "Araba, tatlım, yukarı bak."

Denizaltıya hâlâ ters ters bakıyordu ama kalın kaşlı bakışlarını kaldırdı. Shade'i tanıdığı anda sırttı ve Shade'in temkinli bir bakışla karşılık verdiği koca göbekli bir sevinç sesi çıkardı.

"Caraway," diye selamladı Shade. "Yine mi buradasın?"

Caraway'in yanakları pembeleşti. "Buna alışın. Ben Jasper'ın yerine geçtim."

Silver'in olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Gölge bunu hissetmiş olmalıydı çünkü eğilip açıkladı. "Jasper On İki'lerden biriydi. O şimdi Seelie Yüce Kralı."

"Doğru."

Birbirlerinin sırtını erkeksi bir şekilde alkışladılar. Anise muzip bir şekilde sırttı ve Shade ile Silver'in aynı işaretli kollarına sivri bir bakış attı. "Sanırım ikinizi de tebrik etmek . Parti ne zaman?"

Sıcaklık düştü ve Shade odadan çıktı.

Anise'in gözleri büyüdü. "Ne dedim ben?"

"Uh... çocukluğunun geçtiği ev daha yeni yıkıldı."

"*Crimson*, kurtar bizi," diye küfretti Caraway ve Shade'i odadan çıkarken takip etti.

Yemek kokusunu aldığından beri açlıktan ölmek üzere olan Silver, orada garip bir şekilde duruyordu.

"Ben Anise," dedi kurt kadın yüzünde mahcup bir ifadeyle. "Ayağımı , değil mi?"

"Bilmemeliydin." Gümüş elini uzattı. "Ben Silver. Sanırım... Shade'in eşiyim."

Bunu Shade'den başka birine ilk kez yüksek sesle söylüyordu. O anın ciddiyeti zihnini boşalttı. Anise sırttı. Kurt dişleri alt dudağını dürttü. Silver anında ona çekildiğini hissetmekten kendini alamadı. Tüm tavırları misafirperverdi.

Shade yüzünde özür dileyen bir ifadeyle hışımla odaya geri döndü, muhtemelen acele edip onu geride bıraktığı için. Başparmağıyla geldiği yolu işaret etti. "Kızlar arka tarafta."

Silver'in alını diken diken oldu. Şeftali ve Violet? Panik onu ele geçirmekle, ciğerlerini ve boğazını sıkarak tehdit ediyordu ama

Sonra Shade, Caraway'in bıraktığı denizaltıyı çaldı ve Silver'a verdi.

"Ye şunu," diye emretti ve ardından onu takip etmesi için işaret etti.

Silver cevap veremeden tiz bir çığlık mutfak duvarlarını deldi. Ahşap zemindeki ağır ayak sesleri evin içinde gürledi. Daha fazla ciyaklama. Daha fazla çığlık. Sonra beyaz saçlı bir kasırga mutfığa fırladı ve Silver'a doğru koşarak atladı. Sivri kulaklı küçük bir kız kucağına inmeden bir saniye önce denizaltıyı bıraktı.

"Gümüş Teyze!" diye ciyakladı ve küçük dişlerini gıcırdatarak hırladı. "Bana söylediğin gibi korkunç suratımın alıştırmasını yapıyordum."

Silver Teyze?

Birdenbire hava odayı terk etti. Silver nefes almakta zorlandı. Kimdi bu kız? Beş ya da altı yaşından büyük olamazdı. Ve Silver'a teyze demişti... tıpkı Polly'nin yaptığı gibi.

Bir bant Silver'ın göğsünü sıkıca sardı ve küçük kız yumruk atmak için katlanmış elini tuttuğunda Silver bayılacağını sandı.

"Um." Her şey büyük bir oyunmuş gibi ciyaklayan kıza parmak eklemlerini hafifçe vurdu.

Peşinde güçlü, geniş omuzlu, gümüş saçlı bir şekil değiştiren vardı. Güçlü bacakları üzerinde gürleyerek odaya girdi. Kısa saçları tepeden geriye doğru taranmış ve kürklü şekil değiştiren kulaklarını ortaya çıkaracak şekilde bağlanmıştı. Silver'a aceleyle özür dileyen bir el işareti yaptı ve çocuğu almayı teklif etti.

"Kız kardeşim her zaman değildir," dedi üzgün gözlerle.

"Evet öyle, Thorne." Anise güldü ve kızın burnunu çimdikledi. "Sen eğitimdeki küçük alfa değil misin, Willow?"

"Ona hiçbir şey öğretmedim," diye söz verdi Silver. "Yemin ederim." "Evet, öğrettin. Dün," diye ısrar etti Willow.

"Yarınını ve dününü karıştırıyor," diye açıkladı Thorne. "Muhtemelen seni rüyasında falan görmüştür."

"Oh," diye yanıtladı Silver. Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Sonra dank etti. Bu Willow'du. Clarke'ın kızı. Medyum.

Thorne'un sivri kulakları düzleşti ve hâlâ Silver'a şakacı bir şekilde dişlerini gıcırdatan kızı işaret etti. "Annen sana ne söyledi?"

Fae formunu çok fazla kullanma konusunda ne düşünüyorsun? Bazen insan formuna geçmen gerekiyor, yoksa nasıl insan olunacağını unutacaksın."

Willow ona somurtkan bir bakış attı ve sonra aniden sivri kulakları ve dişleri kayboldu. Sıradan, pembe yanaklı bir insan kızına dönüştü ve ağzından şu sözler döküldü. "Dün kaçtığım zaman için alıştırmayı yapıyorum. Hep benim !"

Thorne Silver'a baktı. "Bizi cadı saatinde yakaladın. Banyo yapması ve uyuması gerekiyor ama dinlemiyor. Ve annesi..." Sesi endişeli bir kaş çatmayla kesildi. "Arkadaşım da arkadaşının yeni doğan bebeğiyle birlikte başka bir şehirde. Bu sabah ona katılmam gerekiyordu ama Clarke'ın başına gelenlerden sonra burada kalıp yardım etmem gerektiğini düşündüm ama..."

Telaşla başını salladı.

Thorne'un arkasından kararlı bir ses, "Anladım," dedi. "Sen gidip Clarke ve Rush'ı kontrol et."

Thorne bir mazeret beklemedi. Gelen her kimse minnetle gülümsedi ve kadın içeri girerken oradan ayrıldı. Uzun boylu, siyah saçlı, sert, zeki gözler. Deri kayışlı kadın Silver'ın hafızasına bir darbe indirdi. Kollarında kıvranan çocuk ağırlaşmıştı ve Silver aniden göğsünün içinde olup biten korkunç durumu hatırladı. Panik içinde neredeyse kızı bırakacaktı ama kontrol ettiğinde, neyse ki çocuğa yapışmış zehir bukleleri yoktu, hem de hiç. Her ihtimale karşı Willow'u yere bıraktı ve Shade'in kendisini nasıl hissettirdiğini düşündüğünden emin oldu - dünyada her şey yolundaydı, fırtınanın gözü. Karanlık aşağıda kaldı. Yan tarafındaki parmaklarını esnetti ve yeni gelenle göz göze geldi.

"Violet?" diye nefes aldı.

Violet son karşılaşmalarında taşımadığı içten bir sıcaklıkla gülümsedi. Silver'ın her tarafını kontrol etti, zeki bakışları Silver'ın yırtık pırtık, insan tarzı kıyafetlerine takıldı. Yüz ifadesinden bir şey -belki de hoşnutsuzluk- geçti ama sonra gülümsemesini Silver'a geri verdi. "Seni görmek güzel."

"I..." Söyleyecek söz bulamıyordu. Birbiri ardına çok fazla şey oluyordu. "Clarke iyi mi?"

Kulağa ciddi geliyordu.

"Oh, o iyi. Sadece normalden daha uzun süredir füğ durumlarından birinde, uykuya dalıyor ve çıkıyor."

"Füğ durumu mu?"

"Bazen psişik yeteneği ona baskın geliyor ve kendinden geçiyor. Bu ya kafa karıştırıcı bir rüyadır ya da daha az olasıdır ama iyi değildir. İzlemesi acı verici bir şey. Yine de bundan kurtulacaktır. Her zaman atlatır."

Bu son cümleyle birlikte odayı sessizlik kapladı. Silver göğüs kafesini ovuşturdu, aniden korsesinin rahatlığını arzuladı ama onu kulübede bırakmıştı. Bu kadını görmeyeli altı yıldan fazla olmuştu. Bitkin ve yorgundular, bir fae diyarında sudan çıkmış üç balık gibiydiler ve geleceklerden korkuyorlardı. Onlardan vahşice beslenen vampirleri yeni öldürmüşlerdi ve hayatları için kaçıyorlardı. Bir odada birlikte geçirdikleri tek bir gecenin ardından, rahatlamak için birbirlerine tutunarak ve kıyamette kendi rollerini oynayarak bir bağ kurdular.

O zamanlar hiçbiri birbirlerinin yetenekleri olduğunu bilmiyordu. Ama Violet'in elindeki Kuyu tarafından kutsanmış çiftleşme işaretinden Kuyu'ya bağlı olduğu anlaşıyordu. Silver onun gücünün ne olduğunu merak ediyordu.

"Paylaşacak çok şeyim var," dedi Violet, gerçekçi bir ifadeyle. Tanrım, sesi bile Silver'ın anılarıyla aynıydı. "Ve Shade'in az önce Indi'ye anlattıklarına bakılırsa, eminim senin de anlatacak bir hikâyen vardır. Arka taraftan çık. Peaches ve Haze çocuklarla birlikte. Yine de seni uyarmalıyım. Haze yeni beslendi, o yüzden biraz keyifsiz. Ama bunun nasıl bir şey olduğunu bilirsin."

Willow, Silver'ın gömleğini şakacı bir şekilde çekiştirdi.

"Gel ve beni kovala," dedi ve sonra cehennemden çıkmış bir yarasa gibi mutfaktan dışarı koşarken ciyakladı, yere düşen ekmek, marul ve peynirin üzerinden kaydı. Yüzüstü yere kapaklandı ama ağlamadı. Sadece bir şarkı söyledi, "Topla kendini. Tozunu al. Her şeye yeniden başla."

Bir ebeveynin çocuğuna söylediği türden bir şarkıydı. Willow ayağa kalktı, omzunun üzerinden Silver'a cüretkâr bir bakış attı ve sonra ellerini havaya kaldırarak ciyak ciyak bağırdı.

Violet iç çekti. "Sanırım ona bakacağımı söylemiştim. Ben pek çocuk seven biri değilim. Belki Peaches'tan yardım isterim. Bir çocuk yolda olduğu için pratik yapmaya ihtiyacı var."

Silver dağınıklığı toplamaya çalışırken Anise, "Merak etme," dedi. "Evdeki brownie'ler farkına varmadan bunu düzelteceğim. İstersen sana bir tane daha yaparım."

Rahatlama Gümüşü' ılık bir su gibi yıkadı. "Teşekkür ederim."

"Hayır!" Anise Silver'ın sözlerini durdurmak için parmağını kaldırdı. "Artık Elphyne'de olduğunu unutma."

"Tabii ki." Bunu biliyordu. *Aptalca*. Bu, göze alamayacağı bir şaşkınlık anıydı. Onun yerine minnettarlığını eliyle imzaladı.

Violet'i ve onun görevi olan çocuğu takip etti. Az önce ona teyze diyen çocuğu.

CHAPTER YİRMİ SEKİZ

A Bir grup Fae dışarıda bir masanın etrafında oturuyordu. Verandanın kenarında iki ateş çukuru yanıyor ve gecenin serin havasını uzakta tutuyordu. En azından burada kar yağmıyordu. Ötede bir çimenlik vardı

gece griye boyanmıştı. Silver dışarıda titreyen gölgelerden bahçede bir fıskiye, bakımlı çalılar ve ağaçlar olduğunu tahmin etti. Ateşböcekleri ya da belki de periler fıskiye'nin etrafında vızıldıyordu. Bu evin acımasız savaşçılar için bir sığınak olduğunu bilmesine rağmen ev gibi görünüyordu.

Burası rahatlamak için geldikleri yeri.

Onlar uzun ahşap masadaki insanlardı. Silver gözlerini onların üzerinde gezdirdi. Shade tahta koltuklara yayılmış iki vampirle konuşuyordu. Onlar da Shade ile aynı görünüşe sahipti. Zeytin rengi tenleri, kürkten arınmış sivri kulakları. Birinin gözlerinde muzip bir parıltı vardı, diğeri ise mutfakta tanıştığı miskkoks şekil değiştiren kadar iriydi. Bu vampirin kafası tıraşlı, dövmeleleri ve piercingleleri vardı. Kirpikleleri sarhoş gibi sarkıyordu ve kucağında oturan minyon hamile kadını kavrıyordu.

Şeftali.

Hamile. Görünüşe bakılırsa altı aylık falan. Silver içeri girdiğinde siyah saçlı kadın genişçe gülümsedi. Büyük vampirin kucağından inmeye çalıştı ama adam kaşlarını çatarak onu geri çekti ve sonra Shade'le konuşmaya devam etti.

Shade aniden Silver'ın içeri girdiğini fark etti ve göz açıp kapayıncaya kadar gölgelerle onu 'ın yanına getirdi. Kollarını Silver'a doladı

ve masada oturan diğer erkeklere ters ters baktı. Biri uzun kahverengi, örgülü saçları ve meraklı gözleriyle atletik görünümlü bir elfti. Onun yanında da mavi-siyah saçlı, ağır dövmeleli bir adam oturuyordu. Eğer Silver ilk vampirin küstah bir bakışa sahip olduğunu düşündüyse, bu seferkinin yanında hiçbir şeyi yoktu. Silver onun yanında kendine dikkat etmesi gerektiğini hissetti. Arkasını döndüğü anda dünya başına yıkılacak ve adam muhtemelen gülecekti.

Shade'in güven veren kollarına gömüldü ve emin olmak için göğsünü kontrol etti ama yeteneği kontrol altındaydı. Shade onu rahatlatıcı bir şekilde sıktı.

"Silver, bunlar On İki'deki Muhafızlar. Indigo ve Haze orada." Vampirleri ve sonra da eşlerini işaret etti. "Violet ve Peaches'ı tanıyorsun. Konsey toplantısından sonra onlarla konuşmak için daha iyi bir şansın olacak." Eşleşmemiş Muhafızlara sanki yerlerinden fırlayıp onu gibi baktı. "Elf Aeron. Karga River. Ve"-karanlıkta bir yeri işaret etti-"Şimdi gece çöktüğüne göre, Altılardan biri dışarıda gözetleme yapıyor. Oraya gitme."

Herkes sanki Shade bir bomba atmış gibi koltuklarında dönerek karanlığa baktı. Silver gözlerini iyice kıstığında kısa, dağınık saçlı, solgun, melek gibi bir yüz gördü. Uzun boylu, kıvrak Muhafız da Muhafız derisi giymişti. Parıldayan mavi gözyaşı damlası gölgelerin arasında göz kırpyordu. Koyu renk gözleri sanki eğleniyormuş gibi kırışıyor gibiydi.

Tüm çiftleşmiş erkekler temkinli bir şekilde durdu ve sanki bu meraklı Gardiyan onlar için tehlikeliymiş gibi kadınlarını arkalarına çağırdı. Aynı tarafta olmaları gerekmez miydi?

"Kim o?" Silver, Shade'e mırıldandı. Peki Altı kimdi?

Aynı anda iki şey oldu. Shade, "Henüz emin değilim. Bu yeni." Ve lüks, erkeksi bir ses kafasının içinde fısıldadı: *Benim adım Tilki.*

"Geçtiğimiz hafta boyunca her gece dışarıdaydı," diye mırıldandı Violet düşünceli bir şekilde. "Neyin peşinde olduklarını bilmiyorum ama Legion ekibini bizi gözetlemek için gönderebileceğine inanıyorsa başka bir şey daha var demektir."

River avluyu hışımla geçti. "Sadece bize katıl, seni sürüngen."

Fox Silver'a göz kırptı ve sonra titreyerek uzaklaştı. Aslında eski, çarpık bir VHS kasetindeki korku karakterinin kareleri atlaması gibi titriyordu. Kanatları olduğuna yemin edebilirdi ama Shade'inkiler gibi değillerdi. Aynı anda hem daha uğursuz hem de daha güzeldiler. River onlara doğru döndü ve otururken başını salladı.

"Yemin ederim o yaratıklardan biri yanlış fae'ye göz kırpacak," diye mırıldandı River, sonra Aeron'a dönüp gözlerini kocaman açtı. "Onlardan birini hiç beslenirken gördün mü?"

Aeron omuz silkti. "Yine de duymuştum. Ağızlarına olan şey."

"Evet, sanki-" Bakışları Silver'a, daha doğrusu onu tutan vampire kayınca River durakladı. "Shade. O artık gitti dostum. Çiftliğini sakınleştirebilirsin."

Shade'in kolları Silver'ın etrafında taş gibiydi.

"Kimdi o?" diye sordu, çünkü kesinlikle tanıdığı bir fae değildi.

"O bir Sluagh," diye mırıldandı Shade. "Onlarla asla konuşma. Onlara yaklaşma. Uykunda farkında olmadan onları çağırırsın diye rüyada onları görme."

Bir Sluagh, kanlı canlı. Fae'lerin uyardığı öcüler. Silver fae'lerin arasında yaşarken duyduğu hikayeleri hatırlamaya çalıştı. Geceleri batıya bakan bir pencereyi asla açık bırakma, yoksa ruh hırsızı başına bela olur gibi bir şey söyleniyordu. Her zaman onların canavar olduğunu düşünmüştü, ama dışarıdaki figür deri giymiş çekici bir komşu çocuğuna benziyordu. Elbette, gitmeden birkaç dakika önce yüzü yerine gördüğü kafatasının titrek izlenimini unutmak zorundaydı.

Shade karanlığa bakarken boğazının arkasından vahşi bir ses çıkardı. Onu teselli etmekten çok, dışarı çıkmasını engellemek için tutmuş gibi hissetti.

Violet bıkkın bir iç geçirdi ve Silver'a sempatik bir bakış attı. "Sahiplenici alfalık biraz geçecek, söz veriyorum."

"Hey!" İndigo şakacı bir şekilde ona tokat attı. "Kendi adına konuş."

Silver'ın kalbini sıkıştıran sevgi dolu bir gülümsemeyi paylaştılar. Violet aşkı bulduğu için çok mutluydu. Karşılıklı konuşmaları bir fikre yol açmış gibi River'ın gözleri parladı ve sandalyesinden kalkarak elini uzattı

Silver'ı selamlarken. "İnsanlar böyle yapar, değil mi? Ben River. Tanıştığımıza memnun oldum."

Aeron onu koltuğuna geri çekti ve aptal kargalar hakkında bir şeyler mırıldandı; River da onun hiç eğlenceli olmadığından yakındı. Shade hırlamasının tüm gücünü karga değiştirene yöneltti. Silver her şeyi gördü ve kendini son derece hissetti. Bu fae'ler ona kendilerinden biriymiş gibi davranıyorlardı. Korkutup kaçırdıklarına bile.

Fox... ses yine zihnine fısıldadı ve doğruldu. Bu sefer ses daha uzaktan geliyordu.

"Silver?" Shade ona daha sıkı sarıldı. "Ne oldu?"

"Benimle zihnimde konuştu. Adının Fox olduğunu söyledi." Az önce sarf ettiği sözlerin yarattığı gerginlik karşısında dudağını ısırdı. Sıcaklığıyla bir kibriti yakmak için yeterliydi. Hepsi ona bön bön baktı. "Ne, normalde bunu yapmaz mı?"

"Şerefsiz." İndigo'nun gözleri kısıldı. "İşte böyle başlıyorlar. Sonra bir bakmışsın, onlar-"

Violet eliyle onun ağzını kapattı. "Silver daha yeni geldi, Indi. Korkup kaçmasına gerek yok."

"Crimson aşkına," diye homurdandı Haze. "Hadi içeri girelim, tatlım. Bu gece karakterlerinin dışında davranıyorlar."

Shade, "Konsey toplantısına gitmemiz gerekiyor," diye açıkladı.

Gümüş'ün Violet ve Şeftali'yle el ele tutuşmak için sadece bir dakikası vardı ki Gölge onu çaldı ve gölgelerin arasından adım attı. Rüzgârda "Yakında konuşacağız" fısıltısını duydu ama kimden geldiğini anlayamadı.

Tanrı'ya şükür ki karanlık, taş sütunlu tapınak odasına ilk varanlar onlardı çünkü Silver midesi bulanarak dizlerinin üzerine sertçe çöktü. Nefes alabildiği anda Shade'e çıkıştı: "Belki de beni götürmeden önce o yolu gitmek isteyip istemediğimi sormalısın."

"Affet beni." Aşırı korumacı eşi onu ayağa kaldırdı ve sonra alnını onunkine bastırdı. "Seni oradan uzak tutmam gerekiyordu. Bu tehditler dışilerimizle ilgilenirken daha cesur davranıyorlar."

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Tek yaptığı bana göz kırpmak ve adını söylemekti."

"Biliyorum, ama..." Kirpikleri Silver'ın utançtan olduğunu düşündüğü bir şekilde kırıştı. "Takım liderleri Legion, Indigo'nun bir anısına karşılık kendi kanını takas etti. Bir görevde diğer Sluagh'lar tarafından fark edilmemek için kana ihtiyacımız vardı ama sonunda başımız başladığımızdan daha fazla belaya girdi. Bizi kandırdılar. Indigo'nun pazarlığı yerine getirdiğini düşündük ama ben de Legion'dan içtim. Aynı ödemeyi benden talep etmeye çalışacaklarından emin değilim."

"Bir anı kulağa o kadar da kötü gelmiyor."

"Henüz yaşanmamış bir anıysa olmaz. Ve inan bana, ben teşhirci kutusunda bir gece geçirmiş olsam da, seçecekleri anı senin rahatça paylaşabileceğin bir anı olmayacak." İfadesi acımasız bir hal aldı ve Silver durumla ilgili tam olarak anlayamadığı bir şey olduğundan emin oldu ve bunu daha sonra Violet'e soracağına söz verdi.

Daha sonra, soğukkanlılığını topladığında ve bu akşam uyandığından beri olan her şeyi gözden geçirdiğinde. Bütün gün Shade'in kollarında, kabin yatağının çarşaflarına dolanmış bir şekilde uyurken geçmişti. Artık bir gece fae'siyle çiftleştiğine göre yıldızlar ve ay onun yeni güneşi miydi?

Çiftleşti. Çiftleşti. *Çiftleşmek*. Bu kelimeyi *ciddiymiş* gibi, sanki yeni normal buymuş gibi söyleyip duruyordu.

"Sadece onlardan uzak duracağına söz ver," dedi Shade, yanağına hafifçe dokunarak.

"Onları tanımıyorum bile. Ve bak, bir dahaki sefere bir yere gitmemiz gerektiğinde, lütfen önce oraya nasıl gitmek istediğimi sor."

"O halde kuralı uygulamak için bir pazarlık." Hiç şüphesiz anlaşmayı mana ile mühürlemek için avucunu onun üzerine koyacaktı ama kadın elini tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Bu iki yetişkin arasındaki bir anlaşma," diye homurdandı ve neredeyse gözlerini devirecekti ama Shade'in gözlerindeki çapkın parıltı onu durdurdu. Tehlikeli bir süre için, bir insanla değil de bir Unseelie vampiriyle çiftleştiğini unutmuştu; Shade son birkaç gündür kanatlarını nadiren açmıştı. Onun yanında her zaman bir bilinmezlik, bir borç ya da bir bedel hissi olurdu. En çok da aralarındaki meydan okumaları seviyordu. Bunu onun hakkında bildiği kadar kendisi hakkında da biliyordu.

Gölümsedi ve onu öpmek için eğilmekten kendini alamadı. Dudakları, Kuyu Tarikatı Konseyi olduğunu tahmin ettiği kişinin gelişiyile kesilmeden önce sadece görkemli bir saniye boyunca birbirine değdi.

ChapTer İKİ-Nİne

S hade eşini daha uzun süre kucaklamak istedi ama konsey üyeleri odaya girerken ellerini iki yanında tuttu. Geldiklerinde Silver'a isimlerini fısıldadı. Duracaklarından şüpheliydi.

kendilerini tanıttılar. Her birinin yüzünde sertleşmiş kaya gibi bir ifade ve zorlukla kontrol altına alınmış bir hoşnutsuzluk havası vardı.

Dawn saçında yay olan medyumdu. Colt, prizmatik yusufçuk kanatları olan peri büyücüsüydü. Yıpranmış bir Büyücü olan Barrow'un beyaz sakalları birbirine karışmış ve arasına bir yaprak sıkışmıştı. Konseydeki üç Muhafızdan Shade dışında Yaprak ve Bulut vardı. İkisi de çiftleşmemişti. Shade'in içgüdüleri onu Gümüş'ün önüne geçmeye, onu kendine saklamaya itti ama o yine de ayaklarının üzerinde durdu.

Aravela'nın soğuk, ölü gözlerini gördükten sonra ona bir şeyler olmuştu. Silver'ı kaybetme korkusu derisinde bir kaşıntıya dönüşmüştü, sıkılaşıyor ve gıdıklanıyor, onları birbirine bağlayan bağa rağmen Silver'ın gerçekte onun olmadığını sürekli hatırlatıyordu. Ne aşkını ne de onunla kalma arzusunu ilan etmişti. Aslında, ilişkileri hakkında konuştukları son sözler, uzun vadede aralarındaki ilişkinin yürümeyeceği üzerineydi.

Ona uzanmak yerine, her bir telini koparmış olabileceğini düşünene kadar elini saçlarında gezdirdi.

Demogorgon Aravela'yı yok etmişti. Onu öldürmekle kalmamış, *buruşuk derisi, içi boşaltılmış göğsü, ölü gözlerindeki dehşet...* Onunla ilgili son anısının bu olmasından nefret ediyordu. Sonsuza dek

zihnine bir hastalık gibi giriyor, daha iyi zamanları hatırlamak istediği her an iltihaplanıyor ve çoğalıyordu.

Shade nefes almak ve elini indirmek için kendini zorladı. Kulübede geçirdiği günler sahiplenme içgüdülerini daha da yoğunlaştırmıştı. Silver'ı gölgelerinin arasından kaçırmak, bir daha asla dışarı çıkmamak ve ona sımsıkı sarılmak istiyordu. Bırakın dünya etraflarında parçalansın. Onun kollarında olduğu sürece umurunda olmayacaktı.

O karanlık, bencil kalbi korumak için utanç verici aşırılıklara sürükleyebilirdi. Mantıksız bir dürtüydü ama yine de oradaydı. Bunu inkâr etmek tehlikeye davetiye çıkarmak olurdu.

Aravela ona, *Kuyu'yu ya da insanın doğal dürtülerini inkâr etmenin iyi bir şey olmadığını* söylemişti. Bilge bir kadındı ama bu dürtülere kapılmanın tehlikelerini de biliyordu.

Başbakan, beyaz tüylü kanatlarının telaşıyla konsey odalarının dışındaki terasa indi. Yaşlanmayan ama kadim baykuş şekil değiştirici hemen ona onaylamayan oval gözlerle baktı. Beyaz uçlu kirpikleri yavaşça kırpışarak aşağı indi. Mülkiyeti bir kenara bırakarak Shade'e doğru yürüdü. Mavi elbisesinin altında parıldayan kahverengi pençeli ayak parmakları fayansları tıkırdatarak yürüyordu.

"D'arn Shade," diye kestirip attı. "Yapman gereken bir açıklama var."

Başbakan'ın varlığı hissedilir bir şeydi. Odayı kudretle doldurdu. Saksılardaki çiçekler titredi. Mermerdeki damarlar ay ışığında sanki yılan gibi kıvrılıp kaçmaya çalışıyordu. Bir zamanlar Shade, Prime'ın dipsiz gözlerine bakmış ve gözünü kırpmamıştı. Şimdi bunun kendisinden başka kimseyi önemsemediği için olduğunu biliyordu. Yanında kaskatı kesilen kadın onun istediği her şeyi, kırılğan ve uğruna savaşmaya değer her şeyi temsil ediyordu. Shade'in cevabı kolunu dostunun omzuna gelişigüzel dolamak olunca, Prime'ın aurası boğucu bir hal aldı.

"Kutsanmış çiftleşmeler konusunda sabırlı davrandım," diye mırıldandı. "Clarke yaklaşan savaş için onlara ihtiyacımız olduğunu düşünüyor gibi görünüyor ve Dawn da aynı fikirde değil. Ama sen benim iyi niyetimi yepyeni bir seviyeye taşıdın. Tarikat'tan uzakta aylar geçirdin ve şimdi de bu. Sen sadece On İki'lerden biri değilsin D'arn Shade, aynı zamanda bir konsey üyesisin." Beyaz lüleleri, dönüştüğü kuş gibi başını eğerken sıçradı. "Kendin için ne söyleyeceksin?"

"Onu rahat bırakın," diye ağzından kaçırdı Silver. "Çocukluğunun geçtiği evin yıkıldığını görerek geldik."

"Silver," diye azarladı Shade. Prime'ın gazabının kendisine yönelmesine ihtiyacı yoktu.

Ama eşi onu tanıdığı onca zaman boyunca hiç korkmamıştı. Silver'ın gri gözleri parladı. Daha fazla şey söyleme dürtüsü yüz ifadesinin önüne geçti ama dilini tuttu. Prime homurdandı ve sonra Leaf'e doğru döndü.

"Rapor."

Leaf, demogorgonun Rosebud Courtesan'lara ne yaptığını, göğüs nasıl açıldığını, kalplerin nasıl çıkarıldığını ve cesetlerin nasıl yaşlandırıldığını anlatmaya başladı. Shade'in daha önce bilmediği şey, tanıkların cesetlerden insan bezi çıkmadığını iddia etmeleriydi. Leaf, demogorgonun Sluagh gibi manabeez yuttuğunu tahmin ediyordu ama Sluagh yedikleri ruhları Vahşi Av'ı çağırmak için erişilen bir cep boyutunda tutarken, bu yeni yaratık sadece yaşamı sona erdiriyordu. Kozmik Kuyu'ya yeniden katılmak için sürüklenen hiçbir manabeeze yoktu. Bir Wraith'in ordusunda kapana kısılmış ruhlar olarak ölümden sonraki hayat yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Shade, Aravela'nın ölümünün korkunçluğunu fark ettiğinde sesler beyaz bir gürültüye dönüştü. Fae herkesin bir noktada Kuyu'ya döndüğüne inanıyordu. Bu yaşam döngüsü onlara huzur duygusu, bağlı olma ve bir amaca sahip olma hissi veriyordu. Ama Aravela artık olmayacaktı. Onu özel kılan her şey Maebh'in çirkin yarattığı tarafından yok edilmişti. Hepsi... ne adına... Shade'i yakalayıp ona geri getirmek için miydi? O kadar deli miydi? Bu kadar takıntılı mıydı? Eğer ona giderse, bu Maebh'i yarattığından vazgeçirecek kadar yatıştırarak mıydı? Yoksa artık o noktayı aşmış mıydı?

Bir keresinde Maebh'in bütün bir köyü yerle bir ettiğini görmüştü çünkü insanlar vergilerini ödemeyi reddetmişti. Sadece bir tanesiyle bile bir mesaj gönderebilirdi ama hepsini almıştı.

Shade'i en çok endişelendiren şey bir zamanlar Maebh'e inanmış olmasıydı. Kendine has anları olmuştu ama kalbinde her zaman fae'lerin refahı vardı. Zihni onun odasındaki terk edilmiş çocuk odasına kaydı.

Maebh, Mithras'tan hamile kaldığı çocuğunu kaybetmişti. Mithras'ın Elphyne'in yarısını Maebh'ten alabilmesiyle sonuçlanan o çocukta ya da o birleşmede bir şey vardı. Bu onun zayıflığıydı. Onun gerçeği idi. Bebeği kaybettikten sonra bir süre Obsidyen Sarayı'nda sessiz kaldı ve Shade o zaman hayatına girdi. Kalbindeki boşluğu doldurmuştu. Anlamsız bir dünyaya anlam getirmişti.

Sonra onu terk etti ve Maebh aklını yitirdi.

Başbakan Yaprak'ın raporunu dinledi. Dudakları büzülmüş, duruşu sertti. Rüzgâr bile onun beyaz tüylerini karıştırmaya cesaret edemiyordu. Yaprak işini bitirdiğinde, etkilenmemiş gözlerle Gümüş'ü değerlendirmek için geri döndü. Shade'in içindeki öfke kaynamaya başladı ve kayıp hissi daha da arttı. Maebh için olduğu gibi, Gümüş de Shade'in anlamsız bir dünyadaki hissiydi. Onu koruyucu bir şekilde yanına çekti.

Başbakan kuru bir sesle, "Demek en son insan kazanımı sizsiniz," dedi.

"Affedersiniz?" Silver'ın kaşları kalktı.

"Muhafızımın burada işini yapmamasının sebebi sensin. Bu canavarın bu kadar uzun süre kontrolsüz kalmasının sebebi sensin."

"Dikkatli ol Prime," diye uyardı Shade. "Renklerini gösteriyorsun."

"Bunun için Shade'i suçlayamazsın." Gümüş, kadim baykuş şekil değiştirene ters ters baktı. "Bu canavarla savaşacak bir Muhafız ordunuz yok mu?"

"Dawn sana güvenilemeyeceğini söylüyor," diye devam etti Başbakan. "Geleceğin henüz belli değil ve belli olana kadar seni planlarımızdan haberdar edemeyiz. Kendini açıkla ve sonra git."

"Arkadaşımla böyle konuşma." Shade'in gölgelerinin belası açıldı ve ay ışığı odadan sızdı.

"Yeter." Başbakan elini salladı ve yarattığı rüzgârla Shade'i geri itti. Etrafını bir kasırga sardı ve duvara sertçe çarptı. Bir böcek gibi sıkışıp kaldı. Misilleme yapabilirdi. Vücudundaki her içgüdü bunun için hamdı. Silver'ın ortak manasının gücü emrindeydi ama Prime'ın sınırları bilinmiyordu. Ve o onun lideriydi.

Kuyu Tarikatı'nın başıydı.

Silver'ı tehdit etmiyordu. Bu sorgulama Crimson adına ne olduğunu anlamaya çalışmasıydı. Tarikat'a gelen diğer tüm Kuyu tarafından kutsanmış insanlar da sorgulanmıştı. Prime, Elphyne'i çılgın bir kraliçenin kudretinden korumak, aynı zamanda istiladan korumak ve Kuyu'nun kurumasını engellemek zorundaydı.

Shade saygıyla başını salladı ve Prime geri çekilmek üzereydi. Bunu Shade'in gözlerinde görebiliyordu ama Silver hırlayarak ikisinin arasına girdi ve güçlü rüzgârlı hapisaneyi ele geçirdi. Hava, sanki elinde metal varmış gibi Gümüş'ün etrafından ayrıldı. Bunun farkına varması Shade'i kaburgalarının arasından sertçe vurdu.

Elinde metal vardı.

"Bırak onu," diye homurdandı küçük aslanı.

Prime bir Gardiyan değildi. Eğer büyüünü Silver'a yöneltir ve başarısız olursa, Silver'ın elinde kaçak mal olduğunu anlayacaktı. Shade rüzgârdan kurtuldu ve arkadaşını kalçalarından tutarak kendisine doğru çekti. Kadının cebindeki iri bir şey ona çarptı - işte buydu - küçük yuvarlak nesneyi çaldı ve kendi cebine koydu.

Hata. Silver'ın karanlığı hemen göğsünden çıkarak Prime'a ulaştı.

"Silver, sakın ," diye mırıldandı Shade.

Arkadaşı duyduğuna dair bir işaret vermedi, hatta metal nesnesini - güvenlik ağını- çıkardığını bile fark etmedi. Prime'ın gözleri Silver'ın tehdidi karşısında hafifçe irileşti ama sonra her hesapçı ifadesine geri döndü.

"İlginç," dedi ve geri adım atarak elinin dramatik bir hareketiyle rüzgârının kesilmesine izin verdi.

Gümüş uzaklaşmadan önce Gölge elindeki nesneyi cebine geri soktu. Hareketlerini gölgeyle gizledi. Karanlığı aniden sona erdi. Ne yaptığını biliyor muydu? Bir yanı eşinin onu tereddüt etmeden korumasından hoşlanıyordu ama bir yanı da dehşete düşmüştü. Başbakan, On İki Kadro'sundan çok şey görmezden gelebilirdi ama aynı zamanda onları hiç düşünmeden içlerini de boşaltabilirdi.

Gümüş'ün gri gözleri iki öfkeli fırtınaya dönüşmüştü. Sakinleştirici sözler fısıldamak için dudaklarını indirdi. Kız onun bakışlarını tuttu ve adam, aralarındaki bağın doğal bir şekilde onu kısıtladığını hissetti. Onun paniği

Barış. O zaman biliyordu ki, o nesneyi cebine geri koymasaydı bile, hediyesini kontrol edecekti. Başını sallayana kadar nefes alış veriş yavaşladı.

Odadaki herkes temkinli bir şekilde onun göğsüne baktı.

Başbakan Kahin'e döndü. "Nesillerdir Kuyu'nun mürekkepli tarafının bu fiziksel tezahürünü görmemiştik. Görülerinde onunla bağlantılı olduğunu gördüğün karanlık bu mu?"

"Kuyu'nun mürekkepli tarafı nedir?" Gümüş kaçırdı.

Kimse cevap vermeyince, bir açıklama için Shade'e döndü ama onun gözlerindeki korkuyu görmüş olmalıydı çünkü solgunlaştı ve başka tarafa baktı. Kuyunun mürekkepli tarafı mı? Tüm fae'lerin asla dokunmamaları konusunda uyarıldıkları kısım. Lanetlerin çekildiği kısım. Bir insanı delirten kısım.

Dawn Silver'ı değerlendirirken düşünceli görünüyordu. "Bunun üzerinde meditasyon yapmam gerekecek. Bunun vizyonlarını gördüğümde, Boşluk'un hem Clarke hem de benim için olduğu gibi pek çok şey engellenmişti. Belki de içindeki hediye idi. Belki de başka bir şeydi. Kuyu'ya danışacağım."

Silver'ın kaşları çatıldı.

"Boşluk, yüce liderinize verdiğimiz isimdir," dedi. "Nero mu demek istiyorsun?"

Birbiriyle çelişen duygular aralarındaki iyi kutsanmış bağa çarptı. Kadın omurgasını dikleştirip çenesini ayarlarken belirsizlik yüzüne vurdu. Henüz onunla kalmayı kabul etmemişti. Her zaman yola geleceği hissine kapılmıştı ama şimdi o kararlı, çelik gibi ifadeye bakınca o kadar da emin değildi.

O metal nesneyi saklamıştı çünkü kendisine yardım etmesi için ona güvenmiyordu. Ve Koruyucu statüsü nedeniyle bağ aracılığıyla ona hâlâ erişebiliyorken, karşılığında onun da aynısını yapıp yapamayacağını merak etti. Yoksa şu anda Kuyu'yla bağlantısı kesilmiş miydi?

Umurunda değil miydi? Onsuz var olmak onu incitmiyor muydu?

Ona liderinin ne tür dehşetlere yol açtığını anlatmıştı ama yine de onu korudu. Hâlâ o kaçak mal yığınının bir cankurtaran salı gibi sarılıyordu. Hikâyeyi bir de onun tarafından dinlemek için eşiyle yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Shade sıkılmış dişlerinin arasından Prime'a, "Buraya soruşturma için gelmedik," dedi. "Bunu nasıl yapacağımızı tartışmamız gerekiyor."

Maebh'in yeni evcil hayvanını durdur."

"Şimdi umursuyorsun." Cloud'un ses tonundan alaycılık sızıyordu.

Vay be. Her zamanki dik kafalı ağzından çıkan ilk söz buydu. Cloud, Shade'in yarı zamanlı bir Gardiyan olmasıyla ilgili bir şeyler mırıldandı. Shade bunun sırtından atılmasına izin verdi. Ama Silver öyle yapmadı. Bir adım öne çıktı.

"O şey tarafından *iki kez* saldırıya uğradık," diye tersledi, sabırsızlığı bir ok gibi Cloud'u işaret ediyordu. "Tabii ki umurunda."

Lanet olsun. Kavga etmek için yanlışı kişi. Cloud'un kara kaşları o kadar yukarı kalktı ki alnını kaplayan gevşek siyah buklelerin altında kayboldu. Prime, serseri karga şekil değiştirene doğru bir el kaldırdı ve başını Silver'a doğru eğdi.

"İki kez saldırıya uğradım da ne demek?" Başbakan onay için Shade'e baktı. Shade başını sallayınca, "Bunu neden şimdi duyuyorum?" diye çıkıştı.

"Çok meşguldük."

Cloud alay etti, "Eminim öyledir."

Shade tepkisini zapt etme çabasıyla titredi. Gerçek şu ki, Cloud kızmakta sonuna kadar haklıydı. Shade görevlerini ihmal etmişti, bu yüzden üzerine atılmasını hak ediyordu. Ama Silver'ın onun seçiminde hiçbir rolü yoktu.

Başbakan Shade'e doğru bir adım attı. "Yani bize bu yaratıkla *iki kez* ilk elden deneyim yaşadığınızı mı söylüyorsunuz? *İkiniz de kaçtınız* ve bunu nasıl başardığınızı paylaşmayı düşünmediniz mi?"

"Bana zarar vermek istemedi," diye itiraf etti Shade.

Başbakan, "Bunun sizinle bir ilgisi olduğunu düşündük ama gerekçenizi duymak istiyorum," dedi.

"Her saldırdığında beni silahsızlandırmayı ve kaçırmayı hedefledi. Değer verdiğim insanlara zarar vermek için geri dönmesi tesadüf olamaz. Bu bir mesaj."

"Yaralanmamış." Prime'ın keskin bakışları Silver'ı tepeden tırnağa taradı ve sonra Shade ile göz göze geldi. "Bu korkunç şeyle savaşırken iki Muhafız kaybettik. Sen ondan nasıl kurtuldun?"

"Gölgelerim kaçmamıza yardım etti," dedi. "Eşime bağlı olduğum için bol miktarda mana kaynağım vardı. Bizi takip edebileceklerini sanmıyorum. Silver da yeteneğini bir kez kullandı. Demogorgon'u kısa bir süreliğine yaralamış gibi görünüyordu. Kaçmamıza yetecek kadar."

"Seni izleyemediğini söylüyorsun ama . İki kez."

"Belki bir izleme büyüsü?" Barrow sakalını ovuşturarak sordu.

"Emin değilim," diye yanıtladı Shade, yaratığın aniden orada oluşunu hatırlayınca kaşlarını çatarak. "Bizim yaptığımız gibi bir tane attığını hayal edemiyorum. Belki."

Barrow ve Colt, büyülü bir yaratığın kullanabileceği çeşitli izleme yöntemleri önermeden önce kendi aralarında tartışılar, ancak onlar listelerini bitirmeden önce Silver, Shade için cevap verdi.

"Kanı yoluyla olmuş olabilir. İki kez ortaya çıkması da Shade'in kesilmesinden birkaç saniye sonraydı."

Başbakan, siyah dumanın güvenli bir şekilde hapsediği Silver'ın göğsüne bir göz attı ve ardından beyaz kirpikli bakışlarını kaldırdı. "Gidebilirsin Silver, ancak yakınlıklarını test ettirip yeteneğini güvenli bir şekilde değerlendirene kadar kampüste kal. D'arn Shade, bu canavarı kontrol altına almak için bir plan yapana kadar kalacaksın."

Silver bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra .

Başbakan haklıydı. Eğer Silver'ın armağanı gerçekten de Kuyu'nun mürekkepli tarafından çekildiyse, o zaman izlenmesi gerekiyordu. On İki'nin evine çekilip onu orada beklemesi daha iyi olacaktı. Bu gece uzun sürebilirdi.

"Onu geri getireceğim-" diye başladı.

"Hayır," dedi Başbakan. "Sen kal. Silver dönüş yolunu kendi bulabilir. Bu yorucu bir yolculuk değil. Canlı kampüsümüzde bir yürüyüş ona iyi gelebilir."

Başka bir deyişle, Başbakan Silver'ın kurallarına uyduklarında Kuyu'nun ne gibi ödüller verdiğini görmesini istiyordu. İşten çıkarılmasından dolayı hem duruşu hem de duyguları bozulan Silver, Prime' sıkıca gülümsedi ve "Sonunda sizinle tanışmak bir zevkti" dedi.

"Sevgilim," diye mırıldandı Shade. "Belki de arkadaşlarına yetişmenin zamanı gelmiştir. Bu artık Emir'in işi."

Sanki onu tanıımıyormuş gibi ters ters baktı. Yüz ifadesi hiç değişmese de, duvarlarının hissetti. Fakat

onu şımartamaz ya da bağımsızlığını küçümseyemezdi. Başbakan'ın onu neden gönderdiğini de anlıyordu. Ona başka bir yol olduğunu açıklamasına rağmen Silver hâlâ cebindeki metal nesneye güveniyordu. Eğitimden kaçıyor ve bu konuda görüldüğünden daha fazlası olduğunu hissediyordu.

Şüphe göğsüne giren bir hançer gibiydi. Silver'ın eğitimden kaçınmasının sebebinin insan şehrine dönecek olması ve buna ihtiyaç duymayacak olması olduğunu düşünmeden edemiyordu. Orada karanlığını engelleyecek bir sürü metal vardı.

Hala liderini koruyordu. O Fae değildi.

Shade o anda Sluagh'lardan biri gibi onun zihnine ulaşabilmek ve onun tarafında olduğunu söyleyebilmek için her şeyini verebilirdi. Ama aynı anda savaşabileceği tek bir kötülük vardı ve bu Silver'ın paylaşma konusundaki isteksizliği olamazdı. Ya da liderinin uzun vadeli istila planları. Şu anda, Maebh ve görünüşe göre tek amacı Shade'i geri almak olan, yarattığı canavar olmalıydı. Kendini duygularından arındırdı ve çenesini sertleştirdi.

Arkadaşının omzuna dokundu. "Tapınak merdivenlerinin dibinden sağa dönün ve patikayı takip edin, Altıların evini geçtikten sonra, küçük kışlanın eğitim alanından önce Onikilere varıncaya kadar. Violet sana odamı gösterecek. İşimiz bittiğinde seni orada bulurum."

CHAPTER OTUZ

Silver tapınağın merdivenlerinden inerken, kovulduğuna inanamıyordu. Aslında buna inanabilirdi. O kim oluyordu da Kuyu Tarikatı'nın konsey toplantısına katılıyordu? O

yarı yolda durduğu için daha çok kızgındı. Neden kızgındı?

Dahil edilmeyi bekliyor muydu? Pek beklemiyordu. Onlar için kim olduğunu biliyordu.

Shade onunla gitmediği için üzgün müydü? Sonunda gözlerindeki şefkat aniden sönmüştü. Cebindeki metal alıcı-vericiyi bulmuş ve sonra kendini ondan ayırmıştı. Elini cebine soktu ve soğuk, engebeli nesneye dokundu. Onu hiç terlemeden deşebilecek insanlarla dolu o odada sırrını saklamıştı. Ama ne kadar süreyle?

Sonunda, o güçlü lideri onu hizaya gelmeye zorlayacaktı.

Zaten vardı.

Ya da belki Silver kendine kızgındı. Shade'in kendisine yaklaşmasına izin vermişti ama onu neredeyse hiç tanııyordu. Onun insanlarını, nasıl çalıştıklarını ya da herhangi bir şeyi hiç bilmiyordu. Ellerine geçen ilk fırsatta ona düşman olabilirlerdi ve sonunda Shade de olabilir ya da daha kötüsü - *alıcı-vericiye* dokundu - *ona* düşman olabilir.

Kampüsü inceledi. Yeni biçilmiş çimler ve baş döndürücü bir çiçek parfümü kokuyordu. Merdivenlerin kenarındaki menfezlerden akan su, huzurlu ve yıldızlı geceye katkıda bulunuyordu.

Çorak topraklardaki evine kıyasla burası bir vahaydı. Baktığı her yerde bolluk ve aydınlık vardı, hayat dolu, hareketli fae'ler. Üzgün, sarkık yüzler yoktu. Mazot dumanı yoktu. Çaresizlik kokusu ya da soğuk beton duvarlar yoktu. Şehri tek bir amaç için kaplayan dikenli tel ağlar yoktu - kuşları ve kanatlı fae'leri katletmek için. Bunu düşündükçe Nero'nun iddia ettiği gibi bir başkan olmadığını daha iyi anlıyordu. Bu insanlar gerçek bir başkanın ne olduğunu bilmiyorlardı. Neron tüm emirleri sadece seçkinlerin girmesine izin verilen bir gök kulesinden veriyordu.

Silver seçkinlerden biri değildi. O bir Azrail'di, bir homurtu. Kristal Şehir'de yaşadığı onca yıl boyunca hiç oraya çıkmamıştı. Bunun yerine, isteklerine ket vurmuş ve Rory'nin saflarına katılmaktan kendini uzak tutmuştu.

Kristal Şehir tarihi, kuleden hüküm süren kral ve kraliçelerden bahsederdi. Liman görevlilerinden bazıları eski monarşinin eski dünyaya ait eserleri ve bilgileri koruduğundan bahsetmişti. Kuleden nasıl indiklerini ve sokaklarda nasıl geçit töreni yaptıklarını anlatmışlardı. Bu Neron gelmeden önceydi. Şimdi sadece tribünlere oynamak için iniyordu.

Halkının arasında dolaşan bir lider değildi. Kendisinin nadiren yaptığı kısa gösteriler dışında, kızı Rory ve diğer birkaç ileri gelen kişi onun yönetiminin yüzüydü.

Belki de gerçek bunca zamandır Silver'ın gözünün içine bakıyordu. Belki de o kulede bir sürü malzeme vardı ve onları sadece kendileri için saklıyorlardı.

Kendi kendine kaşlarını çattı.

Eğer Shade ve Prime'a inanılacaksa ve Nero bombaları patlatan adamsa, bir şekilde onun gibi bu zamana gelmenin yolunu bulmuşsa... o zaman... Shade haklıydı. Nero'ya hiçbir konuda güvenilmemeliydi. Genç kalmak için mana çalışıyor olabilirdi. Ayrıca bunu insanları bilmeden manipüle etmek ve kontrol etmek için de kullanıyor olabilirdi. Silver'ın uğruna savaştığı lider bir yalandı.

Rory akıncıları Elphyne'e sokup çıkarmak için portallar yaptı. Bu portallar mana kullanıyordu ve Nero her zaman Kuyu'nun metalin mana ile çalışamayacağına dair kuralının yanlış olduğunu iddia etmişti. Küçük bir yanlış bilginin bir orman yangını gibi yayılması ne kadar komik.

norm. Silver portal yaratma işine karışan bir Muhafız görmemişti ama mana ve metal ilişkisinin nasıl işlediğini ilk elden gördükten sonra, bir Muhafız'ın bir şekilde işin içinde olması gerektiğini biliyordu. Akla yatmayan çok fazla şey vardı.

Silver artık ne düşündüğünü bilmiyordu. Tek bildiği, On İki'lerin evine geri dönmeye ya da Violet'in incelemesiyle yüzleşmeye hazır olmadığıydı.

Gece henüz yeni başlamıştı. Kampüsü keşfetmek istiyordu. Başka bir şansı olmayabilirdi.

ANA GUARDIAN eğitim alanı, etrafı çitlerle çevrili geniş bir dikdörtgendi. Arkasında büyük bir revir, yanında ise daha küçük bir demirhane yükseliyordu. Yanık hava ve erimiş metal kokusu yumuşak bir esintiyle geceleri Muhafızların birbirleriyle dövüştüğü alana yayılıyordu. İzlemeye devam etti, erkek askerler arasındaki dansa kendini kaptırdı. Nasıl kapılmasındı ki? Yetişkin, yarı çıplak erkeklerin güreşmesi hangi ırktan olursa olsun çekici bir manzaraydı. Biri vampirdi; sırtından deri yarasa kanatları uzanıyordu. Diğeri önce insan gibi göründü ama sonra boynuna doğru gelen bir kılıçtan kaçarken elf kulaklarını gördü.

Elphyne'de metalle çalışılmasına izin verilen tek yer olan demirhanenin bacasından aniden duman ve korlar yükselmeye başladı. Demircilerin bu maddeyle çalışmalarına izin verilebilmesi için Muhafız olmaları gerekiyordu. Silver daha önce hiç ateşli silah yapmaya kalkışıp kalkışmadıklarını merak etti ve aniden araştırma dürtüsüne kapıldı.

Muhafızlar kılıç ve demir uçlu ok taşıyorlarsa, elbette tabanca da kullanabilirlerdi. Hatta Kuyu ile bağlantılarını kaybetmeden bir top bile kullanabilirlerdi. Büyülü yaratıklara karşı barışı korumalarına yardımcı olmak için kullanabilecekleri sayısız silah vardı. Demogorgon'a karşı kullanılmak üzere tasarlanmasına yardım edebileceği bir silah bile olabilirdi.

Alanın dışında durmuş, demirhaneyi uzaktan izliyordu. Prensiplerinin çoğunu metalin metal olduğu gerçeğine dayandırmıştı.

yasaklanacak ve mesleği de dahil olmak üzere kendi zamanındaki pek çok insani gelişme kaybolacaktı. Ama Muhafızların metal ve plastik taşımalarına izin verildiğini unutmuştu. Ona göre bu küçük bir şeydi ama belki de potansiyeli daha büyüktü. Ya metal başka şekillerde kullanılabilseydi? Ya kendisi ya da bir başkası tıbbi ekipman, iletişim teknolojisi ya da kaybolduğunda yol gösterecek basit bir pusula gibi gelişmeler yaratabilirse?

İnançlarının büyük planında bunun ne anlama geldiğinden emin değildi ama bunun bir şeyleri değiştirdiğini biliyordu. Belki de bunca yıl hayatta kalmasının sebebi buydu. Belki de insanları ve Fae'leri her iki gruba da fayda sağlayacak şekilde bir araya getirebilirdi. Herkes bir Gardiyan . Tek yapmaları gereken testi geçmekti.

İç geçirdi ve zihni cevapsız sorularla dolup taşarken, antrenman maçına geri döndü. Asla tatmin edici cevaplar olmayabilirdi. Hayat buydu, o zaman da şimdi de.

Elf, vampiri hareketsiz tutmak için kullandığı görünmez bir güç sayesinde kazanıyordu.

Tekrar iç geçirdi, bu kez keskin, tatlı havanın tadını çıkarıyordu. Böcekler ve kuşlar cıvıldıyordu. Bir yerlerden su damlıyordu - bu yerde ses her yerdeydi. Muhtemelen Kuyu'yu sürekli hatırlatmak için kasıtlı olarak yapılmıştı.

Gümüş çitlerden birkaç yaprak kopardı ve eğitim alanından batıya doğru yürümeye devam etti. Uzaktaki yüksek bir kubbe dikkatini çekmişti. Büyük, mozaik yapının akademi ve kütüphane olduğunu düşündü. Oraya doğru yürürken, parmaklarıyla çitin yapraklarını yırttı, zihninde farklı senaryoları gözden geçirdi ve sorununa bir çözüm bulmaya çalıştı: Gölge' ayrılmaya hazır değildi ve halkından vazgeçmeye de hazır değildi - peki bu onu nereye götürüyordu?

Silver yürüdükçe kendini daha da sönük hissediyor ve Shade'le birlikte Kristal Şehir'e dönmenin bir seçenek olmadığından daha da emin oluyordu. Nero'ya güvenilemezdi. Ve Silver şehre bir şeyleri harekete geçirmek için dönmüş olsa bile -belki liderleri hakkındaki gerçeği yaymak için ya da belki sadece Carla gibi insanlara doğru türde yardım sağlamak için- hayatı değişiyordu.

Bir de buraya yapması için gönderildiği acımasız seçim vardı. Tutamayacağı beklentiler vardı ama başka bir alternatifi de yoktu.

Bir baykuş öttü ve Silver aniden nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. Akademiye gitmek için sola dönmesi gerekiyordu ama hayallere daldığı için sapağın yanından geçmişti. Gece daha karanlık, ağaclar daha uzun ve yapraksız görünüyordu.

Çakıllı patikada dönüp durdu, çıkan ses ona kara tahtadaki tırnakları hatırlatacak kadar yüksekti. Ensesindeki bir gıdıklanma vücudundaki tüm tüyleri diken diken etti. Döndü ve bir Sluagh ile yüz yüze geldi -Altılar'dan biriyle.

CHapTer ÜÇ-BİR

I Eğer bal tuzağı diye bir şey varsa, Silver onun Tilki adındaki Sluagh'a benzediğine bahse girerdi. Uzun boylu, çevik ve boynundan ayaklarına kadar siyah deriyle kaplıydı. Aynı

Shade'in giydiği muhafız üniforması Fox'un üzerinde ışığı yutuyor gibiydi, tıpkı omuzlarından yırtık saten çarşaflar gibi sarkan şeytani kanatlar gibi. Kısa, siyah saçları hissedemediği bir rüzgârla hışırdıyordu. Galaksi, ilk bakışta çok masum görünen melek gözlerinin derinliklerinde parıltıyordu. Ama cesurca daha yakından baktıkça, onun yediği şeyin hüznü ruhlar olduğunu fark etti.

Silver ona bakarken bedeninin kafesinden gelen çığlıkları hissetti, uzun kirpikleri masumca kırışarak onu inceliyordu.

Bu karanlık fae'ler hakkında öğrendiği dersleri ve söylentileri hatırlamaya çalıştı. Unseelie. Kötü niyetli. Sadece geceleri ortaya çıkıyorlardı. Ruhları yiyorlar ve Vahşi Av adı verilen hayalet ordusunda savaşmaya çağrılana kadar onları bir tür arafta hapsediyorlardı. İnsan silahlarıyla yenilmeleri zordu - insanların yüzyıllar önce fae'lere karşı verdikleri savaşı kaybetmelerinin sebebinin Sluagh olduğunu biliyordu. Kaybeden taraf neden kaybettiğini asla unutmaz. Sluagh hikâyeleri, Kristal Şehir'in kapılarından çıkıp vahşi doğaya karışmalarını önlemek için ebeveynlerden çocuklara fısıldanan uyarılardı.

Geldiklerini göremezsiniz. Silver, bir annenin sokakta on yaşındaki oğluna parmağını salladığını duymuştu. Tek hissedeceğiniz boynunuzdaki rüzgardır ve sonra bir heykel gibi donarsınız, onlar sizden beslenirken kendi bedeninize kilitlenirsiniz.

Fox başını eğip Silver'ı düşünürken hava uğursuz niyetlerle titreşiyordu, şüphesiz Silver'ın az önce hatırladığı anıyı dinliyordu. Shade'in doğruca eve gitmesi yönündeki talimatlarına kulak vermeliydi.

İlk başta, kıvrak vücudu ve masum yüzü genç ve deneyimsiz görünüyordu, ama onu inceledikçe, bunun gecenin bu yaratığının yaydığı baştan çıkarıcı tuzağın bir parçası olduğunu daha iyi anladı. Geniş omuzları derinin içinde esniyordu. Yanında güçlü eller. Parmaklarının ucunda keskin siyah pençeler ya da tırnaklar.

Yanıma gel, güzel şey. Sana zarar vermeyeceğim, der gibiydi. Silver bunun hayal gücü mü yoksa kafasının içindeki gerçek sözler mi olduğunu anlayamadı.

"Tilki, değil mi?" Gümüş selam verdi. İlginç bir isim. Neden bu ismi seçtiğini merak etti.

Hiç kümeste bir tilki gördün mü? Yırtıcı bir dikkatle ya da merakla etrafında dolaşmaya devam ederken, cevabı bir mırıltı gibi zihnine kaydı. Karar veremiyordu.

Karanlığı bu fae'ye de Demogorgon'a verdiği gibi zarar verecek miydi?

Hayır, Fox açıkça cevap verdi.

Tanrım, aklına mı girmişti? Kaşları çatıldı ve zihinsel olarak en sevdiği Beach Boys şarkısı *Kokomo*'yu okudu. Annesiyle hemfikir oldukları tek bir şey vardı. O da *Kokteyl*'deki Tom Cruise'un gelmiş geçmiş en iyi Tom filmi olduğuydu. Annesi Tom için beğenmişti. Silver'ın hoşuna gitmişti çünkü ikisinin de sözlerini bildiği tek şarkı buydu.

Ama artık bunların hiçbiri yoktu, ne film, ne de Tom. Nero yüzünden.

Fox bir adım daha yaklaştı. Derisinin altındaki kafatası izi titriyordu ve bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu... ta ki hayalet ellerin vücudunu sardığı, okşadığı ve incelediği, özür dilemeden dürttüğü ve dürttüğü hissine kapılana kadar.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, gözleri bir bulmacaymış gibi kızın yüzünü tarıyordu.

Onun sesini ilk kez yüksek sesle duyuyordu. Sesi şaşırtıcı derecede normaldi, herhangi bir erkek gibi. Bu korkusunun bir kısmını sildi. Birazını.

Kafasındaki bir sonraki nakarata geçti. Tekrar sordu, bu sefer biraz daha ısrarcıydı.

"Burada durmuş altıma sığıyorum," diye ağzından kaçırdı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Dudağının köşesi seğirdi. Bir gamzesi patladı ve başını eğerek ona yine bir Rubik küpü gibi baktı. "Kafanın içinde demek istedim."

"Daha önce şarkı söylediğini duymadın mı?" "Bu şekilde değil."

"Aklımda olduğu için mi?"

"Şarkının türü."

Beach Boys mu? Durdu. Suratını astı. "Tekrar yap."

"Hayır."

Karanlık, şeytani kanatlar tedirginlikle titreşti. Bu kafatası izlenimi, derisi eriyip gözleri kara deliklere dönüşmüş gibi görünene kadar güçlendi. Vücudunu çevreleyen hayalet dokunuş sıkılaştı. Saniyeler içinde hareketsiz kalmış, camla kaplanmış gibi sıkışmıştı. Çığlık atabilseydi, atardı.

"Hey!"

Silver'ın arkasında parlak bir ışık parladı ve Sluagh dişlerini gösterip gözlerini siper ederek tısladı. Geri adım attı ve Silver'ın üzerindeki baskıyı kaldırdı. Yüzündeki kafatası izinin yerini lanetli bir ihanet aldı. Silver'ın omzunun üzerinden baktı, bir kez daha anti-cupid'in timsaliydi.

"Arkadaşıma bulaştın." Violet'in bir kitap koleksiyonunu kavrayan parmakları sanki içten içe yanıyormuş gibi parlıyordu. "Bu hiç hoş değil."

Tilki ve Violet arasında söylenmemiş bir şey geçti ve sonra Tilki pişman ama meraklı bakışlarını Gümüş'e çevirdi.

Varen beni sana bir mesaj iletmem için gönderdi. Zihnindeki sesi gergin bir nota içeriyordu. Haberdar olmak için kargayı takip et.

Silver o şeytani kanatları iş başında görme şansını elde etti. Tilki tepeden titredi, karanlık kanatları bir arı gibi vızıldayarak ve sonra havalandı. Silver yıldızlardan solgun yüzünü seçemeyene kadar onun uçup gitmesini izledi.

"Bunun için üzgünüm," dedi Violet. "Pek sosyalleşmiyorlar. Tek başına olduğunu bilseydim seninle yürürdüm."

"Sorun yok," dedi Silver. "Sanırım sadece meraklı biriydi."

"Ne istiyormuş?" Violet sordu.

Gümüş arkadaşıyla göz göze geldi. Silver'ı kurtaran parlak ışık ondan geldi.

Işık.

Silver'da ölüm ve karanlık varken o parlak, ışıltılı ışıltı. Buraya uymadığına dair bir işaret daha. Ve geçmişindeki korkaklıktan asla kaçamayacağını bir başka hatırlatıcısı.

"Yok bir şey," dedi Sluagh'ı ve mesajını görmezden gelerek. Bırakın Varen'in güvenilir biri olup olmadığını, kim olduğunu bile bilmiyordu. "Sadece merak ediyordu."

Violet zeki bir kadındı; onların zamanında bir nükleer fizikçiydi. Bakışlarını Silver'ın üzerinde gezdirmesinden, söylenenlerin tek kelimesine bile inanmadığı anlaşıyordu.

"Gece vakti dışarıda tek başına ne yapıyorsun?" Violet sordu. "Güvenli değil."

"Tek ." "Eğitim aldım."

Silver, Violet'in elindeki kitapları işaret etti. "Kitap mı okuyorsun?"

"Akademide gece dersleri alıyorum. Peaches mana taşları yaratıyor ve madencilik amacıyla yeteneğini geliştirmeyi öğreniyor."

"Peki ya açlıktan ölen insanlar?" Silver ağzından kaçırdı, öfkesi derisinin altında kaynıyordu.

Violet gözle görülür bir şekilde şaşırılmış bir halde Silver'a baktı. "Bana söyleyecek bir şeyin var mı?"

"I..." Silver bunu neden söylediğini bilmiyordu. Belki de önleyici bir saldırıydı. "Bilmiyorum."

Violet'in gözleri yumuşadı ve Silver'ın geldiği yöne doğru başını salladı. "Benimle akademi kütüphanesine kadar yürü. Peaches zaten orada."

Gümüş, Violet'in yüküne yardımcı olmak için birkaç kitap aldı. Birkaç adım sessizce yürüdüler. Gümüş'ün sırları ağırlaşmıştı.

Elbette Violet, Silver'ın utanç verici yalanlarını, hiçbirinin oraya sığınmamakta ısrar etmesine rağmen Kristal Şehir'e döndüğünü biliyordu. Her adımda ve her kalp atışında Silver'ın kaburgalarının arasında bir sızı oluşuyordu.

"Özür dilerim," dedi gecenin içinde usulca. Damlayan su sesini yuttu. Kelimeler arasındaki boşluk devam etti. Violet'in onu duyduğunu sanmıyordu.

Kubbeli akademi binası görüldü. Benzer şekilde tasarlanmış, daha az etkileyici diğer binalar iki yanda yer alıyordu. Akademiyi kalabalık bir salondan ayıran avlunun ortasında kademeli bir su fıskiyesi vardı. Havada tereyağında pişmiş sarımsak kokusu yayılıyordu ve hem Muhafızlar hem de Büyücüler binaya girip çıkarken görülebiliyordu.

Mavi cüppeli iki büyücü çeşmenin diğer tarafında oturuyordu ama Violet ve Silver geldiğinde hızla uzaklaştılar.

Violet'in ağzından bir nefes kaçtı. "Onlara aldırmayın. Bunu yapıyorlar." "Kaçmak mı?"

Violet başını salladı. "Altı aydır buradayım ve biz İyi Kutsanmış insanlara hâlâ ucubeymişiz gibi davranıyorlar. Gerçi Clarke ilk geldiğinde ona taş attıklarından bahsetmişti, yani sanırım bu bir gelişme."

Kendini hâlâ garip hisseden Silver dudağını ısırды ve başını salladı.

"Neden üzgünsün?" Violet, her şeye rağmen Silver'ı duyduğunu kanıtlayarak sordu.

"Çünkü sana yalan söyledim. Sana kasten insanlara geri dönmenin yanlış olduğunu söyledim. Bunu yaptım çünkü bir destek istiyordum. Elphyne'de yaşamayı başaramazsam bir kaçış planım olduğunu bilmek istedim ve üçümüzün aynı yerde yaşamasını istemedim."

Violet'in kaşları kalktı. "Akıllıca. Aklıma gelseydi ben de aynı şeyi yapardım."

"mıydın?"

"O kadar şaşırmış görünme. Beni iş başında gördün. Kendime duyduğum nefret ve suçluluk duygusundan kurtulmam uzun zaman aldı. Elphyne'deki hayatımın başlangıcında olduğum kişiyle gurur ama bunun üzerinde çalışıyorum."

Silver, Violet' kendilerine saldıran vampirleri nasıl bıçakladığını ve bıçakladıktan uzun süre sonra da bıçaklamaya devam ettiğini hatırladı.

cesetlerinden manabeeze sürüklenmişti.

"Ben de ayrılmamız gerektiğini söyledim," diye itiraf etti Violet. "Özre ihtiyacı olan biri varsa o da Peaches'tir. Son altı yılın büyük bölümünde kan kölesi olarak esir tutuldu."

"Kanlı köle kulağa hoş gelmiyor."

"Kanımızın tadı vampirlere çok iyi geldiği için yakalandı ve saklandı. Bazı Sonbahar Sarayı fae'leri onun kanını şişeleyip seçkin bir ilaç olarak sattı ama Kraliçe Maebh, Peaches'i kişisel kaynağı olarak sakladı." Silver'a yavaş ve temkinli bir bakış attı. "Haklıydık. Maebh uçümüzü de ele geçirmeye çalışıyordu. Sadece Peaches'i elinde tutuyordu çünkü eninde sonunda geri kalanımızı da bulacağını düşünüyordu."

Silver'ın kanında öfke kaynıyordu. "Nasıl olur da bu yaratıkların tarafını tutarsın? Bizden daha iyi değiller."

Violet sıkılmış dişlerinin arasından şöyle dedi: "Ben İndigo ve arkadaşlarımla tarafındayım. Ben insanlara karşı değilim. Onları yöneten kötü adama karşıyım."

"Tüm bu güce sahipsin Violet. Ama ırkımıza yardım etmek için ne yapıyorsun?"

"Artık masum Fae'leri öldürmüyorum. Bu birincisi." Silver'a sert bir bakış attı.

"Touché." Silver iç çekti; son zamanlarda bunu çok sık yapıyordu- iç çekmek. Ruhunda kaos yaratan birikmiş enerjiyi serbest bırakıyormuş gibi iyi hissettiriyordu. Elini uzattı ve çeşme suyunun parmaklarının üzerinden akmasına izin verdi. Bu ses ona Shade'i ölmesini umarak içine ittiği akan suyu hatırlattı. "Shade'i öldürmeye çalıştım, birçok kez."

Violet onu şaşırtarak elini Silver'ın omzuna koydu ve sıktı. "Kulübe katıl. İndigo'yu öldürmeye çalıştım. Bu vampirlerin damarımıza basmak gibi bir huyu var."

"Bir de bana sor," diye güldü. "Bir insan aynı anda nasıl bu kadar sinir bozucu ve baştan çıkarıcı olabilir bilmiyorum."

"Saplantılı bir şekilde sahiplenmeyi unutma."

"Ve sadık," diye mırıldandı Silver, Shade'in onun sırrını konseyden nasıl sakladığını düşünerek.

Violet konuşmadan önce ilginin ağırlığını hissetti. "Onlar iyi insanlar Silver. Hepsi de. Kuyu gibi bir şeye nasıl bu kadar körü körüne inandıkları benim mantıklı beynime uymuyor ama anlamak ve uyum sağlamak için kendi buluyorum. Her gün çok şey öğreniyorum. Eğitimci Barrow artık laboratuvarına tam bile izin veriyor ve-" Gözleri tutkuyla parlıyordu. "Ama benden bu sıkıcı şeylerden bahsetmemi duymana gerek yok. Bana yeteneğinden bahset. İndi, onu kontrol edemeyene kadar burada, Elphyne'de kaldığını söyledi. O kadar kötü mü?"

"Bunu nasıl bildi?"

"Vampirler birbirlerine her şeyi anlatırlar. Çok yakınlar."

"İtiraf ediyorum," dedi Silver, "kontrolü kaybetmeden önce bir yıl boyunca burada kalmaya çalıştım. Sanırım gücümün ortaya çıkması yavaş oldu, ama ortaya çıktığında - benden fırladı ..." diye devam etmek istemedi, ama Violet sabırla bekledi, o da gerisini ağzından kaçırdı. "Beni randevuya götürmeye çalışan bir adama yapıştı. Onu kazayla öldürdüm."

"Yeteneğinizin parametreleri nelerdir?" Violet sordu. Bazen Silver'a bir doktoru hatırlatıyordu ve klinik özgüvenli tavrı sanki eve dönüyormuş gibi hissettiriyordu. Bu Silver'ın boğazının düğümlemesine neden oldu.

"Göğsümden siyah duman çıkıyor ve dokunduğu her şeyi çürütüyor. Canlı olan her şeyi, yani bitkiler de dahil."

"Büyüleyici." Violet'in gözleri parladı. "Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Çürüme derken neyi kastediyorsun? Nesne küfleniyor mu, küle mi dönüşüyor, yoksa... neyse. Test yaptırdıktan sonra bunu konuşmak için bolca vaktimiz olacağından eminim, tabii henüz yaptırmadıysanız?"

Omuz silkti. "Kalacağımı varsayıyorum."

"Seni kapı dışarı edeceklerini , değil mi? Buna inanmakta zorlanıyorum. Clarke da inanacak. Senin geleceğimizin ayrılmaz bir parçası olduğunu gördü."

"Clarke'la hiç tanışmadım."

"Yapacaksın. Psişik uykusundan uyandığında."

"Ben sadece..." Silver kelimeler arasında bocaladı. "Sadece kalmalı mıyım bilmiyorum. Çok fazla Fae öldürdüm. İsteyerek."

"Onları ben de öldürdüm. İndigo beni affetti. Önemsediğim tek görüş bu."

"Bu farklı."

"Nasıl? Çünkü benim durduğum yerden, o kadar da farklı değiliz."

"Ama öyleyiz. İnsanları kurtarmaktan vazgeçtin. Ben hâlâ Onlar için savaşıyorum."

Violet'in parmak eklemleri kitapların etrafında beyazlaştı. "Bunu düşünmeye nasıl cüret edersin? Ben *tüm* yaşam için savaşıyorum. Barış istiyorum."

"Ama bunun mümkün olmadığını biliyorsunuz. İnsanlar öylece savaştan vazgeçmezler."

Bir taraf kazanır ya da bir anlaşma imzalanır."

"Silver, Boşluk yalan söyledi, manipüle etti ve bir şekilde insan şehrine sızdı. O güç sahibi çılgın bir adam. Kahraman kılığına girmiş bir megaloman. Yanlış tarafta savaştığını elbette görebiliyorsun."

"Onun adı Nero."

"Kendi şehrinin ateşe verdiği söylenen bir Roma İmparatoru ile aynı adı taşımasına neden şaşırmıyorum?"

Silver bunu bilmiyordu ama Violet elbette biliyordu. Bu durum Silver'ı zor durumda bıraktı. Diğer insanlardan daha aşağı hissetmekten nefret ederdi, özellikle de kendini çoktan aşağılamışken.

"Söylediklerinin doğru olduğuna emin misin? Yani... onun bombaları patlatan kişi olduğunu destekleyecek kanıtınız var mı? Dünya çapında bağlantılı bir terörist hücresi olduğunu iddia eden haberleri hatırlıyorum."

"Bu o," dedi Violet acımasızca. "Kalbinin derinliklerinde o olduğunu biliyorsun. Clarke ve Laurel hem bizim zamanımızda hem de bu zamanda o adamla karşılaştılar. Clarke'ı kaçırmaya çalıştı ve ona işkence etti çünkü kendi medyumunu öldürmüştü ve yerine geçecek birine ihtiyacı vardı."

Ve şimdi Nero'nun Willow'u neden istediğini biliyordu. Silver'ın midesine bir taş oturdu. Medyumun öldüğünü biliyordu ama onu Nero'nun öldürdüğünü bilmiyordu. Suçluluğunu doğrulayan çok fazla parça bir araya gelmişti.

"Bu nasıl mümkün olabilir? O nasıl burada olabilir?"

Violet omuz silkti. "Ben bir bilim adamıyım Silver. Bir gün nasıl olduğunu açıklamaya inanıyorum ama neden olduğunu asla bilemeyeceğim, ki bence asıl sorunuz bu. Diğer pek çok felsefi konu gibi bunun cevabı da her zaman bir gizem olarak kalacak. Tek yapabileceğimiz önümüzde ne olduğuna odaklanmak."

Silver'ın göğsünde bir şey titredi ve gözlerini kaçırdı. Dehşet. Huzursuzluk. Yanlış. Cebindeki alıcı-vericiyi tutmak için can atıyordu ama Violet'in keskin gözlerinin hareketi algılayacağını biliyordu.

Tüm bu insanlar nasıl olabilir?

Nero, yansıttığı iyiliksever lidere rağmen, iddia ettikleri gibi zalim bir adam olmalıydı. Bu da Kristal Şehir'deki herkes gibi Silver'ın da kandırıldığı ve kullanıldığı anlamına geliyordu.

"Son oyunu ne?" diye fısıldadı. "Dünyayı yok etmek mi? Kimse bu kadar zalim olamaz."

Violet yıldızları araştırdı. "Bunu ben merak ediyorum. Ama dünyanın sonunu getirmek istediğini sanmıyorum. Sanırım bizim zamanımızda medyumları vardı. Clarke onlardan biriydi. Bunu itiraf etti. Bence onlardan biri bir şekilde onu bu gelecekle ilişkilendirdi ve daha küçük bir dünyayı yönetmenin daha kolay olduğunu fark etti. Sanırım dünyaya ne kadar kolay hükmedebileceğine karar verdi. Ama şimdi burada olduğuna göre, bu insanlara hükmetmenin planladığından çok daha zor olduğunu öğrendi. Geçmişte ona güç veren her neyse Elphyne'de işe yaramıyor."

Kristal Şehir'deki insanların Silver'ın yardımına her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

Ama alıcı-vericinin diğer ucundaki şey bunu yapmanın yolu değildi. Willow'u Rory'ye teslim etmek bu işin yolu *değildi*. Böylece Silver'ın görevi sona ermiş oldu. Bu yeni dünyadaki yerinin ne olduğunu bilmiyordu ama gittiği yoldan gitmek istemediğini ve Shade'le birlikte kalmak istediğini biliyordu - bu her neresi olursa olsun.

"Biliyorsun," dedi Violet. "Üçümüz ilk tanıştığımızda birbirimizde bir şeyler gördük. Ne olursa olsun, tıpkı o ilk gün olduğu gibi, senin için burada olduğumuzu bilmeni istiyorum. Hiçbir şey değişmedi."

"Her şey değişti."

CHAPTER OTUZ İKİ

P Onikiler'in evinin önündeki avluya indiğinde kızıl şafak ışığı Gölge'nin kanatlarını ısıttı. Konsey toplantısı bütün gece sürmüştü ve uyku zihninin köşelerini çekiştiriyordu, ama o Silver'ı bulmak için.

Demogorgon sorununa odaklanma niyetinin aksine, Silver zihnini saplantıya varan bir sıklıkta meşgul ediyordu. Başbakan ve diğer konsey üyeleri Maebh'e karşı strateji tartışırken, Shade kafasının içinde kendi savaşıyla mücadele ediyordu.

Bir yanı Silver'a onun tarafında olduğunu, onları ayırmaya çalışan ne olursa olsun ikisinin bir olduğunu kanıtlamak istiyordu. Toplantı sırasında ona bunu gösterebileceği binlerce yol hayal etmişti ve hepsi de yatağını içeriyordu. Birkaçı da o güzel saç ipini içeriyordu.

Diğer yarısı ise çıldırmış gibiydi, neden cebinde metal bir nesne taşıdığını merak ediyordu. Şimdiye kadar hiçbir sır olmamalıydı. Ondan bir cevap koparmak, gerçeği ilk ve son kez öğrenmek istiyordu. Kadın onun zayıf noktasıydı; bunu artık görebiliyordu. Konsey toplantısına konsantre olmak yerine onu düşünüyordu. Onu güvende tutmak için her şeyi yapabilirdi, hatta yasak malzemelerin saklanması suç ortağı bile olabilirdi.

Kendisinden istemesi halinde başka neleri feda edebileceğinden korkmasına neden oldu.

Şüphe saatlerce akıl sağlığıyla oynamıştı. Konsey üyeleri Shade'i demogorgon için yem olarak kullanmak üzere bir plan yaparken neredeyse hiç dikkat etmemişti. Diğer Muhafızlar da gerektiğinde

detayları konuştuk. Gecenin sonunda neyi kabul ettiğinden emin değildi. Ama bununla yarın ilgilenenecekti.

Bu kısa gecenin geri kalanı Silver içindi. Kanatlarını uzaklaştırarak sessiz eve girdi ve doğruca merdivenlerden odasına yöneldi. Elini kapı kolunun üzerine koyarak durakladı ve nefesini tuttu. Farkındalığını bağından aşağı gönderdi ve odasında onun varlığını aradı. İçinden bir şüphe titreşimi geçti. İçeride onu bekliyor olabilir miydi? Toplantıdan çıkarken nasıl görüldüğünü hayal etti. Kızgın. Gergin. Kafası karışmış.

Ama onun yaşam gücü kendisinininkinin bir yankısı gibi titreşiyordu. Elindeki parlayan işaretler bile eşinin burada olmasından heyecan duyarak birlikte titreşiyor gibiydi. Kapıyı açtığında pencereden sızan zayıf bir ışık dışında içeriye karanlık buldu. Kadının kıvrımlı silueti, sanki onun dönüşünü bekliyormuş gibi pencereye bakarak *uyuyan* yatağının üzerinde hoş bir görüntüydü.

Gitmemişti. O anın ağırlığının içine çökmesine izin verdi. Kadın *Burada.*

Odaya adımını attığında, kadının yeni yıkanmış kokusu aklını istila etti ve tüm şüpheler zihninden buharlaşarak yerini başka bir saplantıya bıraktı. İhtiyaç. İstek.

Onu uyandırmak niyetiyle yorganı üzerinden atmadan önce sertleşmişti. Külotu ve göğüslerinin üzerindeki küçük bir kumaş parçası dışında çıplaktı. Metal korse yaraları güzelce iyileşmiş ve neredeyse yok olmuştu. Dudakları için yalvaran pürüzsüz, bronz tenini görünce ağzı sulandı. Kalın gümüş örgüsü dikkatsizce arkasına doğru uzanıyordu. Adam çenesini yavaşça baş ve işaret parmaklarının arasına alıp uyuyan yüzünü kendine doğru çevirdiğinde kadın kıpırdandı.

"Sevgilim," dedi, sesi boğuk ve sertti. "Senin içinde olmak istiyorum."

"Shade?"

"Beni çevrelediğini hissetmeye ihtiyacım var." Onun kendisinin olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Bu gece çok şey kaybetmiş olsa da, o buradaydı, etten ve kemikten. Diğer her şey bekleyebilirdi.

Belki onun ruhundaki acıyı hissetti, belki de sadece bir eşin verebileceği teselliye ihtiyacı vardı, çünkü doğruldu ve kendini uyandırdı.

İlkel açlık onu öylesine derinden etkiledi ki nefesi kesildi. Tüm kısıtlamalarını kaybetti ve dudakları çarpışana kadar onu çenesinden kabaca kaldırdı. Kızın kolları isteyerek ona sarıldı.

Öpüşmeleri acımasız ve dürüsttü, sakladıkları her şeyi söylüyorlardı. Yutan ve tüketen türden bir öpücüktü. Adamın dişleri kadının dişleriyle çarpışıyordu. Dilleri düello etti. *Kan*. Onun ve onun kanı birbirine karıştı. Tadını alınca içten içe inledi. Sistemlerinde yanan bir fitil gibi, o küçük kan damlası vücutlarını ateşe vermeye yetmişti. Kadın diz çökmüş, adam ayakta durmuş, kadın eğilmiş, adam kamburlaşmış, aç ve talepkâr ağızlarıyla çiftleşmişlerdi.

Elini, yeni yıkandığı için hâlâ nemli olan saç örgüsüne doladı ve dudaklarından ayırıp burnuna götürdü. Gül parfümü gibi tatlı kokuyordu. Bu kokuyu kendi kişisel koleksiyonundan hatırlıyordu. Bir süre önce fahişelerden aldığı bir hediye idi. Eşyalarına nasıl el attığını görünce çiftleşme içgüdüleri kabardı ama kaybettiklerini düşününce gururu kısa sürdü. Aravela. Zihni Aravela'nın cebinde ondan sakladığı şeye kayarken Silver'ın örgüsü yumruğunu kesti. Ona yalan söylemişti. Bunu hep biliyordu ama tahammülü azalıyordu. Ona sahip olmak için umutsuzluğa kapıldı. Her şeyine.

"Suratını asan şeyi düşünme," diye mırıldandı ve aceleci parmaklarıyla pantolonunun düğmelerini çözdü. "Onun yerine içimde olmayı düşün."

Sözlerinin onu ne kadar etkilediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Aklından diğer her şeyi atmadan önce ihtiyacı olan tek hatırlatma buydu.

"Sırt üstü yat." Kaba talebi daha karanlık ve acımasız bir yerden geliyordu ama artık kendini durduracak gücü yoktu. Onu yatağın üzerine itti.

Bir sıçrayışla yere indi ve ateşli gözlerle onu izledi. Ceketini çıkarırken "Soyun," diye emretti.

Beklentiyle küçük bir inilti çıkardı ve iç çamaşırını çıkardı.

"Kalçalarını bana aç," diye sabırsızca homurdandı. "Kendini tatmin et. Ben çıplak olduğumda seni hazır ve ıslak istiyorum."

Dizleri, sadece onun için yapılmış en tatlı kızarmış kıvrımları ortaya çıkarmak için açıldı. Adam kıyafetlerini çıkarmaya devam ederken, kadın da tam olarak adamın istediğini yaptı. Aşağı uzandı ve kendisiyle oynadı, parmaklarını hipnotik girdaplarla hareket ettirerek neredeyse pantolonunu ve botlarını çıkarmayı unutturdu. Ve sonra parmakları kendi içine girdi ve inledi. Saniyeler içinde çıplak kalmıştı.

Yatağa tırmandı ve kadının elini iterek işi devralmasını sağladı. Hazır olup olmadığını test etmek için iki parmağını sokmadan önce parmak eklemlerini kıvrımlarına sürterek parlayan arzusunu yaydı. Adam onu doldururken nefesi kesildi. Sıkı, kaygan, davetkâr. Her zaman olduğu gibi. Ama değildi. O karanlık, kaotik şüphe hareketlerine karışıyor, onu sabırsız ve açgözlü olmaya zorluyordu. Adam onu ısrarla çalıştırırken göz göze geldiler. Belki biraz kabaca. Biraz muhtaç.

Aralarındaki duygusal bağı kızın ihtiyaçlarını önlemek için kullandı ve birkaç saniye içinde kızın sıırsıklam olmasını, kıvrınmasını ve kendisine yalvarmasını sağladı. Gözleri onunkilere kilitlendi ve melankolisinin ani bir dalgalanması adamın üzerine bir dalga gibi çöktü.

Durdu.

Adam kalçalarının üzerinde geriye doğru diz çökerken, kadın önünde yayılmış, nefes nefese kalmış ve terlemiş, çarşaflarını bir cankurtaran halatı gibi kavramıştı. Küçük aslanı onun duraklamasına kaşlarını çattı ve hareket etmek istedi ama yapamadı. Nefesi kesik kesik geliyordu. Sanki kendini tutarak bir maraton koşmuş gibiydi. Hemen bir şeylerin ters gittiğini anladı. Muhtemelen o kadar kötü telgraf çekmişti ki, bunu sadece aralarındaki bağlantıdan hissetmekle kalmıyor, gözlerinden kasların üzerindeki gerginliğe kadar her parçasında görebiliyordu.

"Shade?"

"Gidiyor musun?" Yüzünde bir yalan belirtisi aradı.

Dirseklerinin üzerine oturdu. "Ben buradayım."

Bu bir cevap değildi. Kaşlarını indirdi ve sorusunu tekrar sordu.

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu.

"Az üzgündün. Neden? Neden şimdi, üzgün olmaktan başka bir şey hissetmen gerekirken?"

Dudakları düzleşti ve kaçırdı. Hissettiği *utanç* mıydı?

Cevap veremediğinde, şüphelerini çürütemediğinde, bakışları yana kaydı ve en kötüsünden korktu.

"Hayır," dedi sessizce. "Gitmiyorum."

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede onun üzerindeydi, vücuduyla onu dümdüz ediyor, gözlerinin içine derin derin bakıyordu.

"Son kez soruyorum. Bana yalan mı söylüyorsun, küçük aslan?"

"Hayır," diye fısıldadı. "Artık değil."

"Neden bu üzüntü? Neden şimdi?"

"Üzüldüm çünkü seninle olmaya o kadar yatırım yaptım ki Crystal City'nin içini bir daha asla göremeyeceğimi fark ettim."

Ona inanmak istedi.

"Neden cebinde metal bir nesne vardı? Neden senin için sakladım?"

Söyle bana.

Ona nasıl baktığını tarif etmenin bir yolu yoktu. Dışarıdan bakıldığında, hiçbir şey yoktu. Donmuş bir yüz. Sert bir bakış. Boş bir ifade. Ama bu onun sırları için bir koruma görevi görüyordu ve artık bununla başa çıkamıyordu. Tam zihni karanlık bir yolda yürümeye başlamış, üzereyken, kadın itiraf etti.

"Bu bir radyo alıcı-vericisi," dedi. "O da ne?"

"Uzun mesafeden biriyle konuşmamı sağlıyor. Buraya geldiğimde ekibimle iletişime geçmem gerekiyordu."

Soğuk buz damarlarına yayıldı ve onu tepeden tırnağa dondurdu. Nefes alamıyor, doğru düzgün göremiyor, düşünemiyordu. Ona ihanet edecekti, hepsine ihanet edecekti. İpe bağlı bir kukla gibi, içgüdüleri parmaklarını kadının boğazına götürdü. Başparmağı yumuşak noktanın üzerinde gezindi, daha önce onda uyandırdığı arzudan dolayı çok sıcak ve nemli, şimdi azalan ve boş bir arzu.

"Neden?" diye hırladı, ona inanmakta güçlük çekiyordu. Kadın cesurca onun bakışlarını tuttu.

"Willow'u istiyorlar."

Parmak uçlarından vampir pençeleri çıktı. Onları geri çağırmak acı veriyordu, geri çekilmeden önce yumuşak etini parçalamalarını zar zor engelliyordu. *Geldiğimde ekibimle iletişime geçmem gerekiyordu.*

Burada, demişti. *Öyleydi*. Fikrini değiştirmişti. Elphyne'deki yolculuğuna Willow'u kaçırma niyetiyle başlamış olabilirdi, ama artık arzusu bu değildi.

"Ama Willow'u onlara vermeyeceksin," diye onayladı, sözcükler yavaş ve temkinliydi.

Başını iki yana salladı.

"Yapamam." "Neden?"

Kızın kaşlarını çatması onu şaşkına çevirdi. Avuçlarını onun göğsüne koydu ve itti. "Neden öyle düşünüyorsun, ahmak?"

Dudaklarında yavaş, çarpık bir gülümseme oluştu ve göğsünde gümbürdeyen ağır kalbini hissetmesine izin vererek avuçlarına doğru itti.

"Bu kadar kendini beğenmiş olma," diye alay etti. "Sadece senin yüzünden değil."

"Benim küçük aslanım tam bir yalancı," diye mırıldandı. "Beni seviyorsun." Bakışları kızın vücudunun sıkı kıvrımlarında gezindi, dikkati altında çakıllaşan meme uçlarında, sertleşmiş göğüslerinde dalgalanan tüyler üzerinde oyalandı. "İtiraf et."

Yaptığı yorum umduğu etkiyi yaratmadı. Gülümseyip ona dünyasının kendisi olduğunu söylemek yerine, yüz ifadesi kapandı ve duyguları ayın düşüşündeki gelgit gibi çekildi.

"Sevgilim," dedi tüm ciddiyetiyle. Parmağıyla çenesine dokunarak, bir sonraki sözlerindeki gerçeği görebilmesi için kızın gözlerini kendi gözlerine getirdi. "Seninle birlikte olmak için dünyadan vazgeçerim."

Çenesi inatçı bir şekilde çıkıktı. "Halkımı kurtarmaktan vazgeçmeyeceğim. Masum bir kızı feda edemem ve Kristal Şehir'de yaşamam mümkün değil, o yüzden buradayım. Daha önce üzgündüm çünkü sana karşı hissettiklerimle bunun ne kadar zor olacağını fark ettim."

Bakışları yumuşadı. Gülümsemesi geri döndü. "Ben de seni seviyorum."

"Göster bana," diye talep etti, tüm ateşi ve tutkusuyla. Bacaklarını araladı ve ona doğru eğildi.

İhtiyaç bir intikamla geri kükredi ve onu ağrıyana kadar doldurdu. Onu hâlâ kaygan buldu, bu yüzden ikisinin de rahatlamayla titremesine neden olan tek, sert bir itme ile içeri itti. Birleşmelerinin verdiği rahatlama uzun sürmedi. Vücudundaki her hücre daha fazlasını arzuluyordu. Kadın ona doğru eğildi, tırnakları adamın omurgasını kazıyordu.

"Beni buna inandır," diye ısrar etti.

"O zaman sana üstte ihtiyacım var." Adam sabırsızca onları yatağın başlığına doğru itti. Kadın onun kucağına oturdu ve taşakları içine girene kadar eğildi. Başını geriye attı, tavanı tutan ahşap kirişlere baktı ve tanrıçaya şükretti. Bu kadın onu kanatlandırmanın bir yolunu bulmuştu. Ellerini yatak başlığına doğru yönlendirdi. "Şimdi istiyorum."

Ellerini kalçalarının üzerinde yumuşattı, onun sıkı, kadifemsi iç dokusunun tadını keyifli bir an için çıkardı ve sonra onları tekrar bir araya getirmeden önce onu sikinin ucuna kadar kaldırdı. Ona sert ve derin bir şekilde sahip oldu, nasıl hissettiğini tam olarak bilmesini sağladı.

Güneşin doğuşuyla birlikte üzerinde bir değişiklik oldu. Işık odayı aydınlatıyor, vücudunda yükselen kızarıklığı vurguluyordu. Tedirginleşti, telaşlandı ve çok geçmeden adamın ellerini zevkini engellemiş gibi kalçalarından çekti. Adam onun telaşlı özür bakışlarına kendi rahatlatıcı gülümsemesiyle karşılık verdi. Kadın onu kullanmak istiyordu ve o da buna razıydı. Eğer bu onu iyi hissettirecekse her zaman olurdu. Arkasına yaslandı ve eşinin onun boyunda aşağı yukarı kaymasının, kalçalarını yuvarlamasının ve sallamasının, cinsel kaprislerini görürken inlemesinin ve miyavlamasının tadını çıkardı.

Ama yine de kovalamaya devam etti. Aramaya devam etti. Alnından ter damlaları süzülüyordu. Fırtınalı gözler panikle onunkilere çarptı.

"Shade," diye yalvardı. "İhtiyacım var..."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum, sevgilim." Kontrol. Güvenlik. Yatak başlığını itti, öne doğru oturdu ve ellerini belinden yukarı kaydırarak kaburgalarını sardı. Gözbebekleri büyüdü ama henüz bastırmadı. Hayır... onun da bir şeye ihtiyacı vardı. Kollarını bir gibi ona doladı ve yüzünü boynuna gömdü. Birdenbire daralan sallanmaları nazik ve ince bir hal aldı. Yakınlaştı. Samimi.

Sevişmeleri, artık kendi senfonilerinde çarpan vahşi kalpler arasında bir söze dönüştü. Hangi savaş olursa olsun, kim savaşıyor olursa olsun, gelecekte ya da geçmişte, aynı tarafta birlikte olacaklar ve kendi müziklerini yaratacaklardı.

Shade daha sıkı sıkı, vücutlarını birbirine bastırdı, ağrıyan sikini olabildiğince derine soktu, ta ki kadın serbest bırakıldığını haykırana kadar. Kadının sevinç sesi kendi doruk noktasının düşmesiydi. Dalga dalga

İçine bir zevk dalgası yayıldı ve her saniyenin tadını son saniyesiymiş gibi çıkardı... çünkü kadın gitmese de, o eninde sonunda gidecekti.

Maebh'in icabına bakılmazsa Gümüş ve Gölge diye bir şey olmayacaktı ve bunu yapabilecek tek kişi oydu.

CHAPTER OTUZ ÜÇ

Silver'ın başı Shade'in göğsüne yaslandı ve pürüzsüz teninin altındaki sabit kalp atışlarını dinledi. Shade'in kaslarının vadilerini ve tepelerini kullanarak boş boş Shade'in önünde desenler çizdi.

rehber. Örgünün ucuyla oynadı, bileğinin etrafına sardı, sonra tekrar yapmadan önce çözülmesine izin verdi.

"Bunu asla kesme," diye mırıldandı onun başına doğru. Kadın homurdandı. "Yoksa ne olur?"

Boynu geriye doğru kıvrılana ve kız onun ateşli gözlerine bakabilene kadar saçlarını çekiştirdi. "Canavarı dürtmekten hoşlanıyor musun?"

"Birileri kendini çok beğeniyor." Hırladı.

"Soruya cevap ver."

Gülümsemesini tutmaya çalıştı ama başaramadı.

"Belki." "Belki mi?"

"Belki bana neden kesmemi istemediğini söylersin."

"Çünkü sen benim için yaratılmışsın," dedi kaşlarını çatarak. "O tatlı amından saçlarının uzun ipine kadar. Hepsi bana mükemmel bir şekilde uyuyor ve eğer kesersen sevgilim, o zaman tekrar birbirimize uyana kadar uzatırım."

Onun göğsüne doğru sırttı. "Sanırım bu da bir cevap."

"Bunun için birçok planım var." Demek istediğini vurgulamak için saç örgüsünün bir ucunu yüzüne doladı ve açık ağzından geçirdi. Görevi olan bir adam gibi, kadının bileklerini başının üzerinden geçirdi ve onu yastığa yaslamadan önce saç örgüsünün geri kalanını bileklerine doladı.

Parmak eklemlerini dudaklarının üzerinde gezdirdi.

"Çok fazla dürttüğün zaman için," diye açıkladı alnına ukala bir kavis çizerek.

Onunla bir şekilde dalga geçecekti, belki de onu ne kadar zorlayabileceğini görecekti ama adam onun boynunu öptü ve her şey çözüldü.

"Anın tadını çıkarmak yerine," diye bitirdi sözlerini.

Kadının dekoltesini öptü ve göğsüne yapıştı. Dili, ağzında sertleşene kadar meme ucunu yuvarladı ve çimdikledi. Onun yarattığı anın içine düştü. Vampir savaşçısı, bacaklarının arasına sokulup onları kendisine açana kadar vücudunda aşağıya doğru taparcasına ilerledi ve sonra ona sadece talepkâr diliyle titreyen bir orgazm yaşattı.

Bittiğinde ve kız nefes nefese kaldığında ve az önce ne olduğunu merak ettiğinde, adam bileklerini çözdü ve onu yanına yatırdı. Bir elini kızın karnına koyarak arkasına yerleştirdi, diğer eliyle de ipeksi bir güvenlik battaniyesi gibi saçlarının ipini avuçladı.

"Tamam, iyi," diye mırıldandı. "Bende ."

Shade'in onu duyup duymadığından emin değildi. Saniyeler içinde uykuya dalmıştı. Onunla birlikte uyumaya çalıştı ama kendini tamamen uyanık buldu. O gelmeden önce zaten saatlerce dinlenmişti ve şimdi vücudu doymuş gibi görünüyordu. Biraz çaba sarf ederek kendini eşinden kurtardı. Uykusunda bile onu bırakmak istemiyordu. Ama orada yattığı süre uzadıkça, bu alıcı-verici işini halletmeyi daha çok istiyordu.

Onu yok etmesi gerekiyordu ama önce Rory'yle konuşması gerekiyordu.

Rory babası hakkındaki gerçeği öğrenmeyi hak ediyordu.

Olabildiğince sessiz bir şekilde giyinen Silver alıcı-vericiyi cebine koydu ve kendini Kuyu'dan kopma hissine hazırladı. Bunu yaptıkça, kayıp hissini daha çok hissetti ve fae'lerin bu bağlantıyı neden korumak istediklerini daha iyi anladı. Onu kaybetmek üzüntünün özüydü. Gün batımından sonraki anlardı.

Silver, Shade'odasından dışarı çıktı ve kapıyı sessizce arkasından kapattı. Ev sessizdi. Sabahın erken saatlerinde çoğu insan

uyuyordu. Ayaklarını olabildiğince hafif tutarak parmak uçlarında evin içinde ilerledi. Sahanlığı geçerken küçük bir ses onu durdurdu.

"Pssst."

Gümüş durdu ve etrafına bakındı. Son odanın kapısı kısmen açıktı ve parmak uçlarında pençeleri olan küçük soluk bir el boşluktan zemini kazıyor, tahtaya küçük matematik denklemleri işaretliyordu.

"Willow?" Silver fısıldadı. "Uyuyor olman gerekmiyor muydu?"

El kayboldu ve gölgeli küçük bir yüz boşluğa doğru ezildi. "Sıkıldım. Seninle gelebilir miyim teyze?"

"Um..."

"Annem hâlâ uyuyor ve babam Thorne benimle gelmediği sürece odadan çıkamayacağımı söylüyor ama o da uyuyor."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, tatlım."

"Ama yakınımda kalacağım, söz veriyorum." Willow kapıdan bir santim dışarı çıktı, iri mavi gözleri Silver'a yalvarıyordu. "Korkmamam için bana Bish Boys'u öğretebilirsin."

Silver ancak Tanrı'nın yardımıyla Willow'un yanlış telaffuzuna gülmekten kendini alıkoyabildi. Küçük kızın Beach Boys'u nasıl bildiğini ya da bunun Silver'ın bazen korkmamak için yaptığı bir şey olduğunu merak bile etmedi. Silver alıcı-vericiye dokundu. Çatıya sadece daha iyi bir sinyal alabilmek için çıkmıştı. Tarikat arazisinin dışına çıkacak gibi değildi.

Ama hayır. *Çok tehlikeli.*

"Üzgünüm, Willow. Burada kalmalısın."

"Hayır," diye yüksek sesle sızlandı. Çok yüksek sesle. Silver onu susturdu ve aniden uzaklaştı, bunun onu caydırmaya yeteceğini umuyordu. İhtiyacı olan son şey, hakkında çok az şey bildiği bir kampüste bir çocuğu kovalamaktı. Ve çocuk ona Polly'yi çok fazla hatırlatıyordu.

Silver evin içinde sürünürken kaşlarını çattı. Ön kapıyı açtı ve sabahın erken saatlerindeki taze havaya girdi. Kapıyı kapatmadan önce Willow koşarak dışarı çıktı. Silver, Willow kaçmadan önce onu kolundan yakaladı. Meydan okumayla yanan iki mavi göz ona doğru parladı.

Silver gülümsemek istedi ama kız bunun izin olduğunu düşünecekti.

"Willow," dedi. "Lütfen geri dön."

"Hayır, teyze. Yapmayacağım."

Eğildi ve "Kaç tane teyzen var Willow?" diye sordu.

Küçük yüzü aydınlandı. "Benim bir sürü teyzem var. Senin teyzen, Laurel teyze, Ada teyze, Melody teyze, Flory teyze, Soopy teyze-"

"Soupy Teyze?"

"Evet, tabii. Rory Teyze ile arkadaş-"

"Ne?" Silver doğruldu. "Rory mi dedin?"

"Evet, ama o benim yarınki teyzem. Diğerleri dünkü teyzelerim."

Silver'ın içinden huzursuz bir his geçti. Rory nasıl Willow'un teyzelerinden biri olabilirdi, eğer... eğer onu almayı başaramazlarsa.

"Willow, ciddiyim. Evde kalmanı istiyorum, tamam mı?"

Willow, "*Hayır*," diye sızlandı. "Ama istediğin gibi kızgın yüzümün yanı sıra korkunç yüzüm üzerinde *de* çalıştım."

"Tamam, şimdi kafamı karıştırıyorsun. Bunu ne zaman sordum?" Gümüş başını kaşıdı.

Bu çok aptalca bir soruymuş gibi Silver'a göz kırptı ama tepkisi Silver'ın içgüdülerini harekete geçiren karanlık önseziyi değiştirmede.

"Hayır," diye kestirip attı. Eğer bu kız ona teyze diyorsa, onu azarlamaya hakkı olduğunu düşündü. "Ağabeyin uyanana kadar içeri gir, tamam mı? Yapmam gereken önemli bir şey var."

Willow kaşlarını çattı. Silver onun meydan okumasını yakaladı ve kendi avantajına kullandı.

"Tamam, bir şartla seni daha sonra dışarı çıkarırım," dedi.

"Korkunç suratımı mı çalışacaksın?"

"Anladın sen onu. Evdeki en büyük, en kötü kişi senmişsin gibi davran ve göreceksin, insanlar seninle uğraşmak için iki kez düşünecekler. Neyin var göster bana."

Willow fae dişlerini gösterdi ve hırladı.

"Tamam, ama bu sefer daha hırıltılı."

Willow bunu tekrarladı, bu kez bir canavar gibi pençelerini de ekledi.

"Güzel. İçeri gir, kapıyı arkandan kapat ve ben dönene kadar çalışmaya devam et."

"Ama..."

"Birkaç dakika içinde döndüğümde, sana Beach Boys'u öğreteceğim."

Willow'un gözleri parladı ve şiddetle başını salladı. "Bana şimdi öğret çünkü sonra zamanın olmayacak."

"Aman Tanrım, tamam. İşte başlıyoruz..." Silver şarkıyı aceleyle yorumlamaya başladı. İlk kıtayı tekrarlardı ve Willow da kıkırdayarak ve gülerek ona katıldı.

Bunun için hiç zamanım yok.

"Katta anahtarlar..." Willow şarkı söyledi.

"Tamam, anladın gibi görünüyor. İçeri girme zamanı, anladın mı?" "Anladım."

"Aferin kızıma."

Willow içeri süzüldü ve kapıyı kapattı. İçeride bir yerlerden, küçük kızların boğuk hırıltı sesleri duyuluyordu. Silver bıkkınlıkla başını salladı. Bu çocuk çok yorucuydu. Clarke ve Rush'ın bunu nasıl başardığını bilmiyordu.

Violet ve Thorne'un bebek bakıcılığına yardım etmek için atladıkları resim aklıma geldi. Bunu arkadaşlarının yardımıyla yapmışlardı, işte böyle.

Evin yan tarafında bir kafes bulan Silver, tepeye ulaşana kadar iki kat yukarı tırmandı. Pişmiş toprak kiremitlerden yapılmış olan çatı birçok yerde eğimliydi ama bir yandan diğer yana düz bir nokta da vardı. Merakla, şeridin ortasında, atılmış birkaç içki şişesi buldu. Burası kanatlı fae'lerden birinin sessiz yeri olabilirdi.

Onarıcı sabah havasından derin bir nefes alarak arkasına yaslandı ve ayaklarını kenardan sarkıttı. Tarlanın yönünü hızlıca kontrol edince kimsenin onu göremeyeceğinden emin oldu. Güneş çıktığına göre Sluagh bile saklanmış olmalıydı. Kendini rahatlamış hisseden Silver alıcı-vericisini çıkardı ve parmaklarının arasında çevirerek metalik yüzeyin güneşi yakalamasını izledi.

İşte bu kadar. Geri çekilmek, başlangıçta yapmak istediği şeyi yapmak, Carla, Polly ve Jimmy'ye ve onlar gibi daha yüzlercesine yardım etmek için son şansıydı. Crystal City'ye Nero'nun iddia ettiği gibi bir kahraman olarak dönebilirdi. Ama Nero söyledikleri kişi olmasa bile, ırklar arasında barış içinde yaşamanın çözümü Fae'leri öldürmek bile, emirlere körü körüne uyma zamanının geçtiğini biliyordu.

Kalbindeki korkaklık, suçluluk duygusu, bunların hepsi uzun zaman önce içgüdülerini görmezden geldiği içindi. Tehlikeyle yüzleşmek yerine kaçmıştı ve bunu sorun etmiyordu. Shade'in dediği gibi, tüm çarpık karanlığına rağmen kendini sevmeyi öğrenmesi gerekiyordu. Anlamının başka bir yönünü fark etti - karanlığı *dahil* değil, ama karanlığı *için*. Yani, onu kontrol edebilmek için kendini sevmesi gerekiyordu, siğilleri ve her şeyiyle.

Hatalar, eğer onlardan ders almazsa, sadece utanılacak bir şeydi.

Cesaretini kaybetmeden önce alıcı-vericinin kapağını çevirerek açtı. Yuvarlak nesnenin dışı bir pusulaya benziyordu. Bir anten çıkardı ve pili dolduracak elektrik yükünü oluşturacak küçük motoru çalıştırmak için saat dişlilerini sardı. Bu birçok kez alıştırmaya yapmıştı ama konuşma düğmesine basarken parmakları hâlâ titriyordu.

"Burası Reaper Dokuz'dan merkeze. Duyuyor musunuz?"

Cevap cızırtılı parazitti. Birkaç dakika bekledi ve sonra tekrar denedi. Dördüncü denemesinde cevabı aldı.

"*Burası Azrail Bir.*" Rory'nin sesi boş ve mesafeli geliyordu ama bu ses kesinlikle ona aitti. "*Durumunuz nedir?*"

Onun durumu. Dondu kaldı. Tuhaftı, Silver kılıcını Fae'lerin kalbine saplamıştı ama Kristal Şehir'deki ilk arkadaşına görevi tamamlamayacağını söyleme düşüncesi bile kaldırılabileceğinden fazlaydı. Rory eskiden hiç bu kadar katı ve soğuk olmazdı. Bir keresinde Silver kadını siyah bir tüyü okşarken yakalamıştı, sanki uçup giden bir anıyı yakalamaya çalışıyormuş gibi boşluğa bakıyordu. Silver bunu sorguladığında Rory, Silver'ın neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranmış ve bir sonraki Azrail görevi ya da baskınıyla ilgili talimatlar vermeye başlamıştı. Rory tüyden bir daha hiç söz etmedi.

Rory Silver en çok ayrılmaktan endişe ediyordu. Başka arkadaşı yoktu. Babasının onun için belirlediği amaçtan başka bir şey yoktu. İnsanları sürüklemekte çok usta olan bir megalomanın amacına Silver da kanmıştı.

"*Reaper Nine?*"

"Ben buradayım."

"Çıkarma için hazır mısınız?"

Sahada küçük bir kızın ciyaklaması Silver'ın dikkatini çekti. *Ne sikim bir şeydi bu?* Panik Silver'ın içine işledi. Ayağa fırladı, neredeyse kayıyordu ve aşağıya baktı. Willow evin önündeki çim antrenman sahasında koşturuyordu. Boynuzları ve kanatları olan kabarık bir tavşan bulmuş ve onu kovalıyordu.

"Ne halt ediyorsun Willow?" diye bağırdı, alıcı-vericiyi susturarak. "İçeri gir."

"Tinker'korkunç yüzümü gösteriyorum!" diye bağırdı.

"Azrail Dokuz? Çıkarma için hazır mısınız?"

Silver cihazı açarak, "Olumsuz," diye cevap verdi. "Hiç ihtiyacım olmayacak."

Çatırtı ve parazit.

"Lütfen tekrar eder misiniz?"

"Geri dönmeyeceğim, Rory."

"Neden olmasın ki?" Bir duraklama daha. *"Sana ulaştılar mı? Tehlikede misin?"*

Silver'ın gözleri Willow'u takip etti ve onun tarladan başka bir yere gitmediğinden emin oldu. Sözlerini aceleye getirmeye çalıştı.

"Sadece sonunda gerçeği gördüğüm için. Bunu duymanın zor olacağını biliyorum, Rory. Ama baban da benim gibi biri. O benim zamanımdan ve dünyamızı yok eden bombaları patlatan da o."

Statik çatırtı, sonra: *"Yanılıyorsun."*

"Ben . Bunu buradaki birçok kaynaktan duydum."

"Gümüş. Her şeyi değiştirmeden ve bu insanlara yeniden umut getirmeden önce burada kraliçe olan annemle evlendi. Ailesi nesillerdir Kristal Şehir'de. Balo salonunun duvarında resimler var. Söylediğiniz kişi olması imkansız. Sizi buna inandırmak için ne yaptılar bilmiyorum ama bu doğru değil. Şimdi, neredesin?"

Silver dudaklarını sıkıca kapattı. Willow tekrar ciyakladı ve teyzesine heyecanlı bir şeyler haykırdı. Silver elini alıcı-vericinin üzerine koydu ve yüzünü buruşturdu. Statik ve çatırtılar içeri ve dışarı süzülüyordu. Sanki başka biri konuşuyormuş gibiydi, ama sesi

Radyo dalgalarını aşacak kadar yüksek sesle. Kim vardı orada? Silver'ın diken diken oldu. Bu aramayı hemen kesmek zorundaydı.

Parmakları alıcı-vericiyi kavradı ve bu karmaşada son bir cesur, belki de aptalca çaba göstermek için sesini alçalttı. "Geri dönmeyeceğim Rory, ama barış için savaşmaya devam edeceğim. Eğer kabul edersen, buradaki temsilciler arasında bir görüşme ayarlamak istiyorum. Belki bir ticaret anlaşması için pazarlık yapabiliriz. Kristal Şehre yiyecek ve malzeme girip çıkmasını sağlayabiliriz."

"Açıkçası beni hayal kırıklığına uğrattın Silver. Bundan daha zeki olduğumu sanıyordum," dedi Nero, sesi derin ve kesiciydi.

Silver'ın midesi bulandı. Sonraki kelimeleri zorla söyledi. "Bu benim akıllı olmam. Çok uzun zamandır yeteneğimden duyduğum korkunun içgüdülerimi dinlememe engel izin verdim."

"Sen bir hainsin. Bir korkaksın. Muhtemelen Tarikat'ta bile değilsin ve bu sadece senin kaçışın."

Silver tam da alanın sonunda bir portal açılırken bağlantıyı kapattı. Hayır! Nasıl?

Willow'un sesi.

Bağlantıdan geçmiş olmalıydı ve Rory ya da Nero ikiye ikiye bir araya getirmişti. Alarm Silver'ın içine işledi ve çatıdan aşağıya doğru kayarak düşmeden hemen önce kırık bir kiremide tutundu.

"Willow!" diye bağırdı. *"Hemen içeri gir."*

Willow'un keskin gözleri Gümüş'e kaydı. Kanatlı tavşanı bırakıp ayağa fırladı ve dönmeye başladı ama parlayan delik büyüdükçe büyülenmiş gibi donup kaldı.

Silver yere olan mesafeyi hesapladı. *Çok uzaktı.* Yirmi ayak, belki daha fazla. İki bacağını da kırabilirdi ama Willow'a ne kadar yaklaşırsa, onu korumak o kadar kolay olacaktı. Silver çatıdan atladı ve evin kenarındaki çalıları aşmaya çalıştı. Yere çarptı. Bacakları altından katlandı. Bacaklarından biri çat diye bir ses çıkardı ama acı hissetmedi. Omzunu sıkıştırdı ve yuvarlandı, yuvarlandı ve yuvarlandı. Yarı yolda acı vurdu, vücudunu napalm gibi yaktı. Alıcı-verici parmaklarından düştü. Zihni çığlık attı. Sol dizini kavradı ve ona bakmayı reddetti.

Onun yerine Willow'u aradı. Yönel-di.

Şurada.

Alanın ortasında-ydı ve Silver'a doğru koşuyordu. Elektrikle uğuldayan uzaydaki parlak yarıktan uzağa.

"Teyze?"

"Koş, Willow."

Onun arkasında portal tamamen açıldı ve bir Azrail ekibi sahaya girdi. Her biri tam taktik teçhizat içinde korkutucu görünüyordu - en önde Rory vardı. Sid, Martin ve kimliği tam yüz aspiratörüyle gizlenmiş üçüncü bir Azrail. Elinde zehir, uyku gazı ya da aynı derecede iğrenç bir şey taşıdığına bahse girebileceği bir cihaz vardı. Diğerlerinin tabancaları, tüfekleri ve bıçakları vardı. Dördüncü ve son bir Azrail içeri girdi. Elindeki şey Silver'ın kanını dondurdu - Willow'dan daha ağır olan otomatik bir mini mitralyöz. Onunla zar zor yürüyebiliyordu. Yüzlerce mermi bir kemer üzerinde arkasından geliyordu. Treni tutmak için başka biri gerekiyordu. Jimmy, Silver fark etti. Çocuk bakışlarını kaldırıp bir şekilde Silver'a kilitlendiğinde, motor vızıldayıp hızlanırken kalbi küt küt atmaya başladı. Mini silah operatörü hantalca sahaya çıktı, kaldırdı ve nişan aldı.

Zaman yavaşladı. İnsanlar su altındaymış gibi hareket ediyordu. Sesler uğuldadı. Hava kalınlaştı. Ve sonra her şey bir anda oldu. Öfkeli bir kurdun uluması yeryüzünü sarstı. Gölge, Gümüş'ün gölgenin içinden fırladı. Sadece deri bir pantolon giymişti, ona uzandı ama Gümüş reddetti.

"Willow!" diye işaret etti. Çocuk davetsiz misafirlere dönmüş ve çelik gibi bir yürekle tehlikeyle yüzleşerek hırlamıştı. Silver ayağa kalkmaya çalıştı ama bacağındaki acı onu kör etti. Bu, Shade'in dikkatini sadece bir saniyeliğine çekti ama Rory'nin tabancasını kaldırıp, "Ateş serbest," diye bağırması için gereken tek şey buydu.

CHAPTER OTUZ DÖRT

A Kurşun Shade'in omzunu parçaladı. Kurşun saplanıp onu Kuyu'dan kopardığında acı içinde sendeledi. İnsanlar hedeflerini diğerlerine doğru düzeltti -Gümüş'e ve Muhafızlara

Rush ve Thorne'un kurtlara dönüşüp kıyafetlerini yırtarak evden dışarı koşmaları. Bir silah sesi daha duyuldu ve bir tane daha. Düşünecek kadar akıllı olan tüm Muhafızlar katılmışmış havadan kalkanlar fırlattı ama yüzlerce mermi püskürürken birkaçı aradan sıyrıldı. Shade göğsüne isabet alan arkadaşını korudu. Ya da o öyle sanıyordu. Silver onun arkasında yere düştü.

Hayır. Vurulan oydu, o değil. Vücudundaki deliklerden kan akıyordu. Görüşü tünellenmeye başladığında tüm yer ve zaman algısını kaybetti. Muhafızların öfkeli kükremeleri ve ulumaları patladı - hayır, *bir şey* patladı. Rüzgâr mı? Hava mı? Fae misillemesi mi?

Toz ve çimen havalandı. Shade'in kulakları çınılıyordu. Patlama yatışana kadar kendini tekrar arkadaşının üzerine bıraktı. Ne oluyordu?

"Silver?" Onun yüzünü okşadı.

Göz kırptı. *Yaşıyordu*. Belki de şoktaydı. Yüzü çok solgundu. Onu oradan çıkarmak zorundaydı. Kurşun yaralarını kararlı bir kükremeyeyle yırttı, kurşun bulana kadar kazdı. Sabırsız bir hırıltıyla saldırgan maddeyi fırlattı. Bir kurşun daha doğruca içinden geçmişti. *Şanslıymış*. Temizdi ve Kuyu'ya yeniden bağlanmıştı. Silver'a uzandı ama o başını salladı.

"Ben iyiyim. Willow'a git," dedi Silver soluk soluğa ve elini kalçasının üzerine koyup kanayan yarasını bastırmadan önce onun omzuna dokundu.

Bakışlarını ondan ayırıp tozların arasında aradı. Willow yoktu. Ama orada, birkaç metre ötedeki toprağın üzerinde göze çarpmadan yatan, tanıdık, küçük, metal bir nesne Gölge'nin içini korkuyla doldurdu. Silver onu yok edeceğini söylememiş miydi? Ayrıca bunun insanlarla iletişim kurmak için olduğunu da söylememiş miydi? Burada olan ve şimdi Willow'u isteyen insanlarla mı?

Mide bulantısı başladı. Derisi ısındı ve diken diken oldu. Eşi onlara ihanet mi etmişti?

Yuvarlak nesneyi eline aldı. "Ne yaptın sen?"

"Sonra açıklarım," diye bağırdı Silver, gözleri yalvarırcasına. "Onu almadan önce Willow'a git. Güven bana."

Sözleri ona mantıklı geldi. Elbette ona ihanet etmemiştir. Onun *eşiydi*. Bu başka bir şeydi. Acısını kendini topraklamak için kullandı, kanatlarını dışarı kaydırıp ve sonra iyileşmesini tamamlamak için onları uzaklaştırdı. Çocuğu aradı. *İşte oradaydı*. Savaşın, kirin ve tozun içinden. İnsan askerler onu tekmeleyerek ve çığlık atarak geçide doğru sürüklüyordu. Kalbi boğazında, gün geceye dönüşene kadar gölgelerini çağırırdı.

Herkes yukarı baktı. Güneşi karartırken yarattığı karanlıktan herkes korktu. Bu yeterli değildi, bu yüzden kendi rezervlerinden ve Silver'inkinden daha fazla mana çekti. Karanlığı ne kadar koyulaştırabilirse vampirler için o kadar avantajlıydı; çığlık atan bir demogorgon gölgesini yarıp geçti, ağzından tükürükler saçılıyordu, kanatları açılmıştı ve Shade'in üzerine inip pençeleriyle onu deldi. *Onun kanını*. Silver haklıydı ve dökülen kanın içinden onu takip etti. Canavar Shade'i ele geçiremeden, Shade onun gölgelerine doğru adım attı.

Sağda bir yere indi, canavara doğru koşan Aeron ve River'ı yakalamaya yetecek kadar uzağa. İkisi de onun gibi yarı giyinikti. İkisinin de uykusu bölünmüştü. Aeron yayını getirecek kadar akıllıydı. Nişan aldı ve canavarın gözlerini hedef alarak ok üstüne ok fırlattı, uzun kahverengi saçları yürürken uçuşuyordu

ona doğru. Ancak canavarın eti parçalandı ve sıvı gibi yeniden şekillenmeden önce metalden kaçtı.

River'ın hançer fırlattığına dair tek işaret bir parıltıydı. Hiçbiri isabet etmedi. Her biri, eti yol açmak için hareket ederken demogorgonun içinden geçti. Canavar doğaüstü bir hisle Shade'in yerini tespit etti, onu bir vampirin avını takip ettiği gibi takip ediyordu.

Buraya bu kadar çabuk gelebilmesi için ışınlanmış olmalı. Kraliçe onu sayısız başka yaratıktan yarattıysa bu mantıklı. Bunu daha önce düşünmediği için çok aptaldı. Ama düşünmüş olsaydı bile, yine de Gümüş'ü korumuş . Dehşet midesine çöktü. Yaratık Shade için buradaydı. Bundan sonra olacak her şey onun sorumluluğunda, onun hatası olacaktı. *Yağlanmış göğüs kafesleri ve kayıp kalpler.* Görüntüleri yok etmek için başını salladı. Silver'ı güvende tutmak zorundaydı, hepsini güvende tutmak zorundaydı.

Ortalık karışmıştı. Bağırışlar. Çığlıklar. Güç serbest bırakılıyor. Silahlar ateşleniyordu. Demogorgon yağmaladı, Rush ve Thorne'a yardım etmesi gereken dikkati çaldı, çünkü onlar akrabalarına ulaşmak için cesur bir çabayla insanları parçalıyorlardı. Clarke hâlâ psişik uykusunda olmalıydı, yoksa burada olurdu.

Aniden yer gümbürdedi. Devrilen topraktan sarmaşık filizleri fışkırdı ve demogorgonun pullu bacaklarına dolandı. Şeftali evin verandasında durmuş, bir eliyle canavarı işaret ederken diğer eliyle şişmiş karnını destekliyordu. Haze'in gölgesi ondan sıyrılıp geçide doğru ilerlerken, o eşini ve doğmamış çocuğunu korumak için kaldı ve akıllıca Kuyu'yu kesen metalden olabildiğince uzak durdu.

Peaches'in demogorgona saldırısı onu daha da öfkелendirdi. O kadar yüksek sesle çığlık attı ki, sessiz bir sonik patlama, bir patlamanın görünmeyen gücü gibi havayı ve toprağı dışarı doğru üfledi. Camlar kırıldı. Camlar patladı. Kulak zarları delindi. Canavardan sadece bir metre ötede, Aeron geriye doğru uçtu ve tepkisiz bir şekilde toprağa düştü.

Karışıklıktan faydalanan insanlar bir saldırı daha başlattı. Silah spreyi gökyüzünü kapladı. Daha birkaç dakika önce güçlü ve kuvvetli olan Haze, Peaches'ı vücuduyla sardı ve darbe üstüne darbe aldı. Shade'in koluna isabet eden bir kurşun mana akışını tekrar kesti ve

Gölgeleri adımlarının ortasındaaydı. Silver ile portal arasında bir yere sertçe düştü, soluk soluğaydı ve sersemlemişti.

Kulaklarında çınlamalarla sendeleyerek ayağ a kalktı ve tam zamanında Bulut'un gökyüzünden indiğini gördü; gözlerinde intikam meleği gibi şimşekler çakıyor, görebildiği her insana yıldırımlar yağdırıyordu ama demogorgon ortalığı kasıp kavururken, insanlar da kaçıp gidiyordu. Ve Willow'u da yanlarında götürüyorlardı.

Sadece Shade oyun alanını eşitleyebilirdi.

Yerde canlı yatan arkadaşına, sonra Willow'u geçitlerine doğru sürükleyen insanlara, sonra da demogorgona panikle baktı ve ne yapması gerektiğini anladı.

Açıklayacak zaman yoktu. Yaralarından kan sızıyordu. Acı içinde kıvranarak topalladı ve elinden geldiğince koştu ve kendini canavara sundu. Kelimelere gerek yoktu. Shade'in tam olarak neyi amaçladığını biliyordu... ya da umursamıyordu çünkü o başından beri avdı.

Affetmeyen pençeler Shade'in omuzlarına saplandı ve gökyüzüne çıktılar. Yeryüzü uzaklaşırken Shade'in gördüğü son şey portalın kapanması ve hayatta kalan herkesin eşine saldırmasıydı... sanki o bir av, sanki o bir düşmanmış gibi.

CHAPTER OTUZ BEŞ

Silver bu ironiye gülebilmeyi diledi. Varoluşu için çok önemli olduğunu iddia ettiği tek şey olan metal, şimdi onu çocuğu korumaktan alıkoyan tek şeydi. Bu onu hem büyülü hem de fiziksel tüm güç. İçinde bulunduğu durumun umutsuzluğu çok fazlaydı. Neredeyse pes edecekti.

Shade az önce topallayarak canavara doğru koşmuştu ve onun ne yapmak üzere olduğunu biliyordu. Koşmaya başlamadan birkaç dakika önce ona gönderdiği bakış, eski çocukluk evine vardıklarında gördüğü perili bakışla aynıydı.

Onu durduramazdı. Ama geçitte nöbet tutan ve askerlerine emirler yağdıran Rory'yi ikna etmeye çalışabilirdi. Nero hiçbir yerde bulunamamıştı. Savaşın ortasında nadiren bulunurdu. Silver kendini hep korkak biri olarak görmüştü ama Nero'nun yokluğunu gördükten sonra hiç de öyle olmadığını anladı.

Yaralarını kontrol etmekten korktuğu için, etrafında kaos hüküm sürerken elleri ve yaralı dizleri üzerinde portala doğru süründü. Kara kalbinin etrafında dans eden şeyi çağırıyordu. Kuyu'ya erişemese de, hâlâ o dürtünün hayali yankılarını hissediyor, serbest kalmak istiyordu. *Buna ihtiyacı vardı.*

Bu duygudan nefret ediyordu; önemsiz, etkisiz, işe yaramaz olmak. Bir hayal kırıklığı.

Rory'ye durması için bağırırken geçidin elektrik çatırtısı sesini bastırdı. Ozon kan ve toprakla karıştı. Bir çocuğun çığlıkları - Kokomo'nun paniklemiş yorumu- ve babasının

hırılıyor. Dövmeli, kanatlı bir Muhafız, Silver ile portal arasına bir meteor gibi inerek onu geriye doğru savurdu. Bulut.

"Rory!" Silver ayağa kalkmaya çalışarak bağırdı. Acı onu kör etmişti. Haykırdı ve yere yığıldı. Bir sonraki haykırışı sert ve boğuktu. "Yapma bunu."

Bir Azrail, Willow'u kollarına atarken Rory, Silver'a, "Geri gelmeye zahmet etme," diye bağırdı. Rüzgâr esiyor, saçındaki bakır boncukları şingirdatıyordu. Willow'u yanına çekti ama Rory'ye baktı. "Sen bizim için öldün."

Bulut'un gözleri sanki fişe yeni takılmış gibi parladı. Elektrik, yeni beyaz bakışlarında gök gürültülü bir fırtına gibi titreşiyordu. Geçide ulaşmak üzereydi, Rory'nin güçlü elinde tekmeleyip çığlık atan Willow'u yakalamak üzereydi ama Gardiyan tereddüt etti.

O ve Rory sanki birer hayalet görmüş gibi birbirlerine baktılar. Bir insan prenses ve bir fae savaşçısı.

Sonra portal kapandı ve Rory ile Willow'u da beraberinde götürdü. Silver omzunun üzerinden Shade'in gittiği yöne baktı ve onu yerde değil, güneşe doğru uçan bir canavarın pençelerinden sallanırken buldu.

O gitmişti.

Willow gitmişti.

Kurtların uluması havayı bitmek bilmeyen unutulmaz bir notayla doldurdu. Silver dünyada ulaşmadığı bir yer kalmadığından emin olana kadar devam etti ve devam etti. Ta ki sonunda ölene kadar. Her şey sessizliğe gömüldü ve sahada yaşayan herkes gözlerinde intikam ve umutsuzlukla Silver'a döndü. Bu nefretin her zerresini hak ediyordu. *Benim hatamdı.* Rory, muhtemelen alıcı-verici sayesinde Silver'ı buraya kadar takip etmişti ve o tek konuşmada aptalca her şeyi anlatmıştı.

Bulut hâlâ geçidin olduğu yerdeki kavrulmuş toprağa bakıyordu. Düşenler her yerdeydi. Bazı Muhafızlar yerde yatıyordu. Bazıları tepkisizdi - elf Aeron. Ölmüş müydü? Violet gözlerinde öyle bir panik ifadesiyle Silver'a doğru koşuyordu ki bu onun kafasını karıştırdı. Neden öyle bakıyordu?

Silver'in arkasından gelen ıslak, gırtlaktan gelen bir hırıltı neredeyse mesanesinin kontrolünü kaybetmesine neden oluyordu. Yutkundu ve döndü. Üzerlerine kan sıçramış iki devasa beyaz kurt sinsice yaklaşıyordu.

Sikeyim.

Willow'un babası ve kardeşi. Silver ölmek üzereydi ve Shade'i bir daha asla göremeyecekti.

"DUR!" diye bağırdı bir kadın. Minyon, çilli, uzun kızıl saçlı. Yüzünde acı vardı, gözlerinden yaşlar akıyordu. Geceliğine takıldı ve verandadan aşağı tökezleyerek dizlerinin üzerine sertçe düştü. Elini uzattı, durmaları için tekrar bağıırken gözleri yalvarıyordu.

Kızıl saçlı.

Willow'un annesi.

Silver bir an için Clarke'ın kendisiyle konuştuğunu sandı ama sonra Clarke'ın bakışlarının Silver'in omzunun üzerinden eşi Rush'a kilitlendiğini gördü. İri kurt o kadar derin ve gırtlaktan hırladı ki Silver nefes almayı unuttu. Silver'a doğru bir adım attı, niyeti açıktı.

Clarke vurgulamak için başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Willow'u geri istiyorsak, ona canlı ihtiyacımız var."

Altın gözlü kurt sızlandı ve Clarke'a doğru koştu. Onun kanlı kürkünü tuttu ve yüzünü ona gömdü. Mavi gözlü kurt hırlayarak Gümüş'ü izlemeye devam etti.

Büyücüler ölenleri iyileştirmek için sahaya koşarken herkes şoktaydı. Silver'ın onların acısını hafifletmek için söyleyebileceği hiçbir söz yoktu. Her şeyi berbat etmişti. Kendi pişmanlığı ve suçluluk duygusu, ölüm davulları gibi kapısını çalıyordu.

"Bir gün göreceksin, benden daha büyük bir hayal kırıklığı olacaksın."

İki Gardiyan yaralarını umursamadan kabaca kaldırıp götürürken annesinin sinsi sesi yankılandı.

GÜMÜŞ, kışlanın arka tarafındaki bir nezarethaneye atıldı. Sert olmak istiyordu. Başını dik tutmak ve Shade ile Willow'un kaybı onu etkilememiş gibi davranmak istiyordu. Ama ayakları yere bastığı anda, yaralı bacaklarına yakıcı bir acı saplandı ve acı içinde haykırdı. Ayak parmaklarından, bilincini ele geçirmekle tehdit eden zonklayıcı baş ağrısına kadar her yeri acıyordu.

Sidik kokulu toprağın üzerine yığıldı ve kendi içine kıvrıldı, metal kapıların gıcırdayarak kapandığını ve sonra kilitlendiğini belli belirsiz fark etti. Elbette Muhafızların metal bir kafesi olacaktı. Burası muhtemelen onların sorgu odasıydı.

Ve sonunda onun için geldiklerinde ne soracaklardı? Silver, Elphyne'e ayak bastığından beri kendine sorduğu sorunun cevabını bilmiyordu.

Kimin için savaşıyordu?

Tek bildiği, Shade'e duyduğu acının o kadar ıssız olduğuydu ki, toprağa gömülmek ve bir daha asla çıkmamak istiyordu. Kara kalbinin onu bütünüyle yutmasını, etini çürütmesini ve böylece toza dönüşmesini istiyordu.

Silver güneş batana ve titremeye başlayana kadar orada ne kadar yattığından emin değildi, kendi arkadaşlığı ona işkence ediyordu. Kimse yiyecek getirmemişti, kimse battaniye ya da ceket getirmemişti ve kesinlikle kimse yaralarıyla ilgilenmemişti. Kolundaki mavi ışık onunla alay ediyordu. Kurşunlar hâlâ vücudundayken teselli vermiyordu. Ne zaman hareket etse, acı bir kırbaç gibi vuruyor, titremesine ve soluk soluğa kalmasına neden oluyor ve Tanrı'ya şükrediyordu. Belki bir gün onları çıkaracak kadar cesur olabilirdi ama o çok korkaktı.

Her zaman öyleydi, korkutucu gibi davranmasına rağmen.

Hayal kırıklığı.

Onun sonunu getirecek olan kurtlar değil, sadık inançlarını dayandırdığı maddeydi. Kurşun mermiler. Enfeksiyonun yerleşmesiyle sayıklama . Silver'ın zihni ona oyunlar oynadı. Shade'in demogorgona doğru değil, kraliçenin kollarına doğru koştuğunu gördü. Hayalinde kraliçe Rory'ye benziyordu. Gururlu, uzun boylu, yenilmez. Sert. Bükülmez.

Bavullarını birlikte aldılar ve açık bir kapıdan geçerek kör edici ışığa doğru yürüdüler.

"Beni bırakma!" diye bağırdı.

"Her zaman çöp olacaksın."

"Hayır!"

"Gitti çünkü sana yardım edilemez."

"Geri dön!"

Kargaların gaklamaları alaycı kahkahalara dönüştü. Uykuya dalıp çıktı, üşüyor ve titriyordu ama ateşi de vardı. Zaman bulanıklaşıyordu, ta ki hayatta mı yoksa ölü mü olduğundan emin olamayana kadar.

"Onu bu şekilde bırakamazsın," dedi kırpılmış, saçma sapan bir ses. Sesi korkunç geliyordu. Komuta eden bir tanrıça. "Bu zalimce ve mantığa aykırı."

Bir erkek homurdandı.

"Clarke, Willow'u kurtarmak için ona canlı ihtiyacımız olduğunu söyledi." Bu daha küçük, nazik bir sestti.

Daha fazla homurtu gök gürültüsü gibi gümbürdedi. Ve sonra her şey karardı.

". "

Bir elin acısı Silver'ın yanağına çarptı. Geniş gözlerle kendine geldi ve etrafına bakındı. Neredeydi acaba?

Soğuk. Karanlık. İdrar gibi kokuyordu. *Hâlâ hücrenin içindeydi.* Nefes aldı ve kaburgalarına saplanan keskin acıdan neredeyse ağlayacaktı. Bacaklarındaki ve kafasındaki zonklamalar ürkütücü bir şaheser gibi birbirini yankıladı. Hava kırılgan ve soğuk olsa da ağzı kuruydu ve bir çöl kadar kuruydu.

Telaşlı yüzündeki saçları sildikten sonra kalabalık hücre netleşti.

Violet, Indigo'nun yanında durmuş, öfke ve endişe karışımı bir bakışla Silver'a bakıyordu. Peaches köşede, vampir Gardiyanının büyük kolunun altındaydı. Clarke sert, altın rengi gözleri olan uzun, gümüş saçlı bir şekil değiştirenin yanında duruyordu. O Rush olmalıydı, Silver'ı öldürmek isteyen kurt. Her iki ebeveyn de bitkin ve yorgun görünüyordu.

Rush'ın yanında Thorne, Leaf, Cloud ve Prime duruyordu. Silver'ı uyandıran onun sesi ve eliydi.

Kuyu Tarikatı'nın Başı, tertemiz mavi elbisesi kirli hücre zemininde sürüklenene kadar çömeldi. Silver'ın çenesini tuttu ve gözlerini yukarı kaldırmaya zorladı.

"Sen mi yaptın?" diye sordu, açık ve net bir şekilde. "Ve yalan söylemeyi düşünmeden önce, lütfen burada gerçeği arama konusunda uzman, güçlü bir medyum olduğunı bilin."

Silver'ın gözleri Clarke'a kaydı. Kadının pasif yüzü uyumadığı dışında hiçbir şeyi ele vermiyordu. Rush'ın Silver'ı öldürmesini engellemiştir ama bu müttefik oldukları anlamına gelmiyordu. Aksi takdirde Silver neden hâlâ bu hücredeydi?

"Madem bu kadar güçlüsün, bunun olacağını nasıl göremedin?" Silver pişmanlığını ve suçluluk duygusunu kadının üzerine kusarak ağladı. "En başta beni bulması için Shade'i nasıl gönderebildin?"

Clarke'ın çenesi titredi. Ağzından çıkan fısıltı neredeyse duyulmuyordu. ", " dedi. "Gördüm ve bir çıkış yolu bulmaya çalıştım. Bu yüzden bu kadar uzun süre uyudum. Ama bir çözüm bulamadım. Her şeyi göremiyorum. Ve Shade'in seninle hiç tanışmaması daha kötü bir seçenektir."

Sanki ilk defa duyuyorlarmış gibi tüm gözler Clarke'a çevrilmişti.

O.

Açıklarken solgunlaştı. "Eğer Shade Silver ile hiç tanışmadıysa Willow da dahil olmak üzere evin yarısını öldürecek kadar kanlı bir öfkeye kapılacaktı... ya da Maebh'e geri dönecekti ve sonra tüm Elphyne acı çekecekti."

Kahretsin.

Rush'ın dudakları kıvrıldı ve keskin köpek dişleri Silver'a doğru parladı. "Ben onu senden koparmadan önce asıl soruya cevap ver. Bunu sen mi yaptın?"

Aptalca bir nedenden ötürü, o anda Shade'in kanatları altında tekne olduğunu hatırladı. Yeteneğini kontrol edebilmesi için hayatının gurur duymadığı kısımlarını, yani karanlık, çarpık korkaklığını kabul etmesi gerektiğinden o kadar emindi ki. Onun anısını, kokusunu, bazen ukala ve çileden çıkarıcı olan emin sözlerini hatırlayarak, kendisinin emin olduğunu hissetti. O kadar uzun zamandır savaşıyordu ki ne zaman

durmak için. Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Suçu başkasına atmanın anlamı yoktu. Hepsi Silver'ın suçuydu.

"İtiraf ediyorum," dedi, "Elphyne'e tam olarak olanları yapmak niyetiyle ayak bastım. Tarikat'a sızacak, Willow'u avlayacak ve kurtarılmasını isteyecektim. Bunu kabul ediyorum. Ama onları buraya ben çağırmadım. En azından kasıtlı olarak."

Başbakan onun çenesini bıraktı ve doğruldu.

"Doğruyu söylüyor," diye kestirip attı Violet. "Indigo onu çatıda duymuş, onlara fikrini değiştirdiğini söylüyormuş."

Indigo kaşlarını çattı ve arkadaşına başını salladı. "Yarı uykuluydum ama şimdi olanları bir araya getirdiğimize göre, kulak misafiri olduğum şeyin bir rüya olmadığını biliyorum. Silver'ın çektiği acılar yeterince uzun sürdü. Shade eşine bu şekilde davranıldığını bilse çok öfkelenirdi."

"Niyeti ne olursa olsun, kızımın kayıp olmasının nedeni o," diye hırladı Rush. "Ben acı çektiğini söylediğim sürece o da acı çekecek."

Indigo'nun boynunda dövmesi bulunan gölge yılan, Rush'ın sözlerinden rahatsız olmuş gibi derisi boyunca kayarak ilerledi. Ama vampirin kendisi sadık kaldı.

"Onu lime lime etmediğimiz için şanslı," diye alay etti Thorne, gözleri öfkeyle parlayarak.

Başbakan, "Kurşunlar, biz ona güvenebileceğimizden emin olana kadar içinde kalacak," diye onayladı.

Silver iç organlarının o zamana kadar pes etmemesini umuyordu.

"Anlıyorum," dedi, sesi kısıktı. "Ben de kendime güvenmezdim."

Shade'in onu takip etmesi ya da umursaması bile bir mucizeydi. Silver'ın hâlâ bu dünyada nereye ait olduğu, onun tarafında mı yoksa ikisinin arasında bir yerde mi olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Shade kendi isteğiyle kraliçenin yaratığına doğru yürümüşü ve Silver'ın ateşli rüyaları onu şüpheyi düşürmeye devam ediyordu. Tüm kara kalbiyle Shade'in deli bir kraliçeyi yatıştırmak uğruna onu terk etmeyeceğine inanmak istiyordu ama o bir fae'ydi. Yüzyıllar yaşındaydı. Ya bu tür şeyler normalse?

Ya ÷lkedeki en g÷çlü dişi onu isterken çiftleşme bağlarının hiçbir anlamı yoksa? Silver kimdi ki onunla rekabet etsin? O bir hiçti. Güvenilemeyecek biriydi. Ve Clarke az önce onun kendisine geri döndüğü bir gelecek gördüğünü söylememiş miydi?

Sadece Silver'la hiç tanışmadıysa.

"Willow'dan ne istiyorlar?" Rush altın rengi gözleriyle Silver'ı yere sabitleyerek sordu.

"Nero medyumunu yıllar önce kaybetti. Willow onun yerine geçti." "Haklıydım," diye soludu Clarke. "Bu benim hatam."

"Bu senin hatan değil prenses." Rush onun yüzünü avuçladı. Kaşları ortada birleşti.

Ama Clarke'ın buna tahammülü yoktu. "Güvenli olmadan önce bu dünyaya bir çocuk getirdik. Boşluğun benim için olduğunu biliyorduk. *Biliyorduk!* Benim psişik yeteneğime sahip olmasa bile o her zaman bir hedef olacaktı. Ki var."

"Willow için plan yapmamıştık," diye itiraf etti. "Ama ona sahip olduğumuz için asla pişman olmayacağız."

Clarke hıçkırarak onayladı. Clarke'ın yüzünü göğsüne bastırdı. Clarke da ona sarıldı. Acıları Silver için dayanılamayacak kadar fazlaydı.

"Willow hayatta olacak," dedi Silver. Sanki bir önemi varmış gibi. Nasıl olsa ona inanmayacaklardı. "Güvende olacak. Nero bu avantajı kaybetmeyecek." Rory çocuğa bakacaktı. Onu kendi çocuğu gibi eğitecekti-

Willow bile sonunda ona teyze diyeceğini söylemişti. Bir kurtarma operasyonu düzenlemek için zamanları vardı.

"O bir avantaj değil," diye hırladı Thorne. "O lanet olası bir çocuk."

"Bunu biliyorum!" Silver gözlerinden yaşlar boşanarak karşılık verdi.

"Willow'la tanıştığım andan itibaren onu teslim edemeyeceğimi biliyordum. Bana teyze dedi, Tanrı aşkına. Başka bir küçük, yetersiz beslenen insan kızın bana seslendiği isimle aynı. Willow'la hiç tanışmamıştım ve kollarıma *koştı*, ona söylediğim gibi korkunç yüzünü çalıştığını söyledi, kimsenin bilmediği lanet olası bir Beach Boy şarkısını öğrenmek istiyordu.

şarkı söylediğimi biliyordu. Yani, bunu kim yapar ki?"

"Willow biliyor," dedi Rush, gözleri ciddileşmişti.

Clarke'ın parlayan gözleri uzun ve sert bir şekilde Silver'a baktı. Kimse tek kelime etmedi.

"O zaman neden onlarla bağlantı kurdun?" Violet alıcı-vericiyi Silver'ın önünde yere fırlattı. "Kullandığın şey buydu, değil mi? Neden onlara fikrini değiştirdiğini söyledin? Öylece bırakamaz mıydın?"

Gümüş kendi içine gömüldü. Bunun onun için iyi görünmesine imkân yoktu ama yine de her şeyi itiraf etti. "Bilmiyorum. Belki de umutsuz bir iyimserlik anıydı. Onlara bunu yapmayacağımı söylersem, belki Kristal Şehir'deki yiyecek kıtlığına ve açlıktan ölen çocuklara ve ailelere başka bir çözüm bulabileceğimizi düşündüm. Fikrimi değiştirirsem - o kadar insan arasında ben - birlikte çalışmanın bir yolunu bulabileceğimizi göreceklerini umuyordum. Ama beni takip etmiş olmalılar."

Silver'a hiç güvenmemiş olmalılar.

"Bir portaldan metali nasıl geçiriyorlar?" Yaprak öne çıkarak sorguyu ele geçirdi. "Onlar için çalışan bir Muhafızları var mı?"

"Bilmiyorum."

"Yalancı," diye tükürdü Bulut. "Pis bir yalancıdan başka bir şey değilsin."

"Senin fikir beyan etmeye hakkın yok," diye karşılık verdi Violet. "Orada, geçidin önünde, Willow'un ulaşabileceği bir yerde durdun ve hiçbir şey yapmadın. Bu yüzden, sınıfa bunun nedenini anlatmayacaksan, yargılarını kendine saklamayı öneririm."

Odadaki gerilim cızırtıya dönüştü. Cloud'un boğucu aurası onları boğarken gözleri ve dövmeleleri elektrikle doldu. Silver gerçekten de onun saldıracığını düşündü ve saldırdı da. Ama bir insana değil. Duvarı yumrukladı, bir şimşek çaktırdı ve sonra dışarı çıktı.

Grupta birden fazla bıkkın iç çekiş dalgalandı.

"Bunu nasıl yaptıklarını bilmiyorum," diye tekrarladı Silver. Elini kaldırdı ve işaret etti. "Scout'un onuru, portalları nasıl yarattıkları hakkında hiçbir fikrim yok. Kristal Şehir kapılarının ardında hiç Fae görmedim. Tek söyleyebileceğim Nero'nun sizin kurallarınızı aşmanın yollarını bulduğu ve benim bunlardan haberim olmadığı. Ben bir homurtuyum. Bir Azrail. Diğer aç ve yetersiz beslenen insanlarla birlikte mazotla ıslanmış topraklarda yaşıyorum. O ne derse onu yapıyorum. Hava gemileri için toplar yapıyorum ve eski usul silahlar hakkındaki bilgimi bu savaşta bize avantaj sağlamak için kullanıyorum."

"Biz," dedi Violet sessizce. "Kendini hâlâ onlarla aynı kefeye koyuyorsun."

"Sana söyledim Violet. İnsanları kurtarmak istemekten vazgeçmedim."

Violet fikrini dile getirirken Silver onun gözlerindeki yavaş anlayış karşısında ağlayabilirdi. "Nero olmadan hayatın nasıl olacağını merak ediyor insan."

Başka bir Gardiyan içeri girdi ve Prime ile sessizce konuştu. İfadesi donuktu, sonra herkesin gitmesini işaret etti.

"Şu anda Silver'dan istediğimiz başka bir şey yok. Bir şifacı göndereceğim ama Silver ben aksi yönde karar verene kadar bu hücrede kilitli kalacak."

Hepsi hücreden dışarı çıktı. Peaches ve Violet gitmeden önce Silver'a bakan tek iki kişiydi.

"Peki ya Shade?" diye ağzından kaçırdı. "Onu bulacak kimse var mı?"

Prime en son ayrılan oldu. Gümüş'e soğuk gözlerle baktı.

"D'arn Shade'in kendini içinde bulduğu durumun Tarikat ya da Kuyu ile hiçbir ilgisi yoktur. Bu, kraliçe tarafından yapılan siyasi bir manevradır ve eylemlerinin sonuçlarıyla yüzleşmek istememesinden kaynaklanmaktadır. Onun ihmalkârlığı örgütümüzün üyelerine defalarca ölüm getirdi. Tehlikeli derecede yetersiz personelimiz var. Bu nedenle, bu Kuyu Tarikatı'nın vereceği bir savaş olmayacak. Günlük politikalarla ilgilenmiyoruz. Maebh'in yarattığı kontrol altında olduğu sürece, başka ve daha acil işlerimiz var."

"Onu öylece terk mi edeceksin?" Silver bağırdı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Acı vücudunda gürledi ve safra kusarak yere yığıldı. Yıldızları görene kadar kustu. Isı yanaklarını kızarttı ve her yerini diken diken etti. Ateşi geri gelmişti.

Harcayacak enerjisi kalmayan Silver başındaki darbelere boyun eğdi ve Başbakan'ın ona bıraktığı küçük umut kırıntısına tutunarak kendinden geçti. Silver'ın yaralarını iyileştirmesi için birini gönderiyordu. Bu gerçekleştiği anda, kara kalbini serbest bırakacak ve kaçmanın bir yolunu bulacaktı.

Silver'ın bilmediği pek çok şey vardı ama kesin olarak bildiği bir şey vardı. Shade'i terk etmeyecekti.

CHAPTER OTUZ ALTI

T Demogorgon, Kraliçe'nin Obsidyen Sarayı'ndaki özel terasında Gölge'yi fırlattı. O noktayı iyi biliyordu. Birçok gece kara taşın üzerinde oturup yıldızları seyretmişti.

Bir süreliğine tüm dünyası olan bir kraliçeyle. Yere indiğinde, vücudundaki kurşun saçmalar daha da derine inerek etini ve kaslarını parçaladı. Yansımasını yakalayan soğuk zemine baktı, acıyla sertçe nefes aldı, bir santim bile hareket etmeyi ve siyah suda bir köpekbalığı gibi ona doğru süzülen dışıye zayıflığını göstermeyi reddetti.

Zayıflık yok.

Eşini, sırtını dayadığını düşündüğü fae'nin dört patisi üzerinde ona doğru yürüdüğünü düşünmeyi reddetti. Bıraktığı metal nesneyi göreceklerdi. Neredeyse yaptığı gibi onu suçlayacaklardı.

Artık bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Diğerlerinin, özellikle de vampir kardeşlerinin ve onların eşlerinin gerçeği göreğine güvenmek zorundaydı. Şu anda odak noktasının burada, uzun zamandır ihmal ettiği bu tehlikede olması gerekiyordu.

Maebh'in terlikli ayaklarının her kayışı onu daha da yaklaştırıyordu ve kurşunların manasını engellediğini bildiğinden kendini dikleştirdi. Maebh'in koyu renk afro saçları, sırtından aşağıya minik örgüler halinde dökülen rulolar halinde yüzünden geriye doğru çekilmişti. O kadar parlak siyah bir elbise giymişti ki, kamuflaj gibi etrafındaki cilalı obsidyenin içinde eriyordu. Başında boynuzlar, güller ve dikenlerden oluşan tacı vardı, sanki bunun

Geldiği ve kraliçeliğinin gücüyle saldırmak için giyindiği gün.

Siyah lekeli dudaklar. Siyah lekeli parmak uçları. Her zaman orada olan, sıcaklığın ardına saklanan siyah, ruhsuz gözler. Hasta görünüyordu, hem de doğal bir şekilde değil. Shade'in bu rahatsızlığı bir cazibeyle kapatmaması ya da kapatamaması garip gelmişti.

Gövdesinden akan ılık kan damlası, onu içine çekerken gözlerindeki yaralı bakışla kıyaslanamazdı. Bu bakış incinmenin, ihanetin ötesindeydi ve çok daha korkutucu bir şeye dönüşmüştü: delilikle lekelenmiş bir intikam.

Yine de çenesini kaldırdı. Ona bir kez ulaşmıştı, tekrar yapabiliirdi.

Zayıflık yok.

"Müzakere etmek için buradayım," dedi.

Gözlerini kırıştırdı, afallamıştı. Sonra başını geriye attı ve güldü. Başındaki taç neredeyse düşüyordu. Düzeltti ama gülmeye devam etti. Kahkahası rüzgâra karıştı ve donmuş körfezin üzerinde tıslayarak yankılandı. Demogorgon da sanki Shade'le alay ediyormuş gibi boğazının derinliklerinde kıkırdadı ve öttü. Maebh'in arkasındaki iki kraliyet muhafızı -biri Indigo'nun asi kardeşi Demeter- sanki Shade'in bilmediği bir şey biliyorlarmış gibi sırıttı.

Tamam. tepki değildi.

Shade yavaşça kolundaki sızıntı yapan kurşun yarasını kapattı. Kurşunu çıkarabilirse, manasına erişmeye iki adım daha yaklaşıacaktı. Ama parmakları kıpırdadığı anda kraliçe parmaklarını şıklattı. Belki de mana ile ilgili bir şey olması gerekiyordu ama içindeki metal mananın ona ulaşmasını engelledi. Kaşları çatıldı ve muhafızlarına onu almaları için öfkeyle işaret etti.

"Bekle," dedi. "Beni istedin ve işte . Bunun hakkında konuşalım."

"Bunun hakkında konuşmak mı?" Askerleri adamın ellerini arkadan bağlarken Maebh hırladı. Kurşun içten içe hareket ederken vücudunda acı çığlıkları yükseldi. Maebh'in bakışları adamın kolunu saran ve Kuyu'nun onu bir gün Gümüş'le yeniden bir araya getireceğine dair bir vaatle yanıp sönen mavi Kuyu'nun kutsadığı işaretlere kaydı. Ama onun için aynı umut, kraliçe için nefret uyandırıcıydı. Dudakları acımasızca kıpırdadı ve

sinsi bir eğri. "Bunu benimle konuşmak için onlarca yılın vardı. Hayır, *amaro*'m. Beni çok uzun süre zayıf gösterdin. Kmesten kaçan yarasalara ne olduğunu öğrenmenin zamanı geldi." Askerlerine döndü. "Onu bir hücreye koyun ve mermileri üzerinde tutun. Ortadan kaybolmasını istemeyiz. Son perdeden önce olmaz."

"Son perde mi?" Onu etmeye çalıştıklarında sarsıldı.

"Evet," dedi. "Bu dünyada sadece bir hükümdara yer var ve o da ne Mithras'ın dl, ne o Tarikat srtğ, ne de mirasımı alan iğrenç Dokunulmamış. Yeni evcil hayvanım ve ben Elphyne'i eskiden olduğu gibi yeniden bir araya getireceğiz. Yeni bir miras yaratacağız. Her zaman olması gerektiği gibi tek bir hükümdar. Ben."

CHAPTER OTUZ YEDİ

N Başrahip ayrıldıktan çok sonra, soluk kül ağacı gibi teni olan bir Büyücü Silver'ın hücrelerine daldı. Gardiyan onu içeri alırken, Büyücü dudak büktü ve dilini onaylamaz bir şekilde şaklattı.

koşullar. Temiz su ve yiyecek, bir karyola ve lazımlık istedi, sonra mavi cüppesini bir çırpıda savurdu ve yaralarıyla ilgilenmek üzere sepetini yere bıraktı.

"Benim adım Melwyn," diye açıkladı. "Sağlığınızla ilgilenmek için buradayım. Lütfen, izin , yaralarınızla ilgilenmek istiyorum."

Silver kibarlığını koruyamayacak kadar uzun süre ona göz kırptı. Derisi sadece kül ağacına benzemiyordu. Odun *gibi*di. Daha koyu çizgiler yanaklarından aşağı iniyor ve kemik yapısının etrafında kıvrılıyordu. Kaşlarından saç değil, koyu renkli dallar fışkırıyordu. Tüm Büyücüler gibi onun da alt dudağında küçük, parlayan mavi bir gözyaşı damlası vardı.

Daha önce hiç bir büyücüyü yakından görmemişti, hele tahtadan yapılmış olanını hiç. Aralarında bir yıl yaşadktan sonra bile varlığından haberdar olmadığı pek çok Fae vardı. Bu süre hem kendi güvenliği hem de kontrolden çıkmış yeteneği için korkuyla doluydu.

"Bakmayı bitirdin mi?" dedi, ama gözlerinde mizah vardı.

"Evet, üzgünüm-"

Elini tutup göğsünün üzerine koydu, sonra da özür dilemek için el işareti yaptırdı. "Artık aramızda yaşayacaksın. Bizim gibi davranmaya başlamalısın."

Onların arasında yaşa.

Geri gelmeye zahmet etme... Artık bizim için ölüsün.

Başını salladı, halinden biraz utanmıştı ama aynı zamanda o kadar bitkin, üşümüüş ve ağrıyordu ki umurunda bile değildi. Melwyn metodik bir şekilde tepeden tırnağa, uzuvdan uzva çalıştı, iyileşmesi gereken yerleri hissetmek ve kurşunların nerede olduğunu bulmak için yeteneğini kullandı. İki tane vardı. Onları çıkarmadan iyileşme sürecini başlatamazdı.

Çalışırken Silver'ın aklı karanlık yerlere gidiyordu. Jimmy, Rory'nin yanındaki askerlerden biriydi. Oradaydı, savaşıyordu, genç hayatını şeytani bir deli için riske atıyordu. Bunu Silver'ı hasta ediyordu. Onu ve ailesini oradan çıkarmanın bir yolunu bulmalıydı. Hepsine yardım etmeliydi, özellikle de Willow'a.

Tek tesellisi, Rory'nin Willow'u koruyacağından hiç şüphesi olmamasıydı. Soğuk biri olabilirdi ama babası gibi değildi. Ve Willow ona teyze diyorsa, umarım bu iyi bir ilişkileri olduğu anlamına geliyordu.

"Ben bir Meşe Adamım," dedi Melwyn, daha önce söylenmemiş soruyu yanıtlayarak. "Etrafta pek fazla göremezsin bizi. Kendi içimize kapanmayı ve evlerimizi yaptığımız ormanlara bağlı kalmayı tercih ederiz. Ama aramızdan bir avuç insan, içlerinde bol miktarda kuyu barındırma yeteneğine sahip. Buraya yeteneklerimizi nasıl kullanacağımızı öğrenmek için geliyoruz. Çok azımız burada kalır."

Bununla birlikte, sepetinden malzemeleri çıkarmaya başladı. Bir kemik bıçak. Bir şey şişesi. Biraz bez. Büyücü bu kirli hücrede onun üzerinde ameliyat yapacaktı.

Endişelenecek enerjisi yoktu. Adam ne yaptığını biliyor olmalıydı. Ona verdiği acı sıvıyı yuttu ve onun uzmanlığına teslim oldu. Shade'i bulmak istiyorsa, iyi olması gerekiyordu. Birkaç dakika içinde kendinden geçti, zihni bulanıklaştı. Uyandığında kendini neredeyse hiç acı çekmiyor ve sadece ona verdiği toniğin etkilerini . Her şey çok hızlı olmuştu. Giysileri kan ve kir içindeydi ama hücrelerinde artık köhne bir karyola, su, ekmek ve bir lazımlık vardı. Açgözlülükle içti ve rahatladı. Gömleğini kaldırdığında, eski metal korse yaralarının bile yok olduğunu gördü. Cildini ovaladı. Shade'in ilgisi onları neredeyse tamamen iyileştirmişti ama Melwyn yolun geri kalanını da almıştı. Parmakları yaralarının üzerinde gezindiğinde sadece hayali bir sızı hissediyordu. Kuyu'nun gücü böyleydi.

Silver'ın içinden başka bir korse bulma dürtüsü geçti. Artık Gölge gittiğine göre, kontrol altına alınmaya ihtiyaç duyma hissi hızla geri dönüyordu.

İç çekerek karyolaya uzandı. Daha önce Elphyne'de yaşarken hiç bu kadar yaralanmamıştı ve bir Azrail olmasına rağmen bu deneyimlerden küçük sıyrıklar ve yara izleriyle kurtulduğu için şanslıydı. Bu son kurşun yaraları onu öldürmüş olmalıydı ama Kuyu'nun gücü sayesinde kurtulmuştu. Carla'nın parmaklarının ilaca ya da malzemeye ihtiyacı olmayacaktı. Bir şifacı tarafından yerinde tamir edilebilecekti.

Sağlam inançların sarsılmasından daha rahatsız edici bir şey olamazdı.

Biraz ekmek yemeyi başardı ve bitkin bir halde tekrar uykuya daldı. İkinci kez uyandığında, misafirleri vardı. Violet ve Peaches'in hücreye girmesine izin verildi. Her ikisi de yiyecek gibi kokan bir paket taşıyordu. Haze dışarıda belirmiş, eşine ve doğmamış çocuğuna zarar verebilecek bir şey yapma ihtimaline karşı Silver'a yan gözle bakıyordu. İşte o zaman Silver'ın aklına geldi. Kaçmak için yeteneğini kullanması birilerine zarar vermesi anlamına geliyordu ve bu insanları zaten yeterince incitmişti.

Karyoladan indi ve parmaklıkların yanına gitti.

"Shade'den haber aldın mı?" diye sordu.

İki kadın birbirlerine baktı ve bu bakış onların endişelenmediğini gösteriyordu. Büyük vampir savaşçı bile endişeli görünüyordu. Şeftali Silver'a bir paket giysi uzattı.

"Sana giymen için temiz şeyler getirdik," dedi.

"Ve biraz da düzgün yemek." Violet paketini açtığında, sağlıklı salatayla doldurulmuş ağız sulandıran sandviçler ortaya çıktı.

"Teşekkür ederim." Boğazındaki yumruyu yuttu. "Ben bunu hak etmiyorum."

Violet açılmış sandviçi uzattı. Violet konuşurken Silver hemen yemeye koyuldu.

"Dürüstçe söyleyebilirim ki, size yardımcı olabilmemiz için sorununuzu bize tercih ederdik. Ama güvenmenin neden zor olduğunu anlıyoruz. İkimiz de o yollardan geçtik. Dünyanızın alt üst olması kolay değil."

"Shade'den haber alan yok mu?" diye sordu ağızındaki lokmayı yutarken. "Ya da Willow'dan haber var mı?"

"Hayır. Her iki açıdan da." Peaches dudağını ısırды ve karnını ovuşturdu. "Belki Shade'in... bilirsin işte... olup olmadığını teyit edebileceğini düşündük."

"Yaşıyor," diye bitirdi Violet onun yerine. "Yani bağ sayesinde mi?"

"Evet. Metaliniz çıkarıldığına göre, konsantre olursanız onun size bağlı olduğunu hissedebilirsiniz. Bazen duyguları mesafenin ötesinde hissedebilirsiniz. Ama bu tamamen ne kadar olduğunuza bağlı."

"Sanırım aramızdaki bağ hissedebiliyorum. Yani, hâlâ orada. Ölmüş olsaydı hiçbir şey hissetmeyeceğimi hayal ederdim." Bu düşünce onu ürpertti. Yemeğini bitiren Silver elinin tersiyle ağızını sildi. "Onu yakalamak için bir plan var mı? Kraliçe herhangi bir talepte bulundu mu?"

Kulak misafiri gibi görünmemeye çalışan Haze sonunda pes etti, kapıyı tutan kirişin altına girmek için eğildi ve hücrede onlara katıldı. Devasa omuzları boşluktan zar zor sığıyordu. Kanatları dışarıda olsaydı, tüm boşluğu doldururlardı.

Sesini alçaltarak derin bir gürültüyle konuşurken sert gözleri Silver'ınkilerle buluştu. "İndi ve ben bir plan üzerinde çalışıyoruz ama Prime'in kaynakları kısıtlı olduğu için bu biraz zaman alıyor."

"Zayıflamış mı?"

Haze'in kaşları daha da çatıldı. "Emir işleri. Ayrıca, Maebh Seelie'ye bir saldırı başlattı ve Kadronun yarısı Willow'u geri almak için çalışıyor."

Violet bilgi sağanağı karşısında gözlerini kırptırdı ve önce hangi parçaya değineceğini çalıştı. "Willow iyi olacak. Shade'i alır almaz onu geri getirmeye yardım edeceğim. Ben danışana kadar Kristal Şehir'e bir saldırı başlatmamalılar."

Silver'ın isteyeceği son şey daha fazla kan dökülmesiydi. Sessizce içeri girmenin ve kimse öğrenmeden Willow'la birlikte geri dönmenin bir yolu olmalıydı.

Haze kuru bir sesle, "Şey," diye cevap verdi. "Bunun için endişelenmene gerek yok.

Onlar ."

Haze'in Silver'ı reddetmesi üzerine Violet'in dudakları düzleşti ve o anda Silver onun bir müttefiki olduğunu anladı. Ve konuştuğunda Violet'in her zaman onun tarafında olduğunu biliyordu.

"Peki Başbakan neden Shade'in yakalanmasına yardım etmiyor? Yıllardır burada çalışmıyor mu? O da onun adamlarından biri. Bir savaş olduğunu biliyorum ama onun da eli kolu hep bağlı."

Haze başını salladı. "Laurel'in daha fazla üye kazanma çabası işe yarıyor görünmüyor. Fae'ler hala yargılanmaktan korkuyor. Bu aşamada, Başbakan Kuyu töreni için haraç isteyecek."

Gümüş gözlerini kıstı. Hatırladığı kadarıyla, haraçlar Tarikat'ın talep ettiği vergilerden biriydi. Ama Muhafızlara katılmak için para yerine fae gerekiyordu. Tek şey, Kuyu Solucanları arasındaki tören gölünde zorlu bir kabul töreninden sağ çıkmaları gerektiği idi. Başarı oranı yüzde otuzdan azdı.

Haze yüzünü ovalarken parmakları kaş piercinglerine çarptı. "Meselenin basit gerçeği, yeterince Muhafızımız yok. Onlar olmadan Tarikat'ın ayakta duracak gücü yok. Kraliçe canımıza okuyor, itibarımızı zedeliyor ve biz bu konuda hiçbir şey yapamıyoruz."

"Peki, bu Shade için ne anlama geliyor?" Silver endişeyle sordu.

Kimse ona cevap vermedi. Bu ona ulaşmanın hiçbir yolu olmadığı anlamına mı geliyordu?

"Bırak beni," dedi Silver. "Lütfen. Kendi başıma gideceğim. Onu geri getireceğim."

"Sana inanmadığımızdan değil," dedi Violet.

Bir sonraki cümlesi hücrelerin girişinden gelen bir çınlama sesiyle kesildi.

"Zaman doldu!" diye bağırdı muhafız.

Haze'in yüzünde ölüm dans etti ve o da gürlledi, "Ben bitti dediğimde biter çaylak."

Silver bir korku ciyaklaması duyduğundan emindi. Başka bir cevap gelmedi ama Haze Silver'ın gözlerinin içine bakarak, "Gitmemiz gerek," dedi.

"Şu bohçanın içinde bir mana taşı var," dedi Peaches, işaret ederek.

"Kuru şampuan gibi. Su olmadan yıkanmak için kullanabilirsin."

"Geri döneceğiz," diye söz verdi
Violet. Silver minnettarlığını eliyle
imzaladı.

Onlar gittikten sonra Silver temizlendi ve giyindi. Zihnini kaçış planlarını gözden geçirerek meşgul etti, sadece işini yapan birine zarar vermeyi içermeyen bir senaryo bulmaya çalıştı. Her şey yeteneğinin kontrolüne ve Shade haklıydı. Silver'ın önce kendi çalkantılı duygularını kabul etmesi gerekiyordu.

Hücrede etrafına bakınırken, sonunda bunu yapmaya hazır olduğunu düşündü. Belki de çoktan hazırды. Shade'le birlikte olduğu süre boyunca yeteneği göğsünde uykuda kalmıştı. Şu anda bile buna lanet değil, armağan dediğini fark etti. İnsanları öldürmek asla iyi bir şey olmasa da, gücünün korumak için de kullanılabileceğini görebiliyordu.

Bir giysi tarafından sınırlandırılmış hissetme ihtiyacını asla kaybedeceğini düşünmüyordu, ama bununla bir sorunu yoktu ve bu duygu, kusurları ve tuhaflığıyla iyi olmak, tam da Shade'in bahsettiği şeydi. Utanç yok. Suçluluk yok. Sadece o olmak, tüm çarpık karanlığıyla.

Ama artık kendisiyle barışık olduğuna göre, yeteneğini tetiklemek için kaosu nasıl hissedeceğini hatırlaması gerekiyordu. Sonraki bir saat boyunca sadece bunu yaptı. Göründüğünden daha zordu. Duygularını aniden bir yöne, sonra başka bir yöne kaydırmak zorunda kaldı. Yorgunluğu geri döndü ve biraz kestirdi. Uyandığında ayağa kalktı ve hücrede volta attı. Hediyesine erişti, onu göğsünden çıkardı ve sonra tekrar içine gömdü.

İş yavaş ilerliyordu ama ne kadar uzun sürerse Shade'in o kadar tehlikeye gireceğini ve Nero'nun Willow'u istediği ölümcül medyum haline getirmesi için daha fazla zaman geçeceğini bildiği için inatla kendini zorluyordu.

Bir gün daha geçti. Silver beslendi. Temizlendi, rahatladı ve antrenman yaptı. Bedenini eğitti, zihnini eğitti ve yeteneğini eğitti. Zehirli siyah dumanı her çıkardığında, karanlığın hareket ettiği yönü kontrol etmeye çalıştı. Yörüngesini hedefleyebilirse, etkinliğini artırabilirdi.

Zamanı geldiğinde hazır olmak istiyordu.

Ertesi sabah öğleden sonra bir ara Silver girişte, görüş alanının hemen dışında boğuk sesler duydu. Kimse onu almak için içeri gelmeyince kalbi sıkıştı. Güneş batana kadar volta attı ve çalıştı, sonra biraz daha. Gece yarısı olduğunda, kimsenin gelmeyeceğinden endişeleniyordu. Onu sonsuza dek kilitli bırakacaklardı.

İki gün daha geçti. İkinci gece uykuya daldı ama tıkırtı sesiyle uyandı. *Kim var burada?* Kalbi yerinden gibi oldu ve karanlık yeteneği harekete geçti. İlk bela düşüncesinde onu savundu ama hücresinin *içinde* parmaklıklara yaslanmış oturan bir Gardiyan görünce rahatladı. Sonra adamın elektrik mavisi gözlerindeki cinayeti fark edince, bir hata yapıp yapmadığını merak etti.

Bulut.

Bir kelebek bıçağı ustalıklıla çevirdi ve sonra metal parmaklıklara boş boş vurdu. Yıpranmış ve yamalı deri üniforması kraliçenin ordusundan daha fazla savaş görmüştü ve atletik fiziğini ikinci bir deri gibi sarıyordu. Bıçağı salladığında, ay ışığı boynunun esneyen tendonunu yakaladı ve prizmatik yağ tabakası dövmesini parlattı. Eğer siyah kanatları açık olsaydı, gölgelerin arasında onları göremeyeceğini hissediyordu. Karanlıkta yaşamak için doğmuş gibi görünüyordu. Bir tutam buklenin altından parlayan bakışları, göğsüne doğru sızan siyah dumanın yolunu takip etti.

Yeteneği ondan korktuğu için geri çekilirse hiç şaşırmayacaktı.

"Pratik yaptığım için şanslısın," dedi. "Birkaç gün önce fırlayıp seni küle çevirebilirdi, kim olursan ol." Dudakları bir tarafa doğru kıvrıldı ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. İfadesinde, kızın söylediklerinin umurunda olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu. Çünkü kendini tekrar savunacak havada değildi. Savaştan bu yana çok zaman geçmişti ve kimse ona Shade'den söz etmemişti. Söyleyebildiği kadarıyla hayattaydı ama ne kadar süreyle?

"Bana kadının adını söyle," dedi.

"Biraz daha spesifik olman gerekecek, günışığım."

"Şirin olma." Bıçağı sallamayı bıraktı ve öne doğru eğildi. "Biliyorsun. Çocuğu çaldı."

"Rory?"

"Tam adı bu mu?"

"Uh..." Silver düşünmeye çalıştı. Rory'nin babası ona bir zamanlar başka bir isimle hitap etmiş olabilirdi. "Sanırım Aurora."

Saf sıvı nefret onun üzerine aktı. O kadar yoğundu ki Silver karyolasında geriye doğru kaydı. Kaosunu yatıştırmak için bilinçli olarak Shade'in güvende olduğu hissini uyandırmak zorunda kaldı. Nefes alış veriş hızlandı. Gözleri sıkıca kapandı ve bir korse diledi. Herhangi birini. Shade'in ona hediye ettiği deri olanı bile. Yeteneğini kontrol etme konusunda ilerleme kaydetmiş olsa da, bunu bu şekilde test etmemiştı ve bu kontrol hissine sahip olursa, tam kontrol için yolun geri kalanını alacağını hissetti. Hırıldayarak ayağa kalktı ve karyolanın üzerindeki çarşafı çekti.

"Yerinde olsam buradan giderdim," diye patladı, sesi titriyordu.

Bulut ayağa kalktı ve göğsünden sızan siyah dumana baktı. "Bu ne işe yarıyor?"

"Bana canlı bir şey ver, sana göstereyim." Çarşaftan bir şerit kopardı ama o kadar dirençliydi ki elini kanattı. "İnsan olmayan bir şey," diye ağzından kaçırdı, elini sallayarak. *Lanet olsun*, masum bir ruhun ölümünden sorumlu olmayacaktı. Cloud'un çaylak muhafızı sürükleyecek tipte biri olduğunu hayal edebiliyordu.

Yavaş ve kontrollü bir nefes alarak şeridi ortasına sardı ve sıkıca bağladı, şimdiden kendini daha iyi hissediyordu. *Sakinlik. Kontrol.*

"Ne yapıyorsun?"

Panik.

Kaos.

"Hiç kendini koruma duygun yok mu senin? Vücudunun gözlerinin önünde çürüdüğü yavaş ve korkunç bir ölüm istemiyorsan çık dışarı."

Bıçağı ona doğrulttu, bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra çenesini kapattı. "Ve şu bağladığın şey sana yardım ediyor mu?"

"Eskiden onu engelleyen metal bir korsem vardı. O artık yok. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama Shade bana deri bir korse getirdi ve yine de yardımcı oldu. Bu da yardımcı oluyor. Şimdi kendimi sakinleştirmeme izin ver." Nefes verdi ve yavaşça içine çekti. Shade'i düşün... düşün... ama Shade'i düşünürken aklı neden ondan haber alamadığına gitti Sonra düşünceleri Willow'a kaydı. Sonra kaos ve panik geri geldi.

"Sana bir tane bulacağım," diye açıkladı, sanki ölüm tarafından boğulmak üzere değilmiş gibi hücre kapısına doğru yürürken. "Sonra da Shade'i geri almana yardım edeceğim."

Umut dalgalandı. "Ne?"

"Bir şartla." Hücre kapısını sürükleyerek kapattı ve sonra kilitledi. Parmaklıkların arasından ona baktı.

"Ne istersen," dedi, her nefret ederek. "Bana bir iyilik borçlusun."

Bir iyilik her anlama gelebilir. Ondan bir orduyu öldürmesini istediği anlamına gelebilir. Tarikat'ın tüm cemaatinin önünde çıplak zıplamasını istediği anlamına da gelebilir. *Her* anlama gelebilir.

Haberdar olmak için kargayı takip edin.

Fox'un söylediği buydu. Ama Fox'a güvenebilir miydi? Cloud'u dikkatle inceledi. Ona okunamayan bir surat ifadesinden başka bir şey vermedi.

"Anlaştık." Elini uzattı.

Ona demogorgon pulları çıkarmış gibi baktı. "Kabul etmeden önce bir düşün."

"İhtiyacım yok. O benim dostum."

Gözlerini devirdi. "Shade kadar kötü konuşuyorsun ve bu seninle tanışmadan önceydi. Ona söylediğimi sana da söyleyeyim. Dünyada uğruna ölmeye degecek bir sik ya da amcık yok. Şimdi söyle bana, emin misin?"

Yani ona borçlu olduğu iyiliğin hayatını tehlikeye atacağını kabul etmişti. Yine de emindi. Eğer bunu Shade'e söyleseydi

Tanışmadan 6nce Shade hala onun , o zaman kim oluyordu da bu duyguları inkar edebiliyordu?

Shade d6nyadaki her şeyi yoluna koydu. "Ben varım," dedi.

"D6nd6ğ6mde hazır ol."

CHAPTER OTUZ SEKİZ

Two muhafızları Shade'i kraliçenin odasına doğru sürükledi. Ayakları halının üzerinde sürüklendi, kan ve çamur izleri bıraktı. Teras kapısından içeri daldılar ve onu
Gün batımını yansıtan soğuk, parlak bir yüzey.

Silver'dan ayrılmasının üzerinden birkaç gün geçmişti. O zamandan beri gardiyanlar tarafından düzenli olarak dövülüyordu. Sonra ellerini bağlamışlar ve onu eski kreş odasına geri götürmüşler, orada vücudunun içinde hâlâ kurşunlar varken çürümeye, iltihaplanmaya ve daha da derine inmeye terk etmişlerdi. Maebh'in sefaletinin izleriyle çevrili ve tek başına, tek yaptığı Silver'ın kaderi üzerine düşünmekti. Ama bu özel gün farklı hissettiriyordu.

Şişmiş gözlerini açtığında Kraliçe Maebh'in topraklarına baktığını gördü, hâlâ ilk geldiği günkü elbisesini giyyordu. Sanki zaman durmuş gibiydi. Bu sefer tacı yoktu ama ayaklarının dibinde kesik kafalar vardı. Kimlikleri Yüce Lordlar ve Leydiler'den rastgele hayvanlar ve canavarlara kadar değişiyordu; hepsi de Seelie'ydi. Shade onların Jasper'ın krallığının sakinleri olduğunu ya kıyafetlerinden ya da tanımlayıcı özelliklerinden anlayabiliyordu.

Her kası ve kemiği ağrıyan Shade ayağa kalktı ve ayaklarını sürüyerek yaklaştı. Ayakta durabildiği için şanslıydı. Fae biyolojisi muhtemelen onu hayatta tutan tek şeydi. Bu ve belki Silver'ın besleyici kanı. Ama korkup boyun eğmeyecekti. Bu onu öldürse bile, iradesinin son kırıntısıyla ayağa kalkacaktı.

"Ah," dedi Maebh ona, kanlı halinden bihaber, ve kutuptaki Aconite Denizi'nin üzerindeki alacakaranlık gökyüzünü işaret etti. "Tam zamanında. Bir teslimat daha yapmak üzereyiz."

Dokunaçlı kanatları olan karanlık bir silüet yaklaştı. Pençelerinde bir şey vardı. Aşağıda, sarayın önünde, Maebh'in ordusu düzene girmiş, muhtemelen Seelie'nin, insanların ya da Tarikat'ın üzerine yürümeye hazırlanıyordu. Belki de hepsine. Toplanma sesleri Shade'in bağırımlarını deşti. Yüzlerce Unseelie fae... belki de binlerce. Ve bu onun ordusunun sadece bir kısmı olabilirdi.

Savaş gidiyordu ve muhtemelen kazanacaktı. Jasper, Shade'den daha yaşlı ve daha güçlü olabilirdi ama o yeni bir kraldı. İlk çocuğunu daha yeni doğurmuştu. Krallığını yüzyılların biriktirdiği güce sahip çılgın bir kraliçeye ve görünüşte ölümsüz bir yaratığa karşı savunmaya hazır olamazdı. Demogorgon'un insan şehrine girmesi yeterliydi ve hepsini yutacaktı. Shade'in aksine, kurşunlar doğrudan içinden geçirdi.

"Sana ne oldu Maebh?" Shade sordu. "Yeniden keşfetmekten bahsettiğimiz uzak diyarlardaki maceralara ne oldu? Tam burada oturur ve onlar hakkında okurduk."

Oturma odası mana tarafından korunmuş eski kitaplarla doluydu. Bunlardan biri atlas denen bir şeydi ve eskiden var olan her kara parçasının haritasını çıkarıyordu. Çocuk odasında bile, bilinci gidip gelirken, bazı eski tekerleme kitapları gözüne çarptı.

Boş gözler ona kaydı. "*Sen* oldun, Shade."

"Hayır," diye sertçe cevap verdi. "Ben buraya gelmeden önce gitmiştin. Odadaki o beşik tozlanmaya başladığı anda gitmiştin. Ben sadece geçici bir dikkat dağıtıcıydım, senin sevginin yerine geçtim ve bunu sen de biliyorsun. Bu yüzden tüm bunlar için beni suçlama." Ayaklarının dibindeki cinayeti inceledi. "Düşüncesizce zalimleştin."

Bir zamanlar, ilişkilerinin ilk günlerinde, onun sözleri öylesine kör edici bir öfke uyandırır ki Maebh en yakındaki muhafızın soluk borusunu ezer ya da Shade'i ceza olarak önünde yürüyemez hale gelene kadar becerirdi. Ama o asla bu kadar aşırıya kaçmazdı. Şimdi, ondan zar zor bir hakaret duyabiliyordu. Sadece

Gözlerinde herhangi bir yaşam kıvılcımı çaktıran şey yerdeki kesik kafalardı.

Bakışlarını denizin ötesine, kanat çırparak yaklaşan yaratığına çevirdi.

Shade parmaklarını uyluğundaki yaraya götürdü ve kurşunu aramaya başladı. Acı hayal bile edilemezdi. Kısmen iyileşmişti ve yarayı yeniden açmak zorunda kalmıştı. Görüşü acıyla kapanmaya çalıştı ama kendini yaklaşan siyah şekle odakladı. *Silver'ı düşün.* Ona ihtiyacı vardı. Kurşunları ne kadar çabuk çıkarırsa, o kadar çabuk değişebilir ve iyileşebilirdi.

Konuşmaya devam ederse Maebh yaptığı işi fark etmeyebilirdi.

"Gurur duyacağın bir miras istiyordun," diye hatırlattı ona. "Ama bu umduğun gibi bir zafer ya da endüstri olmayacak. Sluagh'ınızın insanlara karşı ilk savaşın gidişatını nasıl değiştirdiği bile olmayacak. Bu olacak-" Başını sallayarak kafalara baktı ve mermi parmaklarından kaçarken yüzünün buruştuğunu gizlemek için bu hareketi yaptı. "Çılgınlık ve korku olacak."

Onu görmezden geldi ve denize bakmaya devam etti. Shade omzunun üzerinden kontrol etti. Muhafızlar geri çekilmiş ve odasının girişinde bir yerde durmuşlardı. Güzel. Kurşunu tekrar denedi.

"Peki bu yeni mirasın amacı nedir?" diye sordu. "Bunu kime veriyorsun? Seni daha az umursamayan kırık dökük bir halka. Sadece alternatifinden korktukları için ordunuzdalar." Etkili olması için durakladı. "Anlam bulman için çok geç değil," dedi, parmağını içeri sokarken kalçası çığlık atıyordu. "Tacına layık yeni akrabalar edinmek için."

Başarılı oldu. Kurşunu çıkardı ve yumruğuyla sıktı. Maebh dönüp ona hırladı, dişleri parlıyor, saç örgüleri sallanıyordu. Kalp atışları hızlandı.

"Yeni akrabalar edin," diye ağzından kaçırıldı, gözleri öfkeliydi. "Şimdi kim benimle yatmak ister ki?"

Kafası karışmış bir halde, kadının dramatik bir şekilde ilan ettiği hatayı aradı ama sadece lekeli parmaklarını ve dudaklarını buldu. Onları siyaha çeviren neydi? Neredeyse Shade'e Silver'ın yeteneğinin nasıl çürüttüğünü hatırlatıyorlardı. İçinden karanlık bir düşünce fısıldadı

Zihin... Maebh'in deliliğinin kaynağı bu muydu? Kuyu'nun mürekkepli tarafına dalması mı? Yoksa Nero gibi manabeeze mi yutuyordu?

Yine de, toplayabildiği kadar sakın bir şekilde, "Mükemmel görünüyorsun. Her zaman olduğu gibi."

Bir an onu inceledi ve sonra büyüü bozuldu. Artık pembe kahverengi tenli genç bir kadın değil, yaşlı bir kadındı. Kırılganlıklar çenesini sarkıtmıştı. Yaşlılık lekeleri yanaklarını renklendiriyordu. Gözleri neredeyse renksizdi.

"Şimdi benimle kim yatar?" diye tekrarladı, ifadesi kararmıştı.

Onun şok edici görüntüsü karşısında ağzı açık kaldı. Maebh'i onlarca yıldır, yüzyıllardır tanıyordu ve o hep aynı görünüyordu. "Ne oldu?"

"Bu benim yaptığım fedakârlıktı," diye hırladı. "Yeni mirasımı yaratmak için her şeyimi verdim. Değerli Sluagh'ımdan bile vazgeçtim." Alay etti. "Tarikat'a katılan hainler dışında hepsi gitti ve kalanlar da onları bir arada tutacak bir kraliçe olmadan bu dünya için uzun sürmeyecek. Yakında, evcil hayvanım bu topraklardaki en güçlü fae olacak. Sınırları yok ve sadece bana hesap verir. Eğer ölürsem, efendisi olmadan bu dünyaya salınacak."

"Maebh-"

"Kraliçem!" diye hatırlattı.

"Kraliçem, Elphyne'i yönetme arzunuz sizi tüketiyor. Belki de artık geri çekilmeniz zamanı gelmiştir," diye önerdi Shade. Her şeyi göze alabilirdi. "Bin yıl boyunca Elphyne için savaştınız. Bırak başkası devralsın. Bu anlamsız savaşın verebileceğin son şeyi de almasına izin verme."

"Kim devralacak? Sen mi?" Onun irkilmesine güldü. "Hayır. Bir zamanlar senin eşim olmaya layık olduğunu düşünmüştüm ama *amaro*'m, sen yönetmeye uygun değilsin. Zaten halk seni istemezdi. Çok fazla merhametlisin, tıpkı Koruyucu kralın gibi. Halkını kurtarmak için yapılması gerekeni yapmayacaksın. Unseelie bunu biliyor. Seelie bunu biliyor. Beni sevmiyor olabilirler ama hayatta kalmaları için hayati önem taşıdığımı biliyorlar. Elimde kalan tek şey Elphyne. Tek bir kraliyet altında geri almak *benim görevim*."

"İnsanlar birbirimizi öldürmemizi istiyor, böylece gelip inşa ettiğiniz her şeyi alabilecekler. Onlara istediklerini vermeyin."

"Hayvanımı yenemeyecekler."

Onun gururu yıkıcıydı. Kalbinde kalan merhametin her zerresini tüketiyordu ve onu kurtarmayı unutmaması gerektiğini biliyordu. Muhtemelen kurtuluşu çoktan geçmişti. Ama bir parçası onun için bu şekilde bitmesinden nefret ediyordu. Ona bir şey borçlu muydu? Ona onlarca yıl eğlence ve şefkat vermişti. Bazıları iyi, bazıları kötü, ama bir süre için neredeyse kendi aile birimleri haline gelmişlerdi. Sonra Aravela'yı ondan aldığını hatırladı ve tüm şefkati buharlaştı.

Demogorgon uçarken çığlık attı. Mide bulandırıcı, ıslak bir gümbürtüyle bir kesik baş daha terasa çarptı. Shade bakmak istemedi. Ya tanıdığı biriye? Ya Maebh onu bu yüzden oraya sürüklediye?

"Bu sefer bana kimi getirdin, kıymetlim?" Maebh'in elbisesi, kafayı almaya giderken eski kan ve tozun arasında iz bıraktı. "Ooh. Bir Bahar Sarayı ileri geleni. En azından-" Parmağını mucizevi bir şekilde hâlâ boynuna takılı olan yakadaki nişanın üzerinde gezdirdi. "Sanırım Bahar Sarayı. Bu bir Sonbahar yaprağı da olabilir. O kadar kan varken söylemek zor. Sen ne düşünüyorsun?"

"Maebh," diye Shade. "Neden buradayım?"

Ciddi gözleri onunkilerle buluştu. "Sevdiğin her şeyin düşüşüne tanık olacaksın. Ve sonra kafan bunlara katılacak. Onları ödül olarak duvarıma asacağım. Harika olmaz mı? Sonunda bir amacın olacak, benim başarısızlıklarımı hatırlatacaksın."

"Bu senin bana işkence etme yöntemin." Kurşunu omzundan çıkarmak istedi ama fark edilmemesi daha zor olacaktı. "Gittiğim için beni cezalandırmanın yolu bu."

"Seni cezalandırmak isteseydim, gözlerinin önünde eşini öldürürdüm." Manyakça kıkırdadı. "Sanırım evcil hayvanımdan onu öldürmesini istedim ama onun yerine seni getirdi."

"Aravela'nın aksine eşimi öldürmek kolay değil. Canavarının ona yaptıkları için seni asla affetmeyeceğim."

Ondan sonra hiçbir şey söylemedi. Shade'in gözleri kısıldı ve uzun dakikalar boyunca elini kıza doğru sürmekten başka bir şey düşünmedi.

göğsüne baktı ve atan kalbini çıkardı. Sonra odasının kapısından içeri baktı ve depodan çıkardığı yağlı boya tabloyu gördü. Bu, onun ve bebeğinin bir portresiydi. Aptal olmalıydı, çünkü intikam duygusu biraz erimişti. Ya da belki de artık kaybetme potansiyelini bildiği gerçeğiydi. Önce Aravela, sonra da Silver'ın tehlikede olduğunu görmek. Kadrosu ona zarar verirse, hepsini kendi elleriyle öldürmenin bir yolunu bulacaktı. Kesik kafalar yıkımın en küçüğü olurdu.

Gözlerini tekrar Maebh'e çevirdi. Göğsünde hâlâ atan bir kalp vardı. Binlerce yıl hayatta kalmıştı. Belki de bundan kurtulmanın yolu onu teslim olmaya ikna etmektir. Bunu başaramazsa, onun sonunu getirecekti.

Zihni eşine, onunla hâlâ paylaştığı bağa geri döndü. Metal, Kuyu'ya erişimini kesmiş olabilirdi ama izler kolunda hâlâ aktı ve bu bağlantının tekrar kurulmasını bekliyorlardı. Bu da Silver'ın hayatta olduğu anlamına geliyordu. Bu bilgiye dört elle sarıldı.

Kraliçenin evcil hayvanı kaygan obsidyen terasta debeleniyordu. Ona doğru ilerledi ve saygıyla eğildi. Shade tek bir canavar yaratmak için bu kadar çok şeyi feda ettiğine inanamıyordu. Sırf bu hareketinin bile sonuçları olmalıydı. Göz göre göre kaçak mal kullanmış ve Kuyu'nun doğasını kendi çıkarı için saptırdığını itiraf etmişti. Suçlarının kefareti ödemeye zorlanmamasının tek nedeni Tarikat'tan daha güçlü olmasıydı.

Başbakan bunu biliyordu. Muhtemelen bu yüzden Shade gibi On İki Kadro üyelerinin sapmasına ve İyi Kutsanmış eşlerini talep etmesine izin vermişti. Şimdiye kadar hepsi Tarikat'a geri dönmüş ve yanlarında güçlü kadınlar getirmişlerdi. Violet'te, daha önce yenilmez olan Sluagh'a karşı bir silah kazanmışlardı. Ama bu avantaj şimdi ne işe yarayacaktı? Maebh demogorgonu yaratmak için hepsini öldürdüğünü itiraf etmişti. Elphyne'de kalan tek Sluagh olan Altı, zaten Tarikat'la birlikte çalışıyordu. İnzivaya çekilmeleriyle ün salmışlardı ve Shade artık bunun nedenini biliyordu. Maebh, onları bir arada tutmak için kendisi olmadan ölmekte olduklarını söylemişti.

Tarikat ona karşı kullanmak için ne zaman bir silah bulsa, Maebh üstün gelmenin bir yolunu bulmuştu. Sanki Maebh de Void gibi Tarikat'tan bir adım öndeydi.

"MAEBH," diye gürledi kraliçenin odasının derinliklerinden gelen ve onu avlayan bir erkek sesi.

Dokunaç kanatları Maebh'i saldırıdan korumak için havaya kalktı. Seelie Yüce Kralı Jasper odasından çıkıp terasa çıktı ve öfkenin kişileşmiş hali gibi görünüyordu. Thorne'un İyi Kutsanmış eşi Laurel da onu takip etti. Güneş işlemeli tuniğinin eteklerini çekiştirirken kralın İyi Kutsanmış işaretleri ince keten gömleğinin içinden parlıyordu. Siyah saçlarında camdan bir taç yoktu. Eski Gardiyan'ın kürklü kulakları saldırganlık belirtisi olarak geriye doğru eğilmişti. Silahı ya da zırhı yoktu ama savaşa hazır olduğu her halinden belliydi.

Alevler Laurel'in kollarında dans ediyor, siyah gömleğinin omuzlarını yalıyor ama her nasılsa yakmıyordu. Deri kayışlar ön tarafında çaprazlama uzanıyordu. Alt yarısında, çatışma için güçlendirilmiş deriden yapılmış ve silahlarla bağlanmış bir pantolon giyiyordu.

Laurel kıyafetlerini bir amaç için seçmiş olmalıydı. O kralın ve Tarikat'ın marka elçisiydi, bu rolün onun zamanında yaygın olduğunu iddia etmişti. Shade hâlâ onun ne yaptığını anlamakta güçlük çekiyordu. Jasper'ın kıyafeti açıklayıcıydı - tacı olmayan bir kral, parayla oynamaya istekli. Onunki bir güç gösterisiydi, takası kabul etmesini, yoksa sonuçlarına katlanacağını hatırlatıyordu.

Jasper onları içeri almış olmalı.

Davetsiz misafirlerin sesleri üzerine muhafızlar koşarak geldi. Laurel iki büklüm oldu, kısa siyah saçları dalgalandı ve bileklerinin etrafında toplanan alevleri serbest bıraktı. Parmaklarından ejderha nefesi gibi çıkan ateş, muhafızları durdukları yerde tutuşturdu. Kollarını sallayarak odanın içinde koşuşturmaya başladılar. Sonunda çığlıkları kesildi ve yere düştüler. Kraliçeleri yardım etmek için hiçbir şey yapmadı.

Muhtemelen yapamadığı içindir, diye fark etti Shade. Demogorgon için mana taşıma yeteneğini feda etmişti. Elinde kalan her zerresini koruyordu.

"Bu kadar erken teslim olmaya mı geldin?" Maebh canavarının sığınağının arkasından çıktı, gençlik cazibesi bir kez daha bozulmamıştı.

"Yürüyen ölü bir kraliçe için cesur sözler," diye hırladı Jasper.

"Beni öldürmeyeceksin." Kendini beğenmiş ifadesini ikinci doğası gibi takınmıştı. "Öldüremezsın."

Jasper'ın gözlerinde altın rengi parladı. "Neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsin."

"Yapabileceklerinizin bununla hiçbir ilgisi yok." Maebh evcil hayvanının çenesinin altını kaşıdı. "Beni öldüremezsin çünkü o zaman bu güzel yarattığı efendisiz bir şekilde dünyaya salıvermiş olursun."

"Önce ben öldüreceğim."

Maebh'in dudakları hınzırca kıvrıldı. "Denediğini görmek isterim."

Onlar kısasa kısas yaparken Shade parmaklarını omzundaki yaraya gömdü, acısını ya da hareketlerini saklamadı bile. Bu onun tek şansı olabilirdi.

"Maebh..." Jasper'ın sesi yumuşadı, kuşkuluydu. "Bunu gerçekten yapıyor musun? Fae halkının yarısına karşı savaş mı açıyorsun?" Demogorgon'u işaret etti. "Tek yapmam gereken o canavarın içine metalden bir geçit açmak, sonra da Sluagh'larınızın her birine aynısını yapacağım."

"Yapamam," diye kıkırdadı, eli mütevazı bir pişmanlık parodisiyle dudaklarını kapattı. "Hayvanım bütün Sluagh'ları yedi. Ruhları yeme yeteneğini başka nasıl kazandı sanıyorsun, ama bir fark var. Benim kıymetlim sadece özü almıyor. Kalbini de yiyor. İyi şeyler orada, değil mi sevgilim?"

Kadın onu gıdıkladıkça ve sol bacağı bir köpek gibi gümleyene kadar pullarının altını kaşıdı. Cıvıladı.

"Sluagh'ını onunla mı besledin?" Jasper'ın gözleri büyüdü.

Ona el salladı. "Altı kovani kırdığından beri zaten ölüyorlardı."

Jasper şok olmuş bir halde başını salladı. Demogorgon'a ters ters baktı ve gerildi.

"Doğruyu söylüyor," diye açıkladı Shade. Son kurşunu da etinden çekip çıkardı. Kuyu'nun ihtişamı bir tsunami gibi içine geri aktı. Tepkisini yatıştırmak için kurşunu canavara doğru fırlattı. Hepsi de hayvanın etinin parçalanarak küçük kurşun parçasına yol açmasını ve kurşunun Maebh'in bebeğiyle birlikte resmedildiği tabloda sekerek geçmesini izledi.

Jasper'ın iri gözleri Shade'e döndü. "Onu öldürmenin bir yolu olmalı."

"Var." Shade kanatlarını açtı, gerdi ve sonra iyileşmek için başka bir yere kaydıldı. Yeni etinin güçlü olduğunu hissederek omuzlarını yuvarladı. "Ve ne olduğunu öğreneceğiz. Eşimin yeteneği ona zarar verebilir, değil mi Maebh?"

Shade'in kanatları kaybolunca irkildi. İkisi de sessiz bir irade savaşında birbirini tarttı. Maebh'in kara gözleri korkusunu gizlemeye çalışıyordu ama Shade bunu gördü. Onun anlattıklarını biliyordu. Silver'in yeteneğinin canavara zarar verdiğini bilmiyordu. Shade bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğuna karar veremiyordu çünkü eğer Maebh'in bundan haberi yoksa canavar hızla iyileşmişti.

Ama neden korktuğunu anlayamıyordu. Shade'i dövmüştü. Ona çöp gibi davranmıştı. Kanlı fayansları inceledi, derin derin düşündü, merak etti. Maebh'i deşifre edebilecek biri varsa, o da oydu. Onu burada tutmuştu ama işkenceyi kendisi yapmamıştı. Ve gerçekten düşündüğünde, ona daha kötüsünü de yapabilirdi.

Bakışları tekrar onunkilere kaydı. Onu terk edeceğinden mi korkuyordu? Tıpkı onun gibi yalnız kalmaktan mı korkuyordu? Gerçek zayıflığı bu muydu?

Shade eşinin varlığını hissettiğini aniden fark ederek gerildi ve aralarındaki bağ daha da güçlendi. Burada, Aconite Şehri'nde, hatta belki de sarayda olmalıydı.

Maebh evcil hayvanına bir şeyler fısıldadı, o da kanatlarını açtı ve havalandı. Dokunaçlı kanatlarının iki çırpışında, tıpkı bir Sluagh'ın hareket edebileceği gibi titreşerek yok oldu. *Crimson, kurtar onu.* Shade'i avlamak için bu kadar hızlı hareket etmesinin nedeni buydu. Bir Sluagh'ın tüm gücüne sahipti ama güneşin zayıflığı yoktu.

Şimdi, topraklarda eşi benzeri görülmemiş bir yıkım yaratmak istemedikleri sürece onu öldüremezlerdi - en azından o şeyi avlamayı başarana kadar.

Kadının yüzündeki kendinden memnun gülümseme Shade'in midesini bulandırdı. Jasper'ın çenesi sıkıştı ve o da aynı sonuca varırken onu işaret etti.

"Bu iş daha bitmedi Maebh. Kendi savaşını vereceksin. Aslında, işte ilk hamlem."

Jasper Laurel'in kolunu tuttu ve onları dışarı çıkardı.

Maebh'in kaşları alaycı bir şaşkınlıkla kalktı. "Hareketi kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kaçmak mı? Korkak bir itten başka bir şey beklediğimi söyleyemem."

Jasper iki kişiyle döndü. Gümüş ortaya çıktığında Shade'in kalbi göğsünde küt küt atmaya başladı. Gözleri Shade'in vücudunun her yerinde gezinip yaralanma olup olmadığını kontrol etmeden önce Shade'e belli belirsiz gülümsedi. Shade ona gitmesi, Jasper'ın onu güvenli bir yere götürmesi için bağırarak istedi ama kral Maebh'e sadece sahte bir selam verdi ve gözden kayboldu.

Muhafız teçhizatını kuşanmış olan Silver'ın yanında, Cloud'un elleri bacaklarına bağlanmış bıçakların üzerinde geziniyordu. Kanatlarını açmış, gözlerinde pervasız bir tehlikeyle savaşa hazırды. Hava akımında bir değişim, fırtına öncesi bir şimşek çakması gibiydi.

Shade, Silver'ın değerlendirmesine karşılık vermek için biraz fazla durakladı. Askerler Demeter'in komutası altında içeri girerken botların koşma, derinin kayma ve silahların çekilme sesleri odayı doldurdu. Kraliyet muhafızlarının kaptanı sanki dünyanın sorunlarının kaynağı gibi Shade'e ters ters baktı.

"Maebh," diye selamladı Cloud onun etrafında dönerken. "Uzun oldu."

Gözlerini kıstı ama karşılığında hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, soğuk bakışlarını odada Shade'in uğruna hayatını feda edebileceği tek kişiye çevirdi. Göz açıp kapayınca kadar Shade onun yanındaydı, gölge şeritleri hâlâ onun önünde duruyor ve onu Maebh'in sarmal gazabından koruyordu.

Bulut, Shade ve Silver'a yaklaştı ve bir şeyler fısıldadı. Sözleri Shade'i derinden sarstı. Bulut'tan tekrar etmesini istemek zorunda kaldı ve o zaman bile imalar karşısında donup kaldı.

"Emin misin?" diye sordu Bulut.

Bulut'un yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi. "Kekeledim mi?" "Öldürün onları," diye emretti Maebh askerlerine.

Her muhafız gergin görünüyordu. Aralarında kimin olduğunu biliyorlardı. İki Muhafız ve muhtemelen daha önce hiç görmedikleri bir gücü sızdıran bir kadın. Gümüş elini savurdu ve en yakındaki muhafızı işaret etti. Karanlığı dışarı fırladı. Ona isabet ettiği anda akıntısını göğsüne geri çağırdı.

Shade ona bön bön bakarken, arkasında bir muhafızın parçalara ayrılıp küle dönüşürken acı içinde kıvrınmasını umursamadı bile.

"Sevgilim, başardın." Shade aşkının gözlerinin içine huşu içinde baktı.

Etraflarındaki askerler küfürler , korkuyla geri çekiliyorlardı.

Cloud bile temkinli bir şekilde geri çekilerek sözü Silver'a bıraktı.

Silver onun sırtışını bastırmaya çalıştı ama aralarındaki bağdan gurur duyduğunu hissetti. Konuşacak çok şeyleri vardı.

"Ne yapıyorsunuz siz?" Maebh muhafızlarına bağırdı. Shade ve Silver'ı işaret etti. "Onlara saldırın. Saldırın!"

Silver'ın ifadesi sertleşti ve karanlığının çiçek açmasına izin verdi. Geride duran ve gözlerini kocaman açmış olan kraliçeye odaklandı. Maebh bir başın üzerinde tökezledi ve neredeyse düşüyordu. Onun zayıflığı Silver'a sadece yeteneğini yoğunlaştırması için cephane sağladı.

Her ne kadar acı tatlı hissettirse de, Maebh sebep olduğu yıkım yüzünden ölmeyi hak ediyordu. Aldığı hayatlar. Kendisi de dahil olmak üzere incittiği fae'ler. Eskiden bu dünyada ihtiyaç duyulan tek şeyin güç olduğuna inanırdı ve yanılmıştı. Silver'la birlikte olmak ona bunu öğretmişti. Ve o buradaydı, hayatta ve sağlıklıydı. Birlikte bir hayatları olacaktı. Maebh'in kimsesi yoktu.

"Bekle," dedi, bunu yapmak fiziksel olarak acı verse de.

Silver nefesini tuttu ve karanlığını kesti. Gözlerinde bir soruyla ona baktı... yani Cloud ona söylememiş miydi? Önce kraliçeye, sonra da Cloud'a baktı ve buraya getirmeye geldiği haberin neden sadece Shade'in kulağına gittiğini merak etti. Atmosfer bir yayın gerilmiş ipi gibiydi, ya kopmaya ya da fırlamaya hazırdı. Silver kaşlarını çatarak ona baktı ve yeteneğini açığa çıkarmadan önce bir açıklama bekledi. Cloud, Shade'e bunun hangi yöne gideceğine karar verme gücünü vermişti.

Neden? Nasıl bir oyun oynuyordu, çünkü Shade Cloud'un fedakâr olduğuna hiç inanmamıştı. Ama Shade'in aklına gelen ve Fae türünün birbirini öldürmesiyle sonuçlanmayacak tek çözüm buydu. Cloud bunu biliyordu ve sorumluluğu üstlenmek istemiyordu.

olsun.

"Onu öldüremezsin," diye açıkladı Shade Silver'a. "Demogorgon'u efendisi olmadan serbest bırakacak. Ama..." Maebh'in karanlık gözleriyle buluştu. "Ayrılmadan önce bilmen gereken bir şey var."

Shade kasıtlı olarak düşmüş yağlı boya tablonun yanına gitti ve genç Maebh'in kollarında tasvir edilen çocuğa baktı. Çocuğun yüzüne dokundu. Maebh onun sözlerinin ne anlama gelebileceğini sezmiş gibi muhafızlarını itti, gözleri kocaman ve acı içindeydi.

"Hayır," diye nefes nefese kaldı. "Bu bir numara."

Shade'in omuzlarına yapışmış, gözleriyle ona zarar vermemesi için yalvarıyordu. Silver bir adım öne çıktı. Onu bunun için ama sessizce durması için dua etti. Shade'in gözlerine bir kez baktı ve bir şeyler olduğunu anlayıp geri adım attı.

"Bebeğini nasıl kaybettiğinin hikâyesini herkes biliyor Maebh," başladı. "Çoğu onun öldüğünü düşünüyor. Ama çok azımız durumun olmadığını biliyor. Onu bir şekil değiştiren olarak insanlara verdin, bir gün büyüüp kim olduğunu hatırlayacağını ve şehri içinden söküp atacağını umuyordun. Ama olan değildi, değil mi?"

"Kapa çenenı," diye bağırdı Maebh. "O çirkin kapat."

"Fedakârlıklarınızdan bahsediyorsunuz ama gerçek bedeli pek çok kişiden saklıyorsunuz."

"Kapa çenenı dedim!" Sesindeki meydan okuma azaldı. Acı içinde ona sarıldı. Bacakları büküldü ama adam onu ayakta tuttu.

"Ağır suçlarınız için bu bilgiyi saklamalıyım ama mirasımın sizinki gibi olmasını istemiyorum. Bu acının sona ermesini istiyorum."

İnledi ve "Söyleme" fısıldadı.

"Maebh, yanlış anladın. Bulut kötü değil, iyi haberler getirdi."

Sözleri bir gözyaşı selini tetikledi. Maebh'in yüzü buruştu. "Hayır," diye fısıldadı. "Yalan söylüyorsun."

Birkaç yüz yıl önce, küçük yaramaz bir karga şekil değiştiren, insan şehrinin yüksek duvarlarına tırmanmaya karar verdi. Yakalanmayı hiç planlamamıştı. Bir gün tüyleri dökülmüş ve her tarafı yara bere içinde Elphyne'e dönene kadar herkes onun öldüğünü düşündü. Tören gölüne atladı ve kendini daha güçlü kılmak için her şeyi yapacağına, bir daha asla zayıf olmayacağına dair kendi kendine yemin etti. Shade'in yanında duran Muhafız olarak ortaya çıktı. Bu dövmeler sadece gücünü arttırmakla kalmadı, aynı zamanda insanlığın hayatta kalması adına kendisine yapılan karanlık korkunç şeyleri de gizledi.

Demeter sersemliğini üzerinden attı. Hışımla geldi, kılıcını havaya kaldırdı, "Kraliçeme zarar verirsen, ben-"

Maebh bir bakışla onu durdurdu. Kendini toparladı ve engellenmeden ayağa kalktı. "Bırakın konuşsun."

"Mirasın yaşıyor," dedi Shade Maebh'e. "Ve Kristal Şehir'de yaşıyor."

Maebh'in çenesi titredi ve sertçe yutkundu. Shade'e attığı bakış onun ruhunu derinden yaraladı. *"Kalbimden geriye kalanları kırma"* diye yalvarıyordu. Geriye hiçbir şey kalmayacak. Eskiden paylaştıkları duygusal güvenden bahsediyordu. Cloud'un haberi Shade'e vermesinin nedeni buydu. Bunun işe yaraması için Maebh'in buna inanması gerekiyordu.

Shade, Maebh'in çenesini göğsünü daraltacak şekilde tuttu. Bu poz çok tanıdıktı ama şimdi çok farklıydı. Onu sabit tuttu, böylece göz göze geldiler. Eğer Shade'in söyleyecekleri onu harekete geçirmezse, Maebh'i kurtarmak için hiçbir umut yoktu. Önce canavarını, sonra da onu öldüreceklerdi ama fae'ler arasında kan dökülecek ve insanlar kazanacaktı. Bunu düşünmekten nefret ediyordu ama demogorgon, Silver'ın Elphyne'i yok etmeye geldiğini söylediği makinelere karşı tek savunmaydı.

"Hayvanını geri çek," diye talep etti Shade. "Onu sadece Fae halkını savunmak için kullanmayı kabul et, onlara karşı değil. Savaşınızı durdurun, biz de size onun kim olduğunu söyleyelim. Onu sana geri getireceğiz. Ve bunu yaptığımızda, krallığından istifa etmelisin, Maebh. Kuyu'ya karşı işlediğin suçların bedelini ödemelisin. Halkın için, mirasın için. Zamanı geldi."

CHAPTER
ÜÇÜNCÜ
BÖLÜM

Forrest, Aeron'un yatağının ucunda duran eski kadife koltukta öne doğru eğildi. Üçüncü grup şifacıların toparlanıp odadan çıkışını izlerken dizi dirseğinin altında zıpladı.

Son şifacı Delphinium Şehri'nden bir elfti. Onların en iyisi olması gerekiyordu. Yürürken dökümlü pantolonu dalgalanıyordu. Cam tentürler ve iksirlerle dolu kemeri tıngırdıyor, Aeron'un tamamen iyileşeceğine dair kırılmış umutları da beraberinde götürüyordu.

Forrest'a acıyan bir bakış attıktan sonra yumruğunu kalbinin üzerinde saat yönünde bir hareketle ovuşturdu ve Gardiyan'ın loş odasını terk etti. Aeron yatağında Forrest'tan uzağa bakarak uzanmış, pencereden dışarı bakıyor ve kadronun evinin arkasındaki pembe yapraklı ağacın rüzgârla birlikte hareket edişini izliyordu. Her şeye rağmen demogorgonla savaşmadan önceki kadar güçlü ve sağlıklıydı. Uzun kahverengi saçları şifacılar tarafından yıkanmış ve taranmıştı. Keten tuniği ve geyik derisi pantolonu temizdi. Son merakını tedarik etmek için pazara gitmeye hazır görünüyordu. Ama Aeron demogorgon yüzüne çığlık atıp kulak zarlarını patlattıktan sonra buraya getirildiğinden beri .

Şifacılar dışında odaya girmesine izin verilen tek kişi Forrest'tı.

Elini Aeron'un omzuna koydu. Elf sarsıldı, sonra kaşlarını çatarak döndü. Forrest özür dilemek için eliyle bir işaret yaptı. Ürkütmek istememişti. Dikkatini çekmek için önce Aeron'un görüş alanına girmeliydi.

"Konsey toplantısından döndüler," dedi Forrest. "Silver ve Shade de döndüler. Ben aşağıya iniyorum. Sen de gelmek ister misin?"

Gözleri Forrest'ın kıpırdayan dudaklarına kayınca Aeron'un kaşları daha da çatıldı. Bıkkınlıkla kulaklarını işaret etti ve tekrar uzanıp pencereden dışarı bakmadan önce omuz silkti.

Forrest kendini işe yaramaz hissetti. Gardiyan'ın tertemiz odasını aradı. Diğerlerinin aksine, Aeron'un ki kitaplar, aletler ve insan maymunlarıyla ilgili icatlarla doluydu. Görevlerden arta kalan zamanını hep bilimsel uğraşlarla doldurmuştu. Elf çalışma ve kendini geliştirme konusunda acımasızdı. Forrest'ın tanıdığı hiçbir fae kafasında Aeron'dan daha fazla bilgi saklamıyordu ama yine de kendine engel olamıyordu.

Muhtemelen en çok acı veren de buydu.

Bir Muhafızla ilgisi olmayan bir tutkunun kanıtı Forrest'ı yıpratmıştı. Aeron'ın Tarikat'ta olmasının tek nedeni Forrest'ı yersiz bir sadakatle takip etmiş olmasıydı.

Forrest'ın doğuştan hakkı Kuyu'nun Sonbahar Sarayı haraççısı olmaktı, Aeron'unki ise bir Sonbahar Kralı'nın piçi olmaktı. Onlar üvey kardeş ve uzun zamandır arkadaşlardı. Aeron'un annesi onu sarayın merdivenlerine bıraktığında Forrest yedi yaşındaydı ve onun iyiliğinden kralın sorumlu olduğunu iddia ediyordu. Aeron üç yaşındaydı. Bağlantıyı halka açık bir forumda inkâr edemeyen kral, Aeron'u vasisi olarak kabul etti, ancak annenin aşağılanması için bedelini ödediğinden emin oldu. Onu idam ettirdi.

Bundan sonra kral Aeron'u unutmak için elinden geleni yaptı ama diğer meşru varisleri unutmadı. Annesi kan bağı olduğunu iddia edecek kadar cesur olduğu için Aeron'la alay ettiler, dövdüler ve zorbalık yaptılar. Kendisi de istenmeyen bir çocuk olan Forrest onu elinden geldiğince düşmanlıktan korudu. İkisi yakınlaştı ve birlikte büyüdü.

Forrest'ın tören gölündeki Kuyu Solucanları'na kurban edilme zamanı geldiğinde, kimse onun hayatta kalmasını beklemiyordu. Sonbahar Sarayı ailesinden hiç kimse hayatta kalmamıştı. Bu yüzden, bir daha bu sorumluluğu yerine getirme konusunda endişelenmelerine gerek kalmaması için, bilerek doğan bir çocuğu kurban etme sistemini bulmuşlardı.

Tüm zenginlikleri, öğrenimi ve fırsatları doğan ilk altı çocuğa aktarmışlardı ama yedinci çocuk Forrest hiçbir şey öğrenmemişti. Görünmez olmuştu.

Forrest tören gölüne atlarken ölmedi. Forrest'ı takip eden Aeron da ölmedi. İkisi de Muhafız olarak ortaya çıktılar - Sonbahar Sarayı kraliyet ailesinin tarihinde bir ilk.

Ve şimdi Aeron sağırdı.

Suçluluk duygusu Forrest'ı bıçakladı. Onu itti ve kâğıtla mürekkebi buldu. Mesajını karaladı ve sonra göstermek için Aeron'un önüne geçti. Elf isteksizce okudu. Hiçbir şeyi değiştirmemişti. Tarikat meselelerine olan ilgisini kaybetmişti. Bütün şifacılar ona zaman tanımasını, işitme duyusunun asla geri gelmeyebileceğini ama küçük bir ihtimal de olsa geri gelebileceğini söylemişti. Umudu vardı.

Forrest Aeron'un hali için endişeleniyordu.

Devam etmenin bir yolunu bulamazsa, On İki Kadro'dan rütbesi indirilecekti ve Forrest Aeron'u tanıyordu. Forrest'la birlikte Kadro'da olmak hayatta önemseddiği tek şeydi. Bu aletlerin ya da kitapların hiçbirini onu tatmin etmiyordu. Sadece dikkatini dağıtıyorlardı.

"Ben gidiyorum o zaman," diye mırıldandı Forrest.

Yatağın etrafından dolanırken üvey kardeşinin bacağına dokundu ve aşağıya, Onikiler'in çoğunun ve arkadaşlarının kalabalık oturma odasında toplandığı yere doğru ilerledi. Bazı Muhafızların olmaması dikkat çekiciydi. Ash ve River, karga şekil değiştirenler orada değildi ama hızlı bir bakışta geri kalanı oradaydı. Prime yoktu. Toplananların yarısı Silver'ın kaçmasına yardım ettiği için Cloud'a ağzının payını vermeye hazır görünüyordu. Kir ve kan içinde olmasına rağmen Shade, aynı derecede gururlu arkadaşının yanında heybetli bir figür çizdi ve konuşmayı Willow'u kaçırma planına doğru yönlendirdi.

Forrest geç kalmıştı. Neredeyse kılıcını getirmiş olmayı dileyecekti. Rush ile Silver ve Cloud'la birlikte yeni dönen Shade arasında gerginlik hissediliyordu. Forrest, Forrest'a kaygılı bir yüz ifadesiyle bakan Leaf'in yanında pozisyon aldı. Ancak bunun dışında konsey toplantısında neler yaşandığına dair hiçbir şey söylemedi. Leaf kollarını kavuşturdu ve Shade'in söz almasına izin verdi ki bu bir mucizeydi.

Bu ilginç olacak.

"Maebh ile şimdilik bir barış anlaşması yaptık," diye duyurdu Shade. Ağızlardan çoktan dökülmeye başlayan soruları durdurmak için elini kaldırdı. "Bunu Cloud ve Silver'ın insan saflarında Maebh'in torunu olduğunu belirlediğimiz bir kadın hakkında verdiği istihbarat sayesinde yaptık. Siz bana zaman farkı nedeniyle bunun imkânsız olduğunu söylemeden önce, liderleri Nero'nun genç kalmak için mana kullandığına dair kanıtlar gördük. Her nasılsa, Maebh'in torunu da gençliğini korumuş. Cloud onu Willow'u kaçıran kadın olarak tanıdı."

Rush, "Cloud yüzyılı aşkın bir süredir insan şehrine gelmedi," diye bağırdı.

"Bu o," diye karşılık verdi Cloud, gözleri nefret ateşiyle yanıyordu. "Hayatım üzerine bahse girerim."

Rush, "Hafızan biraz bulanık," diye karşılık verdi. "Ben de o şehirde bulundum."

"O kaltağın yüzünü avucumun içi gibi bilirim." Cloud'un gözlerindeki nefret sanki kaynağı bu kadınmış gibi alevlendi.

"Bu ne anlama geliyor?" Rush sordu. "Eğer bu oysa, Willow'u yakalamamıza yardım edecek mi?"

Yaprak, "Bu, Maebh'in şimdilik savaşını durdurduğu anlamına geliyor," diye yanıtladı.

"Ve Maebh'in yaptığı her şey yanına kâr mı kalıyor?" Forrest sormadan edemedi.

"Hiçbir şey yanına kalmayacak," diye yanıtladı Shade. "Willow'u geri aldığımızda, Maebh'in torununu da geri almış olacağız. Ve bu gerçekleştiğinde Maebh tahttan çekilecek ve Kuyu'ya karşı işlediği suçların cezasını çekmek üzere teslim olacak. Onun şartlı teslimiyeti için bu şartı koyarak, Başbakan'ın çocuğu almak için Kristal Şehir'deki görevimizde bize yardımcı olacak kaynakları tahsis etmesini sağladık."

Zekice, diye düşündü Forrest. Shade kaynak sorununu kraliçeyi ve Tarikat'ı aynı anda işin içine katarak çözmeyi başarmıştı.

Bedenler odada yer değiştirirken deri üniformalar gıcırdadı. Muhafızlar endişelerini dile getirdikçe mırıltılar yükseldi. Ama Leaf öne çıkarak herkesi susturdu.

"Öngörülebilir gelecekte Guardian'ın zamanını meşgul edecek başka bir konu olacağını hepinize bildirmek için doğru zaman olduğunu düşünüyorum." Bir adım öne çıktı ve patronun kim olduğunu hatırlatmak için Shade'e bir bakış fırlattı, ardından bakışlarını odada gezdirerek ekibinin her birinin dikkatle dinlediğinden emin oldu. Bu dramatizm Forrest'ın önseziyle doğrulmasına neden oldu. Leaf devam etti, "Maebh'in canavarını yaratmak için Kuyu'nun mürekkepli tarafından çok fazla şey çektiği artık açık. Sonuç olarak, zehir Kuyu'nun kullanılabilir kısmına bulaştı. Mananın olması gerektiği gibi hareket etmediği vakalar rapor edildi bile. Başbakan ve ben bunu araştırıyor ve kaynağı arındırmaya çalışıyoruz. Ancak bu enfeksiyon daha önce hiç olmamıştı. Bu bizim için yeni bir durum."

Suratsız bakışlar etrafa yayıldı. Kuyu enfekte miydi?

"Ne demek istiyorsun?" Caraway başını kaşıdı.

"Diyorum ki, eğer Kuyu'dan lekeyi ayıramazsak, zaman kullanımı güvenli olmayabilir. Büyü yapma yeteneğiniz öngörülemez hale gelecektir."

"Sonsuza dek mi?" Forrest sordu.

Yaprak cevap vermedi ama dudakları sert bir çizgi halindeydi. "Peki ya Jasper?" Cloud sordu.

"Peki ya o?"

Cloud Shade'e baktı. "Biz oradayken, Seelie yüksek fae'lerini öldürmesi için hayvanını gönderen kraliçeye karşı savaş ilan etti. Ona göre artık savaşlar."

Shade çenesini ovuşturdu. "Onun üzerinde çalışabileceğimize eminim."

Thorne başını salladı. "Yapabilir miyiz bilmiyorum. Laurel onun yeni doğan bebeğini ve eşini korumaya kafayı taktığını söyledi."

Rush ayağa kalktı. Aurası odadaki havayı emdi ve tüm sesler kesildi. Konuyu tekrar kendi ilgi alanına getirirken sesi derin ve çakıllıydı. "Peki ya benimki? Willow'u geri getirme planının nedir?"

Doğrudan Silver'a baktı ve Silver'ın hakkını yememek lazım, hiç tereddüt etmedi. Bir adım öne çıktı ve kurdun gözlerinin içine baktı.

"Yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Seni geri istemiyorlar, hain insan," diye yanıtladı Rush. "Bunu söylediğini hepimiz duyduk. Peki sen nasıl yardım edeceksin?"

Shade, Rush'ın eşine yaptığı hakaret karşısında tısladı. "Dikkatli ol kurt. Eşin buraya geldiğinde pek de temiz sayılmazdı. Benimkine bir şans ver."

Rush'ın heybetli kişiliğinden etkilenmeyen Silver, "Bir plan yaptık," diye devam etti.

Forrest'in onun hakkındaki düşünceleri bir kademe daha arttı ve sonunda nasıl bir eşe sahip olacağını merak etmekten kendini alamadı. Güçlü bir kadın mı, kırık bir kadın mı, yoksa espri anlayışı olan yumuşak bir kadın mı? Kendini hiçbir zaman bir partnerle hayal etmemiştir - kraliyet ailesinin görünmez oğlu olmanın böyle bir etkisi vardı. Sonra Tarikat'a katıldığında çiftleşmek hoş karşılanmamıştı. Kendini biraz beladan kurtarmış ve kadınlardan tamamen uzak durmuştu. Clarke'ın tahmin ettiği gibi bir eş çıkarsa ne yapacağını bileceğinden bile emin değildi. Dalıp gittiğini fark edince Silver'ın konuşmasına geri döndü.

"... ve şehre giren ve çıkan tüm gizli girişleri biliyorum. Rory ve Nero'nun bilmediği yerleri biliyorum. Onlar Sky Tower'da yaşadılar, açlık ve çaresizliğin en kötüsünden izole oldular, ama ben insanların arasında yaşadım. Ne istediklerini biliyorum ve bu daha fazla savaş ya da ölüm değil. Savaşın bize refah getireceğini düşündük ve sizin düşman olduğunuza inanmamız için beynimiz yıkandı. Bu aldatmacaya kanmayanlar sadece yaşamak istiyor. Malzeme ve kaynak kaçakçılığı yapacağım ve karşılığında onların güvenini kazanacağım. Sonunda, Willow ve Rory'nin izini sürmek için insan kılığına girmiş askerler gönderebilecek ve sonra onları bulduğum gizli girişlerden çıkarabileceğiz."

Rush homurdandı. "Fae'leri nasıl gizleyeceksin? Büyü orada tutmaz. Hepimizin ayırt edici özellikleri, dövmeleleri ya da kapatılamayacak işaretleri var. Ve Leaf'in de belirttiği gibi, birini görünmez kılacak bir lanet yapmak için Kuyu'nun mürekkepli tarafından yararlanamayız. *Crimson*, Kuyu'dan hiçbir şey çekilemez." Etrafındaki çiftleşmiş dişilere baktı ve parlayan kollarını işaret etti. "Çiftleşmiş dişiler ve erkekler dışarıda." Haze ve Cloud'u işaret etti. "O dövmeleler çok bariz. Onlar dışarıda."

"Yine de gidebiliriz," diye homurdandı Thorn. "Örtbas edebiliriz."

Clarke'ın gözleri bembeyaz parladı ve bir adım öne çıktı. "Yapabileceğini sanmıyorum."

"O haklı," diye onayladı Silver. "Örtünmek son çaredir. Şehre ilk girişte çıplak vücut kontrolü yapıyorlar. Eğer sizi tünellerden geçiremezsem, o zaman ön taraftan girecek bir ekip hazırlarız. Kontrolleri geçmek için mümkün olduğunca insan gibi görünmeleri gerekecek."

"Kimin gitmesi gerektiğini düşündük," dedi Shade. "Şartlara uyan sadece üç Muhafız var. Leaf, Ash ve Forrest'ın dövmeleri ve çiftleşme bağları yok."

Forrest onun adını duyunca sarsıldı ama sonra yavaş yavaş anladı. Dövmesi yoktu, gözyaşı damlası ve kulakları dışında nispeten insan gibi görünüyordu. Leaf hemen gidemeyeceğini söyledi ve Kuyu'daki karışıklığın kendi sorumluluğu olduğunu belirtti. Rush ona korkaklıkla ilgili suçlamalar yöneltti. Tartışmalar patlak verdi.

Violet yüksek sesle, "Peaches ve ben sakatlanmış fae olarak geçtik," diyerek onların sözünü kesti. "Kulakları kesersek ya da fae özelliklerini belirleyip onları iyileştirirsek, fae'lerin insan gibi görünmemesi için hiçbir neden yok. Ash'in kılık değiştirmesi kolay ama Forrest'ın değişmesi gerekecek."

Forrest'ın parmakları istemeden sivri kulaklarına gitti. Onları kesmesini istiyorlardı. Hiçbir şekilde kibirli biri değildi ama onu bir Fae olarak ayıran tek özelliği buydu. Kulaklarını kesmek kimliğini yok etmek gibi bir şeydi.

"Peki ya gözünün altındaki Koruyucu Kuyu işareti?" diye sordu. Bu en belirgin olanıydı.

Shade cevap verdi, "Biz de kesilebileceğini düşünüyoruz. Olmazsa, bir göz bandı işe yarayabilir."

"Guardian olmayan askerler göndermeye ne dersiniz?" Caraway önerdi.

"Hayır," diye yanıtladı Rush. "Bahsettiğimiz kişi benim kızım. Thorne'u kaybettiğim gibi Willow'u da onlarca yıl kaybetmeyi reddediyorum."

Silver arkadaşının elini tuttu birlikte Rush ve Clarke'ın karşısına geçtiler. "İhtiyacınız olan şey af dilemek değil ama yine de dileyeceğim. Yaptıklarımın neden olduğum acı için çok üzgünüm ve size güvenilebileceğimi kanıtlayacağım. Kızınızı tek parça halinde, sağlıklı ve onunla tanıştığım günkü kadar canlı bir şekilde geri getireceğimize söz veriyorum."

Rush hiçbir şey söylemedi ama Clarke kadına doğru yürüdü ve yüz yüze durdular. Silver az önce kamuya açık bir alanda bu aileye bir borcu olduğunu ilan etmişti. Rush ve Clarke'ın uygun gördükleri herhangi bir şekilde bunu talep etme hakları vardı.

"Nero çok kötü bir adam," dedi Clarke, kaşlarını çatarak. "Onun doğrudan ilişkili olduğu geleceği göremiyorum. Bir kara deliğin ışığı emmesi gibi o da benim görüşümü çalıyor. Ama ben buradayım, gözlerinizin içine bakıyorum, size hitap ediyorum, kadın kadına. Willow bizim hayatımız. Lütfen tutamayacağın sözler verme."

Silver'ın gri gözleri Clarke'ınkileri tuttu. "Onu geri getirmek için cephaneliğimdeki her silahı kullanacağım. O sana dönene kadar denemekten vazgeçmeyeceğim."

"yanında olacağım," diye söz verdi Shade.

Odadaki tüm Muhafızlar teker teker ayağa kalktı ve yardım teklif etti. Bu Clarke'ın gözlerini yaşarttı.

Forrest öne çıktı ve "Ben giderim. Kulaklarımı ve Koruyucu işaretimi kesebilirsin. Neye ihtiyacın varsa yaparım."

Clarke onun kollarına koştı ve ona sarıldı. Onun göğsüne bir şeyler hıçkırdı. Forrest beceriksizce gülümsedi ve ne yapacağını bilemeden ellerini başının üzerinde gezdirdi. Saçlarını mı okşamalı yoksa bir aslan gibi onu okşamalı mıydı? Dişiler onu hep tedirgin ederdi. Ona bir kuturi ya da bir at verin, size ne düşündüğünü söyleyebilirdi. Ama bir kadın?

"Gitmem gerektiğini düşünmemin başka bir nedeni daha var," diye ekledi sessizce.

Aeron ve Forrest'ın ailevi ilişkisini pek fazla kişi bilmiyordu ama bu sayede su aracılığıyla iletişim kurabileceklerdi.

"Aeron'la olan bağlantım, eğer orada Kuyu'ya erişebileceğim bir yer bulabilirsem iletişim kurmamızı sağlayacak," dedi daha yüksek sesle ve sonunda elfle olan ilişkisini dile getirdi.

Aeron burada olsaydı bundan nefret ederdi. O mahremiyetini seven bir elfti ama Forrest o yokken Aeron'a göz kulak olunacağına dair güvence istiyordu.

Silver'ın gözleri tanıdık bir ifadeyle parladı. "Sanırım bir yer var. Şehrin merkezinde küçük bir bahçe. Nero bahçeyi korumak ve canlı tutmak için fae kurallarına bağlı kalmıştır. Bahçe kilitli, yani sadece

Seçkin birkaç kişi ona erişebilir ama Rory onlardan biri. Artık onun Fae kanı taşıdığını bildiğime göre, bunu saklaması mantıklı."

Cloud, "Muhtemelen bunca yıl bu sayede genç kalabildi," diye ekledi.

Herkes konuşmaları ve planları üzerine düşünürken sessizlik çöktü. Rush aniden ayağa kalktı, yüzü sert ve katı bir ifadeyle Silver'a baktı. "Burada kalmana izin vermeyeceğim. Ne söz verdiğin umurumda değil. Willow'u geri alsak bile, bu aileye yaşattığın travma için seni asla affetmeyeceğim."

Shade Clarke'a baktı. Arkadaşının yanına gitti ve kolunu ona doladı ama hiçbir şey söylemedi. Bakışları odanın içinde dolaştı. "Herkes böyle mi hissediyor?"

Rush'ın bildirisine katıldığını dile getiren tek kişi Thorne'du ama Silver ve Shade'i desteklediklerini dile getiren vampirler ve dostları dışında kimse tek kelime etmedi. Forrest da dahil. Ne hissettiğini bilmiyordu.

Shade kolunu arkadaşına doladı. "O nereye giderse ben de oraya giderim. Operasyonlarımızı Rush'ın kulübesinde yürüteceğiz. İnsan şehrine daha yakın. Bize katılmak isteyen herkes yarın şafakta orada buluşabilir. Kaybedecek zamanımız yok ve planlarımıza o zaman başlayacağız."

Gölge çiftin etrafını sardı ama onlar aralarından geçip gitmeden önce Shade Cloud'a dönerek "Yanılıyorsun" dedi.

Cloud aniden, "Hayır, değilim," diye cevap verdi. Sonra kaşlarını çatı. "Ne hakkında?"

Shade, Cloud ile tekrar göz göze gelmeden önce Silver'a baktı. "Biliyor musun?"

Ve sonra gittiler.

Bulut masadan bir vazo aşırıldı, kırılırken yüksek sesle küfretti ve sonra hışımla dışarı çıktı.

Diğer herkes de gitmeye başladı. Gençliğinden beri peşini bırakmayan bir baş ağrısının başladığını hisseden Forrest, neler olduğunu haber vermek için Aeron'un odasına döndü. Bunun sadece sonun başlangıcı olduğunu hissediyordu ama kimin için olduğundan emin değildi.

Belki de herkes.

ÇAPTER KIRK

Silver, Shade'in gölgesinden çıkıp göl kenarındaki kulübeye girdi. Kadın konuşmaya fırsat bulamadan, adam onu duvara doğru itti ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Sersemlemişti.

Öpücüğüne karşılık vermesi tam üç saniye sürdü. Uzun, sert ve onsuz geçen günler boyunca ihtiyaç duyduğu her şeyle doluydu. Ona güven, bağlantı ve kalp sözü vermişti.

Jasper onları Maebh'e götürdüğünden beri etrafları insanlarla çevriliydi. Bu, ayrı geçen günlerin ardından yaşadıkları ilk özel andı ve duyguları daha az körelmemişti.

"Beni terk etmedin," diye mırıldandı, sesi titriyordu.

"Asla," diye karşılık verdi. Parmaklarını adamın saçlarına geçirip sıkıca kavradı ve gözbebekleri büyüyene kadar çekti. "Beni savundun. Sen-"

Sözleri boğazında düğümlendi. Shade onunla birlikte olmak için Tarikat'ta yaşamaktan vazgeçmişti. Sevddiği her şey oradaydı. O duygulu gözler onun üzerinde yumuşadı ve kendisini bir kraliçeden daha iyi hissetmesini sağladı. Ve öyleydi de, fark etti. Onun için her şeyden daha iyiydi. Maebh'in önünde durmuştu ve hâlâ onun arkasındaydı. O oradayken ikisinin paylaştıklarından asla şüphe duymuyordu.

"Sevgilim," dedi, dokunuşunu çenesi boyunca takip ederek. "Sen benim dünyamsın. Seni her yerde takip ederim, Kristal Şehir'de bile." Yutkundu. "Oraya bensiz gideceğini sanma."

"Ama güçsüz olacaksın," diye nefes nefese kaldı. "Kulaklarınızı ve gözünüzün altını kesmek zorunda kalacaksınız ve-"

İçini eritecek kadar sıcak bir öpücükle onu susturdu.

Kraliçenin odasına vardığında ve onun üzerindeki kanı gördüğünde, içindeki tüm karanlık ve vahşi parçalarını serbest bırakmaya hazırды. Shade'in onun kara kalbinden sağ çıkacağını biliyordu ve o anda, demogorgonun aşkını ondan alacağını düşündüğünde, herkesin de acı çekmesine razıydı. Eğer bu onu kurtaracağı anlamına geliyorsa, dünyayı zehirleyebilirdi. Bu onu kötü adam mı yapıyordu? Elini göğsünde gezdirdi, aniden teninin sıcaklığını hissetmeye, onun bütün ve sağlıklı olduğundan emin olmaya ihtiyaç duydu.

Yırtık ve hırpalanmış ceketinin düğmelerini açarken onu dikkatle izledi.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu kaşlarını çatarak ve onun sıcak tenini inceledi.

"Bunu benim sana sormam gerekirdi."

"Ben iyiyim. Beni bir kafeste tuttular ve boş ."

Gölgeler odayı doldurdu. Nefesini tuttu. Durakladı. "Ne yaptılar?"

Gözlerindeki yumuşaklık dağıldı. Silver ceketini omuzlarından aşağı kaydırды ve ortadan kaybolup ona zarar verenlerden intikamını almadan önce kollarını tutmak için kullandı. Onun gözlerindeki o ateşi görmekten hoşlanmaması gerekirdi ama bu ona garip bir şekilde ayaklarının yere bastığını hissettirdi. Onun gözlerine bu bakışı ondan başka kimse koyamazdı. Eğer o aşkı için bir caniyse, o da onun için bir caniydi.

Belki de Kuyu ona karanlık ve zehirli bir hediye vermekte haklıydı. Bir parçası her zaman soğuk, acımasız ve bazen de korkak olacaktı. Artık bunu kabul edebilirdi çünkü Kuyu ona Gölge'yi de vermişti. Ve ona sıcak, verici ve cesur bir yanı olduğunu göstermişti. İkisi birden olmak sorun değildi.

"Ben iyiyim, Shade. Hak etmediğim bir şey değildi."

Kadının sözleri adamı daha da öfkeliendirdi ve adam kadını soymaya ve kendi saplantılı incelemesini yapmaya başladı. "Sana kim el kaldırdı?"

"Hiç kimse," diye ısrar

etti. "Rush mıydı?"

"Shade... bırak gitsin."

"Thorne? Prime mı? Ne oldu da gözlerinde bu acı var?"

Dişlerini sıktı, itiraf etmediği sürece adamın bu işin peşini bırakmayacağını biliyordu.

"Beni birkaç gün kirli bir hücrede bıraktılar. Kurşunları da vücudumda bıraktılar, böylece Kuyu'yu arayamadım. Ama sonra beni iyileştirdiler ve yemek getirdiler. Bu gece Tarikat'ta görüldüğümüz anda Rush'ın boğazımı parçalamamasına şaşırdım ama sanırım Clarke'ın haklı olduğunu biliyorlar. Bana ihtiyaçları var. Bize ihtiyaçları var. Rolüm için üzgün olduğumu söylediğimde yalan söylemiyordum. Ciddiydim."

Vampir savaşçı ona doğru baktı ama evde kimse yoktu. Shade'in zihni intikam ve şiddetin yaşandığı karanlık ve korkunç bir yere gitmişti.

"Gölge," diye fısıldadı ve parmağını onun çenesinde gezdirdi. "Ben iyiyim. Sen de iyisin. Birlikteyiz ve bir planımız var."

Onun yüzünü inceledi. "Bunu yapmak senin için çok şey ifade ediyor, değil mi?"

Bu mu?"

Başını salladı. "Willow'u eve getirmek ve insanlığa biraz

Bir tür rahatlatma. Eskiden Nero için savaşmanın doğru yol olduğunu düşünürdüm ama şimdi direniş başlatmak için doğru kişi olduğumu görüyorum. En azından yiyecek ve ilaç kaçakçılığı yapmak istiyorum. O insanlara bir yaşam şansı vermek istiyorum."

"Bunu yapabileceğine inanıyorum. Bunu yapabilecek tek kişi sen olabilirsin."

Öyle umuyordu. Ona küçük bir gülümseme verdi. Başparmağı dudağını okşadı. Bir sonraki öpücüğü yumuşak ve sevgi doluydu. Ama çok geçmeden tutkuları sertleşti, diller düelloya tutuştu ve eller vücutları keşfetti, daha da yakınlaştı ve kıyafetleri çıkardı. Korsesine başlamadan önce pantolonuna kadar inmişti ama sonra durdu. Yüz ifadesi karardı. Kadının gözlerine meydan okuyarak baktı. "Bu korseyi sana kim verdi, benim küçük aslanım?"

"Cloud onu benim için buldu. Sen yokken kontrol altına almama yardım etmesi için ona ihtiyacım vardı."

"Cloud sana bir hediye mi verdi?" Yüzünde karanlık bir ifade belirdi. "Bu benim hediyemin yerini mi aldı?"

"Bunu ben istedim." Kadın kaşlarını çatarak ona karşılık verdi. "Ve bu senin yeteneğinin yerini tutmadı. Buraya gölge gibi yürüyerek gelemezdi."

toplayabilir ? Bana yeni bir tane bulmak zorunda kaldı."

"Peki başka bir kadın bana onun kokusunu taşıyan bir hediye verse hoşuna gider miydi?" Kirpikleri, için için yanan gözlerini örtmek için aşağı indi. "Ve ben bunu tüm vücuduma sürsem?"

İğrenme duygusu Silver'ın içine öyle keskin bir şekilde işledi ki nefes vermek için kendini zorlamak zorunda kaldı. Başını iki yana salladı. "Hayır. Bundan hoşlanmam. Kraliçenin çenesini parmaklarının arasına aldığı anda kendimi zor tuttum."

Ürperdi.

"Öyleyse çıkar şunu," diye talep etti. "Ve eğer seni bir daha benden olmayan bir korseyle görürsem-"

"Şaplak mı atacaksın?" diye göz kırparak alay etti. Bu vampiri kızdırmaktan daha çok hoşlandığı bir şey yoktu.

"Dikkat et sevgilim, ısırırım." Dişlerini gıcırdattı ve ona doğru uzandı.

"Söz mü?"

Esprileri sona ve "Cloud karşılığında ne istedi?" diye sorduğunda bakışları sabitlendi.

kaçırdı. "Bir şey yok."

"Silver, gözlerimin içine bak ve bunu söyle."

Ama söyleyemedi. Başını iki yana salladı.

"Söyle bana," dedi. "Ona

bir iyilik borcum var."

Shade cevap vermeyince Silver başını kaldırıp onun gözlerinde ölümü gördü.

"Onu öldüreceğim," dedi sakince, kafasında planlar yaparken gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. "Onu uyurken yakalayacağım ve ."

"Cloud olmasaydı, muhtemelen ölmüş olurdun. Maebh'in hayvanı hâlâ fae öldürüyor olacaktı ve Willow ile diğerlerini kurtarmak için Kristal Şehir'e sızmamıza yardım edemeyecekti." Onun yanağına hafifçe dokundu. "Bunların hiçbirini yapmasaydı bile, ki bu asla anlaşmanın bir parçası değildi, yine de bu iyiliği kabul çünkü bizi bir araya getirecekse dünyayı yakıp kül . Eğer bu beni kötü adam yapıyorsa, umurumda bile değil."

Shade homurdandı, "Bu seni *benim* yapar."

Bir nefes daha alamadan Shade'in ağız boynunun kıvrımındaydı. Jilet gibi keskin dişler onu takip etti ve sonra sıcaklık ve seks damarlarında kavruldu. Dizleri büküldü. Shade onu güçlü bir eliyle belinden, diğer eliyle de başının arkasından yakaladı. Ondaki açgözlülükle besleniyor, burnundan sertçe nefes alıyor, ihtiyacıyla tenine karşı öfkeleniyordu. Eskiden olsa bundan korkardı. Ama şimdi, bu kontrol kaybının ne anlama geldiğini görüyordu - güven.

Kendisiyle ilgilenmesi için ona güveniyordu ve o da bunu bildiğine inanıyordu.

Silver kendini bu duygulara bıraktı. İhtiyaç duyulduğunu hissetmekten daha fazlasıydı. Emniyetti. Güvendi. Birlikte bilinmeyen bir geleceğin heyecanıydı.

Uykulu ve tamamen tahrik olmuş hissederek inledi ve adamın pantolonundaki açıklığı çekiştirirdi. Adamın kirli olması umurunda değildi. Erkeğin teri ve pıslığı onu daha da çekici kılıyordu. Teni alev alev yanıyordu. Onu içinde hissetmek için can atıyordu, her bir erkeksi santimini.

Onu yatağa taşıdı ve sırt üstü yatırdı, ardından dişleriyle korsenin bağcıklarını kopardı. Nefesinin altından sabırsız bir hırıltıyla, harap olmuş deriyi vücudundan çekip aldı ve ateşe attı. Sprite'lar ciyakladı ama o onlara aldırmadı. Kızın üstünü çıkarmakla ve göğüs uçlarını ağızına almakla meşguldü, kızıdan yeni çılgınlıklar ve yalvarışlar koparıyordu.

"Shade," diye yalvardı, saçlarını çekiştirerek. "."

"Buna sen karar veremezsin," diye hırladı göğsünün etrafında. "Ben yokken tek düşündüğüm sendin. Ve bunu. Bu benim ve nasıl istersem öyle alacağım."

Oh, Tanrım. Neden bu onu daha da ıslattı? Shade onun pantolonunu indirdi ve bacaklarını ayırdı. Ağız kalçalarının arasına indi, dili içine girdi, parmakları onu takip etti. Ziyafet çekerken hoşgörölü sesler çıkarıyor, onun da kendisine ait olduğunu mırıldanıyordu. Duygu patlayana kadar hassas tomurcuğunu yaladı ve ısırdı. Havai fişekler, onun acımasız diline karşı nabız atarak boşalırken görüşünde patladı.

Yapraklarla kaplı tavana bakarken nefesi kesilen kadın, onu saçlarından vücudundan yukarı çekti ve ona her şeye sahip olduğunu gösterdi.

talepte bulunma hakkı da vardı. Adam ağır ereksiyonunu pantolonundan kurtarıırken kadın bacaklarını adamın kalçalarına doladı. Adam kendini kadının göbeğine oturttu ve içeri kayd. Birleşme sırasında ikisi de inledi. Mantığa meydan okuyan bir aciliyetle seviştiler, sert ve azgın itişler, yatağı duvara vurdu.

Pozisyon Shade için yeterli olmadığında, onu yukarı çekti, ters çevirdi ve arkadan girmeden önce onu ellerine ve dizlerine kaldırdı. Bir makine gibi içine girdi, elini örgüsünün etrafına dolayana kadar hızını korudu, başını geri getirdi ve onu şiddetle öptü. Homurdanarak ve kekeleyerek dışarı çıktı ve sikini alt yanaklarının arasına kayd. İki kez pompalandı ve sonra sırtına boşaldı.

Silver yüzüstü yatağı yığıldı, Shade'in bir anlığına kaybolan düzensiz nefeslerinin ancak hayal meyal farkına varabildi. Onu serin ve ıslak bir bezle temizlerken, bunu gece boyunca defalarca yapacaklarına dair ona söz verdi. Telafi etmeleri gereken kayıp zamanları vardı.

Sözlerindeki hararete rağmen, ikisi de tembelce yatağı yığıldılar. Adamın histaminleri kadının kanında dolaşıyordu ve kadının kanı da ona aynısını yapıyordu. Sarhoş bir şekilde elini kadının sırtına koydu ve omurgasında desenler çizdi.

Silver'ın üzerine derin, kendinden memnun bir his çöktü. Hayatında hiç bu kadar memnun, evinde ve hoş karşılanmış hissetmemiştir ve bu hiç mantıklı gelmiyordu. Dünya hala etraflarında yanıyordu.

"Planımın işe yarayacağını düşünüyor musun?" mırıldandı. "Sence bir fark yaratmak için gerekenlere sahip miyiz?"

Willow'u bulmak için mi?

Shade uzun bir süre sessiz kaldı. Uzun örgüsünün ucunu parmaklarının etrafında döndürdü. Sonunda konuştuğunda irkildi.

"Savaş hoş bir şey değil, Silver. Ama sanırım sen bunu biliyorsun. Kirli bir şey. Arkadaşlarınızı uyurken sırtlarından bıçaklamaktır. Anlamsız ve birçok yönden üzerimize gelmektedir."

"Artık arkadaşlarımla kavga etmek istemiyorum," diye iç geçirdi.

"Planınızın işe yaraması için buna mecbur kalacaksınız. Ama yeni arkadaşlar da edineceksin. Sana bunun sözünü verebilirim. Fae'ler sadakatten anlar. Aileye daha çok değer verirler."

"Forrest yarın gelecek mi?"

"Eğer bunu , Rush şehre girmenin bir yolunu ve riske girecektir."

"İşler o noktaya
gelmeyecek."

"Biliyorum."

"Nasıl?"

"Çünkü seni tanıyorum. Değer verdiğin insanlardan vazgeçmezsin."

Başını eşinin göğsüne yasladı, kalbinin onunkine yakın ninnisini dinledi. Sorunlarına çözüm bulmak kolay ve hızlı olmayacaktı ama birbirlerinin arkasını kollarlarsa, bunu başarmanın bir yolunu bulacaklardı.

Göz kapakları kapanırken, kulübenin köşesindeki bitkiyi gördü, hâlâ Shade'in gölgesi karanlık yeteneğinin etkilerini durduruyordu. Bir keresinde lanetini tersine çevirebileceğini söylemişti. Hiç düşünmeden elini uzattı ve Shade'in ona verdiği tüm huzur ve memnuniyetle kaosunu geri çağırırdı.

Yavaşça, santim santim, siyah kalbi yuvasına döndü ve gülümsedi.

"Ne yaptın sen?" Shade fısıldadı. "Yeteneğini kontrol etmeyi nasıl öğrendin?"

"Sen," dedi ve göğsünü okşadı. "Sana
öğrettiğim için mi?"

"Onu bana geri getirmek için, tüm çarpık karanlığıma rağmen kendimi sevmeyi öğrenmem gerektiğini söylemiştin. Ve Shade, beni sevdiğini bilmek ve benim de senin için aynı şeyi hissettiğimi bilmek... kaotik gerçeklik ne olursa olsun, dünyadaki her şeyi doğru hale getiriyor."

Onu kendine çekti ve rahatlamadan önce kulağına tatlı bir şeyler mırıldandı. Kendisi de uykuya dalarken bakışlarını, çürümüş parçalarına rağmen artık ikinci bir yaşam şansı olan bitkiye çevirdi.

Ve gülümsedi.

EPİLOG

RAni babasının serasına hışımla girdi ve büyüteçli gözlüklerle haritaları incelediği tamir masasına doğru ilerledi. Sızlanan beyaz saçlı fae kızı arkasından takip etti.

Bir eli Rory'nin kemer halkasındaydı ve bırakmayı reddediyordu. Rory'ye sürekli teyze diyordu ve Rory bunu reddedemiyordu.

"Eee?" dedi babasına. "Bir şey yapmayacak mıyız? Silver bize ihanet etti. Tüm sırlarımızı ifşa etmeden önce kampanyamızı hemen başlatmalıyız."

Bu ihanetin neden bu kadar canını yaktığını anlayamıyordu. Silver'la birbirlerinin saçlarını örüp yatıya kalmıyorlardı. Eğitim yapıyorlardı. Öldürdüler. Yan yana savaştılar.

"Muhtemelen çoktan yapmıştır." Nero umursamaz bir tavırla gözlerini haritalarından kaldırmadı bile. "Ayrıca, düşmanımız kendini yok etme sürecindeyken onu durdurmayız. Planlarımıza devam ederiz." Sonunda kara bakışlarını kaldırıp çocuğa baktı ve Rory elinde olmadan bir adım atarak onun görüşünü engelledi. Nero doğruldu ve ses tonunu sertleştirdi. "Planlarımıza devam ediyoruz, Rory. Özellikle de artık taşlar yerine oturmaya başlamışken."

Son.

Vampir Mevsimi'nden... ama daha fazlası gelecek.

Sırada Elf Mevsimi var. 2022'de geliyor.

İndirimleri, çekilişleri veya kitap haberlerini asla kaçırmayın.
[Abone Ol.LanaPecherczyk.com](http://Abone.Ol.LanaPecherczyk.com)

**Göz Atmanız Gereken
Diğer
Kitaplar**

LANA KİTAP AKŞAMDAN KALMASI MI? BU KITAPLARA GÖZ ATIN.

Alıntılar için okumaya devam
edin

Yalnız Kurtların Özlemi

Fae Muhafızları, Kurt Mevsimi #1

Kıskançlık: Ölümcül Yedili #1

*(Genetiği Değiştirilmiş Paranormal Romantizm, bir grup kardeş/kader
arkadaşı twist'i ile)*

YALNIZ KURTLARIN HAYATI

Eğer Vampir Mevsimi'ne atladıysanız, geri dönün ve Kurt Mevsimi'ni okuyun. Daha fazla seksi Fae Muhafızı sizi bekliyor. [Önizleme için edin ya da hemen alın.okumaya devam](#)

Bölüm Bir

C Larke O'Leary esneyerek uyandı. Sonra kükürt kokusu burnunu yaktı ve bir sıçramayla sarsılarak hapşırdı.

Bir sıçrama mı?

Gözlerini açtı ve her şey netleşene kadar gözlerini kırıştırdı. Sığ ılık suyun içinde yatıyordu. Buz gibi hava burnunu ısıırıyordu. Bir yanında karla kaplı uzun köknar ağaçları, diğer yanında ise masmavi gökyüzü vardı. *Mavi* gökyüzü. Bunun şoku onu çarptı.

Hangi cehennemdeyim ben?

Çünkü burası Vegas değildi. En azından kavrulmuş gökyüzü ve nükleer kışla tanıdığı Vegas değildi. O Vegas, kıta boyunca sürüklenen radyasyondan kaçınmak için nafie bir umutla karantinaya alınmış, yarı yeraltına çekilmiş ve izole edilmişti.

Clarke ayağa fırladı ve sersemletici saldırı karşısında başını tuttu. Midesi iğrendi ve yana doğru eğilerek kalın, koyu ve halsiz bir şey kustu. *İğrençti*. Gözlerini oynatmak acıtıyordu. Tanrım, her şey acıyordu.

Dağınıklığından uzaklaşan parmakları suyun altında sert bir şeye çarptı. Pürüzsüz ve kavisli. Oksitlenmiş bir kola kutusu çıkardı. "C" harfi alüminyuma kazınmıştı. Tıpkı dün gece içtiği kutu gibiydi... ama eskiydi. Ve suyun içindeydi. Hiçliğin ortasında.

Midesine giderek artan bir kıyamet duygusu yerleşti. Daha tuhaf şeyler fark etti. Saatinin metali bozulmuş ve bileziğinin kırılğan tılsımlarını bir pas ağı kaplamıştı. El yordamıyla

Kıyıda daha fazla kanıt arıyordu... neye dair, emin değildi... ama karşılaştığı tek şey daha fazla çamur, daha fazla garip sülfür kokulu su ve daha fazla boğaz sıkıcı panikti.

Neredeydi o?

Neden ?

Avuçlarının topuklarını göz çukurlarına bastırdı.

Sakin ol, Clarke. Düşün.

Zamanda geriye giderek, hatırladığı son şeyi -uzun bir uyku, suda uyanma- canlandırmaya çalıştı ama beyni de çevresindeki göl kadar durgundu. Küçük ılık dalgalar bacaklarına yatıştırıcı bir şekilde vuruyor, sanki "Sorun yok. Stres yapma. Olman gereken yerdesin."

Düşün.

Bundan daha geriye gitmesi gerekiyordu. Uykudan *öncesine*. Düne. Dünyanın sonuna.

Tek odalı bir dairede, küçük bir televizyonda kıyamet haberlerini izliyor, iki kız arkadaşıyla (Ada Laurel) soda içiyor ve bunun son olup olmayacağını düşünüyordu. Bunun son olacağını *biliyordu*. Anı zihninde iyice pekişmişti. Laurel durmadan kanal değiştiriyor, daha güncel haberler arıyordu. Ada kanepenin yanında volta atıyordu. Clarke da kola kutusuna baş harflerini kazıymıştı. Ama bu dündü... değil mi?

Soğuk hava yüzünü okşadı ve tenini ısırdı. Burası onun dairesi değildi. Savaşın parçaladığı Vegas'ta da değildi. Ama hayattaydı.

Clarke kıyıyı kontrol etti. Göl kilometrelerce uzanıyordu. Biraz ötede, karla kaplı köknar ağaçlarının arasına saklanmış bir kulübe gördü. Duman, tembel bir dansın içinde kaybolana kadar bacadan kıvrılıyordu. Bir peri masalından fırlamış gibi görünüyordu.

Ama bu gerçektir. Sudaki yansıması hâlâ aynı çilli yüzlü, kızıl saçlı dolandırıcıya aitti. Kızarmış yanaklar. Ateş gibi parlak mavi gözler. Mor dudaklar ve ılık suya rağmen gıcırdayan dişler. Bu oydu, Clarke O'Leary, küçük hırsız. Bazen psişik, bazen sahte. Her zaman bir hayalperest.

Düşün, Clarke. Nefes al. Hatırla.

Dünya çıldırmıştı. Kumarhaneden eve yeni gelmişti. Önsezi yetenekleri sayesinde, genellikle ne zaman

kartlar onun istediği gibi oynardı. Genellikle. Ama bu gece eve erken gitmişti. Kumarhane kapalıydı.

Kumarhane neden kapatılmıştı?

Savaş yüzünden. Güvende olduklarını, bombaların Vegas'ı vurmadığını düşünmüşlerdi ama asıl endişelenmeleri gereken serpintiydi. Savaş herkes için geldi ve ıskaladıkları için kavrulmuş gökyüzü onların icabına baktı. Hava durumu değişti. Ekinler yetişmez oldu. Nükleer santraller erimeye başladı. Dünyanın dört bir yanında tektonik plaka hareketleri toprak kaydıķça binaları yıktı. Güvende olacaklarını umarak mümkün olduğunca uzun süre normal hayatlarına devam etmeye çalıştılar. Ta ki güvende olmayana kadar.

Dalga bir battaniye gibi bacaklarından geri çekildi, yırtık kot pantolonu ve önceden beyaz olan, şimdi kahverengi ve deliklerle dolu tenis ayakkabıları ortaya çıktı. Saatine dokundu. Ölmüştü. Paslı nazarlık bileziği tıngırdadı ve uyumlu küpeler kulaklarında sallandı. Bu mücevherleri ona babası vermişti. Hayatındaki her önemli olay için bir hediye. On altıncı yaş günü için bir mum tılsımı. Mezuniyeti için bir dondurma nazarlığı. Annesi onları terk ettiğinde saat. Babası on sekizinci yaş gününden hemen önce ölmüştü. Kalp krizinden.

Ama bu yıllar önceydi. Anılarından sıyrıldı ve parçalanmakta olan kıyafetlerini karıştırdı. Eğer bu dün giydiği kıyafetse, o zaman neden parçalanıyordu? Bileziği neden bu kadar paslanmıştı? Ve garip kusmuğu...

Kirpiklerinin üzerine bir şey düştü ve gözlerini kırpıştırdı. Gözüne başka bir şey kaçtı. Islak saçlarını yanağından itti ve kulağının etrafına doladı. Karın kusursuz telaşı yüzünü tozlamak için aşağı süzüldü. Merak içini ısıttı ve sonra bir anı canlandı.

Kar yağdığı için apartmandan dışarı çıkmıştı. Vegas'ta. Hatırladığı son şey buydu.

Bölüm İki

F Kırk yıl boyunca haydut insanları avlamak Rush'ı bu noktaya getirmişti - bir gölün kaplıcalarında yıkanırken bir kadını dikizlemek. Gölünü. Bu saçmalık karşısında yüzünü ovuşturdu ve daha iyi görebilmek için ormandan dışarı adım attı ama aklındaki küçümsemeyi engelleyemedi. O, eski bir Gardiyan, bir ergen gibi bakıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye homurdandı yanındaki gri kurda. "Yemek için yeterince iyi görünüyor mu?"

Geçtiğimiz on yılın büyük bir bölümünde, yaşlı kurt Rush'ın sürekli yoldaşı olmuştu. O ve kar kurtları sürüsü şu anda çevredeki ormanda avlanıyor. Rush onlarca yıldır kurt formuna geçmemiş olsa da, yerel halk hala onu bir akraba ruh olarak kokluyor ve enerjisine boyun eğiyordu.

Rush yüzünü buruşturdu. Asıl Nightstalk ailesinden olmayabilirdi ama yeni bir aile kurmuştu. Yeni bir sürü.

Gray hırladı ve dişlerini yaladı, gözleri kadını, ödülünü hiç bırakmadı. *Onların* ödülünü. Rush'ın laneti başka bir canlıya dokunmasını yasaklıyordu ama yanındaki kurt özgürdü. Sürü, Rush'ın kendi bölgelerine giren asi insanları avlamasına yardım ediyordu. Rush'ın Muhafızlık görevi sona ermiş olsa bile, Elphyne diyarını güvende tutmaya devam etmesinin yolu onlardı.

Kadının uzun kızıl saçları vardı. Soluk, kremi bir teni vardı. Narin boynu gözleri aşağıya, üstünü geren dolgun göğüslere çekiyordu. Eşi benzeri olmayan bir güzelliği vardı ama sonsuza dek

onun gibi biri için ulaşılmazdı. K rk astarlı pelerininin boynunu çekiştirdi. Etrafını saran kara rağmen pişti.

"Muhtemelen suda oynayan bir su perisi?" diye mırıldandı.

Gray homurdandı.

Olabilir.

Rush'ı göremezdi. Kimse göremezdi. Lanet bunun da icabına baktı. Bu yüzden onu açıkça inceledi.

Rush'ın daha önce g rmediğı bir tarzda tuhaf, yırtık pırtık kıyafetler giyyordu. Rush Elphyne'in her yerini dolaşmıştı, hatta insanların gördükleri yerde fae'leri öldürdüğü yasak Kristal şehir'in ötesine bile geçmişti... eğer onu g rebilselerdi. Ama bu kadının kıyafetleri tuhaftı. Ayakkabılarını  ekiştiriyordu.

Bir ışık parçası gözlerine çarptığında boğazından bir hırıltı koptu.

"Metal," diye tısladı Gray'e. "Bileğinde metal var."

Eli kemerine gitti ve son avından kalma, h l  kanlı olan kemik bıçağın üzerinde durdu. Avucu kabzaya değdiğinde bıçak neredeyse şarkı söylüyordu. Tekrar dışarı çıkmak istedi ve kadın uzun kırmış saçlarını küçük, yuvarlak bir kulağın arkasına sıkıştırdığında Rush bıçağa istediğini verdi.  ekip  ıkardı.

O bir insan.

Sıkılmış dişlerinin arasından Gray'e emretti: "Sürüye geri dön. Haberi bekleyin."

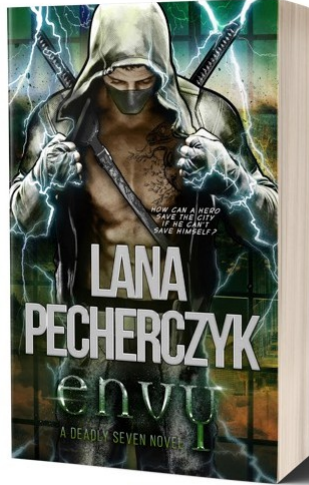
Gray protesto edercesine burnunu çekti.

Lanet olsun. Kılıcı *Starcleaver'*ı getirmeliydi. En azından bu sayede ona dokunma ve lanetle birlikte gelen acıyı tetikleme şansı daha az olurdu. Dilinin ucunda bir emir daha vardı ama sonra g l n yakınındaki bir hareket dikkatini çekti. Birden fazla ceset yanlardan kadına doğru yaklaşıyordu. İki, üç... altı. Altı Fae. Ve -Rush gırtlaktan gelen bir hırıltıyla havayı kokladı- dünyadaki her şeyden daha çok nefret ettiği biri. Thaddeus. Amcası. Ve şimdi de Crescent Hollow kurt değiştiren sürüsünün alfası.

[BUNDAN SONRA NE OLACAĞINI   RENİN. AMAZON'DAN ALIN.](#)

EnVY

Genetiği değiştirilmiş seksli kahramanlardan oluşan bir aile hakkındaki bu çok ödüllü ve ödüllü seriyi deneyin, aklınızdan . [Kıskançlık'tan bir alıntı için okumaya devam edin ya da hemen alın.](#)

Bölüm 1

EVAN LAZ ARUS

H Yabancı bir yerde uyandım.
Kalın, keskin hava sürüklendi içine onun
Akciğerler gelen karanlıkta. Başı zonkluyor ve
vücudu ağrıyordu.

Acının. Altında yumuşak ve pütürlü. Yanları sert ve soğuktu. El yordamıyla etrafta dolanırken, hareketleri kokuşmuş kokuyu karıştırdı. Tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

Çöp kutusu.

Ve eğer bir çöplükte saklandıysa, büyük ihtimalle savaş üniformasını giyiyordu; deri pantolonunu hızlıca yoklayıp kapüşonunu çekiştirmesi de bunu doğruluyordu. Elleri yapış yapıştı ve başparmağını işaret parmağına dokundurduğunda yapışkanlık devam etti. Burnuna götürdü ve kokladı. Tatlı, metalik, yoğun: Kan.

Ama kimin?

Peki buraya nasıl geldi?

Panik göğsüne kök salmadan önce kendi kendine düşündü: *Evan Lazarus. Senin adın Evan Lazarus. Ölümcül günah kıskançlıkla savaşıyorsun. İnsanları kurtarıyorsun.*

Bazen.

Olabilir.

Korkunç bir şey yapmış olmalıydı... saklanmaya değer bir şey. Ve yardım çağırmak yerine saklanmıştı, çünkü Ölümcül Yedili ona neden yardım etsin ki? Onlar sadece onun ailesiydi.

Evan çöp kutusunun kapağını kaldırmak için hamle yaptı ama gövdesini bir acı delip geçti. Bu his, önceki geceye ait anıların baş döndürücü bir sel gibi akmasına neden oldu. Birden fazla çift el onu yere düşürmeye zorladı. Yumruklar göz çukurlarına ve elmacık kemiklerine çarptı. Kör edici bir acı. Şişmiş görüş. Botlar karnına vurdu. Ciğerlerinden hava hırıltıyla çıktı. Kaburgalarına, çenesine, dizlerine bir levye. Sertçe karşı koydu ama onu acımasızca yere yatırdılar, eklemlerinde acı çığlık atana kadar uzuvlarını genişlettiler, gövdesini daha fazla şiddete karşı savunmasız bıraktılar... sonra boyun eğdi, gülümsedi ve güldü. Çünkü bunu hak etmişti.

Evan anıyı silmek için eliyle yüzünü ovuşturdu ama saldırganın sözleri geri geldi: *"Eğer onaylanmak istiyorsan, evlat, yanlış yerdesin. Sana söylediğimiz gibi kavgayı bırakmalıydın."* Sonra ışıklar söndü.

Evan karanlık çöplükte yatıyordu, gözleri kapalıydı, vücudundaki her ağrının ve acının farkındaydı. Onu ölüme terk etmişlerdi.

Ama ölmemişti.

Sonsuza kadar orada kalamazdı.

Şansını deneyerek kapağı itip açtı ve duvara çarpmasına izin verdi. Tatlı, berrak hava ciğerlerini yaktı ve tazelikten neredeyse boğulacaktı. Şafak, yüksek ve köhne şehir manzarasının üzerinden süzülüyor, sokak duvarlarını keskin bir renk cümbüşüne dönüştürüyordu. Başka bir gün olsa bu atmosferik manzarayı resmedecek kadar huşu içinde olabilirdi ama bugün ruh hali gökyüzü gibi bulanık ve ağırdı.

Yakında yağmur yağacaktı ve lanet olsun, dövüşçü derileri ıslandığında sürtünüyordu. En azından bir gece önce dövüş ringinde boks torbası olmasına izin vermeden önce silahlarını evde bırakmıştı.

Çöp konteynerinde plastik bir torba aradı, sonra sürünerek dışarı çıktı ve ceketini ve ağız atkısını çıkardı, üzerinde eskiden beyaz olan bir tişört ve kan lekeli deri pantolon vardı.

Birdenbire sağ tarafındaki hava dalgalanarak duyularını ateşledi. Bir merminin avucuna çarpması için kolu tam zamanında fırladı, parmakları içindeki nesnenin üzerine kapandı. Bir beyzbol topu. Farkındalığını dışarı itti, kıskançlığı aradı. İşte orada. Sağa doğru. Ölümcül günah duygusu ona doğru süzüldü, pis tüylü parmaklar gibi bağırsaklarında kıpırdandı, aramak ve bulmak için yoğun bir açlık uyandırdı.

yok etmek. Bu doğaüstü altıncı his tüm kardeşlerinde vardı ama her biri farklı bir günahı hissediyordu. Eğer en kötü günahkârların peşine düşüp onları ortadan kaldırmaz ya da kontrol altına almazlarsa, bu his onları delirtecekti.

Belki de çoktan olmuştur.

Cardinal City'de bir sürü günahkâr vardı. Bir sürü kıskanç.

Savaşma dürtüsünü bastırdı. Bu özel kıskançlık duygusu küçüktü. Ufacıktı. Zaman ayırmaya değmezdi.

Çocukları var. İki .

Kahretsin.

Onu savaş çıkarken görmüş olabilirler.

"Hey, iyi yakaladınız bayım. Keşke ben de o kadar iyi olsaydım." Küçük kirli bir lejyoner koşarak geldi. Yanaklarında kir vardı. Pantolonunun paçaları kir içindeydi. Spor ayakkabılarında delikler.

"Hey sen, çocuk." Evan ceketini ve atkısını plastik torbaya tıktırarak sırrının kanıtlarını sakladı. "Eve git. Daha erken."

Çok erken. Ya da geç. Karar veremedi. Kuru boğazı bir içki için yalvarıyordu. Ve bir aspirin. Ayrıca bir duş ve ardından uyku ve onun getirdiği tatlı unutkanlık. Josie dövme dükkânını açmayı kendi başına başarmak zorundaydı, yatağı onu çağırıyordu.

Sabahın erken saatlerinde işe gidenler şehre saldırmaya başladığında birkaç metre ötedeki ara sokak çıkışından ışıklar parladı. Evan ters yöne döndü, karanlık bir nokta bulma niyetindeydi, böylece çatılara vurabilir ve ölmekte olan gölgeleri eve kadar takip edebilirdi.

Yangın çıkışı ileride. Mükemmel.

Yürürken, topu omzunun üzerinden körlemesine fırlattı. Çocuk topu eldiveninin içinde yakalayınca bir hayret çığlığı hedefini vurduğunu kanıtladı.

Çocukların kıskançlığı Evan'ın midesinde yankılanarak üç katına çıktı ve peşinden koşarak bir imza istediler.

Çifte bok.

"Neden bir imza istiyorsun?" diye sordu, suları test ediyordu.

"Çünkü sen de *onlardan birisin!*"

Evan plastik torbasını yumrukladı. Durdu. Döndü.

İkinci çocuk solgundu ve geniş mavi gözleri vardı. Koyu renk saçları tepesinin ortasında doğal bir Mohawk ya da bir inek yalaması şeklinde toplanmıştı. Kirli yanaklarının arkasında çiller saklıydı. İlk çocuk büyük boy bir Yankees formasıyla yüzüyordu. Daha uzun boylu ve yüz yapısı ikincisine benziyordu. Kardeş olmalılar. Yankee çocuk topu elinde tutuyordu.

"Kimden biri?" Evan sordu.

"Bilirsiniz, Ölümcül Yedili." En küçük çocuk hevesli bir çekirge gibi etrafında zıpladı, dikenli saçları zıplıyordu.

"Yanlışı bir fikre kapılmışsın evlat."

En büyükleri ona sert bir bakış fırlattı. "Biz aptal değiliz. Ya da kör -"

"Evet, kör," diye ekledi en genç olanı.

"Ceketini gördük. Ceket." Ceketini kıpırdattı. kaşlarını çatı ve Evan'ın elindeki plastik torbaya baktı.

Evan inledi ve sonra onlarla nasıl başa çıkacağına karar verirken derin bir nefes aldı. Siktir et. Onlar sadece çocuktu. Onlara kim inanırdı ki? "Muhtemelen iyi bir fikir değil. Şu anda pek popüler değilim."

"Sorun değil, Bay Ölümcül efendim, sizden hoşlandım."

Bu üç küçük kelime Evan'ı kalbinden bıçakladı.

"O zaman ikimizden biri oldu." Yangın merdivenine doğru yürümeye devam etti.

"Hadi, lütfen?" Çocuklar topu uzatarak onun önünde geriye doğru koşular. "Sadece bir dakika sürecek. Vay canına. Bu kan mı? Kötü adamları mı yakaladınız?"

Sadece kendisi.

Evan kaçış merdiveninin altında durdu ve iç çekti. Onlarla konuşmaması gerekiyordu ama birilerinin, hatta birkaç bücürün bile inançlı olması güzeldi.

"Beyzbol topumu imzalar mısın? *Lütfen.*"

Yankees'li çocuk gülümsedi ve topu yukarı fırlattı, eldiveniyle yakalayıp gösteriş yapmak niyetindeydi ama yuvarlak mermi onun yerine yangın merdivenine çarptı. Yüksek bir çınlama sesi duyuldu ve paslı açılır kapanır merdiven düştü.

"Dikkat et!" Evan bağırdı.

Çocuğu iterek yoldan çekti ama kırık merdiven kendi omzuna saplandı. Ağır bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü ve acı içinde nefes almaya çalıştı, ancak merdiven onu aşağı itmişti ve bir gece öncesinden beri zaten bitkin ve ağırlıydı.

Nefes aldı.

Omzuna acı saplandı ve gözlerinin önünde siyah noktalar dans etti. Neredeyse görüşünü kaybediyordu.

Bunu yapabiliirdi. Özellikle de çocukların önünde. Önceki geceyi siktir et. Hâlâ iyileşmekte olan yaralarını siktir et. *Hadi, Evan. Yap şunu.*

Gözlerini sıkarak odaklandı ve hazır olana kadar sisin içinden nefes aldı. Sıkıca kavrayarak mızrağı etinden kaldırdı. Islak, yırtılırcasına bir sesle irkildi ama kendini tehlikeden kurtardı. Tuğla duvara, ufalanan harca ve kayaya çarptığında acı başının arkasını parçaladı. İçinden yeni bir mide bulantısı dalgası geçti.

Mükemmel. Kendini bile kurtaramadı.

Küçük bir çocuğun sesi acısını böldü. "Mason, pek iyi görünmüyor."

"Evet. Bay Ölümcül, efendim, iyi misiniz?"

Bu tartışılabilirdi. Gülmeye çalıştı ama boğuk bir ses çıktı.

Kardeşlerini bu durumda göremezsiniz.

Evan bulanıklığın içinden odaklanabilmek için gözlerini kırıştırdı. Dudağını ısırdı ve Yin-Yang dövmesini görmek için bileğini yüzünün önünde tuttu. Biyolojik olarak işaretlenmiş mürekkep çok fena kaşınıyordu ve neredeyse siyahtı. Dengenin canı cehenneme. Hepsi bir yalandı.

"Bay Ölümcül, efendim?"

"Bana efendim demeyi kes." Evan dişlerini sıktı. "Git buradan. Ben başımın çaresine bakarım."

"Ama siz bir keresinde arkadaşımı kurtarmıştınız," dedi büyük çocuk. "Bombalamadan sonra. O... o bir duvarın altında sıkışmıştı ve siz... siz onu çıkardınız. O size yardım edebilir. O bir doktor. Herkese yardım eder. Hadi, Bay Ölümcül, efendim. Kalkmanız gerekiyor." Çocuğun küçük elleri Evan'ın büyük kollarını kavradı ve çekiştirdi ama nafile. "Mason, bir ambulans çağır."

"Hayır," demeye çalıştı Evan ama homurdanarak çıktı sesi. Hastaneye ihtiyacı yoktu, sadece birkaç dakika ve özel vücudu gerisini . Keşke bunu onlara söyleyebilseydi, ama çocuğun sesi çoktan uzaklaşmıştı. Evan kayıyordu, kafası yüzüyordu, duvarlar soluyordu. Küçük ayak sesleri yankılanıyordu. Bir siren sesi duyuldu. Sokak bulanıklaştı, öfkesi kadar siyahlaştı ve her şey soldu.

Bölüm 2

DR. GRACE GO

"**E** xtra! Ekstra! Kardinal Bombalamasının üzerinden iki yıl geçti!
Yeni ipuçları failleri bulabilir."

Grace Go, gazeteci çocuğun

Güçlü sesi işlek kaldırımda ve sabah kalabalığında yankılanıyordu. Birisi ona arkadan çarptı ve küfretti. Omzunun üzerinden aceleyle bir özür diledi ve ayaklarını ezici kalabalığın yolundan çekmeye zorladı. Acil servis doktoru olmak ona olağanüstü oyunculuk becerileri ve duygusal kontrol kazandırmıştı. İşin sırrı kendini dünyadan soyutlamaktı. Travmanın yarattığı duygulardan uzaklaşmak. Hayatınızı meşgul geçirin ve kendi ıstıraplarınıza odaklanmaktan kaçının. Çantasına buruşturarak koyduğu mektup ve kalın harflerle yazılmış başlığı gibi: *Dava Kapanış Bildirimi*.

Anne babasının ve diğer kırk dokuz masum insanın ölümüne neden olan bombalama olayını aydınlatmak için on dört günü vardı. Evsiz ve yoksul kalan insanlar için adaleti sağlamanın tek yolu buydu ve belki, sadece belki, ailesini huzura kavuşturabilirdi.

Yeni liderler kelimeleri kafasında dönüp dururken midesinde çarpık bir his çalkalandı. Kendini toparlamak için gözlerini kapattı ve titredi. Yaralı ön kollarını sertçe ovma onu zar zor ısıttı, çünkü midesinin çukurundaki soğukluk elemental değildi, suçluluktan. Hayatta kalmıştı. Ailesi ölmüştü. Bu asla olmamalıydı.

Biri aceleyle yanından geçerken omzuna bir darbe daha aldı.

"Özür dilerim," dedi başını kaldırmadan ve çantasını sıkıca kavradı.

Sokak sesleri yükseldi. Islak caddede lastikler kükrüyor, insan trafiğinin ağır ayak sesleri izdihama dönüşüyordu. Evsiz bir adamın bardağındaki bozuk paraların tekrarlayan şingirtisi omurgasını sarstı. Başı hafifledi. Başı dönüyordu. Tansiyonu düşmüş olmalıydı. Dün gece sadece dört saat uyumuştı, bombalamada gördüğü gizemli kadının kimliğini için internette araştırma yapmakla meşguldü ama bunu her gece yapıyordu. Bugün neden önemli olsun ki?

Çünkü iki yıl oldu, aptal. Ailesi onun çılgın çalışma saatlerinden bıkalı iki yıl oldu. Kendisinininkine yakın bir daire almaya karar vermelerinin üzerinden iki yıl geçti. Babasının kahkahasını ve annesinin tatlı, yumuşak sesini duyalı iki yıl olmuştu. Grace gözlerindeki yaşları sıktı ve her seferinde olduğu gibi acıyla başa çıkmaya karar verdi. Onu derinlerde bir yerde ezecek ve meşgul olacaktı.

Bir kutup esintisi gazeteci çocuğun sesini tekrar sokağın karşısına taşıdı. "... *Yeni ipuçları bize...*"

Kalbi durdu -yeni kurşun- ve yeniden atmaya başladı. İlk seferinde onu durduran şeyin ne olduğunu hatırlayarak, karşıya geçmek için ayağını kaldırımdan kaldırdı, ancak bir korna uyarıda bulundu ve bir nefesle geriye doğru sıçradı, caddeden aşağı yuvarlanan bir kamyonetin çamurluğunu kıl payı kaçırdı. Yola püskürtülen su, siyah kot pantolonunu soğukla yıkadı.

Adamın biri camdan dışarı küfrederek onu tersledi, sesi bir kez daha şehir hayatının kakofonisi tarafından hızla yutuldu.

Grace tekrar denedi. Bu kez her iki yönü de dikkatle kontrol ettikten sonra aceleyle diğer tarafa geçti ve yaklaştığında kirli gazeteci çocuk ona gülümsedi. Katlanmış bir yığın kâğıdın ve para için ters çevrilmiş bir beyzbol şapkasının yanında duruyordu.

"Hey Taco." Grace gülümsedi ve bir bozuk para kaldırdı.

Taco sıırttı ve ona katlanmış bir gazete uzattı. "Merhaba bayan. Grace. Seni gördüğüme çok sevindim."

"Seni görmeyi hep sevmişimdir, Taco." Çantasındaki mektubu hatırladığında midesindeki soğuk çukur geri döndü. Bu mektup Taco'yu ve küçük kardeşini etkileyecekti. Gazetenin ön sayfasını taradı. "Yeni ipuçları, ha?"

Omuz silkti, sadece bir çocuğun yapabileceği gibi umursamazdı. "Onlar değildi."

Sonra Taco ona kaygılı gözlerle baktı ve omzunun üzerinden kontrol etti. Ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi açıldı ama etrafta çok fazla insan vardı ve tekrar kapattı.

Tuhaf, diye düşündü Grace. Onun iyi olduğunu umuyordu. Bombalama olayından beri Taco ve küçük kardeşine karşı bir zaafı vardı. Grace gibi enkazdan çıkarılan tek bir teyze dışında ailelerinin çoğu patlamada hayatını kaybetmişti. Grace onlara kendi apartmanında bir daire bulmuştu ama kira kontrollü olsa bile kadın için idare etmesi zordu. Bir dakika kalıp Taco'nun iyi olup olmadığına bakmak daha iyiydi.

"Katılıyorum. Onlar olamaz. Aylardır kasabada görüldüklerini sanmıyorum. Muhtemelen vazgeçtiler ya da kayboldular," diye detaylandırdı Grace.

"Hayır... sadece bekliyorum." "Ne için?"

"Onlara inanacak biri."

"Evet, biliyorum dostum," dedi iç çekerek ve adamın saçlarını karıştırma isteğine karşı koydu. Büyük olasılıkla ödeme almak için çıkardığı şapkadan dolayı tepesi . "İnanacak bir şeyin olması güzel olurdu, değil mi?"

"Ciddiyim Grace. Onlar ."

"Koroya vaaz veriyorsun." Bombalamadan beri aynı sözleri tekrarlayıp duruyordu. İlk bir ay boyunca polisler onunla dalga geçmiş ve çılgın hikâyelerini dinlemişti. Herkese beyaz cübbeler ve maskeler giymiş tuhaf insanlar gördüğünü anlatmıştı. Ancak kamera kayıtlarında bomba patlamadan önce sadece Ölümcül Yedili'nin şüpheli bir şekilde pusuya yattığı görülüyordu. Şimdi geriye dönüp baktığımda, travma sonrası stres yaşadığını düşünmelerine şaşmamalı. Gördüğü şeyler kulağa çılgınca geliyordu. Hâlâ olayları kafasında organize etmekte zorlanıyordu. Bu konuyu toplum içinde konuşmaktan kaçınmak ve evde ele almak daha iyiydi çünkü ya biri video görüntüleriyle oynamıştı ya da o gerçekten deliydi.

"Dün geceki maçı izledin mi, Taco?"

"Elbette izledim. Biz kazandık!"

"Cardinal City kaybetmedi mi?"

"Hayır, bugünlerde kimse Kardinal'e gitmiyor. Merdivenin en altındalar. Bayan. Grace..." Taco sesini alçalttı ve onu yaklaştırdı. "Sana *gerçekten* bir şey söylemem gerekiyor."

Zavallı çocuk ona bir şey söylemek için can atıyordu. İşemesi gerekiyormuş gibi görünüyordu.

Grace başını eğdi ve Taco'nun nefes alırken ciğerlerinden gelen hırıltıyı duyabilecek kadar yaklaştı. Tıkanmış gibiydi. İçeride çok fazla sıvı vardı.

"Bu sabah ara sokakta birini bulduk," dedi Taco. "Onu senin için hastaneye götürdük. Ve şunu dinle, o... iyiydi. Onunla konuşmanız gerekiyor."

Grace'in kaşları kalktı. Kurtarması gereken bir evsiz daha mı? Bu çocukların fedakâr masumiyeti kalbini ısıtsa da tehlikeyle flört ediyorlardı. "Yine gün doğmadan dışarı mı çıktın? Mahallenin güvenli olmadığını biliyorsun, Taco."

"Çok erken değildi."

"Taco!" Grace onu omuzlarından hafifçe sarstı. "Bu çok tehlikeli. Beni duyuyor musun? Bir daha asla geceleri dışarı çıkma. *Söz ver bana.*" Çaresizlik sesini gerginleştirmişti. Gece vardiyasında Acil'de gördüğü şeyler hâlâ kâbuslarına giriyordu. Sokaklar aptal ve şiddet yanlısı insanlarla doluydu, kesinlikle çocuklara göre bir yer değildi.

"Tamam, ."

"Söyle."

"Tamam. Bir daha karanlıkta dışarı çıkmayacağız."

"Güneş doğmadan önce birkaç dakikalığına bile olsa."

"Evet, tamam." Taco öksürdü.

"Güzel. Ve bu hırıltı kulağa iyi gelmiyor. Ne zamandır var?"

"Evet ama-"

Bir gölge ikisinin yanından endişe verici bir hızla geçerek Grace'in çantasını kaptı ve kabaca omzundan çekip aldı. Çanta kurtulurken neredeyse kolunu kaybediyordu. Kalabalık hırsız tekrar yutmadan önce şaşkınlık çığlığı dudaklarından zar zor çıktı.

"Lanet olsun!" Grace umutsuzca hırsızın gittiği yolu takip etti.

"Onu kovalamamı istiyorsunuz, Bayan. Grace?" Taco'nun sözleri bir miktar balgama takıldı ve parmaksız eldivenli ellerinin içine öksürdü.

Çantasının çalınmasından duyduğu rahatsızlığı üzerinden attı. Onu kovalamanın faydası yoktu. Çok hızlıydı ve zaten geç kalmıştı. Cardinal City'de soygunların haddi hesabı yoktu, bu yüzden asla değerli eşya taşımazdı. "Hayır, sorun değil. Zaten çantada pek bir şey yoktu. Yapacak işlerin var ve ayrıca, dediğim gibi, öksürüğün iyi gelmiyor. Yarın kliniğe gel ve beni gör, tamam mı? Söz mü? Gitsem iyi olacak."

Grace aceleyle el salladı ve Taco'nun itirazını zar zor duyarak sürünün arasına daldı. Taco'nun kendi kendine ilan ettiği sokakları temizleme misyonunu teşvik etmeyi bırakmalıydı. Kardinal Şehri kaybedilmiş bir davaydı.

Büyük yağmur damlaları düşmeye başladı ve kendini korumak için gazetesini fırlattı, birkaç blok ötedeki hastaneye varana kadar acele etti.

Acil durum girişinden içeri girdiğinde, çantasında kaybettiği eşyaları zihinsel olarak kataloglamıştı. Cüzdanını işe nadiren getirirdi çünkü kafeteryada bir hesabı vardı. Çantasında sadece telefonu vardı ve o da eski cep telefonu öldüğünde aldığı ucuz bir kullan-at telefondur.

Geriye mektup kaldı.

Grace acil girişini iterek geçti ve bekleme odasına girdi. Ağlayan bebeklerin, öksüren ve inleyen insanların sesiyle kalbi burkuldu. İçerisi ne kadar yürek parçalayıcı olsa da, ücretsiz klinik daha kötüydü ve haftada iki gün orada çalışmasının nedeni de buydu. Bu zavallı insanların tıbbi yardıma ihtiyacı vardı ve bu yoğun ortam onun boş ruhuna müzik gibi geliyordu. Triyaj bölümünün kapısından içeri girdiğinde kendini toparlamak için durakladı. Hastane kokuları burnuna hücum etti: dezenfektan; plastik; çamaşır suyu. Tüm bunlar ciğerlerine garip bir doğruluk hissi aşıladı. Burası onun ait olduğu yerdi.

O böyle .

Ve işinde iyiydi.

Grace güvenli alana girdi ve sınav bölmelerini geçti. Tüm yataklar doluydu ve tüm perdeler çekilmişti. Koridorda sedyede yatan bir adam yan yatmış uyuyordu. Durumu stabil görünüyordu, bu yüzden Grace onun şu an için olması gereken yerde olduğunu varsaydı.

Grace'in sağındaki bir perde açılıp kapandı ve Doktor Raseem Patel dışarı çıktı. Grace ve Raseem yıllar önce birlikte staj yapmışlar ama bombalamadan sonra ameliyattan çıktığında irtibatı kaybetmişlerdi. Önlük giymiş, boncuklu bir kolye takmış ve uzun siyah saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. Modern, genç ve havalı bir doktor olmasına rağmen (Grace'in değil, onun sözleri), Raseem hastanedeki işini ciddiye alıyor ve kurallara harfiyen uyuyordu.

"Burada ne işin var Grace?" Raseem'in kalın kara kaşları kalktı. "Beni yanlış anlama, burada olmana sevindim ama... birkaç saat erken gelmedin mi? Az önce listeyi kontrol ettim."

Grace dudağını ısırdı. Herkesin içinde muhtemelen onu eve gönderecekti. "Biliyorum. Biraz yardımcı olabilirim diye düşündüm."

"Her zaman yardıma ihtiyacımız olacak, özellikle de acil serviste, ama... benimle yürüyün." Sesi uğursuz geliyordu.

Grace onu rotasyon panosuna kadar takip etti, orada elleri kalçalarında dikilmiş bakıyordu.

Cerrahların her birinin adının yanına Grace'in el yazısıyla yazılmış sarı bir kare yapıştırılmıştı. Bunları rastgele etrafa yerleştirmek gibi bir alışkanlığı vardı. Birinin moral vermesi gerekiyordu ve bu kişi o da olabilirdi. Hemşireler yorgun, cerrahlar bitkin durumdaydı. Bilmesi gerekirdi, bir zamanlar o da öyleydi.

Kıskançlık kendi kalbinden başka bir şey yemezdi ve o bunu herkesten daha iyi biliyordu. Anne ve babasının hayatını kaybettiği bombalı saldırıdan sonra iyileşirken tek düşündüğü şey buydu. Endişesi çok fazla baş göstermişti ve ameliyathanede kriz geçirmekten korkuyordu, bu yüzden dışarıda kalmayı tercih etti. Ya suçluluk duygusuna ve kendinden nefret etmeye boyun eğecek ya da bunu kullanacaktı. Bu yüzden eskiden olduğu kişi için hayıflanmak yerine, çabalarını başkalarının daha iyi hissetmesini sağlamaya harcadı.

Post-it notlar, lise öğretmeni olan annesinden aldığı bir fikirdi. *Sizin bir anlık iyiliğiniz bir başkası için dünyalara olabilir.*

"Her şey yolunda mı, Raseem?" Notlardan nefret mi ediyordu? Çok mu müdahaleciydiler?

"Şey, işte böyle." Ona yan gözle bir bakış attı. "Rotasyondaki ilk yılınızda birlikte nasıl acil apandisit ameliyatı yaptığımızı hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki? Adamın perikardiyal tamponadı vardı. Başına gelecekler düşünöldüğünde, tamamen sıra dışıydı. Onu kurtardığımızı hâlâ inanamıyorum."

"Doğru. Ama ne demek istediğimi anladınız." "Ugh." Bir soru mu vardı?

Grace durdu ve adamı inceledi. İnsanlar çoğu zaman konuşmadan konuşurdu ve bazen daha dikkatli bakmanız gerekirdi çünkü gerçek sakatlayıcıydı. Dudakları yanlara doğru kıstırılmıştı ve göz bebekleri büyümüşü. Yan taraftaki parmaklarının seğirmesini yakaladı. Kesinlikle bir şey yüzünden tedirgindi. Zihnini apandisit ameliyatına geri götürdü. Saatler sürmüştü ve birçok açıdan neredeyse bir felaketti. Hastanın masada kan kaybından ölmek üzere olması bir yana, bitkin haldeki Raseem dikişleri atmayı becerememiş, Grace de kimse farkına varmadan işi devralmıştı.

Grace adamın kolunu sıktı. "Merak etme, Raseem. Tekniğin rakipsiz. Stajyerler bile ne kadar harika olduğı konusunda dedikodu yapıyor. Bu iş sende dostum."

Ona yumuşak bir gülümseme verdi ve ensesini ovuşturdu. "Aptalca davranıyorum."

"Hayır. Sen değilsin." Ameliyathaneye geri dönmekten korkan oydu. "Bazen beklenmedik şeyler olur. Bilmediğiniz bir vakadan önce endişelenmeniz normaldir."

"Hiç ."

Yutkundu ve başka tarafa baktı.

"Özür dilerim," diye ekledi. "Bir süredir ameliyat yapmadığınızı biliyorum."

"Ve sen her gün oradasın. . Benim yaptığımı yap. Aradaki buzları eritmek için komik bir şeyler söyle."

"Evet, bu iyi bir fikir," diye mırıldandı dalgınca. "Bir şaka."

"Başka ne iyi bir fikir biliyor musun? Erken çıkmama izin vermek."

"Yapacak daha iyi bir işin yok mu?"

Grace, Raseem'in sesindeki acıma tonunu duymamış gibi yaptı ve başını salladı.

"Tamam o zaman. Eğer gerçekten istiyorsan, sanırım orada fazladan yardıma ihtiyaçları var. Bakalım biri devredebilecek mi? Çılgın bir gece oldu. Beş dakika sonra burada buluşalım."

Evet. Zihinsel olarak yumruğunu sıktı. Bir an için adamın ona eve gitmesini ya da Personel Şefine haber vermesini söyleyeceğini düşündü. Grace personel soyunma odasına gitti ve yeni bir çift yeşil önlük giydi. Döndüğünde Raseem iPad'inde acil servis programını açmış onu bekliyordu.

"Hepsi biraz meşgul, de sana göstereyim dedim," dedi.

"Demek yoğun bir gece, ha?" Graced sordu.

"Meşgul ve deli. Nasıl olduğunu bilirsiniz. O kanunsuz kovboylar ortadan kaybolduğundan beri şehrin yokuş aşağı gittiğini biliyorum ama dürüst olmak gerekirse bazen bu kadar delinin bir gecede ortaya çıkması için insanlara musluk suyunda uyuşturucu verip vermediklerini merak ediyorum. Birkaç çete bıçaklama olayı yaşadık, kurşun yaraları, bir başkası anüsüne salatalık soktu ve bir de özel olan var" dedi.

"Salatalık yeterince özel değil miydi?" Grace güldü.

Raseem ona iPad'i uzattı ve bir hasta dosyası getirdi. "Bu hastaya kısa bir süre danışmanlık yaptım. Delinme yarası bir hemşire tarafından temizlendi ve dikildi. Dikiş işini kontrol etmek isteyebilirsiniz. İç kanamadan şüpheleniyoruz, belki kaburgalarında kırık olabilir. Vücudunun her yerinde çürükler var. Teşhis tarama raporları yeni geldi. Henüz görmedim."

"Neden bu kadar özel?"

Raseem ona alaycı bir bakış attı. "Muhtemelen kafası iyiydi. Kıyafet çantasını vermek istemedi, içeri getirildiğinde görevlilerle kavga etti, biraz adi biri... İstedğini seç."

"Tehlikeli biri mi?"

"Eğer ona ilaç vermemiş olsaydık, belki. O büyük bir adam. Sadece taramaları kontrol edin ve iç kanama için ameliyata ihtiyacı yoksa onu dışarı çıkarın, sonra beni arayın. Gözlem ünitesinde."

Raseem ona iPad'i uzattı, dudaklarını minnettarlıkla kıpırdattıktan sonra uzaklaştı.

Tarama raporunu kontrol etti ve neredeyse çenesi yere düşecekti. Vay canına. Sadece vay be. Raseem bunu verdiğine pişman olacaktı.

Bölüm 3

EVAN LAZ ARUS

F Evan göz ucuyla annesinin hastane yatağının yanında volta atışını izledi. kâğıt parçasına odaklanmayı tercih ederek, annesinin mırıldandığı küfürleri duymazdan geldi ve

Yerde bulunduğu HB kalemle karaladığı portrenin çizgileri.

"Yani, seni buna hazırlamamış değilim," dedi Mary Lazarus, sadece bir ebeveynin yapabileceği şekilde durup ona bakarak. "Sanki tüm hayatını tam da bu durumdan kaçınmak için eğitim alarak geçirmemişsin gibi." Son sözlerini avucunu yatağa vurarak noktaladı.

"Aynen öyle. Kendi başımın çaresine bakabilecek kadar büyük ve çirkinim. Burada olduğumu nereden ?"

Onun sorusunu duymazdan geldi ve konuşmasına devam etti. "Bir anne, ne kadar büyümüş ve güçlenmiş olurlarsa olsunlar, çocukları için her zaman endişelenecektir. Sana bu şehrin, bu dünyanın ihtiyacı olan şey olman için gerekli araçları verdim, ama sonuçta bu bağlı olmalı. Günahınız sizi kontrol etmiyor. Sen onu kontrol ediyorsun. Evan. Dinliyor musun?"

"Evet."

"Gecenin karanlığına karışıp suçla savaşmayı seçtiğinde seni cesaretlendirdim. Her şeyi geride bırakmayı seçtiğinde seni destekledim. Ama Evan" -soluk morarmış yüzüne ve kollarına dikkatle baktı

-"Senin hatan olmayan bir şey için kendini cezalandırmana seyirci kalmayacağım."

Evan kalem darbelerinin geniş çizgisini durdurdu ve bakışlarını ona odaklamak için kaldırdı.

Kadın beş beş yaşındaydı ama elli yaşında bir kadında görmeyi beklemeyeceğiniz kadar güçlü bir vücuda sahipti. Siyah spor kıyafetleri içinde taze ve formda görünüyordu. Koyu renk, gümüş telli uzun saçları ensesinde uygun bir haline getirilmişti. Gözlerinin etrafında ve kaşlarının arasında küçük endişe çizgileri vardı ama onu sokakta görse ve yaşını tahmin etmek zorunda kalsa, kırklı yaşlarının başında olduğunu söylerdi. Kaygan yüzeyinin altında Hildegard Kardeşliği'nin eski bir suikastçısının ve uyandığı anda öldürme kapasitesine sahip uyuyan bir ejderhanın yattığını bilemezsiniz. Ve bildiği her şeyi ona öğretmişti.

"Önsezilerim her şeyi öngörmez, Evan. Ait olduğun yere, evine dönmeni tercih ederim. Bu nedir?" Mary'nin gözleri bir şeye takıldı. Evan'ın bileğini mengene gibi güçlü bir şekilde kavradı ve içteki eti gözlerine doğru çevirerek Yin-Yang dövmesini gösterdi. Kardeşlerinin hepsinde birer tane vardı ama Evan kendi dövmesini vücudunun doğal çizgileri ve damarları boyunca ilerleyen siyah geometrik ve organik desenlerle süslemiş, kolunu resimlerini andıran bir sanat eserine dönüştürmüştü. En büyük kardeşi Parker, dövme mürekkebine her birinin günahına göre tepki veren asit bazlı bir gösterge katmıştı. Evan'ın vücudunda ne kadar çok kıskançlık varsa, dövmesi de o kadar koyu oluyordu. Neredeyse siyahtı.

Mary içini çekti ve alnını onun bileğine dayadı. Kendini toparlayarak ürpertici bir nefes aldı. Bu manzara Evan'ın kalbini kırdı. Mary hayal kırıklığına uğramıştı, bunu biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Dürtüleri çok güçlüydü. Kıskançlık onu yeraltı ringinde dövüşmeye itmişti. Başarısız olmasını istediklerinde, onu kazanmaya teşvik etmişti. Şimdi de hastanede kıskançlık hissediyordu. *Her* yatakta. *Her* odada. Hasta insanlar başka biri olmak istiyordu. Personel başka bir yerde olmak istiyordu. Herkes kendisinde olmayan bir şeyi istiyordu. O da dahil.

Bileğini annesinden çekti ve portrenin üzerine çılgınca bir şeyler karaladı.

"Artık gitmeliyiz," dedi Evan yataktan kalkmak için kaykılırken. "Ne kadar uzun kalırsak, o kadar çok şey keşfetme artar.

benimle ilgili olmamalı."

Onu tekrar aşığı itti. "Kesinlikle olmaz. Ani yokluğun daha fazla tehlike yaratacaktır. Ayrıca, sonucu gördüm. Kalmamız en iyisi."

Mary'nin doğaüstü öngöröleri, onu ve kardeşlerini kendilerini yaratan laboratuvardan kurtarmasına neden oldu. Bu öngöröler onları ihanet ettiğı Kardeşlik'ten ve deneylerini paraya çeviren gizemli Sendika'dan korudu.

Evan direndi ve o da daha büyük bir güçle karşılık verdi. "Benden on kat daha büyük olabilirsin Evan, ama seni bir sinek gibi düşürebilirim."

. Kadın haklıydı.

İri kahverengi gözleri, saçma sapan olmayan düz bir burnun üzerinden ona bakıyordu. Evan, kendisinin ve kardeşlerinin ondan çok da farklı görünmediğini düşünüyordu. Onları akraba sanmak kolaydı. Evan'ın biyolojik annesi beyaz tenli, soluk benizli ve koyu renk saçlıydı. Mary Meksika'da doğmuştu, zeytin rengi teni ve koyu renk gözleri vardı. Baba figürleri olan kocası Flint de Kafkasyalıydı ve aile yavruları için mükemmel görünüşü tamamlıyordu.

"Giyinmen için yedek kıyafetler getirdim. Tanrı biliyor ya, savaş teçhizatını evde giyemezsin."

"Dün gece giydim. Kimse umursamıyor gibiydi. Hatta bir darbe aldığımda daha yüksek sesle alkışladılar."

"*La Hostia*." Meryem üstündeki altın haçı çıkardı ve onu öptü.

"Ne zamandan beri dini buldun? Eskiden sahte bir rahibeyken bile dua etmezdin."

"Şu anda dua etmiyorum. Küfrediyorum. Belki de bunun nedeni siz çocukların hiçbirinin beni dinlememesidir."

"Tamam, tamam. Özür dilerim. Başka ne gördün?" Evan bileğindeki dövmeı kaşıyarak sordu. "Gözlerindeki o parıltı da ne?"

Mary ceketinin fermuarıyla oynadı. Dudaklarında dans eden gülümseme, onu bastırıp sertliğin yüz hatlarını geri almasına izin vermeden önce neredeyse fark edilemiyordu.

"Hayatta olduğunu görmek beni rahatlattı, hepsi bu." Çizimine hafifçe vurdu. "Sara'yla ilgili bu işi bırakmalısın. Odaklan

Kendi kadını bulmak. Evan. Bana bak." Baktı.

"Kardeşinin ölmüş nişanlısının ardından özlem duymak sağlıklı değil." Kalem Evan'ın parmaklarında kırıldı.

"Bunun başka bir nedeni daha var biliyorsun..." doğru kelimeyi bulamayınca kâğıdı salladı.

"Takıntı mı?"

"Soruşturma! Rüyaları herkesten çok senin anlayacağını düşünmüştüm. Ben onları seçmiyorum, onlar beni seçiyor."

Mary bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra kapattı. Söyleyecek başka bir şey yoktu. İki yıldır olmamıştı. Bunu kanıtlayamazdı. *Onlar* da kanıtlayamazdı. Herkesin bildiği kadarıyla Sara, bildiği hayatı sona erdiren patlamada şehit olmuştu. Ama Evan biliyordu. Her zaman biliyordu.

Sara ağzına kadar ölümcül bir kıskançlıkla doluydu. Görüldüğü kadar masum değildi ve durumu ailesine anlattığında onu suçladılar. Bazıları yalan söylediğini söyledi, diğerleri onu bir hata yapmakla ya da onlara söylemekte gecikmekle suçladı ve Wyatt'tan *bir tekme* daha geldi: *Beni seven birine sahip olduğum için kıskanıyorsun.*

Bir aile olarak birbirlerine destek olmaları gerekiyordu ama gerçek şu ki Sara yıllar önce hayatlarına girdiğinden beri hiçbir zaman eskisi gibi olamamışlardı.

"Her neyse," dedi Evan ve çizimi buruşturup attı. "Belki de haklısın. O öldü. Her şey bitti. Aksi takdirde bir imgelem görürdün. Benim rüyalarım seninkilerle aynı şey değil. Asla senin kadar iyi olamayacağım."

Mary içini çekti ve kendi gözleriyle onun gözlerini aradı. "Bak, hatalı olduğunu söylemiyorum Evan. Ben her şeyi gören biri değilim. Hatta bundan çok uzağım. Yaşlandıkça yeteneğim daha az işe yarıyor gibi görünüyor ve seninki... bu yeni bir şey. Biyo-mühendislik. İnsanla karıştırılmış hayvan DNA'sı. Türünün tek örneği ve ilerledikçe öğreniyoruz. Ancak, demek istediğim, kendinize odaklanmanız, mükemmel dengeniz olacak kişiyi bulmaya odaklanmanız gerektiğidir. Gloria'nın durumunuz hakkında söylediklerine bakılırsa, rüyalarınızın onun bahsettiği yetenek olduğuna inanmıyorum.

bir yan etkisi olabilir. Bu bir yan etki olabilir ama mükemmel dengenize ulaştığınızda ortaya çıkması gereken bir yan etki değil."

Evan gözlerini devirdi. "Yine mi bu?"

"Evet, yine bu. Her zaman senin ilk olacağına inandım, Evan. Onlara tüm yolu göstereceksin. En gençleri sensin, günahına en az sen maruz kaldın. Herkesin düşündüğünün aksine, Sara Wyatt için doğru kişi değildi. O fark biyolojik bir tepki hissettim olurdu. Gloria DNA'nı bu şekilde programlamış. Wyatt herhangi bir özel yetenek geliştirmede, bu yüzden Sara onun eşleşmesi olamazdı. Bu kadar basit. Herkesin onu unutması ve yoluna devam etmesi gerekiyor."

Mary'nin ona olan inancı Evan'ı erken bir mezardan kurtarmıştı. Ama başını iki yana salladı ve elindeki buruşuk kâğıda baktı. Dışarıda onun için bir kişi olduğu fikrini anlamak çok zordu. "Bunların hepsi saçmalık. Öz annem sana saçmalamış."

"Konuşmana dikkat et."

"Özür dilerim. Ama bu doğru. Dahi bir genetikçiydi ama birinci sınıf bir deliydi. Çılgın bilim adamı onun saçmalıklarını tanımlamaya yetmez bile."

"Özgürlüğünüz için hayatını feda eden kadına biraz saygı gösterin."

"Bu konuyu açmamalıydım." Evan onları en başta köleleştirenin kendisi olduğunu söyleme dürtüsüne direndi. Bunun yerine, portreyi sıkı bir top haline getirmeyi bitirdi ve yatağını çevreleyen perdeye fırlattı, perde hızlı, metalik bir vınlamayla raylardan ayrılırken.

Top, yeşil önlük giymiş genç ve esmer bir kadının kafasından sekti.

"Oh, iyi nişan," dedi başını okşayarak.

Bir Evan'ın vücudundaki tüm tüyler diken oldu.

Üç kelime ve kadın onu esir aldı. Bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Bebeğim. Sıcak. Aklından tek bir kelimelik izlenim geçti.

Büyüleyici. Düğme burnunun ucunu bir tutam çil kaplamıştı. İnce beyaz bir yara izi çenesinden pembe dudaklarına kadar uzanıyordu.

Yala. Yalayarak yukarı için mantıksız bir dürtü duyuyordu.

İstiyorum.

Bu da ne?

Vücudu kontrolsüzce tepki verirken gözlerini çılgınca kırıştırdı. Isı boynundan yukarı doğru alevlendi ve yanaklarına çarptı. İğneli ter damlaları alev alev yanan tenini gıdıkladı. Bir okul çocuğu olmaktan çok uzaktaydı, bu yüzden kasıklarında belirgin bir gerginlik arttığında, çarşafı kendini örtmek için acele etti.

Kahretsin. Nesi vardı bunun?

Biyolojik reaksiyon.

Kadın buruşmuş kâğıdı almak için eğildi ve doğruldu. Kadının viski kahverengisi gözleri adamınkilerle buluştuğunda, açıklanamaz bir yakınlık, insani bir bağlantı anı yaşandı. Etrafındaki dünya yok oldu ve hiçbir şey hissetmedi, ne kıskançlık ne de kendini küçümseme. Sadece o, kadın ve kadının her şeyin iç yüzünü gördüğüne dair garip bir düşünce vardı. Bu an, kalbinin göğsünde bir... iki kez güm güm atmasına neden olacak kadar uzun sürdü ve sonra kayboldu.

Elindeki kâğıt topu kaldırdı. "Bu önemli mi?" Aptal gibi başını salladı.

"O bir sanatçı," dedi Mary kağıda dikkatle bakarak. "Çok yetenekli."

Evan boğazını temizledi ve annesine ters ters baktı ama o aldırış etmedi.

"Birkaç gece sonra bir sergisi var-" "Anne," diye uyardı Evan.

"Aynı zamanda dövmeci. Kendi stüdyosu var."

Tanrım. Elini kirli sakalının üzerinde gezdirerek yüzünü ovaladı. Vücut kokusunun kokusunu aldı ve irkildi. Tanrım, berbat görünüyor olmalıydı. Bir kayanın altına sürünmek ya da daha iyisi, yerin dibine batmak ve bir daha hiç çıkmamak istiyordu.

Mary sürekli onun hakkında konuşuyordu. Dur. Lütfen, Tanrım, onu utandırmayı bırak. Dişlerini sıktı. "*Mary.*"

"Doğru." Mary doktorla onun arasında gidip gelirken gözlerinden anlayış okunuyordu, sonra eşyalarını topladı, Envy'nin dövüş derilerini koyduğu plastik poşet de buna dahildi. "Pekâlâ. Ben buradan çıkayım da siz işinizi yapın doktor. Biraz yalnız kalmak isteyeceksiniz. Gidip bir kahve alacağım. Seni dışarıda bekleyeceğim, Evan."

Mary gizemli bir sırtışıla perdeyi açarak dışarı çıktı ve ardından perdeyi arkasından kapattı, genişliğini kenara doğru çekerek maksimum mahremiyet sağladı.

Küçük alandaki son kıskançlık duygusu da yok olmuştu. Evan şaşkınlıkla bakışlarını tekrar doktora çevirdi ve neden onun yaklaştığını hissetmediğini ancak o zaman . Onda kıskançlık yoktu. Hem de hiç.

[KISKANÇLIK'TA BUNDAN SONRA NE OLACAĞINI ÖĞRENİN. ALMAK BURAYA TIKLAYINAMAZON VE KINDLE UNLIMITED'DAN İÇİN .](#)

DİĞER OKUYUCULARLA KONUŞMAYA İHTİYACINIZ MI VAR?

Eğlenceli sohbetler, çekilişler ve özel içerikler için Lana's Angels Facebook Grubuna katılın.

<https://www.facebook.com/groups/lanasangels>

Ayrıca Lana Pecherczyk tarafından

Ölümcül Yedili

(Paranormal/Bilim Kurgu Romantizm)

Ölümcül Yedili Kutu Seti Kitaplar 1-3

Günahkar

Kıskançlı

ık

Açgözlül

ük

Oburluk

Gazap

Tembelli

k Şehvet

Gurur

Umutsu

zluk

Fae Muhafızları

(Fantastik/Paranormal Romantik)

Kurt Mevsimi Üçlemesi Yalnız

Kurtların Özlemi Keskin

Pençelerin Tesellisi

Of Kisses & Wishes Novella of (aboneler için ücretsiz)

The Dreams Broken Kings

Vampir Mevsimi Üçlemesi Gölge

ve Kandaki Sırlar Dişler ve

Dikenlerden Labirent Vahşi

Kalplerin Senfonisi

Tanrıların Oyunu

(Romantik Şehir Fantezisi)

Soul Thing

İçindeki Şeytan

Tanrıyı Oynamak

Oyun Bitti

Tanrıların Oyunu Kutu Seti

YAZAR HAKKINDA

Aman Tanrım! Adımı nasıl söylüyorsun?

Lana (yeterince açık - Lah-nah) **Pecherczyk** (burası zorlaştığı yer - Pe-her-chick).

Bana Lana Price-Check, Lana Pera-Chickywack, Lana Pressed- Chicken, Lana Pech...o kız denildi! siz koyun, onlar söyledi. Madem hecelemesi bu kadar zor, neden kolay bir takma ad yerine bu adı kullanayım ki?

Basitçe söylemek gerekirse, anneme aitti. Ve o benim rüya şampiyonumdu.

Hayatımın büyük bölümünde tek bir şeyde iyiydim: sanat. Etrafımdaki dünya çalışmalarımı gördü ve daha yapmam gerektiğini söyledi, ben de yaptım.

Ama sekiz yaşımdayken hikaye yazmak istediğimi söylediğimde, fakir olmamıza rağmen annem boş bir defter ve kalemle eve geldi ve hayallerimin peşinden gitmemi, beni nereye götürürse götürsün mutlu olacağımı söyledi. Bu konuda çok iyi değildim ama önemli değildi çünkü onun desteğini almıştım ve bu hoşuma gidiyordu.

Ben on üç yaşımdayken öldü ve dört kızını yetim bıraktı. Birdenbire hayallerimin şampiyonunu kaybetmiştim, en küçük iki kız kardeşimden ayrılmıştım ve hayatın zorlukları hakkında konuşacak kimsem yoktu.

Bu yüzden gizlice yazdım. Kalbimi her gün bir günlüğe döktüm ve bazen onun beni dinleyeceğini hayal ettim. Günün sonunda, o duymasa bile, yazmak bu hayali canlı tuttu.

Sonunda, kendi çocuklarımı doğurduktan (küçük oğlanlar kılığında iki havai fişek) ve iç sesimi çok uzun süre görmezden geldikten sonra, örnek olarak liderlik etmeye karar verdim. Ben olmasaydım çocuklarıma hayallerinin peşinden gitmeyi nasıl öğretebilirdim? Kendi hayallerimin şampiyonu oldum ve gerisi tarih oldu, işte .

Bir sonraki büyük aksiyon dolu romantik romanı yazmadığım, halı fareleriyle uğraşmadığım ya da Kelpie'min çenesinden Gl Joe'yu kurtarmadığım zamanlarda, ay ışığında kötülükle savaşıyor, gün ışığında aşkı kazanıyor ve gerçek bir kavgadan asla kaçmıyorum.

Avustralya'da yaşıyorum, ancak çevrimiçi olarak her zaman sohbet etmeye hazırım. Gelin ve beni bulun.

Abone Ol & Takip Et
subscribe.lanapecherczyk.com
lp@lanapecherczyk.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

